EMEGE SAYGI ACIKLAMASI ▶️
TARAYAN KIŞI BILINMEMEKTEDIR.
SADECE PDF'IN YENIDEN
DÜZENLEMESI KAKTÜS TEAM
TARAFINDAN YAPILMIŞTIR.

DİLARA KESKİN

DÜŞMAN OKULLAR

SON DERS 3

ÇAĞATAY METE

FATİH

BORA ARDA

'Son'a gizlenen başlangıç...

Kader, halkaları birbirine geçirilen şans zincirinden ibarettir kimine göre. Kimine göreyse, sonu belli olmayan ve gidişatın değişmesinde rol alamayacağımız bir film...

Defne tüm bu tanımları yıkıp kendi kaderini çizmeye karar verir. Bu süreçte dostlarının onu yalnız bırakmaya hiç niyeti yoktur.

Hal böyle olunca, yeni bir maceradan ne kadar kaçılabilir ki?

Düşman Okullar, büyük bir aşk ve dostluğa tanıklık etmeniz için son kez kapınızı çalıyor.

SU

DEFNE

ELİF

EPHESUS

EMEGE SAYGI ACIKLAMASI
TARAYAN KIŞI BILINMEMEKTEDIR.
SADECE PDF'IN YENIDEN
DÜZENLEMESI KAKTÜS TEAM
TARAFINDAN YAPILMIŞTIR.

DÜŞMAN OKULLAR

3

SON DERS

DİLARA KESKİN

KAKTÜS TEAM

EPHESUS

Bir editörden çok çok fazlası olan
Nilüfer Savaşer Nişli için...

Aşk, iki ruh kimsenin söndüremeyeceği bir yangında dans ederken, tutkunun piyano çalmasıydı.

– Dilara Keskin

KAKTÜS TEAM

Herkesin bir hayali vardır, küçük ya da büyük.

Aurora, geceleri gökyüzünde aniden beliren ve birden kaybolan, Kuzey ve Güney Kutbu'nda ya da komşu ülkelerde görülen, renklerin bir nevi dansına verilen addır.

Laponlar, bu ışıkların Dünya'yı terk etmekte olan ruhlar olduğuna inanırlarmış. Hatta bu inançları o kadar kuvveliymiş ki, bu ışıkları gördükleri zaman herkes sessizliğe bürünürmüş. Ruhlara saygısızlık etmenin kötü şans getirdiğine inanırlarmış. Vikingler ise bu ışıkları, gökyüzünde at koşturan Odin'in kadın savaşçıları Valkyrie'lerin arkalarında bıraktıkları izler olarak tanımlamışlar. Elbette bu durumu, Güneş'ten gelen enerjiye, Dünya'nın manyetik alanına bağlayan birçok insan da mevcut.

Bense bu ışıkları, kendi mitolojik dünyamda –gerçek olmadıklarının bilincinde olsam da– pek çok şeye bağlıyorum ama bunlardan içime en çok dokunanı yaşanamamış hisler olma ihtimali. Gerçekleştirilememiş düşler, hayaller, umutlar, dostluklar, aşklar...

Herkesin bir hayali vardır, küçük ya da büyük.

İşte benim hayalim de gerçekleştirilemeyen bu duyguları görmek.

Kaç yıl geçireceğiz bu hayatta? 60? 70? Belki de daha az. Neden bir şeyleri ertelemekle, şu kısacık ömrümüzde her şeyi sorun olarak görmekle meşgulüz ki?

Hayaller, gökyüzünde sonsuza dek kaybolmaya mahkûm edilmeyecek kadar değerli. Bu yüzden onları gerçekleştirin. Gerçekleştirin ki, ışıklar gökyüzünde değil, yüreğinizde parlasın, sizi sarıp sarmalasın.

BİRİNCİ BÖLÜM

Mutsuzluk dört bir yanını kuşattığında, insan kendini bir bilinmezliğin ortasında gibi hissediyor. Güneş yanında olsa bile, karanlıkta kaybolan umutlarını bulamıyor.

İşte İrem fikrini bize sunmadan birkaç saniye önce tam olarak bunları düşünüyordum. Fikrini ilk duyduğumda içimi mutlulukla karışık bir heyecan sardı. Ancak Elif hemen ardından, "Harika fikir! Hazır yola çıkmışken Mısır'a da uğramayı unutmamalıyız," diye dalga geçerek içimdeki heyecan ve mutluluğun buhar olup havaya karışmasına neden oldu.

"Elif, neden bu kadar karamsarsın?" dedi Sıla. Kaşları hafifçe çatılmıştı fakat bakışları ve kullandığı ses tonu öfkeden uzaktı.

"Karamsar falan değilim, gerçekçiyim," diyerek kendini savundu Elif. "Tamam, gidelim. Ama okul daha bitmedi. Ayrıca hangi parayla gideceğiz?"

"Bir şey merak ediyorum," diyen Bora dikkatleri üzerine çekti. "Neden tek seçenek İzmir'e gitmekmiş gibi konuşuyorsunuz? Graham Bell dünyanın en güzel icatlarından birini bulmamış mı? Telefon etmek bu kadar zor olmasa gerek."

"Evet, haklısın," dedi Sıla. "Fakat herkes senin gibi aşka bu kadar basit bir gözle bakmıyor. Bazı şeylerin yüz yüze konuşulması gerekir."

Bora, Sıla'nın alttan alttan yaptığı imayı görmüş ve karşılığında tam olarak içinde barındırdığı mesajı çözemediğim bir bakış göndermişti.

"Okulun bitmesine ne kaldı ki?" dedi İrem. Sıla ve Bora'yı duymazdan gelerek doğrudan Elif'e cevap veriyordu.

"Annemin sorun edeceğini sanmıyorum. Şu sıralar ne istersem evet diyor."

"Evet, senin açından izin konusu problem olmayabilir ama hepimizin ailesi bu kadar hoşgörülü değil." dedi Su. "Ben annemden İzmir'e gitmek için para istesem, o uçağı alır..." Elif, Su'yun sözünü hamlece oksuruyormuş gibi kesti. Su, etmek üzere olduğu kutu sanki o an tarh etmiş gibi kızardı. Çevresinde sadece arkadaşlarının olmadığını unutmuşa benziyordu. "Affedersiniz."

"Mete zaten üniversite sınavına girmek için tekrar İstanbul'a dönmek zorunda." Konuşan Kuzey erkeklerinden tanımadığım bir çocuktu. Sanki kendinde konuşma hakkı görmüyormuş ama konuşmazsa içi içini yiyecekmiş gibi bir ifade belirmişti suratında.

"O kadar kim bekleyecek?" dedi İrem. Üniversite sınavı okulların kapanmasından da sonraki bir tarihteydi. Nedeni bilinmez, sanki o sınav gününe yıllar varmış gibi hissediyordum.

"Okulların kapanmasına on gün var," dedi Sıla. "Şu son on günde bir şekilde para bulup İzmir'e gitsek nereden haberleri olacak ki?"

"Sen aç mısın acaba?" dedi Elif. "On gün içinde harcayabileceğimiz parayı az çok tahmin ediyorsundur. Bu kadar parayı ne gibi bir bahaneyle istemeyi düşünüyorsun?"

"Ben gelemem," dedi Arda bakışları üstüne çekerek. "Evdekilerden para istemek istemiyorum."

"Cidden yeter!"

İrem'in sesini hafifçe yükseltmesiyle birlikte ortalığı bir sessizlik sarıp sarmaladı. Gerginlik elle tutulur cinstendi. Bu durumun kaynağı olduğum için kendimi suçlu hissettim.

"Neden bir şeylerin olması için değil de, olmaması için bahane arıyorsunuz? Neden biraz olsun risk almıyorsunuz? Ölüm mü var ucunda?"

İrem böyle konuşunca aklıma Su'ya verdiği öğütler geldi. O her zaman dikkatli olmamızı, boşa risk almanın gereksiz olduğunu vurgular dururdu. Şimdi ise benim için kendi yapısını yeniyor, hiç yapmayacağı bir şeyi yapıyordu. İkiyle dostlara sahip olduğum için içimden şükrettim.

Herhalde İrem'in sitemine kimsenin verecek bir cevabı yoktu ki herkes sessiz kalmayı tercih etmişti.

"Boş ver," dedim. "Kimsenin benim için sıkıntı çekmesini istemiyorum. Bu benim sorunum, ben hallederim." Bunu duygu sömürüsü yapmak için söylemiyordum. Söylediklerimde samimiydim. Arkadaşlarım bu zamana kadar hep yanımda olmuş, yalnız hissetmeme asla izin vermemişlerdi fakat onları peşimden sürüklemeye hakkım yoktu.

Kurduğum cümlelerin ardından uzun bir sessizlik bulutu çöktü üstümüze. Sonunda Kuzey erkeklerinden biri, sanırım adı Mert'ti, "Çocuğu bakkala gitmeyince *Peki, ben giderim!* diyen anneler gibi bir havası yok mu şu an?" diyerek sessizliği bozdu.

"Genelde çocukların gönlü annelerinin gitmelerine razı gelmediği için kendileri giderler," dedi Elif. Ardından gözlerimizi buluşturdu ve dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. "Kardeşimizi tek başına bırakacak değiliz."

"Sizi yalnız bırakacağımızı düşünmüyorsunuz herhalde?" dedi Fatih.

"Niye düşünmeyelim?" dedi Elif. "Hem, senin gelmeni istemiyorum."

"O niyeymiş?"

"O zaman nasıl yakışıklı çocukları kesebilirim?"

"Ben keseceğim o kafanı!" diyerek Fatih hafifçe Elif'in kafasına vurdu. Onların bu tatlı atışmaları ortamdaki gergin havayı yumuşatmıştı.

"Geyiği bırakın," dedi Sıla. "Şimdi nereden para bulacağımızı düşünelim."

"Hepimiz gururu bırakıp evdekilerin ayaklarını yalasak?" Su'yun önerisine hepimiz iğrenir gibi bakınca, yanakları utandığını belli edercesine tekrar al al oldu.

"Bir hayır işi olduğunu söyleyip evdekilerden para istesek, inanırlar mı?" İrem'in önerisi hepimizi düşünce alevinde cayır cayır yanmaya itmişti.

"Fikrinizi balla çöpe atıyorum," dedi Arda. "Ama evdekilerden para istememek konusunda gerçekten çok ciddiydim."

"O niyeymiş?" dedi İrem.

"Ailemden pek para istemeyi sevmiyorum. Bilirsin, büyüdükçe bu iş daha da zorlaşıyor. Tam bir karın ağrısı." Gözlerindeki kararlılığı görebiliyordum. "Bu benim aşılmaz kuralım. Asla aileden para istemek yok, nokta!"

●

Bir saat sonra...

"Evet, baba," dedi Arda sıkıntılı bir şekilde. "Van'daki bir köy okuluna yardımda bulunacağız."

Arda'nın inadının bir balon gibi patladığını görmek normalde beni kahkaha krizine sokabilirdi ama şimdi... Garip bir şekilde gülmek istemiyordum. Kahkahayı yaralarını sarmak için bandaj olarak kullanan ben, şimdi sessizce bir köşeye sinmek ve birilerinin beni İzmir'e fırlatacağı anı beklemek istiyordum.

Mete'nin kalbiyle birlikte kendi kalbimi de kırmış, ikimizi de oldukça üzmüştüm fakat ağlamamak için kendimi sıkıyordum. Belki de içinde bulunduğumuz duruma ben

sebep olduğumdan, kendimi suçlu hissediyor ve gözyaşı dökmeye hakkım olmadığını düşünüyordum.

İstediği meblağı söyledikten sonra -sunabilirdim- biraz bekleyip karşı tarafın sözlerini tamamlamasına izin verdi. "Çok mu?" dedi gergin bir ses tonuyla. Ardından bir süre daha bekledi. "Ne yapıp çevireceğim, baba?"

Arda'nın korkunç bir yalancı olduğu ve işleri berbat edeceği o kadar belliydi ki... Neyse ki telefonu telaşla kapan Bora, rahat bir nefes almamızı sağladı.

"Alo, Ayhan Abi? Ben seni hiç böyle bilmezdim be abiciğim. Oradaki çocukların ne durumda olduğunu biliyor musun?" Ardından ses tonu ağlamaklı oldu. "Nasıl bir vicdan bu sendeki? Ya onlar yerine senin oğlun olsaydı? Niye böyle düşünmek yerine bizim bir şeyler çevirdiğimizi soruyorsun? Bizim gibi pırıl pırıl çocuklardan nasıl beklersin bunu?" Bir süre karşı tarafın konuşmasını dinledi. "Sus abi, sus! Çok kırdın sen benim kalbimi. Geçmiş bir de istediğimiz parayı yollayacağını söylüyorsun. İki katını yollasana!"

Bunun üstüne Arda telefonu hızla Bora'nın elinden kapıp konuşmaya başladı. "Baba, özetle bugün gönderirsen çok iyi olur. Hemen paketi ulaştıralım diyoruz. Ayrıca sen beni tanımamışsın. Biz böyle bir şeyi kullanacak kadar namussuz, şerefsiz, adi, düzenbaz..."

"Abartma lan," diye fısıldadı Çağatay. Arda'nın sözlerini üstüne alınması çok doğaldı, çünkü bir nevi demagoji yaparak insanlara istediğimiz şeyi yaptırıyorduk. Bunun adı sanırım düzenbazlık olabilirdi.

"Öyle değiliz yani, baba," dedi Arda. Ardından bir süre bekledi. "Neyse, gönderdiğinde bana haber verir misin? Çok sağ ol." Ardından telefonu kapattı. "Ne yaptın sen?" dedi telefonu kapatır kapatmaz Bora'ya dönüp.

Bora buna anlam verememiş olacak ki, şaşkınlıkla "Yine ne yaptım?" dedi. Muhtemelen kendisini kötü bir şeyin beklediğini zannediyordu.

"İstediğimden fazlasını yolluyor." Arda'nın bu beklenmeyen cevabı, ortama guluşmelerin hâkimiyet kurmasına neden oldu.

"Ben de annemi aravayım," dedi Su telefonunu çıkararak. Rehberindeki isme tıklamadan önce gözlerini kapadı ve derin bir nefes alıp gerginliğini atmaya çalıştı. Ardından telefonu kulağına götürdü. Bizden uzaklaşırken "Anne, kolum koptu!" diye bağırdığını duydum.

Öyle ya da böyle bir şekilde hepimiz bir miktar para alabildik ailelerimizden. Hepimiz kuzey erkekleri kadar şanslı değildik ve büyük miktarda harçlık koparamadık ama kara günler için biriktirdiğimiz para şükür ki yardımımıza koşmak için kavanozunda bizi bekliyordu.

Herkes ailesini aradıktan ve az çok bir şeyler yollamaya ikna ettikten sonra paralarımızı çekmek üzere dağıldık. Sonunda kızlarla baş başa kalabilmiştim.

"Defne," dedi Su bankaya doğru yürürken. "İyi misin?"

"Bilmiyorum," dedim.

"Merak etme," dedi İrem. "En geç birkaç güne oradayız."

"Orada olmamız bir şeyi değiştirmeyebilir." Sıla acımasız düzeyde bir dobralıkla konuşurken gözlerindeki mutsuzluğu gördüm. "Özür dilerim, seni kırmak istemedim ama on gün gibi kısa bir süre, kırgınlıkları telafi etmeye yetmeyebilir. Ve... Şu an onu yan yolda bıraktığını düşünebilir."

"Öyle olsa bile, sen onunla birlikte doğmadın ki, Defne," dedi Elif. "Hem sen affedilecek bir şey yapmadın, ailenin peşinden gittin. Eğer bunun için seni terk ediyorsa, ne yapalım? Zaten hayatın kanunu bu. Birileri kalbini parçalar, başka birileri ise kalbini onarır."

"Sonra onardığı kalbi daha beter parçalar," diyerek tamamladı Sıla.

"Şom ağızlılar açtılar yine ağızlarını," dedi Su. "Defne, kesin evde kalırsın sen."

"Öyle bir şey olmayacak," dedi İrem. "Sen merak etme. Gerekirse tatlı tatlı konuşalım der, kafasına molotof atarım. Her şey kontrol altında."

"Defneciğim, sen benim hayat felsefemi öğrenemedin mi?" dedi Su. "Çıkmaz sokağa mı girdik? Duvarı yıkarız!"

Kızların teselli verme şekli, yüzümde bir gülümsemenin yer etmesine neden olmuştu. "İşte böyle, gül biraz!" dedi İrem bir kolunu boynuma dolayarak. Her ne olursa olsun, yanımda böyle dostlar olduğu için şükretmem gerektiğinin farkındaydım. Çoğu insan sorunlarıyla yalnız yüzleşmek zorundaydı fakat ben oldukça şanslıydım. En azından kalkmam için elini uzatan, kalkamayacağımı hissettiklerinde benimle diz çöken dostlarım vardı.

Yürümeye devam ederken, "Banka ile ilgili hoş olmayan anılarım canlanıyor," dedi Su.

"Çağatay ile ilk kez orada *fan fini fon* durumlarınız olmuştu, değil mi?" diye sordu Elif. Banka soygunu mevzusundan bahsediyordu. O gün yaşadığım korkuyu hatırlayınca tüylerim diken diken oldu.

"Ama ne fan fini fon!" dedi Su. O gün, sanki görünmez bir bağ ile aralarına zayıf bir düğüm atmıştı. Su bunu inkâr etmiyordu fakat yaşadığı şeyin kesinlikle tatlı olduğunu iddia da edemiyordu. Neticesinde... Kaç insan henüz aralarında bir çekim yokken, sevgilisi tarafından bir banka soygununda kurtarılmıştı ki?

Gülüşmeler yükselirken aklıma ilk kez Mete ile sarıldığımız an geldi. O gün, vücudumun Antartika'da yıllarca mahkûm edilmiş gibi soğuk olmasına karşılık yüreğim,

magmada yüzen bir balık kadar sıcaktı. Sonra sırasıyla anılar bir bir beynimde baş gösterdi. İlk gülüşü, ilk öpüşü...

Birden aklıma düşmesinde anlam bulamamıştım. Kızlarla banka soygunu hakkında konuşurken onunla ilk sarıldığımız anın beynimde canlanması enteresan gelmişti fakat kendisiyle yalnız kalan çoğu insanın, eski sevgilisini özleyeceğini biliyordum.

Mühim olan; aşkı, kahkahaların hâkim olduğu bir ortamda aklına düşürecek kadar kalbine işlemekti.

Beynimin bana hatırlattığı anılar yüreğimde bir ayı oturmuş gibi ağırlık yapmaya başlayınca, derin bir nefes alıp dikkatimi başka yöne, Mete'den uzağa çekmeye çalıştım. Kızların sürdürdüğü muhabbete ortak olmayı deneyip, dudaklarımın kıvrılmasına izin verdim.

Ama onu aklımdan çıkarmam mümkün olmadı. Yoldan geçen küçük çocukların kahkahaları bile, anlamsız bir şekilde onun ses tonunu hatırlamama neden oluyordu. Onu düşünmeyi bıraktığım söylenemezdi fakat arızalanan bankamatikler yüzünden bankaya gidip sıra numarası alana ve boş boş bekleyene kadar onu düşünmüyor gibi görünmeyi başardığımı zannediyorum.

"Hayat çok enteresan be!" dedi İrem durduk yere.

"Nereden çıktı şimdi o?" diye sordum.

"Birkaç ay öncesine kadar mutluluktan havalara uçuyordunuz. Bugün ise parçalanmış, dağılmış hissediyorsunuz."

Verdiği cevap üzerine sessizce başımı sallayarak onaylarken, "Aslında hayat o kadar da ilginç değil," dedi Su. "Resim yapmaya benziyor."

İrem'in yaşadığı kafa karışıklığı gözlerine yansıdı. "Nasıl yani?"

Omuzlarını silkerek, "Çok fazla benziyor işte," dedi Su. "Sadece kâğıdı yırtma veya yanlışı silme gibi bir şansın yok."

"Ama böyle bir durumda ortaya güzel bir resim çıkaramayız ki," diyerek itiraz ettim.

"Yanılıyorsun, kardeşim," dedi bilgelikle. "İstemeden bir daire çizdiysen, onu güneşe çevirebilirsin. İstemeden bir çizik attıysan, bunu ağaca benzetebilirsin. Sen yeter ki sanatkâr ol."

Sıla hafifçe onun kafasına vurarak, "Felsefe yaparak beynimi uyuşturma, gebertirim!" diyerek bir uyarıda bulundu.

"Bak toplum içinde bana vurma, bozuşuruz," dedi Su. Bakışlarından ciddiyeti rahatlıkla okunuyordu fakat aramızdaki ilişkinin samimiyeti, onun gerçekten bize kızabileceğine ihtimal vermemizi engelliyordu.

"Bozuşalım," dedi Sıla. "İcabında mevzuya girmesini de biliriz."

Yine ortamı boş bir muhabbet sardı. Bu ortam bile beni eğlendirmek için pek yeterli değildi. Yaşananlar hislerime huzursuzluk aşılıyordu ve bunu engellemenin bir yolunu bulmam en azından şimdilik pek mümkün görünmüyordu.

Sonunda bankada işimiz bittiğinde, kapıdan çıkar çıkmaz Su'yun telefonu çaldı. Arayan Çağatay'dı.

"Efendim, küçük domuzcuğum?" Ona böyle hitap ettiğini duyunca şaşkınlıkla gözlerimiz açıldı zira Çağatay'ın *küçük domuzcuğa* benzediği pek söylenemezdi.

"Ondan olsa olsa gergedan olur," diye fısıldadı Sıla. Su onun koluna küçük bir çimdik attı.

"Merak etme, kimse sana böyle seslendiğimi duymadı, yalnızım," dedi Su. "Sen niye aramıştın?" Bir süre bekledikten sonra göz devirdi. "Merak etme Çağatay, banka soyulmadı." Çağatay'ın cevap vermesine yetecek kadar bir süre geçtikten sonra, "Sensin belalı!" dedi. "Farkındaysan tek başıma olduğum zaman günü sorunsuz atlatıyorum. Belalı olan kim, bir düşün istersen."

"Çift olarak evrene gönderilmiş bir belasınız siz," dedi İrem fısıltıyla.

"Neyse, yavru pandam... Kızların yanındayım, sonra konuşuruz," dedi Su. Telefonu alelacele kapattıktan sonra kahkahalarına engel olamadı. Kahkahalar vücudunu sardığında, bir yandan gözlerindeki yaşı silerken, "Kim bilir nasıl utanmıştır, geri zekâlı," diye konuşmaya çalıştı. Ardından birkaç saniye ciddileşti. "Arkadaşlar, sizce ben kötü bir insan mıyım?"

"Su, sen aslında kötü bir insan değilsin," dedi Sıla. "Çok kötüsün."

"Bu yüzden benimle arkadaşsın."

"Haklısın."

Sonunda okula dönme vaktimiz geldiğinde, "Ben de eve gideyim artık," dedi İrem. "Annemle konuşamadım."

"Umarım seninki bir sıkıntı çıkarmaz," dedi Su.

"Sanmıyorum," dedi İrem. "Çıkarmaz." Ardından hepimize tek tek sarılıp vedalaştıktan sonra bana döndü. "Ölüm olmadığı sürece her sorunun çözülmesi mümkündür," dedi. "Sen gönlünü ferah tut."

Cevap vermek yerine başımı onaylar gibi sallayıp gülümsedim.

Yollarımız ayrıldıktan sonra Elif, "İrem'in Güney Kız Lisesi'nden mezun olamaması canımı cidden sıkıyor," dedi.

"Boş ver," dedi Sıla. "O beton yığınını Güney Kız Lisesi yapan şey, dostluk. Önemli olan İrem'le arkadaşlığımız, hangi okulda olduğumuz değil."

"Kesinlikle öyle," diyerek katıldığını belirtti Elif. "Sadece... Ne bileyim işte."

Derdini anlatamasa bile onu gerçekten iyi anlıyordum. İrem'in Güney Kız Lisesi'nde kep atmasını o kadar çok

isterdim ki... Ama Sıla'nın da dediği gibi, önemli olan aramızdaki bağın kuvvetiydi, hangi binada olduğumuz değil.

Sonunda okula varıp yemek yedikten sonra yatakhanede toplandık. Yatma saatine yakın İrem aradı Elif'i. Söylediğine göre, ucuza otobüs bileti bulmuştu. Kuzey erkekleriyle de konuşmuştu. Yarın birini yollayacak ve bilet paralarını bu şekilde alacaktı.

Elif, İrem'le konuştuklarını anlatırken benim yatağımda oturuyorduk. "Veresiye ekmek satar gibi bilet satıyorlar mı?" diye sordum istemeden. Daha önce otobüsle şehirlerarası yolculuk yapmadığım için bu konuda fikir sahibi değildim.

"Belki annesi ödemiştir," dedi Elif. Mantıklıydı. "Ya da ayırtmıştır."

"İrem niye gelmiyor acaba? Neden birini gönderiyor?" diye mırıldandı Sıla kendi kendine. "Umarım annesiyle sorun yaşamamıştır."

"Babası daha dönmedi mi onun?" dedim. "Annesiyle sıkıntı yaşarsa, onunla konuşur." İrem'in babası sürekli olarak işleri nedeniyle seyahat halindeydi ve İrem'le neredeyse hiç görüşmüyorlardı. İrem'in anlattığı kadarıyla babası ilgisiz değil, sadece yoğun bir adamdı. Babasını sevdiğini gözlerinden okumak oldukça kolaydı.

"Ne zaman döndü ki?" diye yanıtladı Su. Ne yazık ki yerinde bir yorum yapmıştı. Bu yorumun üstüne sessiz kaldık. İrem ne kadar babasından şikâyetçi olmasa da, ben kızıyla yeterince alakadar olan bir baba olduğunu sanmıyordum.

"Bu arada," dedim. "Ne zaman gidiyoruz İzmir'e?"

Elif gözlerimin içine baktıktan sonra dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirdi. "Yarın akşam."

Şaşkınlığın bana vermiş olduğu yetkiye dayanarak gözlerimi kocaman araladım. Hızlı olmamız gerektiğine karar verdiğimizi biliyordum ama bu kadar hız... Garip gelmişti.

Irem gerçekten uğraşmış olmalıydı. Ona ve arkadaşlarıma ne kadar minnettar olduğumun büyük ihtimalle kendim bile farkında değildim.

"Gizem Hanım'a ne diyeceğiz?" dedi Su. "Öylece çekip gitmemize izin vermek değil."

Haklıydı. Gizem Hanım çantalarımızı sırtımıza almış çıkarken bizi görse. *Adios amigos!* demezdi büyük ihtimalle.

"Onunla ben konuşmam," dedi Sıla ellerini teslim olan suçlular gibi kaldırarak.

"Tamam," dedim. "Ben halledeceğim bu meseleyi. Kimsenin konuşmasına gerek yok."

Şaşkın gözler bana çevrilirken, "Ne diyeceksin ki?" diye sordu Elif. "Yani İzmir'e gittiğini onu delirtmeden ve cinayet işlemeye itmeden söylemenin pek fazla bir yolu yok da."

"Yüz yüze konuşmayacağım zaten," dedim. Kızlar anlamamış gibi bana baktılar. Su soru sormak için dudaklarını aralamıştı ki, "Her neyse," dedim. "Uyuyalım artık."

"Kısaca defolun gidin artık diyor," dedi Sıla.

"Sonunda beni anlayan biri!"

Verdiğim cevap üzerine Su, gülerek kolumu çimdikledi ve ardından ters takla atmaya çalışarak yataktan kalktı. Ters bir şekilde takla atmaya çalışınca, sert bir şekilde zeminin soğukluğuyla yüzleşti. Az önce şahit olduğumuz durum, bir komedi filminden alınmış küçük bir sahne gibiydi. Güldüğümüz duyulmasın diye ellerimizi ağzımıza götürüp kızlarla birkaç saniye nefessiz kaldık.

Başını yerden kaldırmadan, "Güldüğünüzü biliyorum!" diye bağırdı Su. "Ama ayağa kalktığımda ciddi duruyormuş gibi yapın!"

Derin bir nefes aldıktan sonra kalkışını izledik ve söylediği gibi, ciddiymiş numarası yaptık. Egosu tatmin olmuş bir şekilde bize baktıktan sonra duruşunu dikleştirdi

ve sanki az önceki trajikomik düşüşü hiç yaşamamış gibi yatağına doğru ilerledi.

"İyi geceler," dedi Elif, Su'yun aksine normal biri gibi yataktan kalkarken. O gittikten sonra Sıla kaçamak bir bakış attı bana.

"Söz konusu yemek olmadığı zamanlarda etkileyici konuşmayı pek bilmem, biliyorsun," dedi. Sahiden de öyleydi. Konu yemek olunca içinde uyuyan bir Shakespeare olduğunu düşünebilirdim ama arkadaşlık, aşk ve aile gibi özel konularda iki cümleyi bir araya getiremezdi. "Ama şunu bil ki," dedi. "Ne olursa olsun, eğer bazı duygular gerçekse, iki tarafın da yaptığı hataların bir önemi yoktur. Çünkü aşk, acımasız olduğu kadar bağışlayıcıdır da. Hem karşındakini ölümle cezalandırmak istersin, hem de anne şefkatiyle sarılmak... O yüzden mutlaka affedecektir. Çünkü sen onu zamanında affettin."

Söylediği şey az da olsa rahatlatmıştı beni. Belki içimde açmaya niyetli olan bir umut tohumu olduğundan, belki de gerçekten haklı olduğundandı, bilmiyorum. Yüzümde bir gülümseme oluşurken bana kocaman sarıldı ve ardından uyumam için beni yalnız bıraktı.

Herkes gittikten sonra içimdeki boşluk daha da büyüdü sanki. İnsan yalnız kaldığı zaman, korkarak kaçtığı ne kadar düşünce varsa aniden duruyor ve o düşüncelerin onu esir almasına izin veriyordu.

Derin bir nefes aldıktan sonra yatağımın yanındaki çantamdan bir kalem ve defter çıkardım. İçimdeki yazara şu an gerçekten çok ihtiyacım vardı. İstemeden de olsa tebessüm ettim. Benden de ne yazar olurdu(!).

Derin bir nefes daha aldıktan sonra, patlayan bir volkan gibi duygularımı kâğıda dökmeye başladım.

Sevgili Gizem Hanım,

Kulağa çok mantıksız geleceğini biliyorum ama bir soru sormak istiyorum.

Sizce aşk nedir?

Bu konu hakkında pek fikir yürütemezdim ama Mete ile karşılaştıktan sonra aşkı dominoya benzetmeye başladım. Aradan geçen her gün onun hakkında bir şey öğrendim. Zamanla, sabırla tek tek dizdik ilişkimizi oluşturan taşları. Bazen kavga ettik, taşları zikzak şeklinde yerleştirmek zorunda kaldık. Bazen her şey yolunda gitti, taşları dizerken hata yapmadık. Ve bugün...

Küçük bir darbe, bir taşı düşürdü. O taş ise diğer taşları o kadar büyük bir hızla devirdi ki, durduramadım. Bu taşların düşmesinden daha çok canımı yakan şey de, ilk taşı düşüren darbeyi vuran kişinin ta kendisi olmam.

Şu ana kadar yazdıklarımı önemsemeyeceksiniz belki. Çoğu insan gibi, şu anda hissettiğim şeyi aptal, liseli bir ergenin birkaç ay sonra gülüp geçeceği duygular olarak göreceksiniz.

Fakat bu... Bu yaşadığım şey çok başka bir şey, Gizem Hanım. Beni alıp İzmir'e götüren bu duygu, birkaç aya bitecek olan çocukça duygular olamaz.

Bana kızmayın... Ben, yıktığım domino taşlarını tekrar düzenlemeye gidiyorum.

Defne Çınar

Sonunda adımı yazarak mektubu bitirdim ve kâğıdı defterden ayırıp katladıktan sonra çantama attım. Gizem Hanım'ın bir eğitimci olarak yapması gereken şey, kesinlikle velilerimize haber vermek ve başımızın oldukça ağrımasını

neden olmaktı fakat içimdeki umut dolu his, onun böyle bir şey yapmayacağını söylüyordu.

Başımı yastığa koyup gözlerimi kapattım ve her zamanki gibi uykunun bedenimi ele geçirmesini bekledim. Ancak saatlerce bir o yana döndüm, bir bu yana. Ne zaman zihnim gerçekliği terk edecek olsa, aklımda bir sürü düşünce sıralanıyordu.

Acaba Mete şimdi ne yapıyordu?

Bana kırgın mıydı?

O da üzülüyor muydu?

Onun da uykuları kaçıyor muydu?

Gün içinde sürekli onu arama isteğiyle savaşmam gerekmişti. Sesini duymak, "Gitmedim," demenek için kendimi o kadar zor tutmuştum ki... Telefonda konuşulacak bir mesele değildi bu. Yüz yüze, gözyaşlarımızın bedenimizin egemenliğini eline aldığı zaman konuşulması gereken bir konuydu. Belki de benimki saçma bir düşünceydi, belki de arasam her şey düzelecekti, bilmiyorum.

Tek bildiğim şey, bulutların üzerinden yere çakılmamı sağlayan bu duygunun, beni İzmir'e götürmesine izin verdiğimdi.

Onunla karşılaştığımda ne tepki vereceğini düşündüm. Beni görür görmez önce bir şaşkınlık sarıp sarmalardı duygularını, ardından yüzünde bir gülümseme oluşurdu herhalde. Hiçbir şey konuşmaz, sadece sarılırdık. Sarıldıktan sonra bana olan öfkesi aklına gelir, küçük kızını azarlar gibi azarlardı. Ardından beni anlar, kendini benim yerime koyar, beni bağışlardı.

Hoş, bağışlanacak bir şey de yapmamıştım aslında. Dengesi bozulmuş bir terazide hangi tarafın ağır bastığına karar vermem istenmişti benden. Annemi özleyecektim fakat onu sık sık görebilme imkânım olacaktı. Ben gelemeyecektim

ama o gelecekti yanıma. Öte yandan arkadaşlarım için böyle bir şansım yoktu. Teknoloji çağında yaşıyorduk, evet. Saat farkı yüzünden bir taraf uykusundan feragat etmek zorunda olsa da, en azından birbirimizi görme imkânımız olacaktı.

Oldukça seyrek olsa da buraya gelebilir, arkadaşlarımı ve Mete'yi görebilirdim.

Ondan ara sıra görüşme fırsatımız olmasına rağmen ayrılma sebebim, onun iyiliğini istememdi aslında. İnsan, zor zamanlarında sevdiği kişilere sarılmak, onların gözlerindeki güven verici histe kaybolup rahatlamak isterdi.

Öte yandan ben gittiğimde böyle bir şansı olmayacaktı. Onu yalnız bırakacaktım.

Babamı seçmem bazı yönlerden mantıklı, bazı yönlerden ise aptalca bir hareketti belki ama karşımdaki adam benim babamdı. Ne olursa olsun, hatasını anlamış ve beni geri isteyen bir insan vardı karşımda. Bu insanın babam olması, onu reddetmemi inanılmaz derecede zorlaştırıyordu.

Ben, herkes gibi babasına güvenmek isteyen bir kız çocuğuydum sadece.

Fakat kendimi suçlu hissetmeden de yapamıyordum. Çünkü Mete bir şekilde yürütebileceğimizi söylemesine ve elinden geleni yapmasına rağmen onu geri itmiştim. Onun iyiliği için olsa bile...

Babamı reddetmemdeki tek neden, arkadaşlarım, Mete ve annem değildi. Zihnimde, ben varlığını bile fark etmeden peyda olan o acımasız soruydu; *Ya tekrar giderse?*

Sonunda dayanamayıp telefonumu aldım ve hızla yangın merdivenlerine doğru koştum. Gecenin bir vakti kimsenin beni görmemesi için dualar ediyordum. Gün boyunca onu aramamak konusunda dayanmama rağmen aniden patlamama şaşıyordum.

Hızla yangın merdivenlerine açılan kapıyı açtım ve dışarı çıktıktan sonra aralık bırakacak şekilde ittim.

Ellerim heyecanın tesiriyle titrerken rehbere girip Mete'yi bulmakta zorlanmıştım. Telefonu kulağıma götürdükten sonra derin bir nefes aldım.

Telefonun çalma sesi, Mete'nin meşgule atmasıyla son buldu. Gururum aksini yapmam için ne kadar yalvarsa da tekrar aradım.

Ama yine meşgule attı.

Kalbim sanki cam kırıklarıyla dolu bir havuza atılmıştı. Kendimi kırılmış, hatta belki de kaybetmiş hissediyordum. Dayanamayıp bir mesaj attım.

Gönderilen: Sevgilim Kişisi

Telefonu lütfen açar mısın? Sadece birkaç saniye...

Mesajı yazdıktan yaklaşık bir dakika sonra cesaretimi toplayıp yeniden aradım. Üçüncü çalıştan sonra yine meşgule atacağını düşünüp kapatacaktım ki, bu sefer telefonu açtı. Açmasına açtı ama herhangi bir şey söylemedi.

"Merhaba," dedim bir cevap alma umuduyla ama karşılaştığım şey kocaman bir sessizlik oldu. Derin bir nefes alıp konuşmaya devam ettim. "İzmir'e gitmişsin. Herkes gibi iyi bir tatile ihtiyacın var tabii. Okul bizi biraz yordu." Ardından başımı iki yana salladım. "Ne diyorum ben? Ne kadar aptalca bir triptir bu! Gün boyu ayakta çalışan insanlara tatil için hiçbir hak verilmezken, sırf masa başında ders çalıştığım için tatili hak ettiğimi düşünüyorum. Farkında mısın, en bencil ırkın üyeleriyiz. Eğitim alabildiğimiz için şükretmemiz gerekeceği yerde, sadece köşede oturup şikâyet ediyoruz. Okula gitmeyip hayatları mahvolan insanları kendimize örnek almıyoruz. Keşke o insanlar için elimizden bir şey gelse ama korkunç bir sistemin egemen olduğu bu düzenin kölesiyiz. Sadece kendimiz için çalışıyor, kendimiz

için çabalıyoruz." Aniden saçmaladığımı şiddetle fark etmem susmama neden oldu. Evet, bunlar dünya üzerindeki güncel ve üzücü problemlerdi ama ben bunu konuşmak için Mete'yi aramamıştım ki!

Söylediğim onca şeye rağmen sessiz kalınca, asıl konumuza dönmek suretiyle tekrar konuşmaya başladım. "Bana her ne kadar kızgın olsan da beni anladığını biliyorum. Ailenden hiç bahsetmedin bana. Aranızda sorunlar olduğunu anlamak zor değil. Her ne kadar sorunları olursa olsun, insan ailesine nasıl yüz çevirir ki?"

Canımı acıtan öldürücü sessizlik varlığını korurken, kalbimdeki nefes almamı önleyecek ağırlığı hissedebiliyordum. Derin bir nefes aldım. "Ben gitmedim, Mete. Gidemedim. Aile çok önemlidir evet ama ailenden daha çok yanında olup, ailen olan insanlardan nasıl vazgeçebilirsin ki?"

Uzun bir sessizlik oldu. O konuşmama konusunda ısrarcı davrandıkça, içimdeki kara bulut da gitgide büyüyordu. Beni bu kadar kolay silip atmış olamazdı, olmamalıydı. Sonunda dayanamayıp, "Herhangi bir şey söyle," dedim. "İyi veya kötü. İnan bana, bilinmezlik bir insanın canını net bir kötülükten daha çok acıtır."

"Defne," dedi birkaç saniyenin ardından. Adımı onun dudaklarından sanki ilk kez duyuyormuş gibi heyecanlandım fakat ses tonunda farklı bir şey vardı. Bu tonda gizlenen, üzüntü değildi sanki. Daha büyük, daha kurgun bir şeylerdi ve içimden bir ses, bu ses tonunun sadece benimle olan durumundan kaynaklanmadığını söylüyordu. "Beni unutma. Çünkü ben seni asla unutmayacağım."

Bir şey söylemek üzere dudaklarımı aralamıştım ki telefonu kapattı.

Bu da ne demek oluyordu? Her şeye yeniden başlama imkânımız varken, beni geçmişinde bıraktığını mı iddia ediyordu?

Kendimi çaresiz ve gurursuz hissetmem şöyle dursun, kalbimin üzerine iğneler battığını hissediyordum.

Derin bir nefes alıp merdivenlere oturdum ve hıçkırıkların bedenimi ele geçirmesine izin verdim. Belki de tüm gün boyunca farkında olmadan ağlamamak için kendimi tutmuş, güçlü bir kadın olduğumu düşünüp kendimi kandırmıştım.

Ama şimdi güçlü bir kadın değil, küçük bir kız çocuğu olmak, ağlamak istiyordum.

Şimdi ne yapmalıydım? Onun peşinden gidecek cesaretimin kırıldığını hissediyordum. Ne düşüneceğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Elimde kırılmış kalbim, ezdiğim gururum ve yanaklarımdan süzülen gözyaşlarım kalmıştı sadece.

Yangın merdiveninin kapısı aniden açıldığında ağlamamı durduramıyordum.

"Defne?"

Elif'in şaşkınlık dolu sesini duyduğum an nasıl göründüğümü merak ettim. Acaba nasıl görünüyordum da böyle şaşırmış ve endişe duymuştu?

Önümde eğilip ne olduğunu anlamaya çalışarak bana baktı.

"Aradım onu," dedim. "Beni unutmayacağını söyledi ve kapattı. Bu ne demek, Elif? Her şeyi bitirdi mi yani?"

"Sakin ol," dedi sanki her şey kontrol altındaymış gibi. "Mete'yi bilmiyor musun, Defne? O aptalca ergen tripleriden birindedir yine. Aklı yerinde değildir. Zaten bu erkeklerin aklı ne zaman yerinde oldu ki? Hiçbir zaman zeki, mantıklı hareketler göremedik onlardan. Unutma, erkeklerden zekâ parıltısı beklemek, Adolf Hitler'den Yahudileri

sevmesini beklemek gibi bir şey. Bu yüzden onların her söy-lediği ve her yaptığını kafana takma. Yoksa ruhunu teslim etmen an meselesi olabilir."

Söylediği şey kafamdaki soru işaretlerini tam olarak yok etmese de içime su serpmişti. Mete'nin gelgitli ruh halleri ilişkimiz süresince canımı pek sıkmazdı. Genelde kendi kendine küser, kendi kendine barışmak isterdi ve ben de barışmak isteyeceği zamana kadar kitap okur, oyalanır, tartışmamızı kafama pek takmazdım ama şimdi... Derin bir nefes alıp beynimdeki düşünceleri kovmaya çalıştım.

"Ne olursa olsun umut besle demiyorum sana," diye sözlerine devam etti Elif. Gözlerimden yaşlar süzülmeye devam ediyordu ama artık hıçkırıklarının önünü kesmeyi başarmıştım. "Çünkü umut, bir insanın hayata tutunmasının nedeni olduğu gibi, aynı zamanda insanı uçurumun kenarına sürükleyen bir araçtır da. Olmayacak insanlara karşı umut beslemek sadece zarar verir. Umudunu yitirme ama yokluğunu kabullenmen gerektiğini hissediyorsan, kabullen."

Söylediği her sözde, her harfine kadar haklıydı. Eğer Mete olmazsa hayatım anlamını yitirmeyecekti. Biz insanlar ne kadar inkâr etsek de, birinin yokluğu bizde ne kadar yara açsa da, bir şekilde yolumuza devam edecek kadar güçlüydük.

Hayat ne kadar da garipti! Bir zamanlar her şeyinizi anlattığınız, yanında çocuk olduğunuz, sesiyle kalbinizin ritmini değiştiren insan, bugün size sokaktaki bir yabancıdan daha yabancı olabiliyordu. Sanki birlikte o kahkahaları atmamışsınız, sabaha kadar telefonda konuşmamışsınız, yanında huzuru hiç tatmamışsınız gibi.

Sanki hiç tanışmamışsınız gibi.

Yanaklarını silip bir kez daha derin nefes aldım ve gözyaşlarını tamamen durdurmayı başardım. Sakin olmalı ve sükûnetimi korumalıydım.

"En iyisi ne yapalım, biliyor musun?" dedi Elif. "Gidelim İzmir'e, bakalım bu aptalın derdi neymiş. Baktın olmuyor gibi, en kötü ihtimalle tatil yaparız." Mantığının işleyiş biçimi yüzümde bir tebessümün oluşmasına neden olmuştu. "Heh, şöyle! Gül işte biraz." Ardından sımsıkı sarıldı. "Ne olursa olsun ben yanındayım, *biz* yanındayız."

Şükür ki biliyordum. Şükür ki her düştüğümde elini uzatacak dostlarım vardı.

●

Mete Karahan...

Akrep ve yelkovan, kovalamaca misali birbirlerini takip ederken işi abartmış, saatin epey ilerlemesine neden olmuşlardı. Mete Kordon'da oturuyor, öylece denizi izliyordu. Karanlığa bürünmüş denizi izlemeye gelirken içinin huzurla dolacağını düşünmüştü fakat şu an iyice kasvete gömülmüştü.

Defne'nin onu terk etmesinin üzerine sırt çantasına gerekli olan eşyalarını koymuş, ani bir hareketle İzmir'e, ailesinin yanına gelmişti. Ertesi gün, sabah erkenden okul müdürü Selim Bey'i aramış ve ailevi bir problem yüzünden aniden yola çıkması gerektiğini söylemişti. Okulun kapanmasına az bir süre kaldığı için Selim Bey bir şey dememişti.

İzmir'e gitmenin ona iyi geleceğini düşünen Mete, bu şehirde öğrenecekleriyle dünyasının başına yıkılacağını nereden bilebilirdi ki?

Kime güvenecekti artık? Önce Defne, sonra... Herkes bir bir hayatından çıkıp gidiyor, onu terk ediyordu. O hep geride kalıyordu. Daha ne kadar terk edilecekti?

Düşünceleri arasında boğulurken, telefonunun zil sesi onu anıdan kendine getirdi. Gözlerini, saatlerdir ayırmadığı denizden çekip, cebinden çıkardığı telefona sabitledi.

Efulim arıyor...

Arayan kişi Defne'ydi. Onu bu şekilde kaydettiği zaman gözlerinde beliren hafif parlamayı hatırladı. Defne bu kelimenin *'sevgilim, canım, yürim'* anlamına geldiğini biliyordu. Bu anı dudaklarında bir gülümsemenin oluşmasına neden oldu.

Sadece gülümsemesini düşünerek rahatladığı birini unutması mümkün müydü?

Telefon birkaç kez çaldıktan sonra meşgule attı. Onunla deli gibi konuşmak istiyordu ancak içinde bulunduğu durumun karmaşıklığında kaybolmuşken bir bilmeceye daha hazır değildi.

Telefon tekrar çaldığında eli bu sefer yeşil tuşa gitti ama parmaklarının o tuşa dokunmasına birkaç saniye kala bir şey onu durdurdu.

Bu, korkuydu. Kırılmaktan, mümkünmüş gibi daha fazla parçalanmaktan korkmakta bu.

İsteklerini yok sayıp tekrar kapattı telefonu.

Fakat kapatır kapatmaz pişman oldu. Her ne kadar Defne'ye kırgın olsa da, sesini duymak istediğini kendisinden saklayamıyordu. Onu bir yerde anlıyordu ama bekleyeceğini söylemesine rağmen terk edilmek... Üstelik aynılıklarının üzerine öğrendiği şeyler... Mantıklı düşünmesini ve mantıklı karar vermesini engelliyordu.

Yeni bir arama geleceğini düşünüyor, daha doğrusu buna inanmak istiyordu. Ancak bunun yerine bir mesaj geldi:

Gönderen: Efulim

Telefonu lütfen açar mısın? Sadece birkaç saniye...

Mete tam olarak bunu istiyordu. Defne'nin sesini duymak, iyi olup olmadığından emin olmak... Belki daha fazlası... İlişkileri hakkında konuşmak...

Telefon yaklaşık bir dakika sonra tekrar çaldı. Mete birkaç saniye kendisine süre verdi. Kalbi heyecandan deli gibi çarpıyordu. Sanki ilk kez konuşacaklardı. Sonunda derin bir nefes alıp telefonu açtı.

"Merhaba."

Mete dudaklarını aralayıp karşılık verecekti ki, boğazına oturan yumru onu susturdu. Konuşmalı mıydı? Defne de onu terk etmemiş miydi?

Defne birkaç saniye sonra konuşmaya devam etti. "İzmir'e gitmişsin. Herkes gibi iyi bir tatile ihtiyacın var tabii. Okul bizi biraz yordu." Ardından kısa bir sessizlik oluştu. Mete o sırada, İzmir'e geldiğinden nereden haberdar olduğunu merak ediyordu. "Ne diyorum ben? Ne kadar aptalca bir triptir bu! Gün boyu ayakta çalışan insanlara tatil için hiçbir hak verilmezken, sırf masa başında ders çalıştığım için tatili hak ettiğimi düşünüyorum. Farkında mısın, en bencil ırkın üyeleriyiz."

Defne konuşmaya devam ederken, Mete dudaklarında bir tebessümün oluşmasını önleyemedi. Defne ne zaman ciddi bir konuşma yapmaya çalışsa konuyu saptırır, alakasız yerlere çekerdi ve bu, garip bir şekilde Mete'nin en hoşuna giden özelliklerindendi.

"Eğitim alabildiğimiz için şükretmemiz gerekeceği yerde, sadece köşede oturup şikâyet ediyoruz," diye konuşmayı sürdürdü Defne. "Okula gitmeyip hayatları mahvolan insanları kendimize örnek almıyoruz. Keşke o insanlar için elimizden bir şey gelse ama korkunç bir sistemin egemen olduğu bu düzenin kölesiyiz. Sadece kendimiz için çalışıyor, kendimiz için çabalıyoruz. "

Ardından Defne'nin susmasıyla, Mete'nin yüzünde oluşan tebessüm solmaya başladı. Onun daha fazla konuşmasını istiyordu. Sabaha kadar konuşabilirdi. Sabaha kadar saçma şeyler söyleyebilirdi. Ona piramitlerin yapımı hakkında bile fikirlerini sunabilirdi.

Lütfen susma, dedi Mete içinden. *Sesini duymaya ihtiyacım var, sana çok ihtiyacım var.*

"Bana her ne kadar kızgın olsan da beni anladığını biliyorum," dedi Defne sonunda. Sesi az önceki gibi öfkeli değil, daha sakin ve kontrollü çıkıyordu. "Ailenden hiç bahsetmedin bana. Aranızda sorunlar olduğunu anlamak zor değil. Her ne kadar sorunları olursa olsun, insan ailesine nasıl yüz çevirir ki?"

Dünya onun gözünde bulanıklaşırken başını öne eğdi. Bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu. Onu ne kadar çok severse sevsin artık onunla konuşamayacağını söylemesi gerekiyordu. Fakat duyguları o kadar karışıktı ki, sadece sessiz kalmak geliyordu elinden. Şu an Defne'nin deli gibi üzüldüğünü tahmin ediyordu ve onu üzmek canını oldukça acıtıyordu.

Ama onun canı, Defne'ninkinden daha çok yanıyordu.

"Ben gitmedim, Mete," dedi. Mete başından aşağı kaynar suların döküldüğünü hissetti. Yaşadığı şok o kadar kuvvetliydi ki, gözlerini kocaman açmasına sebep oldu. Dudakları bir kez daha aralandı fakat Defne'nin sözlerine devam etmesi için beklemeyi tercih etti. "Gidemedim. Aile çok önemlidir evet ama ailenden daha çok yanında olup, ailen olan insanlardan nasıl vazgeçebilirsin ki?"

Mete buna ne diyeceğini bilemedi. Ona tekrar güvenebilir miydi? Bu şehirde öğrendiği her şeyi geride bırakıp, tekrar İstanbul'a dönebilir miydi? Defne'ye sığınıp, her şeyi unutabilir miydi?

Hayır, o babası gibi olmayacaktı. Onunla aynı kaderi paylaşmayacaktı.

"Herhangi bir şey söyle," dedi Defne. "İyi veya kötü. İnan bana, bilinmezlik bir insanın canını net bir kötülükten daha çok acıtır."

Mete, Defne'nin ne demek istediğini çok iyi anlıyordu. Defne, eğer artık onu istemiyorsa bunu dürüstçe söylemesini bekliyordu ve haklıydı. Ama Mete henüz buna hazır değildi. Hissetmediklerini söylemek Mete'nin işi değildi ki.

"Defne," dedi birkaç saniye sonra. Sesini yaşadığı duygulardan olabildiğince arındırmaya çalışmıştı ama ne kadar başarılı olduğu tartışılırdı. "Beni unutma. Çünkü ben seni asla unutmayacağım."

Sözlerini bitirdikten sonra bir şey söylemeden telefonu kapattı. Çünkü konuşmaya devam ederse, Defne'ye olan aşkına yenik düşecek ve belki kendisini bekleyen hayal kırıklığına koşacaktı.

Hayır, Mete acı çekmeyecekti. Defne ile görüşmeyerek doğru olanı yapmıştı.

Öyleyse neden bu kadar yıkılmıştı?

Mete'nin hissettiği mutsuzluk somutlaşıp, bir damla gözyaşı olarak süzüldü yanağından. Defne'yi özleyecekti. Çocuksu gülüşünü, sırf itiraz etmek için her şeye itiraz edişini ve hatta sahte hesaplardan ona mesaj atıp, cevap vermemesine rağmen "Neden engellemedin?" diye sadistçe kavga etme çabasını bile özleyecekti.

Gözünden bir damla daha gözyaşı firar etti.

Güçlü olmanın gözyaşlarına sahip olmaktan geçtiğine inanırdı. Sadece kendi için değil, herkes için aynı kanaate sahipti.

Bunun ne kadar aptalca bir düşünce olduğunu o an fark etti.

Başını öne eğip kendisini gözyaşlarına teslim ederken aklından tek bir cümle geçiyordu.

"Şimdi güçlü bir adam değil, küçük bir erkek çocuğu olup ağlamak istiyorum."

KAKTÜS TEAM

İKİNCİ BÖLÜM

Ertesi gün başımda muhteşem bir ağrıyla uyandım. Dün gece döktüğüm gözyaşları sabah bana baş ağrısı olarak geri dönmüştü. Bu yüzden uyanır uyanmaz yataktan kalkmak yerine yaklaşık yirmi dakika boyunca ağrının son bulmasını bekledim. Sonunda kalkacak duruma geldiğimde, dişlerimi fırçaladıktan sonra kızlarla kahvaltıya indik.

Elif'in söylediğine göre, İrem sabah birisi aracılığıyla bilet paralarını almıştı. Bu durumu garip karşılamıştık, çünkü İrem'in bizi görmek için yoktan nedenler var ettiğini biliyorduk. Ayağına gelen bu fırsatı geri tepmesi ilginçti.

Ama bu konuyu uzun süre kafamıza takmadık. Neticede İrem de bizimle gelecekti, iyiydi ve önemli olan buydu.

"Umarım bir sorun yaşamamıştır," dedi Su. Sarı saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Sol kulak memesinden başlayıp kemik üstünden ilerleyen fakat çenesine ulaşmadan yanağının ortalarına doğru uzanan yara izini artık kapatmak için çabalamıyordu. Hem onu tehlikeli ve çekici gösterdiğini bile söylemişti. Gerçekten hissettiğinin ne olduğunu asla bilemeyecek olsam da, bir şekilde gülümsediğini görmek hoşuma gidiyordu.

Elif kendinden emin bir ses tonuyla "İrem aramızdaki en dişli kız," dedi. Söylediği şeyin doğruluğu su götürmez bir gerçekti fakat bunu bizi mi, yoksa kendisini rahatlatmak için mi söylemişti, bilemiyordum.

"Hayatlarımızdan sorun hiç eksik olmuyor," dedim. "Sanırım lanetlendik."

Sıla aniden bir şey hatırlamış gibi bakışlarını tabağından kaldırıp gözlerime sabitledi. "Defne, sen gitmeden önce kaydını aldırmadın, değil mi?"

Bu nereden aklına gelmişti bilmiyordum ama "Hayır," dedim. "Okulun bitmesine sadece günler kala bunu yapmam biraz olanak dışı."

Başını anladığını gösterir gibi aşağı yukarı salladı. Sanki sorusunun cevabını biliyormuş da, laf olsun diye sormuştu.

Titreyen telefonum, masadaki tüm dikkatleri çekene kadar sessizliğimizi koruduk.

"İrem mi?" dedi Elif. Cevabının olumlu olması için bakışlarıyla yalvarıyordu ama başımı iki yana salladım.

"Üzgünüm... Mesaj Çetin'den."

Çetin'in mesajına bakmadan önce Elif'in anlayışla sallanan başını gördüm. Bu huyumuzdan ne zaman vazgeçeceğimizi düşünüyordum. Fazla pinpirikliydik. Üstelik sanki hepimiz aynı genleri taşıyormuşuz gibi, aynı şekilde endişemizi dışa yansıtıyorduk. Bu konu biraz rahatsız edici olsa da, bana bir şey olması durumunda endişelenecek insanların olduğunu bilmek beni mutlu ediyordu.

Çetin'in mesajını açtım.

Gönderen: Çetin

Nasılsın, acıların kadını?

Sanki görebilecekmiş gibi gözlerimi devirdikten sonra cevap yazmaya koyuldum. Çetin yüz yüzeyken ne kadar sinir bozucuysa, sanal dünyada da bir o kadar sinir bozucu olabiliyordu.

Gönderilen: Çetin

Ha ha! Ne var?

Cevabı çok gecikmedi.

Gönderen: Çetin

Sadece İzmir'e ne zaman gideceğini soracaktım.

Ardından onunla hızla mesajlaştım. Bu gece yarısı yola çıkacağımızı, hangi firmayla yolculuk yapacağımızı ve otobüsümüzün hangi otogardan kalkacağını söyledim. O da garajda olacağını, gün içinde planda bir değişiklik olursa mutlaka ona haber vermem gerektiğini söyledi. Beni karşılama inceliğini göstermesi hoşuma gitmişti. Babamla gitme kararını aldığımda Çetin'le sadece telefonda konuşarak vedalaşmam onu neyse ki incitmemişti. Bu kadar kargaşanın içinde bir kalp kırıklığı daha hiç iyi olmazdı.

Su içerideki sessizlik bulutunu "Kızlar!" diyerek dağıttı. "Anladığım kadarıyla hepimizin morali oldukça bozuk."

"Buralarda harcanıyorsun."

Sıla'nın sesindeki alayı hissetmek için onu uzun süre tanımaya ihtiyaç yoktu. Ne var ki Su, sadece ters sayılacak bir bakış atmakla yetindi.

"Aslında benim aklımda bir fikir var." Gözlerinden geçip giden parıltı, adeta barındırdığı şeytani fikirleri haykırıyordu.

"Ne?" dedi Sıla. Sesi bu sefer alaydan çok uzaktı. Su hepimizi olduğu gibi onu da yakalamayı başarmıştı.

"Önce İrem'e haber vermeliyiz," dedi Su telefonunu eline alırken.

"Şey..." diyerek lafa daldım. Sormak istediğim şeyi sormalı mıydım, emin olamıyordum. "Bu bakışların beni biraz ürküttü. Acaba aklından geçen şeyde, birisi zarar görecek mi?"

Öyle bir kükredi ki, kime ne yapmayı planlıyorsa onun yerinde olmadığım için defalarca şükrettim.

●

İrem Doğan...

Sabahın erken saatleriydi.

Gece annemle yaşadığım hararetli tartışma yüzünden en fazla birkaç saat uyuyabilmiş, kalkar kalmaz da kendimi

dışarıya atmıştım. Kafam çok doluydu. Bir şeylerle meşgul olmanın zihnimi dinlendireceğini sanmıştım ama elde ettiğim sonuç büyük bir hayal kırıklığıydı.

Kalbim göğüs kafesimi delene, aldığım nefes boğazımı tırmalayıncaya dek koştum. Sonunda bir banka oturduğumda gezegendeki tüm oksijeni tüketecek kadar hızlı soluyordum.

Annemle öyle çok kavga etmiştik ki sayısını bile hatırlamıyordum. Defalarca birbirimizi kıracak şeyler söylemiştik. Onu sevmediğimi hiçbir zaman iddia etmedim –ya da samimi olarak etmedim– çünkü yanımda olmasa da orada bir yerde var olduğunu bilmek anlamsız bir huzur veriyordu ve bu durumun bilincindeydim.

Fakat dün gece diğerlerinden çok daha farklıydı.

Yine iğneleyici imalarımla her şeyi başlatan ben olmuştum. Bana, hayatım boyunca ilerleyeceğim yolu zorla çizdirmesine katlanamıyordum. O, yaşananları muhtemelen birkaç güne unutacağımı sanıyordu ama ben hiç öyle düşünmüyordum. Meselenin dışarıdan sadece okul değiştirmekten duyulan basit bir üzüntü gibi görünmesi umurumda değildi.

O farkına varmamakta ne kadar ısrarcı olsa da, ben ailemden koparılmıştım, yalnızlığa mahkûm edilmiştim.

Yeniden.

İmalarıma elbette cevapsız kalmayıp karşılık verdi. Sonunda tansiyon öyle bir yükseldi ki, bir yerden sonra sözlerimizi sadece birbirimizin canını yakmak için özellikle seçtiğimizi anladım. Ona, sadece kendi istedikleri olsun diye insanların hayatını mahveden dominant bir manyak olduğunu söyledim. Bunu söylerken hedeflediğim şey onun canını yakmak değildi. Bunlar bana yaşattığı hisler, bende bıraktığı izlenim ve asla kaçamayacağı gerçeklerdi.

Çok iyi gidiyordum, gerçekten. İlk raundu bu sözle kazandığımı rahatlıkla söyleyebilirdim fakat o, "İşte seni bu

yüzden o okula gönderdim!" diye haykırdı. "Senden kurtulmak için!"

Elbette ondan sevgi sözcükleri, masum sarılmalar beklemiyordum ama beni bir çöpten farksız gördüğünü bu kadar net bir dobralıkla söylemesi canımı acıtmıştı.

Toparlanmak için kendime birkaç saniye süre tanıdığımı hatırlıyorum. Savaş oyunlarında *"Defeat!"* diye haykıran kadının sesi beynimin içinde çınlıyordu.

Bir an gözlerinde pişmanlık dolaştığını görür gibi oldum ama hemen ardından ifadesizce suratıma bakmayı sürdürdü. İşte bu oydu. Kendi çocuğuna bile asla boyun eğmezdi.

"Madem benden bu kadar nefret ediyordun, neden beni zorla buraya getirdin?" Dudakları aralandı ama konuşmasına fırsat tanımadan devam ettim. "Ah, sen sadece denediğini babama kanıtlamak istiyorsun, değil mi? Bu, aslında ona yaptığın basit bir jestten ibaret. Her şey senin gözünde bu kadar basit." Başımı iki yana salladım. "Üzgünüm ama babam şu andan itibaren asla seni sevdiğimi benim dudaklarımdan duymayacak. Neden, biliyor musun?" Elbette cevap vermesini beklemediğim için devam ettim. "Yalan söylemek lügatimde yok."

Ve işte o zaman, tam olarak parça parça olmuşluğu gözlerinde gördüm. Bunun beni tatmin etmesi ve içimden zafer naraları atmama neden olması gerekirdi ama tarif edemediğim bir boşluğun içinde süzülüyordum.

Yine de aklımdan *Victory!* diye geçirdim.

"Şimdi izin verirsen, valizimi hazırlamam gerekiyor. Yarın İzmir'e gidiyorum, biliyorsun." Tam salondan çıkacaktım ki, bir güç beni durdurdu. Derin bir nefes aldım ve arkamı döndüm. "Bilet işini hallettiğin için teşekkürler. O konuda söylemem gereken birkaç şey var. Şoförden yarın

ken saatte bizimkilerin okuluna gitmesini ve ücretleri al-
ınasını rica ettim. Sen uyanmadan çalışma odana bırakmış
lurum."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin." Gözlerindeki dehşeti
e şaşkınlığı net olarak görebiliyordum. Sanki bu duruma
ıasıl geldiğimizi sorguluyor gibiydi.

"Keşke bunu söylemeden önce nasıl bir seviyeye geldi-
ğini görebilseydin." Ardından odamın yolunu tuttum.

Şimdiyse, kafamı dağıtmak için çıktığım koşu sırasında sadece yaşananları düşünüyordum. Birbirimize o kadar uzaklaşmıştık ki, bir daha yakınlaşmamız sanki mucizeden ibaretti.

Ayağa kalktığımda, arkamdaki bir erkek sesinin, "İrem?" diye adımı telaffuz ettiğini duydum. Döndüğümde Yiğit tüm sevecenliğiyle bana bakıyordu.

Yeni okulumda edindiğim tek arkadaşımın kumral saçları terden sırılsıklam olmuş, alnına düşmüştü. Üzerinde spor bir şort ve ona biraz bol gelen bir tişört vardı. Kahverengi gözleri sanki beni gördüğüne sevinmiş gibi sevecenlikle parlıyordu.

"Günaydın," dedi yanıma doğru koşarken.

"Günaydın."

İkimiz de olabildiğince yavaş bir şekilde koşmayı sürdürürken, "Buralarda mı oturuyorsun?" diye sordu.

İnan bana, deli gibi aksini isterdim.

"Evet," dedim. "Sen?"

Soruma olumlu yanıt verdiği sonucuna ulaşmamı sağlacak birkaç mırıltılı ses çıkardıktan sonra, "Dün okulda seni remedim," dedi. Söylediği şey daha çok bir soru gibiydi.

"Evet," dedim tekrar. "Birkaç mantıksız şey yaşadık." Indan derin bir nefes aldım. "Aslında son zamanlarda ıdığımız her şey saçmalıktan ibaret."

Başını anladığını gösterir gibi salladı. "Sormak isterdim ama üzerine gelmek istemiyorum."

Gözlerimde nasıl bir ifade olduğunu bilmiyordum ama anladığım kadarıyla, henüz yeni tanıştığım birisini bile yönlendirebilecek kadar bıkkınlık saçıyor olmalıydılar.

"Bugün okula gelecek misin peki?"

İlk dersin başlamasına hâlâ saatler vardı. Başımı olumsuz anlamda iki yana salladım. Olabildiğince az konuşmak istiyordum, çünkü konuşmak daha çok efor sarf etmeme neden oluyor ve hızımı etkiliyordu. Ancak Yiğit'in böyle bir derdinin yok gibiydi. Sanki gevezeliği her şekilde konuşmama olanak sağlayan özel bir gücü haline gelmişti.

"Bu gece İzmir'e gidiyorum," dedim. "Son hazırlıklarımı yapsam iyi olacak."

Onu şaşırtmış gibiydim. "Her şey yolunda mı?"

"Öyle olacağını umuyorum."

"Anladım." Fakat bakışları tam aksini söylüyordu. "Yardımcı edebileceğim bir şey var mı? Nerede kalacaksınız merak?"

"Aslında o işi henüz halletmedim," dedim. Bora'nın kız kardeşinin İzmir'de okuduğunu biliyordum fakat kız şu an Ankara'da, ailesinin yanındaydı. Hem zaten bildiğim kadarıyla kız için ev tutulmamıştı, yurtta kalıyordu.

"Yazları çok sık şehir değiştiririm," dedi. "İzmir'e de gitmiştim bir keresinde. Orada kaldığım otel oldukça iyiydi. Hani... Pek lüks sayılmaz ama yatakları rahattı ve banyoları oldukça temizdi. Fiyatları da oldukça uygun. Eve gidince adını sana mesaj atarım."

"Teşekkürler," dedim. Normal, bilinen İrem her şeyi aynı gün gece hallederdi. En az beş otelden oluşan bir liste hazırlar, otelde kalan misafirlerin yorumlarını okur, ardından

listedeki otellerin hepsini arar, resepsiyondaki o şanssız kişiyi terletecek milyon tane soru sorardı.

Fakat son zamanlarda üstüme yapışan bir fütursuzluk vardı. Her şeyi kontrol etmeye çalışmaktan, kendimi hırpalamaktan yorulmuştum. Üstelik ne kadar çabalarsam çabalayayım, istediğim şeyi asla elde edemiyordum.

Ve artık sıkılmıştım.

Şimdiyse Yiğit'in bu sorunu benim adıma halletmesine müteşekkirdim.

Parkta biraz daha spor yapmayı sürdürdükten sonra eve gittim. Gider gitmez ilk işim şoförü bulmak oldu. Ondan rica ettiğim gibi iki okula da uğrayıp bilet paralarını almıştı. Bir zarf içinde bana uzatırken tekrar tekrar teşekkür ettim. Normalde kendim gidebilirdim fakat dün yaşadıklarımdan sonra arkadaşlarımı görmek istemiyordum. Elbette tüm bunlar annemle olan tartışmamızın faturasını onlara kestiğim anlamına gelmiyordu. Onların karşısına bu şekilde yıpranmış çıkmak istemiyordum. Kendimi toparlamak ve her zamanki ruh halime büründükten sonra, onların tanıdığı İrem olarak yanlarına gitmenin daha doğru olduğunu düşünüyordum.

Eğer bizim kızlardan biri bu halimi görseydi temiz bir layık yerdim diye düşünmeden edemedim. Çünkü en nefret ettiğimiz şey, birimizin duygularını saklayan bir maske olmasıydı. İnsan yeterince yorgun olduğunda, bir de hislerini saklayan bir maskeyi taşıyamıyordu.

Zarfı söz verdiğim gibi annemin çalışma masasına bıraktım. Henüz uyuyor olduğunu tahmin ediyordum fakat 'den erken ayrılmış da olabilirdi. Hızla odama çıktım, mları açtım, ardından banyoya gidip üzerimdeki ter kosundan kurtulmak için kendimi soğuk suyun altına attı. Çıktığımda yeniden doğmuş gibiydim.

Tekrar odama gittiğimde, toplanmış yatağıma bırakılan zarfı fark ettim. Yatağın tam ortasına özenle bırakılmıştı.

Zarfı açtıktan sonra içinden çıkan paralara hayretle baktım ve şaşkınlığın tesiriyle dudaklarımı araladım. Bunlar buraya nasıl gelmişti? Bu zarfı buraya kim bırakmıştı? Zarfın içini biraz daha kurcaladıktan sonra, içinden çıkan kare şeklindeki mavi kâğıdı aldım.

Merhaba...

İzmir için babandan harçlık istediğini biliyorum fakat tedbir için bu zarfı da yanına almanı istiyorum.

Umarım kırdığım kalbini arkadaşlarınla yapacağın tatil toparlar. Eğlenmene bak ve bizi olabildiğince aklına az getir, olur mu? Kendini daha fazla üzme. O işi sanırım yeterince iyi yaptım.

Berna

Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Sadece basit bir kâğıda karalanmış birkaç kelimenin bende yarattığı bu etkiyi anlamlandıramıyordum.

Annem bana not bıraktığına göre çoktan evden gitmiş olmalıydı. Belki de akşam eve gelmeyecekti, ki onu biraz tanıyorsam bu oldukça kuvvetli bir ihtimaldi. Yani önümüzdeki on gün boyunca ona söyleyeceğim son şey, onu sevmediğim olacaktı.

Elime geçirdiğim bir not kâğıdına birkaç şey yazmaya koyuldum. Sonunda işim bittiğinde ben de bu notu onun masasına bıraktığım zarfın içine tıkıştırmayı düşündüm ama bir şey beni durdurdu.

Defne'yi eleştirdiğim tek bir konu vardı. Babası da olsa, onu terk eden bir adamı affedecek kadar merhamet sahibi olması. İşin sonunda onunla gitmekten vazgeçmiş olsa bile,

bu onun sahip olduğu merhametin aptallık düzeyine ulaştığı gerçeğini değiştirmiyordu. Elbette insan kendi ailesine karşı hiçbir zaman tam anlamıyla objektif olamazdı fakat...

Birisi kalbinizi kırıp sizi parçaladıysa, bunu tekrarlamamak için ne gibi bir sebebi olabilir?

Kâğıdı buruşturup masanın üzerine attım ve hâlâ havluyla sarılı olan bedenimi yatağa bıraktım.

Su beni taciz boyutuna ulaşana kadar defalarca arayıncaya dek ağladım.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Sonunda!" dedi Su. Bir eliyle telefonu tutarken diğer elinin başparmağını kemiriyordu. "Eğer biraz daha geçirseydin, çocuğumun ismi konusunda fikrine danışacaktım."

Su ve abartılı yakarışları...

"Bugün görüşüyoruz," dedi Su, İrem'in ne derece müsait olduğunu sorgulama ihtiyacı bile duymadan. "Hemen hazırlan ve buraya gel!" İrem'in cevap vermesine yetecek bir süre kadar bekledikten sonra, "İtiraz istemiyorum," dedi. "Hem acil bir şey olmasa böyle apar topar çağırır mıyım?"

Sıla dudaklarını oynatarak konuştu. "Elbette çağırırsın."

Su ona dil çıkardı. Ardından yaklaşık bir dakika daha konuştuktan sonra telefonu kapattı. Su'yun aklındaki fikri hâlâ bilmiyordum ve bu her geçen saniye merak duygumun katlanarak artmasına neden oluyordu.

"Aklından ne geçiyor?" dedi Elif.

Fakat Su, otobüse binene kadar bu konu hakkında konuşmama kararını sürdürdü.

"Artık konuşmaya başlayabilir misin?" dedi İrem. Kızlarla mantıksız paranoyamızdan sonra onu her zamanki gibi görmek oldukça rahatlamamı sağlamıştı. Yanılmak her zaman mutsuz etmiyordu. "Telefonda da hiçbir şey açıklamadın zaten."

Otobüs tıklım tıklım değildi ancak oturacak yer olmadığı için ayakta gitmek zorunda kalmıştık. Üstelik birkaç kişinin deodorant kullanmayı ihmal ettiği çok fazla belli oluyordu. Açıkçası nefesimi tutarak hayatımı ne kadar süre idame ettirebileceğimi düşünmedim desem yalan olurdu.

Su, sonunda derin bir nefes aldı ve dudaklarını ısırdı. Gözlerinde masum bir kızın ışıltısından çok filmlerdeki kötü karakterlerin zalimliğini taşıyordu. "Kübra," dedi. "Bu isim Defne dışında herhangi birinize bir şey anımsatıyor mu?"

Merakla kızlara baktım. Diğerleri benden daha önce tanıştıkları için, doğal olarak birbirleri hakkında daha çok fikre sahiplerdi.

"Eski komşunuz mu?" diye bir tahmin yürüttü İrem.

Su orta parmağıyla başparmağını havada şıklattı. "Ta kendisi!"

Elif meraklı bakışlarla, "Ne olmuş ona?" diye sordu.

"Ben çocukken sürekli benimle uğraşırdı." Su bir anda geçmişe dönmüş, bir nostalji rüzgârına kapılmıştı sanki. "İlk kez regl olduğumda bana ne demişti biliyor musunuz? Ailemle vedalaşmalıymışım." Bu kesinlikle bencilceydi, çünkü kan birçok insanı ürkütürdü. Elbette regl apayrı bir konuydu ama henüz ergenliğe yeni adım atmış küçük bir kız çocuğuysanız ve başınıza ilk kez böyle bir şey geliyorsa, durum oldukça farklıydı.

"Senin için kötü olduğunu biliyorum," dedi Sıla. "Ama aradan bu kadar yıl geçtikten sonra bile nefretini stabil tutabilmen beni ürküttü."

"Bak, o kadın sürekli oyuncak bebeklerimin saçını keser, benimle dalga geçerdi. Bazen mahalledeki çocukları beni oyunlarına almamaları için tehdit ederdi. Bir keresinde bana tokat atmıştı. Bunu neden yaptığını hiç bilmezdim."

"Bunu ilk kez söylüyorsun," dedi Elif. "Neden hiçbir şey yapmadın?"

Su'yun yüzünde şeytani sayılabilecek bir gülümseme belirdi. "Annem tabiri caizse ağzına sıçtı." Annesinin de kızından farksız olduğunu biliyorduk. Muhtemelen onu bir güzel benzetmişti.

"Peki, bu bilgilerle ne yapacağız?" Asıl merak ettiğim konuyu İrem dillendirdi.

"Eski bir arkadaşımla konuştum. Mahalleye geri dönmüş."

"Yani?"

Su, sanki dünyanın dikdörtgen olduğunu iddia etmiş gibi İrem'e baktı. "Bana mı öyle geliyor, yoksa sen formundan düştün mü?"

"Aklındaki ne?" dedim.

Lacivert-pembe sırt çantasını gösterirken şeytanca sırıttı. "Yumurtadan nefret eder ve ona bir sürpriz hazırladım."

Elif yüksek sesle kahkaha attı.

●

Hep birlikte otobüsten indik ve Kübra denen kadının oturduğu eve doğru ilerledik. Su'yun aklında ne olduğuyla ilgili en ufak bir fikrim yoktu fakat kendinden o kadar emin yürüyordu ki, neredeyse bela arayan bir avuç ergen olduğumuzu unutacaktım.

Sonunda iki katlı, dış yapısındaki yıpranmalardan eski olduğu anlaşılan turkuaz bir evin önünde durdu. "İşte burası," dedi. Ardından gözlerini evin her bir detayında gezdirdi. "Zaman gerçekten de ne kadar çabuk geçiveriyormuş."

Öne eğilip kapıyı birkaç kez tıklattı. Tam evde kimsenin olmadığını düşünecektim ki, içeriden ayak sesleri eşliğinde "Geldim!" diye bir ses duyuldu.

Kapıyı açan kadın siyah saçlarını topuz yapmıştı. Yirmili yaşlarının sonlarında olmalıydı. Üzerindeki yemek lekeleriyle dolu mutfak önlüğünden, mutfakta yoğun bir savaş verdiğini anladım.

"Nasılsın?" dedi Su kocaman bir sırıtışla. Normal bir insan bu gülümsemeyle karşılaştığında onun ne kadar arkadaş canlısı olduğunu düşünürdü fakat ben, buraya ne için

geldiğimizi bize anlatmamış olsaydı bile, dudaklarının gerilmesinden iyi şeyler düşünmediğini anlayabilirdim.

Kadın birkaç saniye soru işaretleriyle dolu bakışlarını Su'ya diktikten sonra, ufak bir aydınlanma yaşadı. "Su, sen misin?"

"Doğru tahmin! Geçenlerde bir arkadaşımla konuşurken mahalleye tekrar taşındığını duydum. Şans eseri buralardan geçerken uğramak istedim."

İrem'in gözlerini devirdiğini fark ettim. Buraya gelirken herkesi ayaklandırdığını hatırlamış olmalıydı.

"İyi yapmışsın," dedi Kübra. Ne diyeceğini tam olarak bilemiyor gibiydi. Onu gördüğüne şaşırdığı oldukça anlaşılıyordu. "İçeri gelmek istemez misiniz?" Gözleri reddetmemiz için yalvarıyordu.

Su tekrar gülümsedi. "Yok, teşekkürler. Sadece uğramak istemiştim. Malum, bir de daha çok işin var."

"Nasıl yani?"

"Duş alıp evi temizleyeceksin ya, ondan bahsediyorum."

Kübra başını hafifçe göğsüne doğru indirip kendisini kokladı. Biraz utanmış olmalıydı, çünkü yanakları pembeleşmişti. "Şey," dedi. "Aslında eve yerleştim sayılır, pek bir dağınıklığı..."

Su ne ara açtığını algılayamadığım çantasından bir yumurta kapıp evin içine atarken, karşısındaki kadına gerçek gülümsemesini sunuyordu. "Artık var."

Kadın şok olmuş bir şekilde yumurtanın düşüp etrafı yapış yapış ettiği noktaya bakarken, "Senden çocukken de nefret ederdim," dedi. Başını bize doğru çevirdiğinde, Su çoktan çantasından aldığı yumurtayı kadının alnına yapıştırdı.

Kadının dudaklarından bir çığlık dökülürken, kahkahalarımıza engel olamıyorduk. Sıla hemen Su'yun çantasından birkaç yumurta alıp kadına fırlatmaya başladı. Kadın sürekli

bağırıyor, hakaret etmeye çalışıyordu ama her seferinde lafı suratına yediği yumurtalar yüzünden bölünüyordu.

"Sizi..." Benden bir yumurta!

"Oros..." İrem'in on ikiden vuruşu!

"Şeref..." Sıla ve Elif'ten çifte darbe!

Çantadaki yumurtalar bitince Su, kadının üzerine yürüyerek elinde kalan son yumurtaları ona fırlattı. Kadın kendisine bir şeyler yapacağını düşünerek geri çekildi fakat Su hızlıca evin kapısını kapattı. Ardından "Kaçın!" diye çığlık atarak koşmaya başladı. Hepimiz ona uyup koşarken bir yandan da kahkaha atıyorduk.

Sonunda tehlikeyi atlattığımızda, insanların adım bile atmak istemediği sıcakta koşmuş ve terlemiş olduğumuzdan, soğuk bir şeyler içmek için bir yere oturduk.

İçeceklerimizi içerken bile kahkahalarımıza engel olamıyorduk.

"Ben hâlâ öylece durup yumurta darbelerini kabul edişini unutamıyorum," dedi Elif. Gözünün kenarlarında gülmekten biriken yaşı sildi.

"Ben de sınavlarda sürekli yere çakacağım gerçeğini işte tam olarak bu şekilde kabullendim," dedi Su. Elini içtiği soğuk çaya götürüp, sanki tuttuğu alkolmüş ve sarhoşmuş gibi davranarak, "Bu hayatta Kübra'yı sadece ben anlayabilirim," dedi.

"Sayıca üstün olduğumuzu görünce ürkmüştür," dedi İrem. O da sırıtmasına engel olamıyordu. "Ne yapacağını bilememiştir. Zaten her şey fazla hızlıydı. Siz bu akşam için eşyalarınızı toparladınız, değil mi?"

"Birkaç düzenleme yapacağız," dedi Su. "Ama genel olarak hazırız." Heyecanlı bir çocuk gibi ellerini çırptı. Anlaşılan bu gezi en çok onu memnun ediyordu. "Şu Mete denen beyefendinin derdi neymiş, öğrenelim bakalım."

Elif'le göz göze geldik.

Kızlara henüz dün gece Mete'yle konuştuğumu, daha doğrusu onun birkaç kelime edip beni reddedişini anlatmamıştım. Elif de bir şey söylememişti. Bu konuyu zihnimin derinliklerine göndermeye çalıştım, çünkü farkında olmadan böyle davranmasına neden olacak bahaneler üretiyordum ve o bahaneler kızların mantıklı sesleriyle çürütülürse, İzmir'e gitmekten vazgeçebilirdim.

Günün geri kalanı her zamanki gibi geçti. Küçük aksiyonumuzun bize yettiği ve daha fazlasına ihtiyacımız olmadığı konusunda hemfikirdik.

Su, Çağatay'la konuşmuştu ve otogara ayrı ayrı gitmenin daha iyi olacağına karar vermişlerdi. Neticesinde bir arabaya dokuz kişi sığmamızın ne imkânı vardı, ne de yasal bir tarafı.

Dağılma vakti geldiğinde İrem her zamankinden biraz daha somurtkandı. Belki de güne onun hakkında endişe duyarak başladığım için kafamda kuruyordum, bilmiyorum.

Okula gidip son düzenlemeleri de yaptıktan sonra geriye sadece beklemek kalmıştı. Gece İrem bir taksiyle birlikte okulun arka tarafında bulunan, genelde öğrencilerin kaçmak için kullandığı duvarın arkasında bizi bekleyecekti.

Saatler birbirini takip ederken zaman benim için oldukça yavaş ilerliyordu. Sonunda yatma vakti gelip ışıklar söndüğünde, herkesin uyuduğundan emin olana kadar yataklarımızdan kalkmadık.

Nihayet Elif'in fısıltılı bir ses tonuyla adımı mırıldandığını duyunca başımı kaldırdım. Aynı şekilde Su ve Sıla da sanki yıllardır bekliyormuş gibi sabırsızca yattıkları yerden başlarını kaldırdılar.

Kısaca bakışlarımızla iletişim kurduktan sonra, uyuduklarından emin olmak için gözlerimizle yatakhanenin geri

kalanını taradık. İçimizde hiçbir şüphe kalmadığında yataktan yavaşça kalktım. İlk işim telefonumdan saate bakmak oldu. Otobüsün kalkmasına bir saat kalmıştı. Bir aksilik çıkmazsa rahatlıkla yetişebilecektik.

Hızla yataklarımızın kenarına koyduğumuz kıyafetlerimizi üzerimize geçirdik. Bütün gece yolda olacağımız için hepimiz tercihimizi tayt ve bol tişörtlerden yana kullanmıştık. Pijamalarımı çantama hızlıca tıkıştırdıktan sonra, orta boy valizimi olabildiğince az ses çıkararak yatağın altından çıkardım. Kızlar da o sırada aynı şeyi yapıyorlardı.

Hep birlikte dışarı çıkarken Su en geride kalan olmuştu.

"Nereye?"

Kızlardan birinin uykulu bir ses tonuyla sorduğu soru, beni aniden yerime çivilemişti. Arkama döndüğümde kızın Su'ya baktığını fark ettim. Bizi görmemiş olabilir miydi?

"Susadım," diye yanıtladı Su.

Kız başını sallayıp bir şeyler mırıldandıktan sonra tekrar gözlerini yumdu. Muhtemelen hâlâ rüya âlemindeydi.

Tuttuğumu fark etmediğim nefesimi verdikten sonra biraz daha acele ederek yatakhaneden çıktım.

"Pekâlâ," dedim Sıla'ya valizimi uzatırken. "Siz dışarı çıkın. Ben birkaç dakikaya yanınızda olacağım."

Sıla bakışlarından anladığım kadarıyla ayrıntılı bilgi istiyordu. "Nereye?"

"Gizem Hanım'ı halletmem lazım."

Su'yun gözlerindeki dehşet öyle belirgindi ki, sanki dokunabileceğim kadar somutlaşmıştı. "Onunla konuşmadığını söyleme bana."

"Hadi, çıkın," dedim daha fazla konuyu uzatmayarak. Şaşırtıcı şekilde beni dinleyip valizimle birlikte arka kapıya gitmek üzere ilerlediler. Ben de hızlı fakat hâlâ sessiz

lmaya özen gösteren adımlarla Gizem Hanım'ın odasına loğru ilerledim.

Okulun sonlarına yaklaştığımızdan dolayı, öğrencileri çeride tutma çabaları biraz da olsa azaldığından, kızların şoktan bahçede olduklarını tahmin ediyordum. Acele etmeliydim.

Telefonumun flaşını açıp içeriyi aydınlattım. Elimdeki zarfı bilgisayarın klavyesine koydum.

"Bilgin olsun diye söylüyorum," dedi arkamdaki bir ses. O kadar beklenmedikti ki, korkuyla sıçrayarak arkamı döndüm. "O ışığın çektiği dikkatle tüm okul aydınlatıldığında çektiği dikkat aşağı yukarı eşit."

Gizem Hanım tam karşımda, kollarını kavuşturmuş bana bakıyordu. İfadesinden yine neler çevirdiğimizi merak ettiğini görebiliyordum.

"Ne arıyorsun burada?"

"Şey..." dedim vakit kazanmaya çalışarak fakat beynim tamamen durmuş gibiydi. "Ben..."

Bilgisayarın klavyesinde onu bekleyen zarfa bakışları dokununca, kaşları hafifçe çatılır gibi oldu. Gözlerinden birkaç salise için bir merak duygusunun akıp gittiğini gördüm ama hemen eski haline döndü.

Bana doğru birkaç adım atıp zarfı aldı ve içindeki mektubu çıkarıp okumaya başladı. Bakışlarını yazdığım yazıların üzerinde gezdirirken, sürekli olarak yüz ifadesinin değiştiğini görebiliyordum. Belki de ilk kez bir öğrencisinin böyle bir girişimde bulunduğuna şahit oluyordu.

Sonunda okuması bittiğinde, ifadesiz bakışlarını suratıma dikti. "Böyle bir şeye izin vereceğimi gerçekten düşünüyor musunuz?"

Mektubu sadece kendi adıma yazmış olmama rağmen, kızları da işin içine kattığımı tahmin etmişti. Eh, zor da

sayılmazdı. "Aslında düşünmediğim için doğrudan iletişim kurmaktan kaçındım," diye itirafta bulundum.

"Yani henüz reşit olmamış dört kızın benim sorumluluğum altında okuldan kaçmalarına göz yumacağımı düşündün," dedi. Öyle bir söyleyiş tarzı vardı ki, sanki birazdan hayal gücümün kuvveti yüzünden alkış tutacaktı. "Ailenize ve polise haber verebileceğimi tahmin bile etmedin."

"Aslında bunlar ihtimaller arasındaydı fakat sizin böyle bir şey yapmayacağınızı umdum," dedim.

"Üzgünüm, Defne," dedi. "Arkadaşlarını çağır ve yatakhanenize dönün. Bu konuyu yarın konuşacağız."

"Hayır," dedim. "Gitmek zorundayım."

"Değilsin," dedi. "Mektubunda yazdıklarına katılıyorum, bunun gelip geçici bir his olduğunu düşünüyorum, her ne kadar öyle olmadığını iddia etsen de."

"Ama..."

"Konu tartışmaya tamamen kapalı."

Ses tonu o kadar sert ve itiraz kabul etmezdi ki, gözlerimin dolmasına engel olamamıştım. Ağlamamak için dişlerimi sıkmak zorunda kaldım. "Siz hiç genç olmadınız mı?" dedim. "Kimse sizi kendine âşık etmedi mi?"

Bir an ne diyeceğini bilemiyormuş gibi tereddüde düştü. Hassas bir noktaya parmak bastığımı fark ettim. "İnsanlar neden yaşamadığı hisleri sürekli önemsizleştiriyor, değersiz olduğunu düşünüyor?" Sol gözümden firar eden bir damla gözyaşını hızla elimin tersiyle sildim. "Ben oraya gittiğimde neyle karşılaşırım, bilmiyorum," dedim. "Aslına bakarsanız, mutsuzlukla karşılaşacağımı düşünüyorum fakat en azından elimde net bir sonuç olacak. Bu bile benim için ne kadar büyük bir şey, tahmin edemezsiniz."

"Defne," dedi derin bir nefes alıp. Ellerini omuzlarıma yerleştirdi, küçük bir çocuğa teselli vermeye çalışıyor gibiydi.

"Senin yaşında bu kalp kırıklıklarını yaşayan kaç insan olduğunu bilsen şaşırırsın, biliyor musun? Ben bile zamanında senin düştüğün bu ikileme düştüm. İnan bana, karşı tarafın gitmesine izin vermek bana hiçbir şey kaybettirmedi."

"Haddim değil ama, belki onun peşinden gitseydiniz şu an birlikte olacaktınız. Artık bunu asla bilemeyeceksiniz."

Kalbinin nasıl parçalandığının yansıması gözlerine düşmüştü. Haklıydım, biliyordu. Geçmişte gururuna yenik düşmüş ve belki de hayatının aşkını elinin tersiyle itmiş milyonlarca insandan biriydi. İşin doğrusu, asla onlardan biri olmak istemiyordum.

Ellerini omuzlarımdan indirip bir süre bana baktı. Bakışlarından düşüncelerin geçtiğini görebiliyordum fakat o kadar hızlı bir geçişti ki, ne gördüğümü tam olarak algılayamıyordum. Disiplinli olması gereken öğretmen kimliğiyle genç bir kıza yardım eli uzatacak abla kimliği arasında sıkıştığını görebiliyordum.

Sonunda derin bir nefes alıp, "Haklısın," dedi.

"Anlayamadım?"

"Hadi gil."

Beklemediğim bu cevap karşısında şok geçirirken dudaklarımdan bir kahkaha döküldü ve kendimi Gizem Hanım'a sarılırken buldum.

"Fikrimi değiştirmek üzereyim."

Hızla onu bırakıp kapıya doğru ilerledim. Çıkmadan önce arkama döndüm ve karanlık odada öylece duran kadına baktım. "Gizem Hanım," dedim. Bana baktı. "Sizce o kişi için bir umut var mıdır?"

Omuz silkti. "Sanmıyorum."

"Hayat ihtimallerden oluşuyor," dedim. "Sadece negatif olanları görüp, yaşamaktan korkmayın."

Ardından koşar adımlarla kızlarla buluşacağımız yere giltim. Duvarı merdiven yardımıyla tırmanıp, İrem'in söz verdiği gibi taksiyle beklediği noktaya ulaştım. Kızlar çoktan arka koltuğa sıkışmışlardı.

"Nerede kaldın?" dedi Elif.

"Gizem Hanım'la konuşmam gerekti." Cevabım üzerine hepsi şok olmuş bir şekilde bana bakb. Sadece omuz silktim.

Taksi hareket edip otogara giderken, içimden bir ses Gizem Hanım'ın da yüreğine dokunmayı başardığımı söylüyordu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Otıkış tıkış arka koltukta otururken Çetin'e otogara gitmek üzere yola koyulduğumuzu bildiren bir mesaj atmak oldukça zordu fakat her nasılsa bunu başarmıştım. Saat oldukça geç olduğu için, otogara giden yollar genel olarak açıktı.

"İrem," dedi Su. "İzmir'de nerede kalacağımız belli mi?"

"Senin için en güzel parkın en güzel bankını seçtim," diye yanıtladı İrem.

"Cidden," dedi Elif. "Nerede kalacağımız belli mi?"

İrem bıkkınlıkla nefesini dışarı verdi. "Her işinize yetişmek zorunda mıyım? Siz de bir şeylerin ucundan tutamaz mısınız?"

"Sen varken mi?" Su, sanki İrem her işine koşma zorunluluğu olan yardımcısıymış gibi söylemişti bunu.

İrem'in cevabı gecikmedi. "Merak etmeyin, başımızı sokacak bir çatımız var." Ardından bize kaçamak bir gülücük fırlattı. "Aslında size kızıyorum ama otel işini bir arkadaşım halletti."

"Arkadaşın mı?" dedi Su. Anında doğrularak, yanında oturan Elif ve Sıla'nın biraz rahatsız bir pozisyonda durmasına neden olmuştu fakat bu umurunda değil gibi görünüyordu. "Bu arkadaşının sahip olduğu cinsiyet kromozomu tam olarak nedir acaba?"

"XY. Ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Erkek!" dedi Su. Ardından derin bir nefes verdi. "Sonunda! Senin kadınlardan hoşlandığını ama içten içe bunu bastırdığını düşünmeye başlamıştım."

"Öncelikle," dedi İrem arkasını dönüp. "Biyolojiye çalıştığını görmek beni mutlu etti. Ayrıca ek bilgi olsun diye söylüyorum, Yiğit sadece arkadaşım ve..." Mimikleri sanki aksini nasıl düşünebilirmişiz gibi bir hal aldı. "...benim erkek arkadaşlarım ve flörtlerim oldu, Su."

"Hangi zaman dilimi ve mekândan bahsediyoruz?" dedi Sıla. "Tarih öncesinden falan mı?"

"Belki de beni bu kadar sıkıştıracağınızı tahmin ettiğim için özel hayatımla ilgili hiçbir şey anlatmıyorumdur. Ayrıca hayatıma birini almasam bile ne olmuş? Mutlu yaşayan kadınların çoğunun hayatında bir erkek yok. Bütün erkekler tam bir baş belası." Taksi şoförüne kısaca bir bakış attı. "Sen üzerine alınma, abi."

Adam dişlerini göstererek gülümserken Elif de cık cıklıyordu.

"Ne kadar cinsiyetçi yorumlar!"

İrem'se derin bir nefes alıp sessizliğe gömüldü, pes etmişti.

Otogara varıp diğerleriyle buluştuğumuzda, otobüsümüzün kalkmasına on dakika vardı. Aceleci hareketlerle peronda bekleyen otobüsün yanına gidip, valizlerimizi muavine verdik. Bir yandan da gözlerim sürekli olarak Çetin'i arıyordu fakat ortalarda yok gibiydi.

Otobüse yerleşmek, yetişmekten daha zor olmuştu. Çağatay, Su'ya mavi tişörtünün ona yakıştığını söylemiş, Su ise bunu "Ne yani? Diğer renkler yakışmıyor mu?" diye yorumlayarak Çağatay'ın yanına oturmayı reddetmişti. Biz, elbette Su'yun ciddi olarak darılmadığını biliyorduk. İpleri elinde tutmak ve sevgilisini zora sokmak psikopatça hoşuna gidiyordu fakat Çağatay oldukça afallamıştı.

En sonunda üçüncü sıraya Su ve Çağatay, hemen arkalarına Elif ve Fatih oturmuştu. Ben tek başıma onların arkasındaydım, yanımdaki bilet satılmıştı. Arkamdaki koltuklara

Sıla ve İrem, onların arkasına da Bora ve Arda yerleşmişti. Nihayet otobüsteki yerlerimizi almıştık.

Saat 00:04'e geldiğinde Çetin'den arama veya mesaj var mı diye kontrol ettim fakat yoktu. Muhtemelen uyuyakalmış olmalıydı.

Birkaç dakika daha geçmiş, dışarıda oradan oraya koşuşturan insanları izlemeye dalmıştım ki, birinin "Oturabilir miyim?" dediğini duydum. Bakışlarımı sesin geldiği yöne çevirdim. Soruyu soran kişi o kadar hızlı bir şekilde koltuğa oturdu ki, omzuma çarpması kaçınılmazdı.

"Çetin?" dedim gözlerimi kocaman açarak.

Bana kocaman bir sırıtışla bakıyordu. "N'aber?"

Önümde oturan Elif ve Fatih koltuklarının üzerinde dizlerinde durarak bize baktılar. "Çetin, senin burada ne işin var?" diye sordu Fatih.

"İzmir'de amcamın yazlığı var," dedi. Bunu zaten biliyordum ama hiç aklıma gelmemişti. "Arkadaşımın bana böyle ihtiyacı olduğu bir zamanda onu yalnız bırakmak istemedim. Hazır kalacak yer problemim de yokken sana bir sürpriz yapmak istedim."

Arkada oturan Sıla, hızla doğrulup Çetin'in kafasına hafifçe vurdu. "Güzel kardeşim, madem yazlığınız vardı, neden söylemiyorsun da bizi boşuna otel masrafına sokuyorsun?"

Çetin'in bakışlarında bu ihtimalin aklına yeni geldiğini görebiliyordum. "Şey, bende kalır mısınız?"

Çetin'in bu önerisi hepimizi birkaç saniye duraklattı. Otele henüz yerleşmemiş, sadece beş oda ayırtmıştık. Hiçbir ücret de ödememiştik, bu yüzden dilediğimiz gibi iptal edebilirdik ama bir yanım ayıp edeceğimizi düşündüğü için tereddüde düşüyordu.

"Sana bol şanslar," dedi Sıla, İrem'in omzuna elini koyarken. İrem hemen omuz silkerek Sıla'nın elini uzaklaştırdı.

"Unutun," dedi. "Sürekli ekşi işlerin bana bırakılmasından bıktım. Bir kere de siz ilgilenin." Sesi o kadar katı ve netti ki, sokakta yatmayı tercih edebilir gibiydi.

"Fatih konuşur," dedi Elif. O sırada çikolatalı süt içmekte olan Fatih, birden öksürür gibi oldu. İçeceği neredeyse burnundan gelecekti.

"Bundan şeyin haberi var mı," dedi Fatih, kendini toparladıktan sonra biraz düşünür gibi yaparak. "Benim?"

"Şimdi oldu," dedi Elif.

İrem doğrudan Fatih'e bakarak, "Madem bu kadar istemediğiniz bir şey," dedi. "Neden bana yaptırmaya çalışıyordunuz?"

En arkada oturan Bora hemen lafa atladı. "Aynı şey değil. Sen kibar bir genç kadınsın ama Fatih huysuzun teki. Yani maruz kalacağı hakaretleri düşünebiliyor musun?" Dudaklarını büzüp ağlamaklı bir surat ifadesiyle arkadaşına baktı. "Şunun sıfatına baksana. Zaten hiçbir şey yapmasa bile insan böyle bir şeyin varlığından rahatsız olup küfreder."

Fatih dışında hepimiz kahkaha attık.

En nihayetinde Fatih, çekinerek de olsa oteli aradı. Herkesin korkuttuğunun aksine kimse ona hakaret etmedi.

Sonunda otobüs hareket ettiğinde, önümüzdeki koltuğa monte tabletlere film indirildiğini fark ettik. Çetin kulaklığını benim önümdeki tablete taktı ve tekini bana uzattı. Başımı omzuna yasladıktan sonra, açtığımız aksiyon filmini izlemeye başladık.

Ne ara uyuduğum hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama aynı hatırladığım gibi, başım Çetin'in omzunda uyanmıştım. Hem boynum, hem bedenim uyuşmuştu. Saatime baktım, sekizi çeyrek geçiyordu.

Vücudumu esnetirken camdan dışarı baktım.

İzmir'e hoş gelmiştim.

BEŞİNCİ BÖLÜM

"Pekâlâ," dedi Çağatay otobüsten inerken. "Sizin şu yazlık buradan ne kadar uzaklıkta?"

"Yaklaşık on beş," diye yuvarlama bir bilgi verdi Çetin. "Üç taksiyle gidelim derim."

"Hayatta olmaz!" dedi Sıla. "Rahatsız ve kesinlikle mantıksız olan seçeneği seçmek yerine, neden normal insanlar gibi yolculuk yapacakmışız?" Sıkıntılı bir nefes verip, muhtemelen uyuşmuş kemiklerini rahatlatmak için esneme hareketleri yaptı. "Nasıl olsa son zamanlarda sürekli yaptığımız bir şey."

"Tamam," dedi İrem. "Sizi bilmem ama ben çok az uyudum ve biraz uykuya ihtiyacım var, bu yüzden hemen Çetin'in evine gitmeliyiz."

Herkes valizlerini sürükleyerek taksi durağına doğru ilerlerken, Çetin kolumdan çekip grubun arkasında kalmamı sağladı. Ardından kulağıma fısıldadı. "Defne, sen daha önce bizim yazlığa hiç gelmemiştin, değil mi?"

Başımı olumsuz anlamda iki yana salladım. "Bana sadece yazlığınız olduğunu söylemiştin, gitmek ancak nasip oldu."

"Şey," dedi. "Aslında senin kilerin mutlu olacaklarından şüpheliyim, çünkü sadece iki oda var ve pek geniş sayılmazlar."

Gözlerimi şaşkınlıkla aralarken bakışlarımı Çetin'e diktim. "Şimdi sen, on kişiyi sadece iki dar odaya sığdırabileceğini düşündüğünü mü söylüyorsun?"

"Yani, ilk başta mantıklı bir fikir gibi gelmişti."

Gözlerimi devirdim. "Senin ipinle kuyuya inmemem gerektiğini ne zaman öğreneceğim?" dedim sıkıntılı bir nefes verirken.

Diğerleri çoktan taksi durağına varmışlardı ve bakışlarını bize çevirmiş, gelmemizi bekliyorlardı.

"Bence gidene kadar bir şey söylemeyelim," dedim. "En azından gidince olayın şokunu yaşarlar."

Başını sallayarak beni onayladı.

Kimin hangi taksiyle gideceği yine yersiz bir şekilde polemik oluşturmuştu ama sonunda dört gruba ayrılmayı başardık. Çağatay, Elif ve Fatih; Sıla, Su ve Bora; İrem ve Arda; ben ve Çetin olmak üzere gruplara bölünerek taksilere yerleştik. Son anda taksi sayısını arttırmamızın nedeni bavullarımızın sığmayışıydı.

Fatih, Elif'in kucağına bavulları yerleştirebileceğimiz gibi muazzam bir fikir sunmuş, sürekli olarak Elif'in kollarına, bacaklarına vurup onun kaslı adamlara nasıl benzediğini vurgulamıştı.

Elif, sevgilisi tüm bu benzetmeleri yaparken, ona ezilmesi gereken bir hamamböceğiymiş gibi bakıyordu. Bakışlarından *Ben bu ruh hastasında ne buldum?* diye kendine sorular yönelttiğini görebiliyordum.

Sonunda arabalara yerleşmiştik. Çetin'le bulunduğumuz taksi en öndeydi ve diğer taksilere önderlik edecekti. Arka koltukta otururken, "Onu aradın mı?" diye sordu.

Mete'den bahsettiğini anlamıştım elbette. Derin bir nefes aldım. Yalan söylemek istemiyordum ama reddedildiğimi söylemeye de hazır değildim.

Cevabımı anlamasını sağlayacak kadar uzun bir süre tereddüt edince, "Aramışsın," dedi şaşkın arkadaşım. "Ne oldu, ne konuştunuz?"

"Aslında pek konuştuk sayılmaz," dedim. "Buraya gelmeden önce aramıştım, ilk gece yani. İkimizin de kafası oldukça karışık sanırım." Çetin'e baktım. Bakışlarından beni anlamaya çalıştığını görebiliyordum ama olayları çözmesi için daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı. "Kahretsin, Çetin! Tam anlamıyla terk edildim sanırım."

Çetin'in gözleri kocaman açılırken taşları yerli yerine oturttuğunu da bakışlarına yansıttı. "Vay be!" dedi. "İkiniz de birbirinizden ayrılmayı nasıl başardınız bilmiyorum ama sizi tebrik ediyorum."

Dik dik suratına baktım.

"Ciddiyim," dedi. "Dünyada hangi çiftin aynı zaman diliminde birbirini terk etmeyi başardığını söyle bana. Bunu yapamazsın, çünkü yok. Genelde bir kişi terk eder ve bir kişi gözyaşı döker. Siz... İkiniz de bu ikisini yapıyor gibisiniz."

"Teşekkürler," dedim sahte bir minnetle. "Cidden rahatladım."

Kahkaha attıktan sonra bir elini boynuma sarıp saçlarımı karıştırdı. Sonunda beni bıraktığında, kuş yuvasına dönmüş saçlarla somurtuyordum.

"Merak etme," dedi. "Mete'yi uzun yıllardır tanımıyor olabilirim ama sana bakışlarını gördüm. O çocuğun sana nasıl abayı yaktığını anlamamak için aptal olmak gerekiyor."

Dudaklarım hafifçe yukarı kıvrılmıştı. Bu çocuk her zaman beni güldürmeyi başarabiliyordu.

Sonunda Çetin'in tarif ettiği yere geldiğimizde, önünde durduğumuz beş alt katlı gri, boyası yakın bir zamanda yenilenmiş gibi gözüken apartmana baktım. Çetin üç ay önce aldığı sakızı bahane ederek taksiyi bana ödettirdi. Bunu aslında rica etse büyük bir zevkle yapardım fakat birkaç kuruşluk sakıza böyle değer biçmesi...

Eh, ne diyebilirdim ki? Hayatım gibi, arkadaşlarım da enteresandı.

Valizlerimizi aldıktan sonra, apartmanın demir parmaklıklardan oluşan bahçe kapısının önünde durduk. Pek geniş bir bahçe değildi ama hayvan sahiplenen birkaç aile varsa onları mutlu etmeye yeterdi.

Erkekler önden giderken –özellikle Fatih abartılı bir şekilde kasıla kasıla yürüyordu– biz de arkalarından ilerliyorduk. Sanki neredeyse kahkahayı patlatacakmış da, kendini zor tutuyormuş gibi görünen Elif hafifçe bize doğru eğildi.

"Fatih'in bu aşırı erkeksi tavırlarına kaç puan verirsiniz? Sanırım 10-15 liralık taksiyi ödeyerek erkek oldu."

Kahkahalarımız duyulmasın diye kendimizi sıkmak zorunda kaldık. Elif'in sevgilisiyle böyle dalga geçmesine saatlerce gülebilirdim.

"Bir çeyrek mi alsak?" dedi İrem, bakışları üzerine çekerek. "Malum, sünnet oldu ya!" Neredeyse bağırarak gülecektim ki kendimi son anda frenledim.

"En azından seninki azıcık da olsa centilmen," dedi Sıla. "Biz taksiyi Bora'ya kakalamak için, Su'yla neredeyse araba hareket ederken indik."

"Ciddi olamazsınız," dedim. "Şeytanlığını değil, nezaketini konuşturarak eli açık olan bir ben miydim?"

"Ben de nezaketimi konuşturdum," dedi İrem elini kaldırarak. "Yoksa bu dangalağın elinden kurtulamazdım. İş ayaklarını yıkatmaya kadar gidebilirdi, o riski göze alamadım."

Bu sefer hiçbirimiz kendimizi tutamamış, yüksek sesle kahkaha atmıştık. Apartmanın girişinden çocuklar dönüp bize baktı.

"Ben bunların arkadan gitmesi fikrine çok karşıyım," dedi Arda. "Özellikle şu yılan gözlü beni çok ürkütüyor." Bir eliyle valizini tutarken, boşta kalan eliyle İrem'i gösterdi.

İrem, Arda'nın söylediklerine pek gücenmiş gibi değildi. Hatta aksine eğleniyordu. "Her an cebinden bir silah çıkarıp bizi kurşuna dizebilir."

Elif bir ayağını şımarık çocuklar gibi yere vurdu. "Bütün sırrı bozdun!"

İrem onların yanına giderken, "Taksiyi ben ödedim," dedi Arda'ya. "Haddini bil."

Birkaç saniye önce Arda'nın yapabileceğini iddia ettiği 'davarlığı' şimdi kendisi yapıyordu. İşin komedisinde kaybolup bir kahkaha attım. Kızlar da benimle aynı düşünceleri paylaşıyor olmalıydılar ki onlar da kahkaha atıyorlardı.

Daireye çıktığımızda, içerisi Çetin'in gözümü korkuttuğu kadar dar değildi. En azından, biraz tıkış tıkış da olsa sığabileceğimiz bir yerdi.

Kapıyı açtıktan sonra dümdüz uzanan bir koridor vardı. Evin kapısının hemen sağ tarafında salona, koridorun sonlarında ise diğer odalara, mutfağa ve tuvalete açılan kapılar yerini alıyordu.

"Vay be!" dedi İrem eve girerken. "Keşke birkaç arkadaşımı davet etseydim. Burası hepimize yeter."

"Ciddi misin?" dedi gözleri umutla parlayan Çetin.

"Hayır," dedim. Çetin'in bu hali neredeyse gülmeme neden olacaktı. "Ciddi değil."

"Bence gayet güzel," dedi Su. "Biraz tozunun alınmasına ihtiyacı var sadece."

Su ayakkabılarını çıkardıktan sonra, kendisinin ve onun valizine yer bulmaya çalışan Çağatay'ın yanına gitti. Kollarını çocuğun beline dolayıp, kafasını yavru kedi gibi omzuna koydu. Çağatay'ın dudaklarında olmasa da bakışlarında anında bir gülümseme peyda oldu ve o da bir kolunu Su'ya sardı.

"Bu küçük sorunu da benim yakışıklı sevgilim halledecektir."

Neredeyse kahkaha atacaktım. Surf işlerden kurtulup tembellik etmek için sevgilisine kur yapmak tam da Su'yun yapacağı bir işti. Çağatay'ın yüzünde anında tedirgin bir ifade belirdi. Su çaktırmadan Elif'e bir bakış attı. Elif hemen mesajı anlamış gibi Fatih'e sokuldu.

"Benim çekici sevgilim de o kaslı kollarıyla her şeyi yapabilir."

Fatih'in de tereddüt içinde olduğunu görebiliyordum ama Elif'in iltifatları ruhunu okşamıştı sanki. Yüzünde aptal bir gülümseme yerini aldı.

Ah, erkekleri kandırmak bazen ne kadar da kolaydı.

İrem'le bakıştık. Sanki daha önceden anlaşmışız gibi aynı anda, "Taksiyi ben ödedim," dedik. İrem doğrudan Arda'ya, bense Çetin'e bakıyordum. Bu kadar küçük şeyleri kullanmamız ne kadar da komikti. Üşengeçliğin dünyanın en tehlikeli şeyi olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Bora, "Elif ve Su'yun çekici sevgilileri bence hepimiz için ortalığı toparlarlar," dedi. Fatih ve Çağatay'ın, dudaklarını birbirine bastırdıklarını görebiliyordum. Sanki dudaklarından firar etmek üzere olan küfürleri engellemeye çalışıyorlardı. İkisi de Bora'ya öyle bir bakıyordu ki, yarın sabah çocuğun cesedini bulsak şaşırmazdım.

"Bu iş kontrolden çıktı," dedi Çetin. "Ben kadın-erkek eşitliğini savunan bir genç olarak, hepimizin elini taşın altına sokması gerektiğini düşünüyorum."

Bu öneriyi herkesin kabul edeceği, Su'yun ısrarlarına rağmen belliydi.

"Pekâlâ," dedi Sıla. "Artık kapının önünde dikilmeyi bırakalım, olur mu? Ben bir bardak su içeceğim."

Sıla koridorda ilerlerken, "Sol taraftaki ilk kapı," diye seslendi Çetin. Sıla ona cevap vermeden mutfağa girdi. Biz de salona geçip koltuklara yığıldık. Ev konusunda cidden

Çetin'in mübalağa ettiğini düşünüyordum. Kesinlikle dar bir ev değildi. Ne kadar kalabalık olduğumuzu düşünüp endişelenmiş olmalıydı.

Birkaç saniye geçmişti ki, Sıla'ya ait olduğunu anladığımız bir çığlık kulaklarımızı doldurdu.

Biz daha ne olduğunu anlamadan Bora hızla kalkıp mutfağa koştu. Endişeyle yerimden kalkarken diğerlerinin de aynısını yaptığını gördüm.

Bora'nın arkasından mutfağa girdiğimde Sıla'yı masanın üstünde, Bora'yı ise aşağıda, onu sakinleştirmeye çalışırken buldum.

"Ne oldu, Bonibon?"

Bora'nın sakinleştirici ses tonuna karşılık, Sıla var gücüyle bağırdı. "Fare!"

Ve iş çığırından çıkmıştı.

Bora "Ne?!" diye bağırdı ve sadece saliseler içinde masanın üzerinde, Sıla'nın yanındaydı. Mutfaktan çığlık atarak çıkarken son gördüğüm, ikisinin de çocuk gibi korkuyla birbirine sarılan komik duruşlarıydı.

"Çağatay, ne yapıyorsun?" dedi Su, onunla birlikte sehpaya çıkan sevgilisine bakarak. "Senin kahramanca savaş verip, fareyi yakalaman gerekmiyor mu?"

"Sıçarım kahramanlığına!" dedi Çağatay. Cidden her hücresine kadar iğrenmiş gibi görünüyordu. "Cüneyt Arkın mıyım ben?"

Su omuzlarını düşürdü. "Ayak işlerimi yapmayacaksan niye seninle sevgiliyim ki?"

"Ne?!"

Çağatay'ın gözlerindeki dehşet kahkaha atmama sebep olacakh neredeyse.

Çetin'le hızla kanepelerden birine çıktık. Elif ve Fatih de çoktan diğer kanepeye çıkmışlardı. Elif'in farelerle arasının

pek iyi olmadığını biliyordum fakat Fatih... O, sanki daha çok işin eğlencesindeydi. Yersiz çığlıklarıyla Elif'i korkutmaktan zevk aldığını görebiliyordum.

Sonunda yerde sadece İrem ve Arda kalmıştı. İkisi de neden bu kadar ürperdiğimizi anlamıyor gibiydi. Bıkkın bakışları bir an kavuştu. Fareyi yakalamak onlara düşmüştü.

"Allah yolunuzu açık etsin, aslanlarım," dedi Çetin. "Mutfakta poşet, eldiven, süpürge falan var. Biz bekleriz sizi, acele etmeyin."

İkisi birden omuzlarını düşürdü. Bu işten hiç zevk almadıkları belliydi. Mutfağa gidip ihtiyaçları olan malzemeleri aldılar. Sıla'nın, farenin çaprazdaki odaya kaçtığıyla ilgili bir şeyler söylediğini duyar gibi olmuştum ama emin olamadım.

"Tamam," diye seslendi Arda. "Misafir odalarından birine kaçmış. Biz hallederiz."

"Yürüyün, yiğitlerim!" diye bağırdı Bora. "Âlem delikanlı görsün!"

İkisinden de gelen tek cevap, bir kapının açılması ve hemen ardından duyulan kapanma sesiydi.

●

İrem Doğan...

Arda'yla odaya girip, fare kaçamasın diye kapıyı ardımızdan hızlıca kapattık. Odanın sağ ve sol tarafına, yani pencerenin iki tarafına, iki yatak konulmuştu. Duvara bitişik olarak dolap ve çalışma masası da yerini almıştı. Yeşile boyanmış duvarlar odaya renk katıyordu.

"Acaba buraya girdiğinden net olarak emin miydi?" dedi Arda. Sıla'dan bahsettiği belliydi ve muhtemelen kendi kendine konuşuyordu ama yine de yanıtladım.

"Emin olmasa söylemezdi."

Dolabın yanına gidip, elimdeki süpürgeyle art arda birkaç darbe indirdim. Fareyi korkutup ortaya çıkarmaya çalışıyordum. Arda ne yaptığımı anlamış, elindeki süpürgeyle çalışma masasına vuruyordu.

Hızla yanımdan bir karaltı geçince istemeden de olsa irkildim. Dolabın arkasından fırlayan fare, çoktan yataklardan birinin altına sığınmıştı. "Gördün mü?" dedim Arda'ya dönüp.

Başını olumlu anlamda sallayarak cevap verdi. Ben yatağın ayakucuna geçerken, o da baş kısmına geçti. Tam elimdeki süpürgeyle yatağa vuracaktım ki, Arda "İrem," diyerek durmama neden oldu.

Bakışlarımı ona çevirdim. "Efendim."

"Otobüsteyken Sıla sana neden bilet paralarını almak için uğramadığını sormuştu. Annenle bir sorun olup olmadığını merak ediyordu."

Kaşlarım çatılırken yutkundum. "Bizi mi dinliyordun?"

"Ne?" dedi. Gücenmiş gibiydi. "Hayır, öyle biri olmadığımı biliyorsun. Sıla'nın ses tonu öyle yüksekti ki, muavinle konuşan şoför bile duymuştur." Abartıyordu ama haksız da sayılmazdı. Sıla bazen ses tonunu kontrol etme konusunda sıkıntılar yaşıyordu.

"Sadece iyi olup olmadığını merak ediyorum."

Omuzlarımı silktim. "Her şey kontrol altında."

"Yapma ama İrem," dedi Arda. Sanki sonunu bildiği ve defalarca izlediği bir filmin başka bir şekilde bittiğine dair onu ikna etmeye çalışıyormuşum gibi bakıyordu bana. "Asla ama asla işler tam olarak kontrol altında değildir."

Arkadaşlarımın aksine, Arda nerede durması gerektiğini pek bilmiyor gibiydi. İstediğini alana kadar susmayan yapısı onu bazen itici yapsa da, yine de onun en sevdiğim özelliklerinden biriydi. Karşısındaki kişi onu ne kadar iterse

itsin, yardımcı olmaya çalışan vicdanlı yanını hiçbir şekilde devre dışı bırakamıyordu.

Derin bir nefes aldım. "Annemle biraz atıştık. Bu yüzden kızlarla geç buluştum, oldu mu?"

"Tam değil." Şaşkın bakışlarını suratına diktim. "Neden tartıştınız?"

Ağzına kadar dolu olan duygusal tarafım kesinlikle Arda'yla konuşmak istiyordu. Öte yandan mantıklı ve dik başını hiç eğmeyen tarafımsa, kendimi güçsüz gösterecek kelimelerden kaçınmam konusunda ısrarcıydı.

"Bu konuşmayı odadan çıkar çıkmaz unutacağına söz ver," dedim duygusal tarafımı dinleyerek.

Arda iyice dikkat kesilmişti. "Söz veriyorum."

"Atışmak aslında oldukça hafif kalır. Bana, benden kurtulmak için beni yatılı okula bıraktığını söyledi."

Arda'nın bakışlarının hemen değiştiğini görebiliyordum. Yatağa oturduktan sonra bir elini bana uzattı. Kısa bir an ne yapacağımı düşündükten sonra elini tutup yanına oturdum.

"Yanlış anlama, pek sevgiye muhtaç değilim," dedim. "Ama bazı gerçeklerin bu kadar sert bir şekilde karşımda dikilmesi sanırım beni biraz şaşırttı."

"O tartışmadan sonra başka bir şey konuştunuz mu?"

"Bana bir not yazmış, biraz da harçlık bırakmış," dedim. "Açık açık söylememiş ama yazdıklarından pişman olduğunu anladım." Avucumu saran eli biraz daha sıkılaştı. Sanki yanımda olduğunu göstermeye çalışıyordu. "Yine de... Bazı şeyler... Öyle işte."

"Evet," dedi. "Öyle işte."

"Küçükken okulda kabadayılık eden bir kız vardı," dedim. "Henüz ikinci ya da üçüncü sınıftaydım. Zorla beni sıkıştırır, paramı alırdı. Korkudan, ne öğretmenlere ne de aileme durumu açıklayabildim. Bizimkilerden sık sık para

isteyince doğal olarak beni azarlamışlardı, çünkü onlara sürekli paramı düşürdüğümü ya da kaybettiğimi söylüyordum. Yanlış anlama, ben olsam ben de kendi çocuğuma kızardım ama onlar... Nasıl desem, biraz suyunu çıkarmışlardı. Neticede küçük bir çocuktum, kalbim kırılmaya çok müsaitti."

"Tahmin edebiliyorum."

"O gece sabaha kadar ağladım. Şimdi dönüp baktığımda, ne kadar komik şeyler için üzüldüğümü düşünüyorum. Ama o gece benim karakterimin oturduğu bir geceydi. Ertesi sabah o kız yine geldi, yine benden paramı istedi. Bense onun bacağına bir tekme atıp bağırdım ve eğer bir daha bana bulaşacak olursa müdüre gideceğimi söyledim. Sonra ne oldu, biliyor musun?" Arda'nın bakışlarındaki merakı görebiliyordum. "Kız korkudan kaçtı. O gün, kesinlikle hayatımın ilk zaferini tattım."

Gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Demek bu yüzden bu kadar cani birisin."

Ona gücenmiş gibi baktım. "Sanırım," dedim. "O gün aslında tek başıma ne kadar güçlü olabileceğimi fark ettim. Komik, değil mi? Küçük bir kız hayatımı değiştirdi ve ben o kızın adını bile hatırlamıyorum."

"Peki, baban tüm bu olanları nasıl karşılıyor?" dedi Arda tekrar ciddiyete bürünerek.

"Yaşananlardan pek haberi olduğunu sanmıyorum. İşi yüzünden sık sık seyahat etmek zorunda kalıyor, birbirimizi pek fazla göremiyoruz."

Anladığını gösterir gibi başını aşağı yukarı salladı.

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedim. "İlgisiz anne babanın sevgisiz çocuğu."

"Ne?" dedi. Gülümsemesini saklama gereği duymuyordu. "İrem, senin hakkında düşüneceğim çok fazla şey

var. Kendini beğenmişsin, baş belasısın, tam anlamıyla bir cadısın ama kesinlikle sevgisiz değilsin."

"Ailem..."

"Ailen," diye sözümü kesti. "Şu an bir şeylerin üzerinde, kurtarılmayı bekleyerek çığlık atıyor." Gülümsemesi bulaşıcıydı sanki, kendimi dudaklarımı kıvırırken buldum. "Hepimiz aile konusunda şanslı değiliz ama en azından arkadaşlarımız bize aile sıcaklığını vermek için hep yanımızda." O insanlardan olduğunu göstermek ister gibi avucumu biraz daha sıktı. "Hem, ne kadar inandırıcı gelecek bilmiyorum ama ben annenin birkaç güne ayaklarına kapanacak kıvamda seni arayacağını düşünüyorum."

"Onu tanımadığın için böyle konuşuyorsun."

"Hayır," dedi. "Onu tanımıyorum ama sonradan sana notlar bıraktığına göre, şimdiden içi içini yiyor olmalı." Kollarını iki yana açıp, sıcak bakışlarını suratıma dikti. "Gel buraya."

Normalde sevgi gösterileriyle pek içli dışlı olan biri değildim ama nedense Arda'yı dinleyip başımı göğsüne yasladım ve kollarımı beline doladım.

Birkaç dakika öyle kaldık, konuşmadık. Normalin biraz üstünde atan kalbinin sesi kulağımda çınlıyordu ve neden bilmiyordum ama içinde bulunduğumuz anın bitmesini hiç istemedim. Saatlerce bu şekilde kalmamı söyleseler, seve seve kalabilirdim.

Birden yanaklarımın ısındığını hissetmiştim. Oda mı ısınmıştı? Hayır, odanın ısısında bir değişiklik yoktu.

Peki, ben neden içimde bir yangın varmış gibi hissediyordum?

"Demek tefeci kızlar," dedi Arda. Dudaklarını büktüğünü ses tonundan bile anlayabilirdim. "Hiç tarzım değil."

Yüksek sesle gülüp doğruldum. "Tam olarak nasıl kızlardan hoşlanıyorsun peki?"

Biraz düşünür gibi yaptı ama yanıtı beyninde çevirdiği oldukça açıktı. "Sanırım ben sapyoseksüelim," dedi sonunda.

Tek kaşımı kaldırdım. "Arda Akkaya, bu benden hoşlandığını mı gösterir?"

Kahkaha attı. "Hayır, İrem Doğan. Senin fazlaca egoist olduğunu gösterir."

Omuz silktim. "İnsanın kendini bilmesi pek egoistlik olarak tanımlanamaz bence."

"Zeki olduğunu düşünüyorsun yani?" dediğinde başımı gururla olumlu anlamda salladım. "İrem, mini satranç turnuvamızda nasıl seni ezdiğimi hatırlatmama gerek var mı?"

"Sen de biliyorsun," dedim. "Tamamen şansa kazandın."

"Satranç şansa değil, mantığa ve stratejiye dayalı bir oyundur. Bunu sen de biliyorsun."

"İnan bana, benim gibi biri, IQ seviyesi ayakkabı numarasından küçük bir erkeğe yeniliyorsa, şanstan başka bir şey söz konusu olamaz."

"Sürekli zeki olduğunu iddia etmeye çalışıyorsun. Yoksa benimle flört etmeye mi niyetlisin?"

Gözlerine baktığımda eğlendiğini görmek, benim de sırıtışımın yayılmasına neden oldu.

Pekâlâ... Madem oyun oynamak istiyorsun...

"Neden olmasın?" diye omuz silktim. "Umutsuz vaka sayılmazsın. En azından, kitaplar hakkında tartışabileceğim birisin."

Tek kaşını kaldırdı. "Her an bana âşık olabilecek gibi görüyorum seni."

"Gerçekten mi?" dedim. "Çünkü konuyu sürekli duygusallığa çeken sensin, sanırım burada genç âşık kim, fazla düşünmeye gerek yok."

Pes etmiş gibi ellerini kaldırırken ikimiz de gülüyorduk. Ardından kahkahaları, şefkatli bir gülümsemeye dönüştü.

Bana öylece bakarken, ben de ona bakıyor, bir şeyler söylemem gerektiğini düşünüyordum. Muhtemelen o da aynı şeyleri düşünüyor olmalıydı ama nedense yumuşak bakışlarını suratımdan çekmedi. Tek yaptığımız birbirimize bakıp gülümsemekti.

Sonunda gözlerinde kilitli kalmış birkaç soru işareti gördüm. Neyi düşündüğünü merak ettim ama garip olan, sanki o da ne düşündüğünü, ne düşünmesi gerektiğini pek bilmiyordu.

"İrem," dedi sonunda.

"Efendim."

Tam dudaklarını tekrar aralamıştı ki, Sıla'nın sesi koridorda yankılandı. "Yakaladınız mı?"

Gözlerimi devirdim ve yataktan kalktım.

"Ne söyleyeceksen birkaç dakika erteleyelim, olur mu?" dedim. "Diğerlerini bilmem ama Sıla her an ruhunu teslim edebilir."

"Haklısın," derken o da yataktan kalktı. "Önemli bir şey değildi zaten."

"Yine de daha uygun bir zamanda dinlemek isterim," dedim. Bana kaçamak bir bakış attı.

Sonraki on beş dakikamız fareyi yakalamakla geçmişti. Nihayet küçük yaramazı bulmuş, dışarı çıkıp apartmandan uzak bir topraklık alana bırakmıştık. Çağatay ve Bora ellerinde süpürgelerle fareyi bırakana kadar bizi takip etmiş, endişe etmememiz gerektiğini, yanlış bir hareketinde fareyi ortadan kaldıracaklarını söylemişlerdi. Sanırım siyah çöp poşeti içinde Amerikan başkanını taşıyorduk. Bu endişenin başka nedeni olabileceğini sanmıyordum.

●

Defne Çınar...

İrem ve Arda fareyi özgürlüğüne kavuşturduktan sonra hepimiz ne kadar yorulduğumuzu fark etmiştik. Çetin bir dolaptan yer yatakları çıkardı ve odalara serdi. Salondaki koltukta kimse yatmak istememişti, çünkü yer yatakları daha rahattı.

Ya da Sıla'nın dediği gibi, basit çözümlerden kaçınıp, kendimize acı çektirmeyi seviyorduk.

Kızlarla odaya yerleşmek de komik bir sorundu. Yatakta kimin yatacağı neredeyse kan davasına yol açacaktı. En sonunda *taş kâğıt makas* oynayarak kazananları belirledik. Odanın solundaki yatağa Su, sağındaki yatağa Sıla kuruldu. Bizse yerde, yeni doğmuş bebekler gibi iç içe uyumaya çalışbk. Neyse ki ortamızda yatan kişi Elif'ti, ben sağ tarafta, Sıla'nın yatağının hemen yanında duruyordum. Yoksa biraz bunalabilirdim.

"Defne," dedi İrem yattığı yerden. "Ne hissediyorsun?"

Eski olup olmadığı bir muamma olan sevgilimle karşı karşıya gelmeme büyük ihtimalle sadece saatler olduğu için soruyordu bu soruyu. Birkaç saniye yanıtı düşündükten sonra, "Pek bir fark yok," dedim. "Yine heyecanlıyım ama dün nasılsam, bugün de öyleyim."

Sıla yatağın üzerinden bana eğildi. "Onu arayacak mısın?"

Derin bir nefes aldım. "Aslında aradım."

Ortamdaki hava hemen değişti. İrem dirsekleri üzerinde doğruldu, Su yatakta hızla oturur pozisyona geçti ve Sıla –sanki mümkünmüş gibi– yüzümü daha dikkatli görmek için yataktan biraz daha sarktı.

"Nasıl yani? Ne zaman aradın, ne konuştunuz?" Peş peşe sıralanan sorular İrem'den gelmişti.

"Size anlatacağım ama konu hakkında herhangi bir yorum duymak istemiyorum," dedim. "Söz mü?" Özellikle

İrem'in oldukça realist bir düşünce yapısı olduğunu bildiğimden, onun fikirlerini duymaktan da çekiniyordum. Hepsi aynı anda başını salladı.

"İlk gün aradım aslında. Telefonda pek konuşmadı. Uzun bir süre beni dinledikten sonra onu unutmamamı söyledi, çünkü o beni asla unutmayacakmış." Konuşmamız aklıma gelince tüylerim diken diken oldu ve kaslarımın gerildiğini hissettim.

"O ne demek şimdi?" dedi Sıla. Onun da kafası karışmış görünüyordu.

"Ben de tam olarak anlayamadığım için buradayım," diye yanıtladım.

"Onu neden hemen arayıp bu geciken konuşmayı sonlandırmıyorsun?" dedi İrem. "Sonunda cevaba ulaşmış olursun."

"Aslında düşündüm," dedim aklımdan geçenleri eksiksiz olarak sözcüklere dökerken. "Ama kendimde tam olarak cesaret bulamıyorum sanırım." Başımı İrem'e çevirip anlayış dolu gözlerine baktım. "Beni reddedeceğini hissediyorum."

Su hemen "Saçmalama!" dedi. "Daha önce de ayrıldınız, gördük işte. İsteseniz de istemeseniz de bir araya geliyorsunuz."

"Bu sefer farklı olan bir şeyler vardı," dedim. "Onu tanıyorum, Su. Onun açısından hiçbir şey yolunda değil."

"Onu bunu bilmem," diye yanıtladı. "O hıyar yüzünden saatlerdir yolculuk yapıyorum, eğer saçma sapan duygusallıklara kapılırsa boğazını kesmek zorunda kalabilirim."

Elif yattığı yerden dik dik Su'ya baktı. "Sen de biliyorsun, tatil yapma fırsatını sana sunduğu için Mete'ye minnettarsın."

"Buz dağının görünmeyen kısımlarını lütfen es geçelim," dedi Su. "Görünen kısmına odaklanalım."

"Sen niye hiç şaşırmadın?" dedi İrem, Elif'e.

"Şey..." dedi Elif bana kaçamak bir bakış attıktan sonra. "Tamamen tesadüf eseri... Tuvalete gidiyordum, ağlama sesleri duydum."

Kızların bakışları öyle bir yumuşadı ki sonunda, "Yavru kediye bakar gibi bakmayın," demek zorunda kaldım. Su aniden kalkıp dışarı çıkarken, arkasından "Nereye?" diye seslendim.

"Hemen geliyorum," diye yanıtladı. Yangından mal kaçırır gibi acelesi vardı.

●

Çağatay Er...

Uykuyla buluşmama birkaç saniye vardı ki, kapının yumruklanmasıyla yerimden sıçradım. Kapının ardındaki her kimse acelesi var gibiydi. Hepimiz homurdanmaya başlarken Çetin mutsuz bir şekilde kapıyı açtı.

"Çağatay'ı alabilir miyim?"

Su'yun sesini duyunca uykunun sıcak kollarından tamamen kurtuldum ve istemeden de olsa endişelendim. Ne kadar uykusu olduğunu biliyordum, buna rağmen ayaktaysa acil bir şey olabilirdi.

Hemen kalkıp dışarı çıktım ve kapıyı ardımdan kapattım. "Su, ne oldu?"

"Sessiz ol," dedi fısıldayarak. Ardından elimden tutup salona ilerledi. Kapıyı kapattıktan sonra üç kişilik koltuğa oturdu ve ben yanına oturana kadar hiçbir şey söylemedi. Bu hali kafamın karışmasına neden oluyordu.

"Bir yerin mi acıyor?" Kazanın üzerinden zaman geçmesine rağmen hâlâ ona bir şey olacağı konusundaki endişelerimden kurtulamıyordum. Bazen Su'yu almak, pamuklara sarmak ve tehlikelerden uzağa, kimsenin ulaşamayacağı bir yere kapatmak istiyordum.

"Ne? Hayır," dedi. "Çağatay, bu endişelerinden kurtulmazsan anksiyete sahibi olacaksın." Sanki şikâyetçi gibi görünüyordu ama ona ilgi göstermemin onu deli gibi mutlu ettiğini biliyordum.

"Ne oldu peki?" Rahat bir nefes alıp sırtımı koltuğun yumuşak yastıklarına yasladım.

"Mete sanırım Defne'yi tamamen hayatından çıkarmış."

Böyle bir şey en fantastik fıkradan bile daha komikti. Arkadaşımı biraz tanıyorsam, çoktan küçük çocuklar gibi ağlamaya başlamış olmalıydı. Tam itiraz edecektim ki, "Defne'yle konuşmuşlar," dedi.

Ah, bu şaşırtıcıydı!

"Aslında konuşmuşlar demem doğru mu bilmiyorum, çünkü Mete sessizliğini oldukça iyi korumuş. En sonunda saçma sapan, melankolik şeyler söyleyip telefonu kapatmış. Niye böyle yaptığını anlayamıyorum."

Bir şey söylememi beklediğini, muhtemelen kafasındaki soru işaretlerini ortadan kaldıracak bilgilere sahip olduğumu düşündüğünü biliyordum ama ne söylemem gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Kafam karışmıştı.

"Mete'yle sadece ara ara konuştuk, onda da konu Defne'ye hiç gelmedi," dedim. "Şöyle yapalım, ikisinin buluşmasını biraz erteleyelim. Önce arkadaşları olarak onunla biz konuşalım. Ne var ne yok öğrenir, ona göre davranırız. Belki kafasında başka şeyler vardır."

Omuzlarını düşürdü. Arkadaşı için samimi olarak üzülüyordu. Mutsuz bakışlarını benden kaçırırken dudakları hafifçe büzüldü.

"O surat ifadeni değiştir," dedim bir kolunu tutup kendime çekerken. Başını göğsüme yaslamıştı. Ellerimi sarı saçlarında gezdirip oynamaya başladım. "Her şeyin bir yolu bulunur."

"Haklısın," dedi ve ardından yavaşça doğruldu. "Ben kızların yanına..."

"Hayır," diye itiraz ettim hemen. Koltuğa boydan boya uzanırken, "Birlikte uyuyalım," dedim.

"Ne?" diyerek güldü. "İki kişi bu koltuğa nasıl sığacağız? Hem rahatsız olduğunu söyleyen sen değil misin?"

"İnan bana bir avuç kıllı herifle uyumaktan daha huzurlu," dedim. Bu söylediğim kahkaha atmasına sebep olmuştu ama ciddiydim. "Şaka yapmıyorum," dedim. "Odadaki testosteron miktarı öyle fazla ki, içeri girdiğin anda kokusundan kafayı buluyorsun." Kahkahaları biraz daha güçlenirken yanıma uzandı. Düşme ihtimaline karşılık duvar kenarına geçmişti.

Gözleri kapalıyken sadece birkaç santim ötemde duran suratını inceledim. Vücudum ne kadar yorgun olduğumu haykırmayı sürdürüyordu ama gözlerim kapanmayı reddediyordu. İlk kez birlikte uyuyorduk ve ben bu anın her saniyesini aklıma kazımakta kararlıydım.

Su sanki izlendiğini hissetmiş gibi gözlerini yavaşça araladı. Bakışlarımız buluştuğunda dudakları yukarı kıvrıldı.

"Umarım beni izlemek dışında aklında bir şeyler vardır," dedi. Mete ve Defne'yi kastettiğini biliyordum.

"Merak etme," dedim. Ardından aramızdaki mesafeyi biraz daha kapattım. "Su, hani şu an uykulusun ya..."

"Evet."

"Tam öpülmeliksin, biliyor musun?"

Gülümsemesi iyice büyüdü. "Sen tanıdığım en adi, en fırsatçı insansın."

Hakaretlerini sıraladıktan hemen sonra öne eğilip, içimi pelte gibi eriten bir öpücük bıraktı dudaklarıma.

ALTINCI BÖLÜM

Saat öğlen bir sularında yavaş yavaş uyanmaya başlamıştık. Gece Elif, Su'yun neden uzun süre geri dönmediğini merak edip yerinden kalktığında, İrem çoktan Su'yun dönmeyeceğini anlamış olmalıydı ki hızla onun yatağına kurulmuştu.

Uyandıktan sonra herkesin ortak paydada buluştuğu tek bir düşünce vardı; düzgün bir kahvaltı etmek. Dün geceden beri mideme doğru dürüst bir şey girmediğini göz önünde bulundurursak, açlık konusunda Sıla'ya rakip olabileceğimi hissediyordum.

Sonunda sahilin önüne dizilmiş kafelerden birine oturma kararı aldık. Farklı bir şehirde arkadaşlarımla kahvaltı etmenin zevkini doya doya çıkarabileceğim bir zaman diliminde buraya tekrar gelmeyi istiyordum, çünkü şu an bir robot gibiydim.

Kahvaltıda Bora, tadımı kaçırmaktan çekinircesine, benimle konuşmak istediğini söylediğinde, istemeden de olsa tedirgin oldum. Sanki ürkekliği şu son birkaç gündür kendime misyon edinmiş gibiydim. Bora'nın beni incitmek istemediğini görüyordum fakat bu tavırları beni daha da örseliyordu.

Sonunda akşam Mete'yle buluşacaklarını öğrendim. Anlattığına göre, Mete henüz benim burada olduğumdan habersizdi. Mete'yle direkt görüşmemin ne sakıncası olduğunu sordum ama cevabı az çok tahmin edebiliyordum. Aşkın da dostluğun da ayırt edilmesi zor değerler olduğunu düşünüyordum, fakat dostluğun aşkı yendiği küçük bir nokta vardı; dürüsttü. İnsan, deli divane âşık da olsa, bazı şeyleri dostlarına daha rahat ve açık bir dille anlatabiliyordu.

Çocuklardan da aşağı yukarı aynı cevabı alınca üstelemedim. Hem, bir noktada iyi olmuştu. Mete'yle görüşeceğim vaktin yaklaştığını bilmek, kalp ritmimin orantısız bir şekilde değişmesine neden oluyordu. En azından onu göreceğim tarih az da olsa ertelendiğine göre, kendimi yaşanacaklara ya da yaşanılması muhtemel olaylara hazırlamam için zamanım olacaktı.

Yemeklerimizi midemize indirdikten sonra İrem ve Elif'in ısrarları üzerine, Kızlarağası Hanı'nı gezdik. Garipti belki ama burunun neşeli bir ruhu olduğunu hissetmiştim. Avizeler, takılar, biblolar... Hepsi o kadar tatlı bir renk uyumu içindeydi ki.

Anı olarak ufak da olsa bir şeyler aldık. Su dışında... O, yatılı okulda okuması nedeniyle yıllardır eve doğru dürüst uğramıyor olmasına rağmen, salonlarına çok yakışacağını düşündüğü bir saat aldı. Bir ara gözü çöp kovalarına kaydı ama neyse ki Sıla'yla onu kendine getirmek için oradaydık.

Oradan çıktıktan sonra Konak Meydanı'nda bulunan Saat Kulesi'ni de görmek istedim. Zaten arada pek bir mesafe olmadığı için kimse itiraz etmedi.

Sonunda güneş battıktan, deli gibi fotoğraf çekildikten ve bolca gülüp eğlendikten sonra, Kuzey erkeklerinin yanımızdan ayrılma vakti gelmişti. Duygularım işte tam olarak o zaman suyun yüzüne çıktı. Mete'den bir haber alacağım düşüncesi kalbimin çırpınmasına neden oluyordu.

İrem, Çetin'i de *kız kıza takılacağımız* bahanesiyle diğerleriyle gönderdi fakat ben bunun tamamen bir bahane olduğunu, İrem'in ne olur ne olmaz diye araya bir casus soktuğunu biliyordum.

Nihayet biz bize kaldığımızda, ne yapacağımızı düşünerek oradan oraya bir süre dolaştık, sohbet ettik.

İrem birden "Durun!" diyerek kaldırımın ortasında dikilince, şaşkın bakışlarımı ona çevirdim. Birkaç adım arkamda kalmış, önünde durduğu apartmanın kapısına ilgiyle bakıyordu. Neye baktığını anlamak için ona yaklaştığımda, üçüncü katta bir dövme stüdyosunun bulunduğunu belli eden bir afişe baktığını gördüm.

"Dövme mi yapacaksın?" diye sordu Sıla.

"Yapacağız," diye düzeltti İrem.

Gözlerim kocaman açılmıştı. Dövme yaptırmayı çok şirin buluyor ve istiyordum ama iğneyle yapılıyor olması her seferinde hevesimin kırılması için büyük bir etken oluşturuyordu.

Yine de korkumu gizlemeye ve yan çizmemeye çalışarak, "Ne yapacağız?" diye sordum.

Sorumu cevapsız bırakarak, "Hadi gelin!" demekle yetindi.

Çocuksu bir neşeyle, neredeyse koşarak kapısı açık apartmandan içeri girip merdivenleri çıkarken onu takip ettik.

"Şuraya yazıyorum," dedi Su işaret parmağını diline dokundurup havadaki hayali duvara bir şeyler karalarken. "*'İrem'i çok seviyorum, o benim canım arkadaşım.'* tarzı bir şeyler yazdırmazsa kendimi şanslı sayacağım."

Biz yukarı çıktığımızda İrem kapıyı çoktan çalmış, açılmasını bekliyordu. Yanına ulaştığımızda kapı ancak açıldı.

"Hoş geldiniz," dedi kapıyı açan kadın.

Siyah saçları omzunda son buluyordu. Mavi gözleriyle uyum içinde olan mavi ruju ona çok yakışmıştı. Askılı tişörtünün ve şortunun açık bıraktığı teninde rengârenk dövmeler görülüyordu. O kadar çok dövmesi vardı ki bilinç dışı rahatladım. Dövme denilen şey katlanılmayacak bir acı yaşatıyor olsaydı, bu kadar dövme yaptıramazdı. Kendisine işkence edecek hali yoktu ya!

Değil mi?

Tam dövme sanatçılarının yemeğe gideceği saati denk getirmek gibi enteresan bir tesadüf yaşadığımızdan, oldukça geniş olan dairede küçük sayılabilecek bir bekleme alanına yönlendirildik. Bize kapıyı açan kadının dövmelerinin çok olmasından dolayı başta dövmeci olabileceğini düşünmüş tüm ama burada çalışan, dövme tutkunu biriydi sadece.

Bring Me The Horizon'un *Avalanche* adlı parçası kulaklarımızı doldururken, kızlarla duvara yapışık olan üçlü koltuğa ve çevresine serpiştirilmiş birkaç sandalyeye kurulduk.

Koltuğun hemen üstündeki duvarda büyükçe, hatta neredeyse duvarın tamamını kaplayan, Marilyn Monroe'nun siyah beyaz bir tablosu asılıydı. Koltuğun hemen yanındaysa, bir çalışma masası ve bilgisayar duruyordu. Koltuğun karşısına asılmış kocaman mantar panonun üstüne birbirinden farklı dövme modelleri iğnelenmişti.

Elif bunlardan birini inceleyecekti ki, "Boşuna bakma," dedi İrem. "Bizim aklımızda bir model var zaten."

"Gerçekten mi?" dedi Sıla. "Çünkü aklımdaki model neyse merak ediyorum."

"Sürpriz."

Su biraz daha doğruldu. "İremciğim, eğer bana durduk yere bir hediye alırsan, bu sürpriz olur. Doğum günümde bir parti organize etmen de literatürde sürpriz olarak geçer." Ardından derin bir nefes aldı. "Ama vücuduma ne kazıyacağını bana söylememen sürprizden ziyade korku filmi gibi."

"Pişman olmayacaksınız." İrem güven veren bir annenin ses tonuyla konuşuyordu. "Merak etmeyin."

Sonunda içeri 1.90 boylarında, tüm vücudu dövmelerle kaplı, yapılı, 30-35 yaşlarında bir adam girdi. Kazınmış saçları ve sakalını tarzım olmamasına rağmen ona yakıştırmıştım.

"Beklettiğimiz için üzgünüz, hanımlar," dedi adam bilgisayarın başına otururken. "Size nasıl yardımcı olabiliriz?"

İrem hemen lafa atlayıp, ilk önce fiyat konusunda detaylıca konuştu ve adamdan her iki tarafı da mutlu edecek makul bir indirim koparmayı başardı. Ardından konu modele geldiğinde, sanki devlet sırrı saklıyormuş gibi adamın yanına gitti ve çalışma masasından kalem, kâğıt alıp bir şeyler karaladı.

Adam –adı Alp'ti– şaşkın şaşkın bakınca, "Arkadaşlara sürpriz olacak da," diye açıkladı İrem. "O yüzden haberleri olmaması gerekiyor."

Alp, İrem'in açıklamasından sonra daha çok şaşırmışa benziyordu. İnsanlar genelde vücutlarına kalıcı bir şeyler yaparken, bunun ne olduğunu bildiklerini düşünürsek, haksız da sayılmazdı.

İrem en sonunda, "Bunun gibi bir şey istiyorum," diyerek kalemi bıraktı. "Fakat daha profesyonel olmalı. Benimki sadece acemice bir çizim."

Adam düşünceli düşünceli bir süre beyaz not kâğıdına baktıktan sonra bir yenisini aldı ve birkaç dakika içinde İrem'i memnuniyetle gülümsetecek bir şeyler çizdi.

Model de kesinleşince, oldukça geniş olan –öyle ki yedi adet dövme koltuğu, ekipmanları ve diğer bütün gerekli eşyaların sığacağı kadar yere sahipti– salona geçtik. Biz koltuklara otururken, Alp de çizimin kopyalarını bizimle ilgilenecek olan kişilere verdi.

"Çok heyecanlıyım," dedim. Bunu ne ara ve ne için söylediğimin farkında bile değildim.

"Korkulacak bir şey yok," dedi bana dövme yapmak üzere yanıma oturan adam. "Dövme tam olarak nereye yapılacak?"

"Tam olarak burayal" İrem, adamın sorusunu sol işaret parmağının sağ tarafındaki düzlüğü göstererek yanıtlamıştı. "Hepimizin dövmesi burada olacak," diye sözlerini sürdürdü.

"İrem," dedi Elif. "Eğer abuk sabuk bir şey yaptırırsan seni şuraya yatırır..."

"Ben de seni seviyorum, kardeşim."

Sonunda İrem'in zoruyla gözlerimi kapatmış, başımı arkaya yaslamış ve işaret parmağımı tanımadığım ellere emanet etmiştim. Psikolojik olarak nefes alırken bile geriliyordum. Sanki adamın elinin kayması, dövmeyi çok çirkin bir şekle sokması kaderimizde yazılıydı da, bunu engellemeye çalışıyor gibiydim. Önceden modelin parmağıma çizilmesi de korkumu zerre hafifletmiyordu.

"Geçmiş olsun," dedi adam tüm işlemleri bitirdikten sonra.

"Teşekkürler."

Dövmeye bakmadan önce kızlara baktım. Eğer vaktinden önce bakarsam İrem'in dırdırından uzun bir süre kurtulamazdım. Her şeyden önce arkadaşım buna bir anlam yüklediğinden kalbini de kırmak istemiyordum.

"Pekâlâ, bakabilirsiniz."

İrem'den beklenen komutu alıp sol işaret parmağımın sağ tarafına baktım.

Bir kuştu ama bu sıradan bir kuş değildi. Uçarken tepeden görüntülenmiş gibiydi ve kanatları yıldızdandı. Detayları onu sanki gerçekten parmağımın üstünde uçuyormuş gibi gösteriyordu.

"Bu kuş, nereye istersek uçabilelim diye," dedi İrem. Ona baktığımda, gözlerine görülmemesi imkânsız olan bir mutluluk yerleştirmişti. "Özgürlüğü doya doya yaşayalım diye. Yıldızdan kanatlar ise, bu yolculukta ışığımızı hiç kaybetmememiz için. Demem o ki, ne yaşarsak yaşayalım

biz hep özgür olacağız, rüzgâr nereye eser ve canımız nereyi isterse bir kuş gibi oraya uçacağız. Yıldızdan kanatlarımız sayesinde, ne kadar karanlıkta olursak olalım daima parlayacağız."

Yaşadığım olayı iki kelimeyle özetleyecek olursam, nutkum tutulmuştu. İrem'in kötü bir dövme seçmeyeceğini içten içe biliyordum ama bu kadar anlamlı bir dövme düşünebileceğini hiç tahmin etmemiştim.

Su gözlerini dövmesinden ayırmadan, "İrem," dedi. "Bu muhteşem."

İrem kendisiyle gurur duyduğu belli olan tavırlarıyla sırtını biraz daha dikleştirdi ve bize o bilmiş gülümsemelerinden birini sundu. Öyle bir bakıyordu ki, *Size söylemiştim!* demesine gerek bile kalmıyordu.

Oradan mutlu bir şekilde ayrılırken bile sürekli dövmeme bakıyordum. Acımadığını iddia etsem Tarzan rolü kesen yalancı biri olurdum. Acı vardı ama en azından katlanamayacağım bir acı değildi. Üstelik acı, eğer buna değiyorsa katlanılmaya değerdi.

●

Bora Kızılay...

Bu konuşmanın meyhanede geçecek olması, Arda'nın stratejik olarak uyguladığı bir hamleden ibaretti. Alkol kullanımının vücudu daha da gevşeteceğini ve böylece Mete'nin içindekileri tamamen ortaya koyacağını düşünüyordu.

Meyhane pek geniş sayılmazdı ama masalar tıklım tıklım doluydu. Duvarlarda mavi ve beyaz tonlar ağırlıktaydı. Yer yer asılan değişik boyutlardaki gemi dümenleri ortama sıcak bir hava katıyordu.

Duvar kenarındaki dikdörtgen masaya kurulduk. Biz içeri girdikten birkaç dakika sonra Mete kapıda belirdi. Bizi görünce yüzünde kocaman bir gülümseme oluştu.

Çetin'i gördüğünde sersemlediğini fark ettim. Onu görmeyi beklemediğini biliyordum. Çetin iyi biriydi ama bu konuşmayı kendi aramızda yapmayı tercih ederdim. Ondan bir çekincem yoktu, sadece Mete'nin –Çetin'le Defne'nin çok yakın arkadaş olduklarını bildiğinden– bazı şeyleri çarpıtmasından korkuyordum.

"Selam, gençler," diyerek kendisine ayırdığımız tek boş yere, hemen yarımdaki duvar kenarına oturdu. Sadece birkaç gün önce görüştüğümüzden bir tek Çetin'le uzun uzun selamlaşmıştı.

"İyidir," diye yanıt verdi tam karşısında oturan Arda.

Hemen onun yanında oturan Fatih, sohbete dâhil olmak zorundaymış gibi kasıntı bir tavırla, "Sen nasılsın?" dedi. "Anlat bakalım."

"İyiyim," dedi Mete.

Defne'yle ilişkileri resmî olarak noktalandıktan sonra okula gelmiş, aceleyle birkaç eşyasını alıp sanki tabakhaneye bok yetiştiriyormuş gibi okuldan hızla uzaklaşmıştı. O zaman da şimdi olduğu gibi rol yapmaya çalışıyordu.

Fakat berbat bir oyuncuydu.

"Sipariş için seni bekledik," dedi Fatih'in yanında oturan Çağatay.

Zaten bildiğim kadarıyla burada sadece balık ve tavuk yapılıyordu. Pek bir alternatifimiz olmadığından tercih yapmak da kolay olmuştu.

Yemekler ve rakılarımız önümüze geldiğinde bir süre sessizliğe gömüldük. Konuştuğumuzdaysa havadan sudan konuştuk.

En sonunda Arda, "Anlat bakalım," dedi. "Defne'yle konuştunuz mu?"

Mete sanki bu olaydan bahsetmek istemiyor gibi bir mimik yaptı. Konuşmaktan kaçmasının nedeninin Çetin olmadığını düşündüm. Sanki o olmasaydı da böyle bir tepki verecekti.

Arda cevap bekler gibi suratına bakmayı sürdürünce, "Ne söylememi bekliyorsun?" dedi Mete. "Ayrıldık, bitti gitti işte."

"Bu kadar basit yani?" diyen Fatih şaşkınlıkla kaşlarını kaldırmıştı.

Mete konunun üstelenmesinden açık bir hoşnutsuzluk duyuyor gibi görünüyordu. "Evet," dedi. "Bu kadar basit."

"Madem her şey bu kadar basit, o zaman neden buraya gelirken Defne'nin sana aylar önce verdiği o formayı da yanına aldın?"

Gözlerimin kocaman açılmasına neden olacak soru Arda'dan gelmişti. Defne'nin neredeyse bir sene önce –Vay be, ne kadar da zaman geçmiş!– onlarla yaptığımız voleybol maçını kaybetmemiz üzerine alay dolu kahkahalarla Mete'nin suratına fırlattığı formadan bahsediyordu. Allah var, o zaman yönetimin o formanın parasını katbekat Defne'den alması için dua etmiştim.

Arda ifadesiz gözleriyle doğrudan Mete'ye bakıyor, onu her yönden sıkıştırıyordu. Mete'ye baktığımda açıkça afalladığını gördüm ve bu da gerçekten o formayı yanına aldığına dair en büyük kanıttı.

"Kendi tişörtüm sandım," dedi ama yalan olduğunu anlamanız için onu tanımanıza gerek yoktu.

"Sen ne zaman kırmızı bir şeyler giydin?" dedi Arda gözlerini kısarak. Mete'den bir cevap gelmeyince, "Neyse, öyle olsun," dedi. "Senin iki kolunun bile zor sığacağı ve asla tercih etmeyeceğin renge sahip olan tişörtü kendi kıyafetinle karıştırdığını varsayıyorum."

Mete'nin gözlerinde Arda'nın imalarına rağmen fark edilir bir rahatlama peyda oldu. Rahat bırakılacağını düşünüyor olmalıydı.

Zavallı!

"Demek artık senin için Defne pek bir şey ifade etmiyor, öyle mi?" dedim Mete'ye.

"Öyle!"

"O zaman Defne'nin şu anda İzmir'de olması senin için önemsiz bir bilgi."

Çağatay'ın kurduğu cümleyle Mete'nin başından aşağı dökülen kaynar suları ben bile hissetmiştim. O kadar şaşkındı ki, sanki kelimeler boğazında düğüm oluşturuyor, bir türlü sözcüklere dökülmüyordu.

"Defne burada mı?" diyebildi en sonunda. "Ama neden?"

"Tatil yapmaya gelmiş," dedim. Mete irileşen gözlerini bir süre üzerime dikince, "Baban seni yaparken neyi yanlış yaptı, anlamıyorum ki!" diye söylendim. "Tabii ki seninle konuşmak için, salak!"

"Ama biz konuşmuştuk zaten."

"Konuşmak senin lügatinde nasıl bir şey bilmiyorum ama biz yetişkinler, uzun uzun susup, en sonunda soru işaretleriyle dolu mantıksız cümleler kurmanın pek olgunca konuşmalar olduğunu düşünmüyoruz." Konuşan Çetin'di. Mete'ye karşı olmasına rağmen ondan yayılan saf öfkeyi hissedebiliyordum. Ben, Defne'yi bu sene tanımıştım ama Çetin onunla çocukluğunu geçirmiş, her kötü anlarında birbirlerine destek olarak büyümüşlerdi. Aralarında anlayamadığım bir bağ olmalıydı.

"Ben..."

"Merak etme," diye kestirip attı Çetin, Mete'nin konuşmasına bile izin vermeden. "Defne'ye onunla konuşmak istemediğini, onu tamamen aklından çıkardığını iletirim."

Mete'nin başından aşağı tekrar kaynar suların döküldüğünü görebiliyordum. Sanki Çetin'in burada olduğunu, söyleyeceği her şeyin çok çok büyük bir ihtimalle Defne'ye iletileceğini yeni anlamış gibiydi.

"Senden böyle bir şey istemiyorum, Çetin," dedi. "Senin haberci baykuşluğuna ihtiyacım yok."

"Zaten senin hiçbir zaman hiçbir şeye ihtiyacın yok, Mete," dedi Çetin. "Ne olursa olsun kendi bildiğini okuyor, insanların kalbini nasıl kırdığını asla önemsemiyorsun."

"Saçmalamayın," diye araya girdi Çağatay. "Çocuk gibi kavga edeceksiniz ikinizi de döve döve ayırırım."

Sanki Mete, Çağatay'ı duymamış gibiydi. Bakışlarını Çetin'e kitlemişti. Gözlerindeki hiddet her geçen saniye bir öncekinin iki katı kadar büyüyordu. "Sakın," dedi. "Sakın bilmediğin konular hakkında konuşmaya kalkma!"

"Bilmediğim konular ne peki? Her şeyi az önce kendin söyledin zaten." Ardından alayla güldü. "Burak bile Defne için daha çok savaşmıştı."

Bu söz, Mete'nin bardağını taşıran son damlaydı. Eline gelen ilk şeyi –şükür ki plastik bir su şişesiydi– hızla kaldırıp masaya tekrar vurdu. Etrafa sular saçılırken şiddetle ayaklandı. Refleks olarak kalkıp onu hızla duvara ittim. Benden beklemediği bu darbe onu şaşırtmıştı ama hareketlerini sadece birkaç saniye geciktirdi. Çetin de ayaklanmış, onu tutan Fatih ve Çağatay'ın kollarına direniyordu. Birbirlerine ağza alınmayacak sözler söylüyorlardı. O sırada Arda'nın masaya para bıraktığını gördüm.

Hemen ardından yanıma gelip, "Çıkıyoruz," dedi. Ona borçlanmıştım ama bu durumda borcu düşünecek durumda değildim. Zar zor çocukları dışarı çıkardıktan sonra, "Kendinize gelin, lan!" diye bağırdı Arda.

Çetin birkaç saniye öncesine kıyasla sakinleşmiş bir halde Çağatay'ın kollarından sıyrıldı. Bir hamleye kalkışmadığını görünce Mete'yi de bıraktım.

Olası bir kavgada Mete'nin dayak yemesine asla müsaade etmez, gerekirse Çetin'le kavga ederdik. Bunu Çetin'in de bildiğini biliyordum ama beş kişiyi karşısına almaktan bir an bile çekinmemişti. Kesinlikle arkadaşını çok fazla seviyordu.

"Sen ne dersen de," dedi sonunda. Sesi daha kontrollü çıkıyordu ama yine de öfkeliydi. "Sen, sırf seninle konuşmak için tüm planlarını bozup ayağına, başka bir şehre gelmeyi göze alacak bir kızla doğru düzgün konuşmaktan bile aciz, yaşananların önemsiz olduğunu söyleyebilecek kadar vefasızsın!"

"Ben mi vefasızım?" dedi Mete. Tıpkı Çetin gibi bağırıyordu. "Ulan salak, beni terk eden Defne'ydi zaten!"

"Defne o gece sadece seni değil, kendini de terk etti!" Çetin'in felsefi savunmaları göz yaşartıcıydı. Çocuklarla bakışlarımız bir Çetin'e, bir Mete'ye gidip geliyordu. "Uzakta olacağı, ihtiyaç duyduğunda senin yanında olamayacağını düşündüğü için seninle görüşmeyi kesmek istedi. Yılda bir, belki de iki kere görüşecektiniz ve o buna rağmen seninle birlikte olmayı bencillik olarak gördü."

"Ben ona söyledim!" diye haykırdı Mete. "Ne istediğimi, ne istemediğimi anlattım. Beş yaşında mıyım ben? Kendi kararımı vermem için bana izin vermek zorundaydı!"

Çetin teslim olmuş suçlular gibi ellerini kaldırdı. "Kabul ediyorum, yanlış bir karardı ama bu kararı vermesinde hiçbir kötü niyet olmadığını sen de biliyorsun. O seni cidden seviyordu, Mete. Hâlâ seviyor."

"O beni terk etti! Kim olursa olsun, onun gözünde, onu yarı yolda bırakan biri kadar değerim yokmuş benim."

"İnsanın babasını reddetmesi kolay mı zannediyorsun? Bir çırpıda silinir mi? Hiçbir şey yapmasa, hatta dünyanın en kötü insanı bile olsa, yanımızda olduğunu hissettiğimizde eksik parçamızı tamamlayan kişiden bahsediyoruz, Mete. Şimdi sen, sırf bunun için onu artık önemsemediğini..."

"Lanet olsun, önemsiyorum! Ben de onu hâlâ seviyorum!"

Mete bir an durakladı. Ne söylediğini o an fark etmiş gibiydi. Çetin'e baktığımda dudaklarının memnuniyetle kıvrıldığını görebiliyordum.

Çetin birkaç adım atarak, "Biliyorum. O yüzden buradayım zaten," dedi. Ardından bir elini Mete'nin omzuna vurup, "Kararınız ne olur bilmem," diye konuşmayı sürdürdü. "Ama senden rica ediyorum, onunla konuş. Ona net bir şeyler ver. Soru işaretleriyle dolu değil, gerçeklerle dolu şeyler ver. İnan bana, onu böyle arada bırakırsan, kimsenin yapmadığı bir kötülük yapmış olursun."

Mete bir süre düşünceli gözlerle Çetin'e baktı. Ardından başını aşağı yukarı salladı. "Tamam. Ama yakın bir zamanda bu konuşmayı yapmak istemiyorum. Birkaç hafta sonra, ancak o zaman."

Çetin aldığı cevaptan pek memnun değil gibiydi ama yine de "Peki," dedi.

Garipti. Buraya gelirken arkadaşımla nasıl iletişim kurmam gerektiğini düşünüp durmuştum. Oysa Çetin çok kolay bir şekilde Mete'yle iletişim kurmayı başarmıştı. Biraz şiddetli bir konuşma olmasına rağmen, dolaylı olarak hepimiz istediğimizi elde etmiştik.

"Sorunun çözülmesine sevindim," dedi Çağatay. "Şimdi, izniniz olursa iki saattir kokusu burnuma kadar gelen kestanelerden almak istiyorum."

Çağatay uzaklaşırken Fatih gülümseyerek, "Bizi de bekle!" diye seslendi. Ardından Mete'yi de yanında sürükleyerek Fatih'in peşine takıldı.

Çetin, Arda ve ben geriden giderken, "Bilerek yaptın, değil mi?" dedim Çetin'e. "Bilerek onu kışkırttın. Sırf gerçek duygularını itiraf edebilsin diye."

Çetin omuz silkti. "O çocuğun Defne'yi önemsemediğini ısrarla söylemesi sinirimi bozmadı değil ama evet, asıl amacım onun üzerine gitmekti." Gülümsedi. "Mete sinirli biri ve eğer öfkeleri tarafından yönetilen insanları nasıl kışkırtacağını bilirsen, onları kuklan yaparsın. Arkadaşınız olabilir ama bu böyle."

"Peki, sen Mete'nin formayı aldığını ne ara gördün?" dedim Arda'ya.

Az önce Çetin'in dudaklarına yerleşen gülümseme şimdi Arda'nın dudaklarındaydı. "Görmedim," dedi. "Sadece yem attım, o da oltaya takıldı."

Kocaman olan gözlerimi ona doğru diktim. "Nasıl yani? Ya formayı yanına almamış olsaydı?"

"O formayı gözü gibi koruyor, biliyorsun," diye yanıtladı. "Sence almaması mümkün müydü?"

Gözlerim bir Çetin'e bir Arda'ya gidip geliyordu. "Siz ikiniz akraba olabilir misiniz acaba?"

Onlar sorumu gülümseyerek yanıtlarken grubun arkasından ilerledik.

Kafamda beni tedirgin eden küçük bir nüans vardı. Mete en az birkaç hafta sonra Defne'yle görüşebileceğini söylemişti ama bu işin uzamasını istemiyordum. Belki bana karışma hakkı düşmezdi, belki bu onların özel hayatlarıydı ama zaman geçtikçe, birbirleri olmadan hayatlarına nasıl devam edebildiklerini göreceklerdi ve bence bu hiç olmaması gereken bir durumdu.

Grubun en arkasından yürürken telefonumu çıkarıp Sıla'nın numarasını buldum ve ona bir mesaj yazdım.

Kızlar yanındaysa sakın benim yazdığımı belli etme, Bonibon. Müsait olunca beni ara.

Aklımdaki şeyi uygulamadan önce, cadılar cadısı kız kardeşim Pelin'in birkaç fikrine ihtiyacım vardı. Ardından...

Telefonum beni şaşırtarak çalmaya başladı. Gelen arama Sıla'dandı. Bu kadar çabuk dönüş yapmasını beklemiyordum.

"N'aber, Bonibon?"

"Merakımdan ishal numarası yapmak zorunda kaldım, Bora," dedi. "Ne varsa çabuk söyle."

"Mete birkaç hafta sonra Defne'yle konuşmak istiyor."

"Ne?! Salak mı bu çocuk? Bu kız turşu mu da bekletilecek, tat kazanacak?"

Kahkahamı bastıramadım. Böyle bir zamanda yemeklerden örnek vermesi garip bir şekilde hoşuma gitmişti.

"Hâlâ onu seviyor, itiraf etti ama sakın bunu kimseye söyleme."

"Elbette seviyor," dedi Sıla. Sanki herkesin bildiği bir şeyi en son ben öğreniyormuşum gibi konuşmuştu ama yine de verdiğim bilgi onu mutlu etmişti. "Ama haftalarca beklemek... Bilmiyorum, badem gözlü... Sence sağlıklı mı?"

Badem Gözlü!

İçimde oluşan anlamsız kıpırtıyı susturmaya çalıştım. Kendime sürekli olarak ciddi kalmam gerektiğini söylüyordum ama dudaklarımda oluşan hafif tebessümü engelleyemedim. "*Badem gözlü* demek," dedim. "Bunu sevdim."

"Sen de bana benzer bir şey söylüyorsun, ne var yani?" Yanaklarının al al olduğunu ses tonundan bile anlamıştım. Bu beni iyice gülümsetti. "Her neyse, bırak şimdi laçkalığı!"

"Sorunun cevabına geliyorum," dedim. "Hayır, sağlıklı değil. İşte biz de seninle tam bu noktada devreye giriyoruz."

"Ne yapacağız?"

"Anlatacağım, *Bonibon*."

"Umarım saçma bir fikir değildir, *bodem*."

KAKTÜS TEAM

YEDİNCİ BÖLÜM

Gecenin ilerleyen saatlerine kadar kızlarla yürümüş, sahilde paten süren çocuklarla tanışmış, hatta patenlerini ödünç alıp sürmeye bile çalışmıştık. Çocuklara iyi akşamlar dilediklen sonra Su'yu sırtıma aldım. İrem de Sıla'yı sırtına alıp benimle yarışmaya başladı.

Kimin kazandığı konusundaki atışmalarımız o kadar uzun sürdü ki... Sadece kendini kandırıyor ve mağlubiyeti kabullenemiyordu. Ben kazanmıştım!

Tüm akşam gülüşmeler ve şakalarla geçmişti ama sürekli telefonumu kontrol ediyor, Çetin ya da herhangi birinden arama bekliyordum. Zaman o kadar yavaş geçiyordu ve kafam o kadar bulanıktı ki. Sıla ishal olduğu için neredeyse ağlayarak bir kafenin tuvaletine girdiğinde bile onunla dalga geçememiştim.

En sonunda Çetin beni arayıp eve dönmeye karar verdiklerini, neler olduğunu buluştuğumuzda detaylıca anlatacağını söylediğinde kanım tam anlamıyla buz tutmuştu. Ses tonunu analiz etmeye çalıştım ama her zamanki gibiydi. Kötü bir şey olsa hissedeceğimi düşündüm ama sanki işler pek iyiye de gitmemişti.

Kızlarla biraz daha oyalandıktan sonra eve geçme kararı aldık. Su hep birlikte kafamızı dağıtabileceğimiz bir zaman dilimi bulduğumuz için eve gitmeyi olabildiğince erteleme taraftarıydı ama merak içimizi kemirirken bir türlü gecenin tadını çıkaramıyorduk.

Saat gece ikiye gelirken eve döndük. Çocuklar salonda oturmuş, birkaç bira açmış sohbet ediyorlardı. Fatih'in dudakları Elif'i görünce yukarı kıvrıldı ve elini uzatıp onu tek kişilik koltukta yanına çekti. Elif hızını alamayıp Fatih'in

dizine oturunca, salon kahkahalarla yankılandı. Onları böyle görmek, yüreğimde garip bir hissin oluşmasına neden olmuştu. Arkadaşlarımın mutluluğunu istemiyor değildim, sadece birkaç ay öncesine kadar benim de böyle aşkla sarıldığım birinin varlığını şimdi hissedememek enteresan geliyordu.

"Dişi Einstein ve melekleri gelmiş!" dedi Arda. Bizi görünce muazzam bir coşkuyla el çırpmaya başlamıştı. Sarhoş değildi ama vücudunu ve zihnini olabildiğince gevşetecek kadar alkol tüketmiş gibi görünüyordu.

İrem sabır dilenircesine gözlerini kırpmaktan başka bir şey yapmadı.

Sanırım bu manzarada beni en çok şaşırtan, Çağatay ve Bora'nın içinde bulundukları pozisyondu. Çakırkeyif olan Çağatay yerde, Bora'nın dizlerinde yatarken ona William Shakespeare'in sonelerinden birini okuyordu.

"Gözlerim ressam oldu senin güzelliğine
Kalbimin levhasına nakşetti görüntünü
Bedenim de çerçeve oldu senin resmine..."

Su, Çağatay'ın şiirini bitirmesine fırsat vermeden, kendisine bir gün bile şiir okumadığını söyleyerek hemen onu yerden kaldırdı. Ciddi olarak Çağatay'ı Bora'dan kıskandığını görmek, hepimizin kahkahalarla gülmesine neden oldu.

"Bırak erkeğimi!" diye bağırdı Bora, Çağatay'ın eline yapışarak.

Su, "Çekil şuradan!" diye bağırırken bir yandan da ikisinin elini ayırmaya çalışıyordu. Eğer şu anda gülmekten ölmezsem, gülerek ölmenin mümkün olduğunu söyleyen bütün araştırmacılar muhtemelen yanlış sonuca varmış demekti.

Kendisi yüzünden iki kişinin kavga ettiğini gören Çağatay ise, gülmekten gevşeyen kaslarıyla yere düşecekti ki Su'ya tutundu.

O sırada Çetin yanıma yaklaşıp, "Defne, benimle gelir misin?" dedi. Onun burada olduğunu bile yeni fark etmiştim. Gülüşüm yavaş yavaş solarken, ensemdeki tüylerin kalktığını hissettim.

Başımı salladıktan sonra onu odalardan birine kadar takip ettim. Kapıyı kapatıp yatağa oturduğunda yanına oturup söyleyeceklerini anlatmasını bekledim. İfadesiz tuttuğu sureti yaşananlarla ilgili mantık yürütmeme engel oluyordu.

"Söylediğim gibi," dedi. "Sana âşık."

O kadar basit bir şey gibi söylemişti ki bunu, deli gibi çarpan kalbimin neden bu kadar abarttığını soracaktım neredeyse.

"Ama," dedi. "Tekrar birlikte olabileceğiniz konusunda pek umut besleme." Kaşlarım çatılırken kalbimin şiddeti biraz daha arttı. Eğer bana âşık olduğuna inancı tamsa, neden tekrar birlikte olacağımıza şüpheyle yaklaşıyordu ki?

"Ne demek bu?"

"Nedenini tam anlayamadım ama seni hayatından çıkarmak konusunda oldukça kararlı. Birkaç hafta sonra seninle iletişime geçeceğini söyledi. Bu kadar ertelememesini söyleyecektim ama sonra düşününce, bu senin için de iyi olabilir. Kendinle baş başa kalır ve olayları zihninde iyice tartarsın."

Yanağıma düşen gözyaşını hızla elimin tersiyle sildim. "Peki."

"Buraya boş yere geldiğin için üzgünüm." Bakışlarında ciddi anlamda bir samimiyet vardı. Kollarını bedenime dolayıp, "Umarım her şey istediğin gibi olur," dedi. "Umarım bir gün seni çok mutlu edecek adamı bulursun."

Ağlarken birileri sarıldığında insanın ağlaması daha da şiddetlenirmiş. Aynen bu mantığı izleyerek, ağlamamak için direnen, kaskatı olan bedenimi serbest bıraktım ve Çetin'in kollarında gözyaşlarına boğuldum.

Birkaç dakika geçtikten sonra doğrulup gözyaşlarımı sildim. Kalbimin kırılmasına rağmen dik durmaya çalışıyordum. Neticede dünyanın sonu değildi ya! Onunla da doğmamıştım. Birkaç üzüntü dolu günün ardından, yeni birileriyle tanışıp onu rahatlıkla unutabilirdim. Su bana bu konuda kesinlikle yardımcı olur, o geniş çevresinde birçok kızın hayalini süsleyen yakışıklı birini bulurdu.

"Dönmek ister misin?"

Çetin bu soruyu sorarken kapı açılmış ve içeri İrem girmişti. Bakışlarına gizlenmiş mutsuzluk o kadar fazlaydı ki, içeride Mete'yle ilgili tartıştıklarını anladım.

"İstanbul'a mı dönüyoruz?" diye sordu İrem, kapıyı arkasından kapatırken. O an anladım ki, ne yapacağımız tamamen bana bağlıydı. Ne istersem o şekilde hareket edeceklerdi.

"Ben... Bilmiyorum," dedim. Üzerime bir sorumluluk yüklenmiş gibi hissediyordum. Bakışlarımı Çetin'e çevirip, "Mete'nin nerede kaldığını biliyor musun?" diye sordum. Başını aşağı yukarı salladı. "Peki, buraya yakın mı?"

Nerede olduğunu özellikle sormamıştım, çünkü yanına gitmeye kalkabilir ve işleri ikimiz için de zorlaştırabilirdim.

"Uzak sayılmaz," dedi Çetin.

Başıma sanki bıçaklar saplanıyordu. Ne karar verirsem vereyim, yanlış olacağını düşünüyordum. Öne eğilip dirseklerimi dizlerime yasladım ve başımın ağrısını geçirmesi umuduyla gözlerimi kapatırken şakaklarımı ovuşturdum.

Yatağın biraz daha eğilmesiyle, İrem'in yanıma oturduğunu anladım. Ardından sırtımda elini hissettim. "Nasıl istersen öyle yaparız," dedi.

"Sizi peşimden sürüklememeliydim," dedim. İnsanların planlarının tamamen bana bağlı olması hoşuma gitmiyordu.

"Sen bizi sürüklemedin," dedi İrem. "Biz kendimiz gelmek istedik."

"Birkaç gün daha burada kalabiliriz sanırım," dedim sonunda. Karşılaşma ihtimalimizi düşünüp, bu yüzden Mete'nin nerede kaldığını sormuştum ama koskoca şehirde karşılaşmamız ne kadar olasıydı ki?

"Evet," dedi Çetin. "Yarın denize gitmek ister misiniz?"

İrem başını olumsuz anlamda salladı. "Su ve Elif lunaparka gitmek istiyorlarmış. Kendilerini yerden yere vurmadıkları kaldı. Öğlen lunaparka gider, sonrasında ne yapacağımıza bakarız. Ertesi gün de plaja gideriz. Gerçi bizim dövmelerden dolayı ilk üç gün havuz ve denize girmememiz gerekiyor ama... Bir şekilde dövmenin etrafını sarabiliriz"

Çetin keyifle gülümserken, "Anasını sattığımın dünyasında hep şu lükse sahip olmak istemiştim," dedi. "Baksanıza, o kadar çok seçenek var ki nereyi gezeceğimize karar veremiyoruz."

Kısa bir gülüşmenin ardından biraz daha sohbet ettik. Konuşurken ikisinin de konuyu Mete'ye getirmediği için çaba gösterdiklerini fark ettim.

İçeri gittiğimizde bir an herkesin gözü bana çevrildi. Sanki anormal bir hareket yapmam gerekiyormuş gibi bana bakıyorlardı ama suratıma bir gülümseme yerleştirdim.

"Yarın lunaparka gidiyoruz!" dedi İrem. "İnternette biraz bakınıp birkaç kafe buldum, akşam da birini seçer gideriz."

Yaklaşık bir iki saat daha oturup sohbet ettikten sonra uyumak üzere dağıldık. Bu sefer hızlı davranıp Elif'le yataklara kurulduk ve diğerlerinin yer yataklarını açarken nasıl somurttuğunu izleyerek kahkaha attık.

Hepimiz uyuyacağımız alana yerleştikten sonra kızlar tek tek uyuyakaldı. Bense uykunun bedenimi ziyaret etmesini sabırsızlıkla bekliyordum ama o bana uğramayı

düşünmüyor gibiydi. Sabah ezanı duyulduğunda hâlâ uyanıktım. Biraz nefes almanın bana iyi geleceğini düşünerek balkona çıktım.

Güneş yeryüzüne henüz dokunmamıştı ama açık olan gökyüzünde izleri görülmeye başlamıştı. Tipik bir sabahın beşiydi işte. Ne fazla açık, ne fazla kapalı. Masanın yanına karşılıklı olarak konulmuş iki sandalyeden birine oturup etrafı izledim. Sokakta pek kimse yoktu. Birkaç sarhoş kişi istisnaydı elbette. Bir süre onları izledim. Ardından sokağı döndüler ve gözden kayboldular.

Ne yapmayı düşünüyorsun?

İç sesimin sorduğu soruya yanıt vermeden önce derin bir nefes aldım. Kafamı yoldan çevirip karşımdaki sandalyeye baktım ve... İşte oradaydı. Aynadaki yansımamın tıpa tıp aynısıydı. Kahverengi saçları, kahverengi gözleri, yüz yapısı... Tamamen benim kopyamdı işte.

"İnsanın iç sesiyle konuşmasının normal olduğunu düşünürdüm," dedim. Komikti ama korkmuyordum. Normal bir insan böyle bir durumda çığlığı basabilirdi ama ben korkmamış, hatta rahatlamıştım. "Beni deliliğe sürüklediğini hiç düşünmemiştim."

"Ben olsam delilik diye yorumlamazdım," dedi karşımdaki *Defne*. "İnsanların seni yeterince iyi anlamayacağını düşündün ve beynin de seni en iyi anlayacak arkadaşı yarattı; kendini. Çocukların hayali arkadaşı olması gibi."

"Sen benden kültürlüsün," diyerek gülümsedim.

Aynı şekilde sırıttı. "Ben, *senim*. Senin bildiklerin dışında bir şey bilmem mümkün değil. Neyse, olayı anlama faslımız bittiyse asıl konuya dönelim. Ne yapacaksın?"

Omuzlarımı silktim. "Yapacak bir şey kalmadı."

"Nasıl yani?"

"Eğer benimle tekrar birlikte olmak isteseydi haftalarca beklemezdi, öyle değil mi? Sadece beni reddetmek için kendini hazırlamak istiyor."

"Haklısın," dedi.

"Bu kadar mı yani?" Açıkçası şaşırmıştım. Ondan biraz daha felsefi cümleler kurmasını bekliyordum. "Beynim korku filmlerini aratmayacak bir şekilde bana bir arkadaş veriyor ve o arkadaş da sadece *Haklısın* mı diyor? Beynim sadece bunu söylemen için mi seni yarattı?"

"İnsan her zaman karar vermekte zorlanmaz," dedi. "Bazen en zor aşama, kararımızın doğruluğundan emin olmaktır."

"Çoğu insan hayatta sadece bir kez âşık olunabileceğini iddia eder. Sence bir daha âşık olabilecek miyiz?"

Yüksek sesle güldü. "Aptal olma. Bu hayatta herkesin yerine biri gelebilir. Herkesin. Bak, sana ne diyeceğim. Kaderci olmayı pek sevmem. İnsan kendi hayatı için çaba göstermeli ama her şeyin ipini kontrolü kaybetmeden elimizde tutamayız. Biraz kadere inanıp, ipleri serbest bırakmaya ne dersin? Mete'nin sadece seni reddetmek için zaman istediğini, barışmak istese çoktan kollarına koşacağını söyledin. Ki bu, dünyanın en mantıklı düşüncesi. Mantıklı bir sonuca ulaştın işte, şimdi biraz rahatla. Kuzey erkeklerinden birini köşeye çek, Mete'yle konuşmak istemediğini söyle. Ardından ruhunu özgür bırak. Her şeyi düşünme bu kadar."

Bilinçaltımın önerisi beni oldukça incitmişti. "Ya onu son kez görme fırsatını da böylece geri tepersem?"

"Onu tekrar görmek seni iyi hissettirecekse, durma," dedi. "Ama bunun hiçbir şeyi düzeltmeyeceğini biliyorsun. En azından artık biliyorsun."

"Haklısın," dedim. Dudaklarım yukarı kıvrılmıştı. İrem ve Çetin benden bir cevap beklerken omuzlarıma binen yük, birden buhar olup havaya karıştı. Kopyam olan Defne'nin

söylediği gibi, her şeyin ipini kontrolsüz bir şekilde tutup, olayları ona göre yönlendiremezdim. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim."

"Defne?"

Balkonun kapısından gelen sesle yerimde zıpladım. Arda orada durmuş bana bakıyordu. "Kiminle konuşuyorsun?"

Cevap vermeden önce karşımdaki sandalyeye baktım. Boştu. "Hiç," dedim. "Kendi kendime konuşuyordum."

Gülümseyip karşımdaki sandalyeye geçti.

"Seni de mi uyku tutmadı?"

"Pek sayılmaz," dedi. "Biraz uyudum sayılır ama iklim değişikliğinden sanırım, bir türlü uyuyamıyorum."

Güneş yavaş yavaş parıldarken, "Anladım," dedim. "Aslında uyandığın iyi oldu, sana bir şey söylemek istiyordum." Meraklı gözlerini bana dikerken konuşmayı sürdürdüm. "Düşündüm de, aslında Mete'yle konuşmak istemiyorum. Birkaç hafta, ay, yıl fark etmez. Birbirimizi bir daha görmememiz en iyisi."

Yüzündeki şaşkınlığı görmemek elde değildi. Neticede sırf onunla konuşmak için buraya kadar gelmiştim ve şimdi aniden fikir değiştiriyordum.

"Emin misin?" dedi.

Başımı olumlu anlamda salladım. "Evet. Birkaç gün burada kalıp geri dönelim. Hem sizin girmeniz gereken bir sınav var."

Gülümsedi. "Şaşıracaksın belki ama biz zaten uzun bir süredir bu sınava hazırlanıyoruz. Tabii biz birbirimizi sadece kız kaçırırken, birilerini psikopatların elinden kurtarmaya çalışırken, kavgalarda ve hastane köşelerinde gördüğümüz için pek tahmin etmezsin."

Yüksek sesle güldüm. "Korkunç şeyler yaşadık," dedim. "Ama yaşadığım hayattan memnunum. Nefes alıyorum. Sağlıklıyım. Sahip olabileceğim her şeye sahip olduğumu

düşünüyorum ve inan böyle düşünmek insanın ruhunu hafifletiyor."

"Sen kimsin ve Defne'ye ne yaptın?" Karşılıklı olarak gülüştükten sonra, "Nasıl istersen," dedi. "Mete'ye ileteceğim."

"Teşekkürler."

"Rica ederim. Artık uyuyalım mı?"

"Evet."

Ardından ikimiz de kalkıp odalarımıza ilerledik. Yine uyuyamayacağımdan çekiniyordum ama bu sefer başımı yastığa koyar koymaz uykunun şefkatli kollarına koştum ve beni sarıp sarmalamasına izin verdim.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Saat on ikiye yaklaşırken Sıla'nın ısrarlarıyla gözlerimi açtım. Uykum bölündüğü için büyük bir mutsuzluk hissediyordum ama yine de direnmeyip ayaklandım. Su, Bora ve Elif erken uyandıkları için alışveriş yapıp kahvaltı hazırlayarak hepimizin güne çok mutlu başlamasına neden oldular. Her gün dışarıda yemek yerine kendi yemeğimizi kendimiz hazırlamaya karar verdik. Böylesi hem daha hesaplı, hem daha eğlenceli olacaktı.

Balkona sığmayacağımız için salona, sehpanın etrafına kurulduk. Hepimiz yerleştiğimizde Bora hâlâ ocağın başında, büyük bir ustalıkla menemen yapıyordu. Sonunda işini bitirdiğinde, ünlü bir şef edasıyla tepsiyi sehpaya, gazetenin üstüne koydu. Çok aç olduğumuzdan, medeni insanlar gibi tabağımıza almak yerine hepimiz ekmeklerimizi tepsiye gömdük. Bora'ysa soru işaretleriyle dolu gözlerini bize dikmişti. Olumlu ya da olumsuz eleştirimizi duymak için sabırsızlanıyormuş gibiydi.

İlk yorum tahmin edileceği gibi Sıla'dan geldi. "Harika olmuş."

Bora yaptığı işle gurur duyduğunu belli eden bakışlar atarak duruşunu dikleştirdi. "Teşekkür ederim."

Sıla, Bora'yı övdüğünü sanki o an fark etmiş ve hemen toparlamak istermiş gibi, "Yalnız, seni değil," dedi. "Menemeni övdüm."

İkisi arasındaki pembe atışmaları izlerken gülümsedim. Ne kadar birbirimize destek çıkarsak çıkalım, sanırım daima bu erkeklerle kavga etmek için bir neden bulacaktık.

"Ne zaman lunaparka gidiyoruz?" Sorunun Elif'ten gelmesi beni şaşırtmıştı. Normalde böyle sabırsız davranan Su olurdu.

"Elif," dedi İrem. "Bilmem farkında mısın ama insanız. Acıkabilen varlıklarız. Bir şeyler yiyelim, gideriz. Lunapark kaçmıyor ya."

Elif aldığı cevaptan dolayı mutsuz olduğunu, mimikleriyle büyük bir ustalıkla belli etti. Fatih sevgilisinin böyle abartılı yüz ifadeleri sergilediğini görünce kahkaha atıp ona sarıldı.

"Yemek yiyoruz, yemek!" dedi Sıla. "Vıcık vıcık aşkınızı az ötede yaşayın."

"Ne oldu, tatlım? Biraz kıskandın sanki..." Sıla'yı sinir etme amacı güdülerek yapılan bu yorum Su'dan geldi.

"Neyi kıskanabilirim mesela, bebeğim?"

"Bilmem, hani sen sapsın ya!"

"İlişkisi olanları da gördük," dedi Sıla abartılı bir mimikle. "Sevgilisinin hesabını çalıp, tüm kızları engelleyip psikopata bağlıyorlar."

Su'yun gözleri kocaman olurken, Çağatay "Biliyordum işte!" dedi. "Amacınız neydi, Su Hanım? Anlatın lütfen."

Su şaşkın bakışlarını Sıla'ya dikerken, Sıla hak ettin dercesine omuzlarını silkti. Tüm bu olanlara kahkahalarımızla eşlik ediyorduk.

Su ve Çağatay'ın karşı karşıya olduğu, kısacık süren bir tartışmanın ardından bulaşıkları yıkadık. İşimiz bitince salonda oturup biraz sohbet ettik. O sırada Arda'nın Mete'yle konuştuğunu, akşam buluşacaklarını öğrendim. Arda, Mete hakkında konuşurken yüzümü olabildiğince ifadesiz tutmak, onunla gerçekten konuşmak istemediğim mesajını vermek için çok uğraşmam gerekmişti, çünkü Arda'nın bu konuda ciddi olduğumu anlamasını istiyordum ve sanırım bunu başarmıştım.

Kuzey erkekleri Arda'ya eşlik etme konusunda ısrarcı olsalar da, Arda biraz geç gelmeleri için onları ikna etti.

Sonunda konuşacak konu kalmayınca, Elif ve Su'yun ısrarları da normalin üstüne çıkınca, lunaparka gitmek üzere hazırlanmak için dağıldık.

Hep birlikte odaya girdiğimizde, "Sizin yanınızda mı soyunacağım?" dedi Su.

"Ne olmuş yani?" dedi Elif. "Sende olan bende de var." Ardından göğsünü sanki gurur duyulacak bir özelliğini açıklamanın eşiğindeymiş gibi ileri doğru gerdi. "Hem de fazlasıyla!"

İrem kahkahalarının arasından, "Bu marifet değil ki," dedi. "Zaten herkesin cicikleri Su'dan fazla."

"Kıskançlar!" dedi Su burun kıvırarak. Ama o da gülmemek için kendini zor tutuyor gibiydi.

Sonunda sağ salim üstümüzü giyip makyaj yapmayı başardık. Yaz aylarında yapılan makyaj yüzde biraz kötü durduğu için olabildiğince hafif şeyler sürmeye çalıştık. Oradan oraya bozulmuş, kötü görünen fondötenle koşmayı hiçbirimiz istemiyorduk.

Salona girdiğimizde Çağatay, "Eve dilenci mi girdi?" dedi Arda'ya. Su'dan bahsettiğini anlamıştık. "Yabancıları almayın buraya diye kaç kere söyleyeceğim?"

Su, Sıla'ya yan bir bakış attı. "Bunların hepsi senin suçun! Biliyorsun, değil mi?"

"Beni kışkırtmayacaktın," diye yanıtladı Sıla.

Çağatay'ın Su'ya attığı abartılı trip eşliğinde evden ayrıldık. O an fark ettim ki, Su'ya kızgın falan değildi. Zaten her şeyin Su'yun başının altından çıktığını biliyordu ama sevgilisini böyle süründürebileceği nadir zamanlardan birini bulmuştu. Sonuna kadar bu hakkını kullanmasını anlıyordum.

■

Mete Karahan...

Akşam buluşuyoruz.

Nedenini bilmiyordum ama Arda'dan aldığım bu mesaj beni oldukça huzursuz etmişti. Birbirimizle emrivaki bir şekilde konuşmayı elbette sorun etmezdik ama daha dün onlarla beraberdim ve aramızda hiçbir sorun olduğunu düşünmemiştim. Onu acilen buluşmak istemeye ne itebilirdi?

Olur. Bir şey mi oldu?

Mesajıma birkaç dakika sonra cevap verdi.

Sayılır. Sana bir şey söylemem lazım.

Aklıma hemen en kötüsü geldi. Birinin sağlığıyla ilgili bir sorun olup olmadığını sorduğumda, öyle bir şey olmadığı, sadece görüşmemiz gerektiği cevabını aldım. Arda istediği zaman kesinlikle gizemli olabiliyordu.

Koltuğa yayılmış, kanalları tarıyor, izlenmeye değecek bir şeyler arıyordum. Bu şekilde kafamı dağıtmaya çalışıyordum ama düşüncelerim sürekli tek bir noktaya kayıyordu; Defne'ye.

Cidden peşimden gelmiş olmasına inanamıyordum. Ne zaman bu kızı tanıdığımı düşünsem, mutlaka beni şaşırtacak bir şeyler yapmayı başarıyor, onu tam olarak keşfetmediğimi düşünmeme neden oluyordu.

Ne kadar kendimden gizlesem de, şaşkınlığın yanında büyük bir mutluluk duyuyordum. Bazı şeylerin eskisi gibi olamayacağını tattığım tecrübeler yüzünden oldukça acı bir şekilde öğrenmiştim fakat benden vazgeçmemesi yüreğimi ısıtıyordu.

Doğru düzgün bir konuşma yapmayı en azından aramızdaki duygulara borçlu olduğumuzu biliyordum ama bir türlü tam anlamıyla cesaret bulamıyordum. Dün gece Çetin ne kadar saçmaladığımı yüzüme vurmasaydı uzun bir süre de bulamayacaktım.

'Burak bile Defne için daha çok savaşmıştı.'

Çetin'in bir çırpıda kurduğu cümleler şimdi bile kanımda hızla adrenalin pompalanmasına neden oluyordu. Her şeyi, Defne'nin arkadaşlarına olan sadakati yüzünden nasıl beni sürüntdürdüğünü biliyordu. Kendini açıkladığında ne kadar sinirim yatışsa da, bu cümle aklıma geldikçe tüylerim diken diken oluyordu.

Telefonumu çıkarıp galerime göz attım. Defne'nin fotoğraflarına gömülmem sadece birkaç saniyemi aldı. Sonunda en sevdiğim fotoğrafına denk geldim ve sanki ilk kez görüyormuşçasına en ince ayrıntısına kadar inceledim. Telefonuna odaklanmış, oyun oynuyordu. Seviyeyi geçemediği için muazzam bir öfke hissettiği belli oluyordu. Öpmeyi özlediğim dudakları büzülmüştü. Bu fotoğrafın çekildiği anı dün gibi hatırlıyordum. Henüz sevgili olmadığımız, elimizde olsa birbirimizi bir kaşık suda boğacağımız günlere aitti bu fotoğraf.

Bu fotoğrafın çekildiği günden bugüne ne çok şey yaşamıştık. Zaman ne de hızlı geçmişti...

Kapı çaldığında misafir beklemediğim için biraz meraklandım. Kalkıp kapıya doğru ilerledim. Açmadan önce delikten kimin geldiğine baktım. Tanımadığım bir kızdı. Yanlış gelmiş olmalıydı.

Kapıyı açtım. Karşımdaki kız aşağı yukarı benim yaşlarımdaydı ve kumral, kıvırcık saçlara sahipti. Bol bir kot pantolon, beyaz bir tişört giymişti. Kahverengi gözleri bana dokununca dikkatle incelendiğimi hissettim. Sırt çantasını taşımaktan yorulmuş olmalıydı ki valizinin üstüne bırakmıştı.

Tam yanlış geldiğini söyleyecektim ki, işaret parmağıyla beni gösterip, "Mete Karahan?" diye adımı zikredince kaşlarım istemsizce çatıldı.

"Benim ama sen kimsin?"

"Yağmur," dedi elini uzatırken. Öyle neşeli bir auraya sahipti ki, elini sıkmaktan başka bir şey yapamadım. Çantasını sırtlayıp izin istemeden içeri girerken, "Valizimi sen alır mısın?" dedi. "Biraz ağır da."

Hâlâ olayın şokunu yaşıyordum. Koridorda ilerlerken önüne geçerek onu durdurdum. "Kimsin bilmiyorum ama buraya kafana göre giremezsin."

Yağmur sanki bu tepkiyi beklemiyormuş gibi şaşkınlıkla gözlerini büyülttü. "Senin geleceğimden haberin yok muydu?"

Başını olumsuz anlamda iki yana salladım.

"Ama nasıl olur? Meryem Abla sende kalabileceğimi söylemişti."

Şimdi şaşırma sırası bendeydi. "Annem mi?" dedim. "Akrabamız falan mısın?"

"Hayır," dedi başını sallarken. "Pekâlâ... Sana bazı şeyleri anlatmam lazım sanırım."

"İyi olur."

DOKUZUNCU BÖLÜM

"Ciddi bundan korkan var mı?"

Bu mertlik gösterisi, kamikazenin önünde durup bilmiş bilmiş sırıtan Bora'dan geliyordu. Kendisine çok güveniyor gibi görünüyordu ama nedense bu yiğitliğinin kuru bir gök gürültüsünden farksız olduğunu düşünüyordum.

Elif alay dolu bir sırıtma eşliğinde, "Fazla iddialı değil misin sence de?" dediğinde, Bora daha da inatlaşarak, "Değil!" dedi.

Bir şeyleri ispatlamak zorunda hissettiğini fark edince gülümsedim. "Yalnız," dedim. "Bu fazla yukarıya kalkıyor, biliyorsundur umarım."

O an konuşmamıza şahit olan görevli kadın, yüzüne kocaman bir gülümseme yerleştirip, "Tam olarak on sekiz metre," dedi. Bora'nın o an cesaretinin biraz kırılır gibi olduğunu gördüm ama hemen kendini toparladı. Fazlaca yürekli bir tavırla, "Sorun değil," dedi. "Çocuk oyuncağı."

"Pekâlâ," dedim. "Binelim o zaman."

"Ciddi misiniz?" dedi Çetin. Şaşkınlığını gizleme gereği duymuyordu.

Ona gülümsedikten sonra, birkaç saniye önce çığlıklar atan ama şimdi kahkahalarla gülen insanların boşalttığı koltuklardan birine oturdum. Bora da hemen yanıma gelmişti. Kamikazeye binme konusunda istekli olduğum için cesur olduğumu düşünüyordu belli ki. Belki kendisine cesaret vermemi bile istiyor olabilirdi.

Su ve Çağatay hemen arkamıza, onların arkasına da Fatih ve Elif kurulurken, İrem ve Arda çoktan onların arkasında yan yana oturmuşlardı. Sıla'ya gelip gelmeyeceğini

sorar gibi baktığımda başını olumsuz anlamda iki yana salladı. Onun da bize katılmasını çok isterdim ama yüksekten korktuğunu bildiğim için bir şey demedim.

Çetin "Ben Sıla'yla kalıyorum," deyince gülümsedim. Yakın geçmişte arkadaşlarıyla lunaparka geldiğini biliyordum. Muhtemelen Sıla'yı yalnız bırakmak istememişti.

Bu sırada görevli kadın kemerlerimizi bağlıyordu. Bora'ya döndüğümde dümdüz karşıya baktığını gördüm. Düzenli olarak nefes alıp vermeye çalıştığını fark edince, "Korkuyor musun?" diye sordum.

Dünyanın en anlamsız şeyini söylemişim gibi sahte bir gülüş attı. "Ne? Asla!"

Tek kaşımı bilmiş bir ifadeyle kaldırdım. "Emin misin?"

"Kesinlikle."

"Problem yok yani."

"Muhteşemim."

"Cesareti de fulledin?"

"Samuraylar yanımda halt etmiş."

O sırada kamikaze çok küçük bir hareket yapınca, Bora gözlerini sımsıkı yumdu. Dudaklarını da ısırdığını görebiliyordum.

"Elimi tutmak ister misin?" diye sordum sol elimi ona uzatırken.

"Evet," dedi. Gökyüzüne bakarak konuşmayı sürdürünce neredeyse gülmekten ölecektim. "Allah'ım, sen günahlarımı affet. Biliyorum, rezil herifin tekiyim. Doğru düzgün hareketlerim yok, alkol alıyorum, geçen merak edip sigara da içtim ama çok iyi bir insanım. Sokak hayvanları için kapılara hep bir kap su bırakıyorum. Kalp kırmamaya özen gösteriyorum..."

"Yalan söyleme," diye araya girdi Çağatay. "Lisenin ikinci senesinde kızın teki sırf çikolatanı yedi diye demediğini bırakmadın. Kız bir ders tuvalette ağladı."

Bora onu duymamış gibi sözlerine devam etti. "Hiçbir canlıya zarar vermiyorum, şiddete tamamen karşıyım."

"Ne dedi o?" diye seslendi Fatih. Bora o kadar yüksek sesle konuşuyordu ki, duyulmaması imkânsızdı. "Şiddete karşı mıymış?"

"Öyleymiş vallahi," dedi Su.

"Yalancı şerefsiz." Fatih'in biricik arkadaşına karşı kurduğu sevgi dolu sözcükler kahkaha atmamıza neden oldu. "Daha iki hafta önce sırf cipsinden biraz aldım diye beni pencereden sarkıtan kimdi?"

Gözlerim dehşetle açılırken Bora'ya baktım. "Öyle bir şey yapmadın, değil mi?"

"Birinci katı," dedi. "Oradan düşse bile ölmezdi ki."

"Teşekkür ederim, kardeşim," dedi Fatih. "En azından beni öldürmek yerine sakat bırakma yüceliğini gösteriyorsun."

Alet hızla geri gidince konuşmalar kesildi. Bora elimi öylesine sıkıyordu ki, elini tutma teklifini ona sunduğum için kendime küfrettim. Elim şimdiden terden ıslanmıştı.

Kamikaze bir ileri bir geri giderken yavaş yavaş hızlanmaya başladı. Ne kadar yukarı çıkarsak, Bora'nın da çığlıkları doğru orantıyla yükseliyordu. Zaman zaman gözlerini sımsıkı yumduğunu görebiliyordum. Bense gözlerimi kocaman açmıştım. Çığlıklar atıyor, saçlarımın arasında dans eden rüzgârın keyfini sürüyordum.

Sanki o gün hayatımın son günüymüş gibi eğleniyordum.

Kamikaze 180 derece dönüp havada birkaç saniye asılı kaldığında baş aşağı durduk. Bora'nın çığlıkları beni şaşırtacak kadar kuvvetliydi ama artık hissettiği tek şeyin korku olmadığını fark ettim. O da eğleniyordu.

Kamikazeden indiğimizde kahkahalarla gülüyorduk. Bora'nın çığlıkları kesinlikle gündemimizdeydi. O kadar güçlüydüler ki, diğer çığlıkların arasından Bora'nınkiler rahatlıkla ayırt ediliyordu.

Eğlencenin yanı sıra biraz midem bulandığı için, yeni tecrübeler tatmadan önce birkaç dakika bekledik.

"Tabii miden bulanır," diye bir yorumda bulundu Sıla. "O şeye nasıl bindiniz, anlamadım ki."

"Asıl sen nasıl binmedin?" dedi Bora. "Korkutucu olduğunu kesinlikle kabul ediyorum ama hayatımda en çok eğlendiğim ikinci andı."

Sıla kaşlarını kaldırdı. "Birincisi neydi?"

"Fatih'i pencereden sallandırdığım an."

İkisi arasında gelişen masum atışmayı gülerek izledikten sonra, çarpışan arabalara binmeye karar verdik fakat herkes bu işi nedense gereğinden fazla ciddiye aldı. Pistin oldukça geniş olmasının ve gerçekçiliği bir nebze arttırmasının da payı vardı belki.

Çetin büyük bir ciddiyetle, bu işin altından kalkmak için en onurlu mücadeleyi vereceğini söyleyerek yanına oturmamı istedi.

"Öyle bir ustalıkla kullanacağım ki," dedi arabanın direksiyonunu sıkarken. "Benden sürüş dersi almak isteyeceksin."

Tek kaşımı kaldırdım. "Senin ehliyetin yok."

"İşte bu bile sana engel olamayacak."

Su ve Çağatay yanımızdaki arabaya geçerken –arabayı Su sürecekti– herkese şeytan şeytan baktıklarını gördüm. Ah, kesinlikle herkese çarpmak için üstün bir çaba sergileyeceklerdi.

İrem ve Sıla, Fatih ve Elif, Bora ve Arda da arabalarına yerleştiler. İrem'le Elif direksiyon başındaydılar. Partnerleri de bu durumdan gayet memnun gibiydi. Ama aynı

memnuniyeti Arda'dan görmek imkânsızdı, çünkü Bora'ya birkaç saniye için bile olsa güvenmediği belliydi.

"Bak," dedi. "Bunun adı direksiyon. Bunu döndürerek arabaya yol veriyorsun, anladın mı?"

"Anladım," dedi Bora. "Direksiyonu sola çevirince araba geri geri gidiyor."

Arda'nın itiraz etmesine vakit kalmadan bütün arabalar hareket etmeye başladı. Sadece birkaç saniye geçmişti ki, Su ve Çağatay hiç tanımadıkları iki kişiye çarparlarken kahkahalarla gülüyorlardı.

Çetin ise ustalıkla diğer arabalardan kaçmaya çalışıyordu. Birkaç saniye iyi idare etti ama hemen arkamızdan Bora ve Fatih tarafından darbe yiyince sendeledi.

"Mal mısın, Bora?" diye bağırdı Arda. "Sola diyorum, niye düz gidiyorsun?"

"Bizde sağ sol olmaz, kardeş," dedi Bora. "Burnumuzun dikine gitmesini biliriz, evelallah."

Arda'nın taşmak üzere olan sabrını görünce kahkaha attım. "Allah'ım, beni neyle sınıyorsun?" diyordu yanımızdan geçerlerken.

İrem ve Sıla ile Su ve Çağatay karşı karşıya geldiklerinde biz çoktan ilerlemeye başlamıştık. Su ve İrem birkaç saniye boyunca sanki ezeli rakiplermiş gibi birbirlerine bakıp, savaş çığlıkları eşliğinde gaza bastılar. Tam burun buruna çarpışacaklardı ki, Elif kontrollü bir hareketle ortalarına geçip ikisinin de beklemediği bir hareket yaparak dengelerini sarstı.

Araba sağ taraftan yediği darbe yüzünden sallanınca kafamı kaldırdım ve Su'yun muzip ifadesiyle karşı karşıya kaldım.

"Şerefsiz!" diye hakaret etmeme rağmen gülümsüyordum. "Çetin," dedim. "Ablana yol verme zamanın geldi, kenara çekil bakalım."

Çevremizdeki insanları umursamadan ayaklandık ve hızlıca yer değiştirdik. Şimdi koskoca pistte arabayı ben kullanıyordum ve işim gücüm yokmuş gibi Su'yu takip edip ona çarpmaya çalışıyordum. Sonunda amacıma ulaştığımda, onu başka insanları rahatsız etmesi için serbest bıraktım.

Bora ve Arda'nın hali tamamen bir komedi filminden fırlamış gibiydi. Arda, Bora'nın sürekli sağa sola çarpmasından bunalmıştı. "Çarpışan arabalardayız. Niye insanlara çarpmak suç olsun?" diyerek kendini savunmaya çalışan Bora'ya, "Oğlum, çarpışmak tabii ki suç değil ama senin gibi yarım saniyede üç arabaya çarpmak suç. Midem götümden çıkacak anasını satayım," diye cevap verdi.

Arda tam bunları söylerken Bora, İrem ve Sıla'ya çarptı. "Senin kullanacağın arabayı..." diyerek ayaklanan Arda, Sıla ve İrem'in arabasına yol aldı. Onları izlerken neredeyse arabayı sürmeyi bırakacaktım. Arda ciddiyetini hiç bozmadan Sıla'yı itip yanına oturmaya çalışınca, Sıla onun tükenen sabrını fark edip kahkahalar eşliğinde kalktı ve "Sen beni istemiyorsan, ben seni hiç istemiyorum!" diyen Bora'nın yanına oturdu. Çevredeki herkes onları izliyor ve kimse dudaklarındaki sırıtışa nezaketen bile olsa engel olamıyordu.

Çarpışan arabalarla olan maceramız son bulduğunda, Bora ve Arda hâlâ birbirleriyle konuşmuyor, çocuk gibi küs numarası yapıyorlardı. Elif ikisinin koluna girip, arkadaşların birbirine küsmemesiyle ilgili erdem dolu bir konuşma yapıncaya kadar da aralarındaki sükût varlığını korudu.

İkisi problemlerini hallettiğinde dönme dolabın önündeydik. Su, Çağatay'ın elini coşku dolu mimiklerle çekerken, "Hadi," diyordu. "Dönme dolaba binelim."

"Fazla yüksek," dedi Sıla. Anında gözleri kocaman açıldı.

Onu ikna etmeye çalışan Çağatay, "Kamikaze kadar yüksek değil," dedi. Evet, o kadar yüksek değildi ama aralarında

en fazla iki metre oynuyordu. Dönme dolabın en tepesi yadsınamayacak kadar yüksekteydi.

"Korkularının üzerine gitmezsen onları asla yenemezsin, Bonibon," diye bir yorumda bulundu Bora.

Sıla geçiştirmek ister gibi bir el hareketi yaptı. "Ben korkularımla gayet mutluyum. Size korkusuz şövalye tavırlarınızla mutluluklar."

"Mızıkçılık yapma ama," dedi İrem. "Baksana, doğru düzgün eğlenemiyoruz bile. Hem belki bugün korkunu yenersin."

Sıla'nın aklı karışmış gibiydi. Dönme dolaba binmek istediğini ama korkusunun onu yönlendirdiğini fark ettim.

"Hadi," dedi onu elinden tutup çekiştiren Bora. "En fazla ne olabilir ki? Hem, birlikte binebiliriz. İki korkak, güzel bir ikili oluruz."

Bora'nın söyledikleri, Sıla'nın dudaklarında minik bir gülücük oluşturdu. "Pekâlâ," dedi sonunda.

Dönme dolaptaki yoğunluktan dolayı birbirimize pek yakın oturamayacaktık ama en azından yer bulmuştuk. Su ve Elif yan yana oturmak istediler ama Fatih, "Belki en tepeye çıktığımızda öpüşürüz," diyerek Elif'i yanına çekti. "Hazır kimse de olmayacak." Elif itiraz etmeye çalışsa ama sevgilisinin bu açık sözlülüğü karşısında gülüşünü saklayamadı.

Dönme dolap hareket etmeye başladıktan birkaç dakika sonra, "Kamikazede çok özgür ve mutlu görünüyordun," dedi yanımda oturan Çetin. "Seni öyle gördüğüme sevindim."

Omuz silktim. "Kendimle kısa bir konuşma yaptım da..." Çetin ciddi ciddi kendi yansımamın hayalini gördüğümü bilmediği ve bu benim küçük sırrım olduğu için gülümsedim. "İnsanın mutlu olma yolunda aşk, aşılması imkânsız bir engel değil."

Çetin tek kaşını kaldırdı. "Ayrılığı olgunlukla karşıladığını görüyorum," dedi. "Ama sen hâlâ o engeldesin, Defne. Kimseyi kandırma."

İkinci kez omuz silktim. "Sanırım haklısın."

Dönme dolap neredeyse on beş metre yüksekliğe çıktığında, altımızda küçücük kalan insanlara baktık. İkimiz de manzarayı izlemek için konuşmama kararı almış gibiydik.

Birkaç dakikanın sonunda, biz neredeyse dokuz metre kadar yukarıda kaldığımızda ince bir tıngırtı duydum. Onu kovalayan saniyeler içindeyse dönme dolap durdu.

"Neler oluyor?" dedi Çetin ama yanıtını biliyordu.

"Arıza yapmanın tam da zamanıydı!" dedim. Ardından dudaklarım endişeyle aralandı. Çetin'e baktığımda aynı şeyi düşündüğünü anladım. "Sıla!" dedik aynı anda. Hemen sonra onun nerede olduğunu görmeye çalıştım. Aşağılarda bir yerde olduğunu umuyordum.

Çetin aramalarıma son vererek, "Boşuna arama," dedi. "Bora'yla Sıla tam şurada."

İşaret ettiği yere baktım. Onları göremiyordum ama Sıla'nın fosfor yeşili kabinden ne kadar şikâyet ettiğini hatırlıyordum. Yerden neredeyse on beş metre yüksekte, dönme dolabın tepesinde olması, arkadaşımın ne derece bahtsız olduğunun en büyük kanıtıydı.

●

Sıla Yüksel...

"Niye durdu şimdi bu?"

Nefes alış verişim düzensiz bir ritme çoktan kavuşmuşken, sorduğum sorunun cevabını elbette biliyordum.

"Şey..." dedi Bora. Mantıklı, akla uygun bir şeyler söylemek istediğini görüyordum ama o da beklenmedik bir durumla karşı karşıyaydı ve kelimelerini seçemiyordu. "Birazdan halledecekleri bir sorundur muhtemelen."

"Ya mekanizmada ciddi bir sorun olmuşsa?" Düşüncelerim ben daha farkına varamadan kelimelere bürünmüştü. Şimdiyse beynimde kök salıyordu ve kulağa ne kadar fantastik gelirse gelsin, dönme dolabı oluşturan demirlerin, ağacından ayrılan sonbahar yaprakları gibi dökülebileceğinden korkuyordum.

"Öyle olmuşsa bile hallederler." Yanımda oturan Bora, beni sakinleştirmek için bütün ikna yeteneğini kullanırken kemerimi kontrol ettim.

Aşağı yukarı bir kemer kadar kalındı ama gözümde misina ipinden farksızdı. "Sence de fazla ince değil mi bu?"

"Hayır, kesinlikle değil."

Gözlerimi kapatıp başımı gökyüzüne çevirdim. Aşağı bakarsam korkumun bana kolayca hükmedeceğini biliyordum. Sakin olmalıydım. Binlerce insan buna benzer aksilikler yaşayıp, yerden yüksekte beklemek zorunda kalmış olmalıydı. Yüz binlerce insan uçakla yolculuk yapıyordu. Hepsi ölmüyordu, değil mi?

"Dejavu," dedi Bora. "Matris hatalarından biri."

Gözlerimi açmadan, "Ne?" dedim.

"Tüm bu yaşadığımız hayatın simülasyon olduğunu düşünenler, dejavu gibi olayları simülasyondaki bir hataya bağlar." Sesindeki kaybolmuşluğu hissettim. Evren,sanki bizim zavallı insan zihnimizin algılayamadığı bir büyüydü ve Bora büyücü olmayı her şeyden çok istiyordu. "Kimine göre doğru, kimine göre yanlış bir teori ama ne kadar enteresan bir düşünce, değil mi? Şu an farklı bir insanın zevk için oynadığı basit bir oyunda, basit bir karakter olduğumuzu düşünebiliyor musun?"

Bora konuşurken yavaş yavaş gözlerimi açıp, aşağı bakmamaya özen göstererek başımı ona çevirdim. "Eğer öyleyse,

umarım oyuncum, ben iç çamaşırlarımı değiştirirken gözlerini kapatıyordur."

Muzipçe sırıttı. "Ben olsam kapatmazdım."

Kesinlikle elimin ayağımın bağlı olduğu, tepki veremeyeceğim zamanları iyi biliyordu.

"Dua et de, aşağıya indiğimizde canını bağışlayıp sadece gözlerini oymakla yetineyim."

Gülümsemesi iyice genişledi. "Şaka yapıyorum, Bonibon. Yoksa bir simülasyon yönetsem, dikizleyeceğim kişi kesinlikle sen değilsin."

İki ucu boklu değnek dedikleri tam olarak buydu. Hakkımda sapıkça yorumlar yapması elbette beni mutlu etmezdi ama bu kadar kesin bir dille reddedilmek de hoşuma gitmemişti.

"Neyim varmış benim?" dedim sesimdeki öfkeyi olabildiğince dizginlemeye çalışarak.

"Senin bir şeyin yok," dedi. "Sadece Gigi Hadid, Megan Fox gibilerinin yaratıldığı bir oyunda seni dikizlemezdim, hepsi bu."

"Geri zekâlı!" Amacım hakaret etmek değildi ama kelimelerim kendi yol haritasını çoktan çizmişti.

Kaşlarını kaldırırken gözlerinde eğlenceli bir ifade belirdi. "Yoksa seni dikizlememi mi isterdin?"

"Ben, simülasyon dünyasında beni dikizleyecek senden kat kat yakışıklılarını bulabileceğime inanıyorum."

"Şüphesiz," dedi. "Ona ben de inanıyorum ama bu, seni izlemediğim için mutsuz olduğun gerçeğini değiştirmiyor."

"Olay tamamen benim şahsi egom," dedim. Tartıştığımız konunun saçmalığı ciddi düşünmemi zorlaştırıyordu. "Ama sen olayı hemen kendine çekip, egoistin de ötesinde, narsist bir insan olduğunu kanıtlıyorsun." Öylece durup,

cevap vermeden sırıtarak bana bakarken, "Bu arada," dedim. "Dejavudan kastın ne?"

"Hatırlıyor musun, seninle daha önce bir köpek sürüsünden kaçarken ağaca çıkıp uzun süre mahsur kalmıştık."

Unutmam kesinlikle mümkün değildi. "Hatırlıyorum," dedim. "Sen o köpeğe vurmasaydın..."

"Ufak bir düzeltme," dedi. "Ben köpeğe vurmadım, sadece üzerime gelince korkutmak için ayağımı ona doğru salladım ki kaçıp gitsin. Sen o sırada tam olayı görememişsin demek ki."

"Yine de hayvanın onurunu zedelemiştin ve senin yüzünden o ağaçta mahsur kalmıştık."

"Ben nereden bileyim hayvanın aşiret üyesi olduğunu?"

Dudaklarım istemsizce kıvrıldı ve hafifçe bir ses çıkararak güldüm.

"Ayrıca," diye ekledi. "O da bizim gururumuzu incitti. Yaptığı adamlık değildi bir kere. İki kişiye o kadar kişi gelinmez."

Gülümsemem genişlerken, "Bora," dedim. "Sen tanıdığım en garip çocuksun."

Gülümsememe gülümsemeyle karşılık verirken, birden dönme dolap normalde olması gerekenden oldukça fazla bir hızla dönmeye başladı. Tam o sırada yükselen çığlıklara farkında olmadan kendi çığlığımın katıldığını duydum.

Birkaç metre yere yaklaştıktan sonra aniden duran dönme dolap, psikolojimi kesinlikle altüst etti. Kalbim gümbür gümbür atarken, yanaklarımın ıslanmasıyla ağladığımı fark ettim. Birkaç metre zemine yaklaşmış olabilirdik ama hâlâ çok yüksekteydik. Herhangi bir hata bizi ölüme sürükleyebilirdi.

Ölüm...

Kalbimin atışını tüm bedenimde hissederken, oturduğumuz plastik koltukların önündeki demire sıkıca tutundum.

Dönme dolaba binmem için ısrar eden arkadaşlarımdan nefret ediyordum, beni cesaretlendirdiği için Bora'dan nefret ediyordum, tüm bunları kabul ettiğim için kendimden daha çok nefret ediyordum. Arap saçı gibi birbirine dolanan düşüncelerim o kadar üstüme geliyordu ki, bilincimi kaybetmek üzereydim. Panik atak mı geçiriyordum? Yoksa daha ağır ya da hafif bir şey miydi bu?

Yanaklarımda Bora'nın ellerini hissettiğimde, "Sakin ol," diyen sesini duydum. Ardından yanaklarımdaki elleri başımı kendisine doğru çevirdi. "İyiyiz," diyordu. "Sakin ol."

Ama ben onu duymuyordum sanki. Tek düşündüğüm karanlıktan ibaretti. Yüreğimin güçlü atışları kulaklarımda çınlıyordu ve...

Ve...

Dudaklarımda bir baskı hissettim.

Kalbim bu sefer de Bora'yla öpüştüğüm için deli gibi çırpınmaya başladı.

Önce nazikçe dudaklarıma dokunan dudakları, sadece birkaç saniye sonra belki heyecanla, belki tutkuyla dans etmeye başladı. Beynim düşünmeyi bıraktı ve tamamen içinde bulunduğumuz zaman dilimine göre hareket ederek derin öpüşüne karşılık verdim. Belimi sarıp beni kendine çeken kollarını hissettiğimde, ben de bir kolumu onun boynuna doladım. Diğer elimi yanağına götürüp, başparmağımla yanağını okşadım. Sanki ilk kez öpüşüyormuşum gibi mantıksız bir heyecan hissediyordum. Oysa bunu defalarca yapmıştım ama buna şaşıracak kadar vaktim yoktu.

Düşündüğüm tek şey, gerçekten güzel öpüştüğüydü.

Dönme dolap tekrar gıcırdayarak, bu sefer normal hızında hareket etmeye başlayınca birbirimizden ayrıldık.

"Şey..." dedi. "İzlediğim bir dizide, kız çocuğu öpüp sakinleştiriyordu. Yanlış hatırlamıyorsam nefesini tutmasını sağlamak için yapmıştı."

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Birkaç saniye önce yaşadığımız garip olayı nasıl toparlarız, hiç bilmiyordum. "Evet, bunu duymuştum," diye yalan söyledim. "Ben de o yüzden geri çekilmedim zaten."

"Tabii ki öyle," dedi. "İkimizin de başka bir şey düşünmesi imkânsız zaten."

"Kesinlikle," dedim ama onu bir kez daha öpmek isteyen yanımı susturmak için büyük bir savaş veriyordum.

"Bana kızmadın, değil mi?"

Ondan kaçtığımı düşünmesini engelleyecek kadar uzaklaştığımda, "Hayır," dedim. "Sorun yok."

İlk kez ne diyeceğini bilemediğine şahit oldum. Bu iyiye mi işaretti, yoksa kötüye mi, bilmiyordum. Düşünmüyordum bile. Yavaş yavaş zemine yaklaşırken, görevlilerle kavga eden kalabalığı görebiliyordum. Gözlerimi onlara kilitleyip, hiçbir şey söylemedim. O da konuşmak için bir adım atmadığından, işleri daha fazla karıştırmadan dönme dolaptan indik.

●

Defne Çınar...

Dönme dolapta mahsur kalmaktan ziyade, hepimizin asıl korkusu Sıla'nın başına bir şey gelip gelmediğiydi. Sonunda yanımıza geldiğinde, tüm enerjisinin emilmiş gibi olduğunu fark ettim. Biraz konuşup, iyi olduğuna kanaat getirince içim rahatladı.

Lunaparktan ayrıldıktan sonra, çok masraf etmemek için bir dönercide akşam yemeğimizi yedik. Günün koşuşturması yüzünden öyle acıkmıştım ki, döner inanılmaz derecede lezzetli gelmişti.

Yemeğimi hızla yedikten sonra dışarı çıkıp babamı aradım. Çoktan yeni evine yerleşmişti ve en yakın tarihte misafiri olmamı istiyordu. Bu konuda ona güvence verdim ama bunun nedeni başımdan savmak değildi. Bu yaz içinde mutlaka onu görecektim.

Babamla konuşmamızı noktalayıp telefonu kapattıktan sonra, annemi özlediğimi hissettim ancak onu arayıp aramama konusunda emin olamadım. Her şeyden önce, biz kadınların erkeklere kıyasla altıncı his denilen bir avantajı vardı. Bu avantaja annelik dediğimiz bir kâhinlik de katılınca, bir şeyler çevirdiğimi anlaması çok olası diye düşündüm.

Ama yine de onu aradım, iyi ki de aramışım. Eğer aramasaydım, yeni biriyle tanıştığını asla öğrenemeyecektim. Adam, annemi bir çocuk gibi şımartıyormuş. Ne isterse alıyor, nereye isterse götürüyormuş. "On sekiz yaşıma döndüm," diyordu annem. Onun böyle neşeli hallerine şahit olduğum için neredeyse mutluluktan ağlayacaktım. Babamla fiyasko olan aşk macerasının ardından, kendisine divane olmuş bir insan ona kesinlikle çok iyi gelecekti. Yine de ona kendini fazla kaptırmamasını, geldiğimde o adamı iyice test edeceğimi söyledim. Annem, eğer onayım yoksa hiçbir şekilde o adamı hayatımıza sokmayacağının garantisini verdi. Bunun üzerine yirmi beş yıl gençleşen anneme veda edip arkadaşlarımın yanına döndüm.

Sıla üzerinden o korkuyu atmış gibiydi ama yine de canının sıkkın olduğunu hissediyordum. Konuşması için onu zorlamamız gerekiyordu sanki. Bu halini garip karşılasam da pek üstüne gitmedim. Neticede ciddi bir korkusuyla yüzleşmişti ve bu da kolay bir şey değildi.

Sahilde dolaşma kararı aldığımızda hava çoktan kararmıştı. Arda, yarım saat kadar bize eşlik ettikten sonra, Mete'yle konuşmak için yanımızdan ayrıldı. Bizden ayrılırken bana

çok kısa bir bakış attı ve o an, aralarındaki sohbette bana da yer ayıracaklarını hissettim.

Kordon'da dolaşırken denizin kokusu burnuma doluyordu. Sabaha kadar burada kalabilirdim.

Sıla'nın hepimizden ayrı olarak geriden geldiğini fark ettiğimde adımlarımı yavaşlattım. Elleri gözlerini ortaya çıkaran mavi kapüşonlusunun cebindeydi. Yürürken ya denize, ya da önüne bakıyordu. O an, bu keyifsiz halinin sebebinin yaşadığı talihsiz olay olmayabileceğini düşündüm. Ailevi sorunları, özellikle babasıyla derin problemleri olduğunu biliyordum. Babasıyla geçenlerde yeni yeni konuşmaya başlamışlardı. Adam yaptığı şeyden derin bir üzüntü duyuyordu. Sıla'ysa onu affedip affetmemek konusunda tam olarak bir karar veremiyordu. Affetse bile, bunun zor olacağı kesindi. Bu konuyla ilgili bir gelişme mi olmuştu acaba?

Yanına gidip koluna girdim. "Kimse senin gibi hem şort, hem de uzun kollu bir üst giyecek kadar bu devirde kafayı yemedi, biliyorsundur umarım."

Dudakları hafifçe kenara kıvrıldı. "Aslında üstümdeki ince sayılır. Kollarım üşüyor, ne yapayım?"

"Yine de anormalsin," derken gülümsedim. "Her neyse... Açıkçası şu an neden mutsuz bir ruh hali içinde olduğun daha çok ilgi alanımda."

Bir an ne diyeceğini şaşırmış gibi bana baktı. "Mutsuz değilim," dedi.

Hiçbir şey söylemeden ona bakmayı sürdürdüm. Bunu internette okumuştum. Eğer insanları konuşturmak istiyorsanız, karşı taraf cevap verdikten sonra tekrar konuşana kadar suratına bakmalıymışsınız.

"Sadece kafam biraz bulanık."

Taktik işe yarıyormuş anlaşılan.

"Neden peki?"

"Anlatmaya değecek bir şey bile değil," dedi omuz silkerken ama tam aksi olduğu belliydi.

"Hadi ama!" diye itiraz ettim.

"Aptalca bir şeyi haddinden fazla düşünüyorum, hepsi bu."

"Bu kadar düşündüğüne göre aptalca sayılmaz," dedim onu ikna etmeye çalışarak.

"Akşam anlatırım," dedi. "Zaten diğer kızlara da anlatmak istiyordum."

Böyle söyleyince iyice meraklanmıştım ama onu zorlamamak için başımı sallamakla yetindim. Ne olduğunu öğrenmek için dişimi sıkmam gerekiyordu anlaşılan.

●

Arda Akkaya...

Mete'nin evine gidip kapıyı çaldığımda, karşımda kesinlikle eşofmanıyla dikilen bir kız görmeyi beklemiyordum. Kaşlarımı kaldırdıktan sonra, "Sanırım yanlış geldim," dedim. Bir yandan da daire numarasına bakıyordum. 9 numara buydu işte. Acaba yanlış apartmana mı gelmiştim? Keşke zildeki ada bakmayı akıl etseydim.

"Sen Mete'nin arkadaşısın, değil mi?"

Kız kocaman sırıtışıyla bana bunu sorduğunda, onun gibi gülmek yerine kaşlarımı çattım. Kabalık olarak nitelendirilebilecek bir davranıştı belki ama olayları kavramaya çalışırken pek sevgi kelebeği olamıyordum.

"Evet ama sen kimsin?"

Kız, kaba sayılacak tavrımdan dolayı suratındaki gülümsemeyi yavaşça yok ederken, "Yağmur," dedi. "Memnun oldum."

Ardından geçmem için kapıyı açıp kenara çekildi. Hâlâ şaşkındım. "Doğru Mete'den mi bahsediyoruz?" dedim eve girmeden önce. "Karahan olan, değil mi?"

"Evet," dedi kız. "Abur cubur almak için bakkala gitmişti, şimdi gelir."

Şaşkınlığımı üzerimden attıktan sonra, içeri girip ayakkabılarımı çıkardım ve ayakkabılığa yerleştirdim. Kız da o sırada sıkıcı bir tip olduğuma karar vermiş olacaktı ki, beni beklemeden içeriye doğru yürüdü.

Bu eve ilk kez geldiğimden, kısaca etrafa göz attım. Girişin tam karşısındaki mutfağın kapısı açıktı. Hemen onun yanında salon görünüyordu ama geniş girişini örtecek bir kapısı yoktu. Sol tarafıma baktığımda, uzanan koridorda üç tane kapı olduğunu gördüm.

Kızı izleyip salona ilerledim. O, üçlü koltuğun sol tarafındaki tekli koltuğa otururken, ben de üçlü koltuğa oturdum. Bir süre ortamı rahatsız edici bir sessizlik sardı ve ikimiz de bunun önüne geçemedik.

Mete'yi yıllardır tanıyordum ve karşımdaki bu enerji patlaması yaşayan kızı ilk kez görüyordum. Ona arkadaşımın nesi olduğunu sormayı isterdim ama bunu Mete'ye sormanın daha doğru olacağını düşünüyordum. Gerçi az çok tahminim vardı. Mete muhtemelen kendine bir yaz aşkı bulmuştu. Biraz olasılıksız görünebilirdi ama en kuvvetli ihtimal buydu.

"Bu arada ben de Arda," diyerek kendimi tanıttım. Fazla kaba davrandığım için kendimi suçlu hissetmiştim. Kız, attığım adımı kocaman bir gülümsemeyle karşıladı.

"Evet, biliyorum. Mete söylemişti."

Başımı aşağı yukarı sallarken, Defne'nin ne kadar doğru bir karar verdiğini anladım. Her daim arkadaşımın yanındaydım ama Defne'yi de tanıdıkça çok sevmiştim. Hayatın karşısına çıkardığı olumsuzluklara rağmen gülümsemeyi bilen, deli dolu bir kızdı. Damarına basılmadığı sürece kimseye kötülüğü dokunmazdı. Hatta basılsa bile çoğu zaman

sakin kalmaya çalışırdı. Kandırılması kolay, saflıkla iyi yüreklilik arasında sıkışıp kalmış, tatlı bir insandı ve üzülmesini hiç istemiyordum.

Kapının arkasından anahtar sesi duydum ve ardından kapı açıldı. Elinde poşetlerle Mete içeri girerken beni görmedi. Terliklerini giyerken, "Ketçaplı cips bulamadım," diyordu. "Ben de sade aldım."

Kafasını çevirdiğinde gözleri açıldı. "Arda?" dedi yanıma gelirken. "Seni daha geç bekliyordum."

"Öyle mi?" dedim. "Aslında tam vaktinde geldim ama senin aklın biraz bulanık, belki unutmuşsundur." Yaptığım imayı sadece Mete anladı ve bana bıkkınlık yüklü bir bakış gönderdi.

Yağmur, "Ben sizi yalnız bırakayım," diyerek ayaklandı. Giderken cips paketlerinden birini ve biraz da çikolata almayı ihmal etmedi. Kapının kapanma sesini duyduğumda Mete de sağ tarafımdaki ikili koltuğa oturmuştu. Biraz daha rahat oturarak ona döndüm.

"Demek Yağmur?" dedim. "Güzel kızmış."

Mete bir eliyle ensesini kaşırken, "Düşündüğün gibi değil," dedi. "Kaderin ufak bir cilvesi sonucu birkaç gün bende kalacak."

"Kim peki bu?"

"Uzun hikâye."

"Vaktim var."

Olay sadece Defne'yle olan ilişkileri değildi. Arkadaşımın bir şeyler çevirdiğini, en azından başına bir şeyler gelmiş olabileceğini düşünüyordum. Tutarsız davranışları ve onu daha önce hiç tanımadığım bir kızla aynı evde bulmam, bunun en büyük sebebiydi.

"Nereden çıktı bu kız?"

"Arda, babam gibi davranmayı kes."

"Konusu açılmışken," dedim. "İzmir'e gelirken, ailenin yanına gideceğini söylediğini sanıyordum. Neredeler?"

"O da uzun hikâyenin bir parçası," dedi daha fazla konuşmayacağını belli eden, kararlı bir ses tonuyla.

Derin bir nefes aldım. Şimdi değilse er ya da geç neler olduğunu öğrenecektim.

"Diğerleri gelmeyecek mi?" diye sordu tamamen konuyu değiştirme amacıyla.

"Biraz geç gelecekler," dedim. "Önce ben gelmek istedim."

"Sahi, ne konuşacaktın benimle?"

Söze nasıl gireceğimi önce biraz kafamda tarttım ama arkadaşım neyi olduğunu bile söylemediği bir kızla aynı evde yaşayabiliyorsa, vereceğim haberi de hazmedebilirdi. "Defne'yle konuştuk," dedim. "Sana bir mesaj iletmemi istedi." Bakışlarındaki merak artarken kaşları çatıldı. "Onunla konuşmak için kafa yormana gerek kalmadı."

"Bu ne demek şimdi?" diye sordu hemen.

"Artık o da seninle görüşmek istemiyormuş demek."

Gözleri kocaman açılırken, oradan milyonlarca duygunun gelip geçmesine tanık oldum ama sadece birkaç tanesini yakalayabildim. Mutsuzluk, hayal kırıklığı, biraz öfke...

"Öyle mi?"

"Öyle," dedim. "Hatta Çetin'in bir arkadaşı varmış, onunla konuşmuş, bana fotoğrafını gösterdi." Gözlerindeki öfke ve kıskançlık gizlenemez bir boyuta ulaştı. "Kadınlardan hoşlanmama rağmen ben bile çocuğa tav oldum. Espirili biriymiş de. Defne yeni bir sayfa açmak için bu çocukla takılmanın doğru bir karar olduğunu söyledi."

"Sen ne dedin?"

"Oldukça kararlıydı, hayatını şekillendirmişti. Ne diyebilirim?"

"Bana bak," dedi hemen kalkıp yanıma gelirken. Koltuğa kuruldu. "Bu işe engel ol. Sen girersin aklına."

"Aşk-ı Memnu'da mıyız, oğlum? Oldu olacak dizlerime kapanıp, *Ölüyorum, anlasana!* diye bağır da tam olsun."

"Şaka yapma," dedi. Yaptığım espriye mimiği bile oynamamıştı. "Konuş onunla, yoksa ben konuşurum."

"Ne yaparsın?" dedim. "Behlül'le ilişkinizi itiraf mı edersin?"

Onu ciddiye almaya çalışıyordum ama aramızda geçen diyaloglar bana tamamen Bihter ve Firdevs Hanım'ı hatırlatıyordu.

"Sen nasıl engel olmazsın?" dedi. Öfkesi iyiden iyiye kontrolü ele geçirmişti. Aniden ayaklandı.

"Ben o kızın efendisi değilim, kardeşim," dedim. "Ona ne yapıp ne yapmayacağını söylemek de haddim değil."

"Ama sen benim arkadaşımsın!"

Gözlerimi kıstım. "Şimdiden sinirlendiysen..." Sözlerimi devam ettirmem için öylece ayakta, yalvaran bakışlarla bana bakıyordu.

"Başka ne var?" dedi.

"Bu gece çocuk İzmir'e geliyormuş." Yalandan saatime baktım. "Muhtemelen yarım saate buluşurlar."

"Niye?"

"Ne demek niye?" dedim. "Benim için gelecek hali yok ya! Defne'yi almak için geliyor."

"Almak için mi?!"

Başımı aşağı yukarı salladım. Gülmemek için kendimi zor tutuyordum. "Otobüslerde rahatsız olsun istememiş. Birlikte İstanbul'a dönecekler."

Daha fazla beni dinlemeden salondan çıktı ve sağa dönüp gözden kayboldu. Ne yapacağını görmek için peşinden gittiğimde odalardan birine girip kapıyı kapattı. *Kapattı*

demek biraz fazla nazik bir kelime olabilirdi, çünkü sertçe çarpmışlı.

Kapıyı açıp içeri girdiğimde dolabın önündeydi. Eline geçen ilk pantolonu aldı. "Nereye?" dedim kapıyı arkamdan kapatırken.

"Defne'ye," dedi. O sırada eşofmanını çıkarmış pantolonunu giyiyordu. "Madem her şey bu kadar kolay, yüzüme de söylesin bakalım yeni biriyle olduğunu."

"Söylese ne olacak?" Bu cümlem onu şaşırtmış olmalıydı ki, aniden suratıma bakıp hiçbir şey söylemeden bekledi. "Siz bitirdiniz, Mete," dedim. "Ortaklaşa karar alıp birbirinizi terk ettiniz resmen. Şimdi hangi sıfatla gidip ona hesap soracaksın? Hiçbir şeyi değilsin ki."

Sözlerim onu yaralamış gibiydi. Titreyen çenesine bakılırsa, ya ağlamak üzereydi ya da dişlerini sıkıyordu.

"Saçma sapan hareketler yapma," dedim. "Defne'nin yeni biriyle tanıştığı falan da yok, ben uydurdum."

Neden böyle bir şey yaptığımı sorgulamadan derin bir nefes alıp yatağa oturdu. Öne eğilip dirseklerini dizlerine yasladı ve yere bakan başını ellerinin arasına alıp saçlarını karıştırdı.

"Niye böyle aptalca bir şaka yaptın?" dedi sonunda, bakışlarını yerden kaldırmadan. "Komik olduğunu mu sanıyorsun?"

"Sadece, şimdi olmasa bile birkaç aya muhtemelen olacak bir şeye seni hazırladım," dedim. "Ama seni görmek istemediğini söylemesi doğruydu."

"Neden fikrini değiştirdi peki?" Bakışlarını hâlâ yerden ayırmıyordu.

"Bilmiyorum," dedim. "Birbirinizi görmemeniz en iyisiymiş, öyle dedi."

"Ne zaman dönüyor peki?"

Sesindeki mutsuzluğu resmen iliklerime kadar hissettim. Arkadaşımın kalbi kırılmıştı.

"O konuda da net bir şey söylemedi," dedim. "Birkaç gün burada kalacakmış. Su yüzünden olabilir. Buraya gelme konusunda en çok o heyecanlıydı."

"Arda," dedi ve o an başını ilk kez kaldırdı. Gözleri dolu dolu olmuştu, ağlamak üzereydi. "Onunla konuştuğunda, sence... Ne bileyim işte... Bana karşı hâlâ bir şeyler hissettiğini düşünüyor musun?"

"Evet," dedim dürüstçe. "Ama doğrusunu istersen, seni ne kadar süre daha aklında tutar, emin değilim."

"O ne demek şimdi?"

"Bilemiyorum, Mete," dedim. "Kız düne kadar seninle konuşma konusunda kararlıydı ama şimdi seninle yıllar sonra bile görüşmek istemiyormuş."

Ağzımdan kaçırdığım bu ayrıntıyla yüzümü buruşturdum. Böyle küçük nüanslar insanı incitirdi, tıpkı şu an Mete'yi incittiği gibi.

Gözleri kocaman açılırken, "Böyle mi dedi sana?" diye sordu. "Benden bu kadar mı nefret ediyormuş? Yıllar sonra bile görmek istemeyecek kadar mı? O kadar sonra bile nefreti soğumaz mıymış yani?"

"Hayır hayır," dedim. Onu ikna etmek için ne söyleyebilirdim, bilmiyordum. "Bak, kulağa kötü geliyor ama senden nefret ettiğini düşünmüyorum. Sadece ikiniz için en doğru olanı yapmaya çalışıyor."

Mete başını iki yana salladı. Açıklamamdan hiç tatmin olmuşa benzemiyordu.

"Arda... Biraz yalnız kalmak istesem, sana ayıp olmaz, değil mi?"

Ne diyeceğimi bilemeyerek birkaç saniye öylece dikildim. Sonunda, onun şu an duygularıyla baş başa kalmasının en doğrusu olacağına karar verdim.

"Nasıl istersen," dedim. "Ama şunu unutma, o kız seni hâlâ seviyor ve aranızda henüz toparlanması imkânsız hiçbir şey olmadı."

Bir şey söylemesini beklemiyordum, öyle de oldu zaten. Odadan çıkarken kapıyı kapattım. Ayakkabılarımı giydikten sonra bir kapının açılma sesini duydum. Başımı kaldırdığımda Yağmur, Mete'nin odasının karşısındaki odadan kafasını uzatmış bana bakıyordu.

"Gidiyor musun?" dedi yanıma gelirken.

"Aynen," diyerek gülümsedim. Karşılaştığımız anki kaba tavrımı unutturmak için ona bir sırıtışı borç biliyordum. Tokalaşmak için elimi uzattığımda o da aynısını yaptı. "Tanıştığımıza memnun oldum," dedim. "Belki daha sonra tekrar karşılaşırız."

"Bir süre buralardayım, muhtemelen tekrar karşılaşırız," dedi gülümseyerek. Ah, kimdi bu kız?

Bir şey söylemeden başımı aşağı yukarı salladım ve dışarı çıktım. Arkamdan kapanan kapının sesi, apartman boşluğunda yankılandı.

●

Mete Karahan...

Arda gittikten sonra kapıyı kilitledim. Gerçi Yağmur düşüncesizce kapı çalmadan içeri girecek birine benzemiyordu ama yine de önlem almaktan zarar gelmezdi.

Spider Man çarşaf takımının serili olduğu yatağıma uzanıp, öylece mavi tavanı izlemeye koyuldum. Kafamın içinde o kadar çok düşünce dolaşıyordu ki, hangisinin peşine takılıp gideceğimi bilemiyordum. Ayrıldığımızdan beri, Defne yüzünden daha fazla üzülmemin mümkün olmayacağını

düşünüyordum ama yanıldığımı hoş olmayan bir şekilde öğrenmiştim. Kalbim bir cam gibi parçalara ayrılıp etime batıyordu sanki.

Sevgililiğimizi zaten sonlandırmıştık fakat bugün bir kez daha ayrıldığımızı hissettim. Sanki birbirimizi bir kez daha terk etmiştik.

Dakikalar birbirini kovalarken kendimi sürekli ikna etme çabasındaydım. Doğru olan şeyi yaptığını düşünüyordum. Evet, oldukça can sıkıcı bir durumdu ama yapılması gereken ve insanın mutluluğuna engel olmayan çok az şey vardı zaten.

Tüm bunların farkında olmama rağmen, hayal kırıklığına uğramaktan da kendimi alamıyordum. Üstelik işin bu noktaya gelmesini istediğimi düşünürsek, bu biraz garip bir durumdu.

Telefonumu çıkarıp rastgele bir şarkı açtım. Rakı Plaki'nin *İçtiğim Her Kadehte* adlı şarkısı denk gelmişti. Bu şarkıyı Defne'nin çok sevdiğini biliyordum. Bana anımsattıklarına rağmen şarkıyı değiştirmedim.

Defne'nin uzun süredir ziyaret etmediği sosyal medya hesaplarına kısaca göz attım. Birkaç fotoğrafının hâlâ hesabında olduğunu biliyordum. Neden bilmiyorum ama onları kaydetmek istemiştim. Çünkü o fotoğrafların bende bir kopyası yoktu.

Profilinde oldukça aşağılara inmeme rağmen fotoğraflarımızı göremeyince kaşlarımın çatıldığını hissettim. Tarihte gitgide geriliyordum ama fotoğraflarımızı hâlâ bulamıyordum. Sayfanın en başına gidip, sadece fotoğrafların olduğu kısma tıkladım ama içinde olduğum hiçbir fotoğrafı bulamadım.

Fotoğraflarımızı mı silmişti?

Pekâlâ, doğru olan buydu zaten. Yapılması en mantıklı şeydi. Neden fotoğraflarımızı saklayacaktı ki? Bir insanla ilişkinizi tamamen kestiyseniz ve onun hakkındaki şeyler sizi mutsuz ediyorsa, doğal olarak onunla ilgili şeyleri duymak ya da görmek istemezdiniz. Bunun akabinde de, onu size anımsatacak şeyleri gözünüzün önünden kaldırırdınız. Evet, Defne'nin yaptığı gayet mantıklıydı.

Benimle ilgili anılarını siliyor, yok ediyor...

Gözlerimi kapatıp, zihnime sadece birkaç salisede nüfuz eden bu düşünceyi söküp atmaya çalıştım ama nafileydi. Bir virüs gibi tüm benliğime yayılıyordu. Üstelik telefonumdan yükselen acı dolu sözler de pozitif olmamda büyük bir engel teşkil ediyordu.

Akıntıya karşı boş bir çabayla yüzmeye çalışmak gibi, boş bir çabayla kötü düşüncelerin önüne geçmek istiyordum. Çabalarımın sonucunu alamayacağını anlayınca, kendimi akıntıya teslim ettim.

Beynimin bana sunduğu tüm mantıklı açıklamaları reddederek, sanki kendime acı çektirmek istemiş gibi, kaçmaya çalıştığım tüm düşüncelerle yüzleştim. Defne beni hayatından çıkarmak istemişti. Artık uğraşılmaya değmeyeceğimi düşünüyordu. Benden ümidini kesmişti.

Gözlerimi kapattım, şarkının nakaratına kendimi kaptırdım.

İçtiğim her kadehte
Bir sen eksik bir de
Hayalimdeki o salıne
Çektiğim her nefeste
Büyüyordu belki de
Aramızdaki mesafe

Defne Çınar...

Telefonu çalan Çağatay, Arda'nın aradığını söyleyerek kalbimin gümbürdemesine neden olduğundan habersizdi. Mete'yle konuşmama kararımı Arda'ya bildirdiğimden hiçbirinin haberi yoktu. Hoş, Mete'yle konuşmaktan vazgeçtiğimi de bilmiyorlardı.

Çağatay telefonu kapattığında Arda'nın yanımıza geldiğini söyledi. Bora, Mete'yle görüşüp görüşmeyeceklerini sordu, çünkü planda Arda'nın buraya gelmesi yoktu. Çetin, Mete'nin de Arda'yla olması ihtimalini dile getirdi ama Fatih hemen imkânsız bir seçenek olduğunu söyledi. Ben de bunun imkânsız olduğunu biliyordum ama fikri bile hoşuma gitmeyen bir heyecan duymama neden oldu.

Arda yanımıza geldiğinde bana kısa bir bakış attı ve başını o kadar hafif salladı ki, benden başka kimsenin fark ettiğini sanmıyordum. Anlaşılan mesajımı iletmişti. Derin bir nefes aldım. O an, ne kadar mutsuz olursam olayım, son zamanlardaki en doğru şeyi yaptığımdan kesinlikle emindim.

Saat gece yarısını bulmadan, bol bol abur cubur alıp eve gittik fakat hiçbirimizin uykusu yoktu. Hatta aksine, sabaha kadar oturabilecek kadar enerjiktik.

Elif, yola çıkmadan telefonuna birkaç film indirdiğini, izleyebileceğimizi söyledi. Evde internet olmadığından ve kimse yüklü bir faturayı göze alıp kendi paketinden film izlemeye yanaşmadığından, Elif'in film zevkine güvenmek dışında bir seçeneğimiz yoktu. Neyse ki bu konuda oldukça zevkli olduğunu biliyordum.

Beş altı film indirmişti ama gözüme Titanic takılınca filmi izleme konusunda ısrar ettim. Tartışmasız ne zaman izlesem ağladığım nadir filmlerdendi ve tam anlamıyla efsaneydi. 1997 yılında çekilmesine rağmen bugün bile en sevdiklerim listemde zirveye oynuyordu.

Telefonu sehpaya koyduk. Karşısındaki koltuğa ve yere koyduğumuz minderlerin üstüne kurularak filmi izlemeye başladık. Öyle bir atmosfer oluşmuştu ki, sanki filmin sonunu bilmiyorduk. Arkadaşlarımın da bu filme en az benim kadar hayran olduklarını hissettim. Finale yaklaştığımızda hepimiz tırnaklarımızı kemiriyorduk.

Rose'un filikadan atladığı sahnede iyice kendimizi kaybetmiştik. "Hay senin babanın şarap çanağına sıçayım!" diye enteresan bir hakaret savurdu Fatih.

"Kızım, bu işler *You jump, I jump* demekle olmuyor!" dedi Su. "Sen nasıl bir salaksın?"

"Çocuğa da yük oldu işte!" dedim tırnaklarımı yerken. Çoktan ağlamaya başlamıştım. "Oradan atlamasaydın her şey çok farklı olacaktı!"

Film ilerlerken, edilen küfürler de çoğalmıştı. Aldığım nefes boğazımda düğüm oluyor, ciğerlerime ulaşmıyordu.

Sonunda gemi battı ve insanlar canını kurtarmak için çırpınarak suyun yüzeyinde kalmaya çalıştı. Jack ve Rose, bir tahta parçası bulana kadar yüzdüler.

Rose tahta parçasına çıktığında, "Kızım, azıcık kenara kaysana!" diye bir yorumda bulundu Çağatay.

Onunla hemen hemen aynı öfkeye sahip gibi görünen Sıla, "Sorma ya," diyerek ona katıldı. "Babasının koltuğu gibi yaydı götünü, kalkmıyor resmen!"

Film bittiğinde biz de bitmiştik. Gözlerimin şiştiğinden emin olacak kadar çok ağlamıştım ve arkadaşlarımın da benimle aynı çöküntüyü yaşadığını görebiliyordum. Fatih, bu filmi ilk kez izlediğini ve niye bu kadar abartıldığını anlamadığını söyledi ama Su, ağladığının fark edilmediğini düşünecek kadar komik olmaması konusunda onu uyardı.

Sonunda yataklarımıza dağıldığımızda aklımda tek bir şey vardı; Sıla. Yerlerimize kurulup ışığı söndürdüğümüzde

–bu gece Su ve Sıla'yla birlikte ne yazık ki yerde yatıyordum– dirseklerimin üzerinde doğrulup, "Sıla, şimdi aklıma geldi. Senin anlatman gereken bir şey yok muydu?" diye sordum.

Sıla öyle bir bakış attı ki, dışarıdaki sokak lambasından odamıza vuran cılız ışıkta bile, bu konunun unutulduğunu düşünüp sevindiğini rahatlıkla gördüm.

"Gerçekten mi?" dedi aramızda yatan Su. Anında dikkatini Sıla'ya vermişti.

"Pek önemli bir şey değil aslında."

"Bugün bir gariptin," dedi İrem. Sağ taraftaki yatakta, yani hemen tepemde doğrulmuş, gözlerini kısmış o şüpheci ses tonuyla konuşuyordu. "Zor bir gün geçirdiğin için olduğunu sanmıştım, yoksa başka bir neden mi var?"

Elif hemen yatağının kenarından eğilip Sıla'nın kafasına vurdu. "Bizden bir şey saklamıyorsun, değil mi?"

"Bence kesinlikle saklıyor!" dedi Su.

Sıla bu kadar ısrarcı olmamızdan pek hoşlanmamış gibiydi. "Kızlar, bu kadar sıkboğaz etmeyin ama!" Kaçmaya çalışbğını anlamıştım ama sanki huzursuzdu, içini dökmek istiyormuş gibiydi. "Tamam," dedi bir eliyle alnını ovuşturduktan kısa bir süre sonra. "Ama abartılı tepki istemiyorum. Özellikle senden!" Bunu Su'ya bakarak söyledi ama duvara baksa bile, Su'yu kastettiğini anlardık.

Su başını sallayıp onayladıktan sonra, Sıla konuşmaya başladı. "Çok fazla önemsiz bir olay oldu ama ben bunu nedense sürekli düşünüyorum. Muhtemelen benim salaklığım," diye lafa girdi. "Yani... Bu kadar önemsiz bir şeyi sürekli düşünerek aptallık ettiğimin ben de farkındayım ama..."

"Ay yeter!" dedim dayanamayarak. "İyice Yeşilçam'a bağladın! Söyle şunu artık!"

"Bugün dönme dolapta kaldığımda çok zor dakikalar yaşadım ve haddinden fazla korktum. Öleceğimi sandım,"

Konuşurken sesi titredi. O anlara kısa bir yolculuk yapmıştı belki de. "Bora da o sırada beni sakinleştirmeye çalıştı. İkimizin de düşünecek vakti yoktu."

"Titanic'in üstüne biraz daha heyecan kaldıramayacağım," dedi Su. "Lütfen gelişme bölümünü biraz hızlı anlatır mısın?"

"Pekâlâ," dedi Sıla. "İzlediği bir dizide, kızın kontrolsüzce korkan bir çocuğu nasıl sakinleştirdiği aklına gelmiş ve..." Yine uzun bir sessizliğe gömüldü. Sabırsız çığlıklar atmamak için kendimi zor tutuyordum. "Beni öptü."

Bunu söyler söylemez kulaklarını tıkayıp gözlerini sımsıkı yumdu. Saniyeler birbirini kovalarken, dudaklarım aralanmış bir şekilde Sıla'ya bakakaldım. Sıla hiçbir tepkiyle karşılaşmayınca gözlerini açtı ve yavaş yavaş ellerini kulaklarından çekti.

Ne var ki, Sıla ellerini çeker çekmez Su bir çığlık koparıverdi. "Tacizci piç kurusu!" diye ayaklandı öfkeyle. "İnsanların böyle anlarını kollamaktan utanmıyor mu? Şimdi ağzına sıçmaz mıyım onun?"

Sıla tüm kuvvetiyle Su'yun koluna yapışıp, onun tekrar yanına oturmasını sağladı. Doğru duyup duymadığım konusunda kafam karışıktı. İrem'e baktığımda göz göze geldik. Onun da dudakları tıpkı benimki gibi aralanmıştı.

"Su, bekle!" Sıla yanında oturan Su'ya sakin olması için yalvaran bakışlarla bakıyordu. "Aslında... Ben de karşılık verdim. Ortada taciz falan yok."

"Ne yaptım dedin?" dedi Elif. Yatakta bağdaş kurmuş, Sıla'ya bakıyordu.

"Dedim ya, o an sakinleşmem için yaptı. Fazla korkmuştu."

"Seni bilmem ama biz normal insanlar, her korktuğumuzda birilerinin dudağına yapışmıyoruz," dedi İrem.

Hepimiz doğrulmuş, Sıla'ya bakıyor ve yaşadığı olayı anlamlandırmaya çalışıyorduk. Karakterlerinin inanılmaz şekilde benzediği su götürmez bir gerçekti ama Sıla'nın birden böyle bir haberle karşımıza dikilmesini kesinlikle beklemiyordum.

Su muzip bir ifadeyle sırıttı. "Sınavlardan zayıf aldığımı aileme açıklayacağım zamanlarda, senin o dönme dolapta yaşadığın korkunun yaklaşık beş katını yaşadığımı iddia edebilirim," dedi. "Eğer korku dolu anlarımızda birileriyle öpüşmek bizi sakinleştiriyorsa..." Sözlerinin devamını getirmek yerine bana bakıp dudaklarını yaladı. Omzuna şakacı bir gülüşle vurmakla yetindim.

"Biseksüelliğin kesinlikle beni ilgilendirmez," dedi İrem. "Sonuna kadar da saygı duyarım ama bunu lütfen bu gruptan ya da okuldan birine yapma. Her gece acaba iki yatak ötemde birileri sevişiyor mu, kafamı çevirirsem yanlış bir şey görür müyüm diye tedirgin olmak istemiyorum."

"Ne?" dedi Elif. "Su biseksüel miymiş? Allah'ım, bu gece şok üstüne şok yaşatıyorsun."

"Kesinlikle erkeklerden hoşlandığıma eminim," dedi Su. "Ama lisenin ilk yıllarında bir kızla öpüşmek nasıl bir şey diye merak etmiştim." Dudakları büzüldü. "Pek hoşuma gitmemişti. Her şeyi merak etmeyin arkadaşlar."

"Ciddi misin?" dedi İrem kocaman bir sırıtmayla. "Kimi öptün?"

"Adını bile hatırlamıyorum ki. Zaten kız aynı sene okulu değiştirmişti. Hem, tam olarak öpmek bile denilemez. Birkaç saniye sürdü ve ben kesinlikle kadınların ilgi alanımda olmadığını anladım." Kısa bir an durakladı. "Bütün gece dişlerimi fırçalayıp ağlamıştım."

Elif kahkahalarının arasından, "Ciddi misin?" diye sordu.

"Adına üzüldüm," dedi İrem fakat dişlerini göstererek sırıtıyordu. "Ama hiçbir çekim hissetmeden, sırf merak uğruna biriyle öpüşmeye çalışırsan, hoş bir tecrübe yaşamaman çok sürpriz olmaz."

"Zaten insanın başına ne geliyorsa ya meraktan geliyor ya..."

"Konu Sıla ve Bora'ydı!" diye hatırlattım Elif'in sözünü keserek. "Farkında mısınız?"

Arkadaşlarım tekrar esas konuya dönerek Sıla'nın suratına baktılar.

"Yani karşılık verdin," dedi Su. "Peki, neden?"

"Bilmiyorum. O an yapılması en doğru fikir gibi gelmişti."

"Peki, bu sana ne hissettirdi?" Can alıcı soru Elif tarafından soruldu.

Sıla birkaç saniye düşündükten sonra, "Fazla heyecanlandım," dedi. "İlk kez biri beni öpmüş gibi hissettim. Ne yapacağımı bilemedim."

"Kırk yılın başı birini bulduğun için de olabilir," dedi Su. "Hemen anlam yüklememek lazım."

Göz deviren Sıla'nın aksine istemsizce güldüm. "Bu konuda bile ona laf sokma ateşiyle yanıyorsun, değil mi?"

Su soruma sözlü olarak cevap vermedi ama şeytani bir parıltıyla parlayan gözleri yeterli bir cevaptı.

"Hoşlanıyor musun bu çocuktan?" dedi İrem.

"Sanmıyorum."

"Birinden hoşlanmak kötü bir şey değil," dedi Su. İlk kez saf bir ciddiyetle konuşuyordu. "Zaten aramızdaki bu düşmanlık mevzusu da ElFat ve DefMet çiftleri sayesinde -istisnalar dışında- son buldu. Çekinecek bir şeyin yok."

"Ne çiftleri?" dedi Elif lafı ağzımdan alarak. Kısılmış gözleriyle Su'ya bakıyordu.

"Hepinizin adını ayrı ayrı söylemeye üşendim işte!"

"Su haklı," dedi İrem. "Yani Sıla konusunda. Çekinmen gereken hiçbir şey yok, biliyorsun."

"Biliyorum ve mesele de o değil zaten." Sıla gerçekten kafası karışık görünüyordu. "Sadece... Hislerimden emin olamıyorum. Ne kadar aptalca! İnsan kendi duygularını bilmez mi?"

"Bilir," dedim. "Sadece bazen bunu hemen fark etmez, biraz daha geç fark eder. Sen kafanı bu meseleye çok yormamaya çalış. Kendi duygularından bile tam olarak emin değilken bir şeyler yapma, birileriyle konuşayım deme. Hem, Bora'dan hoşlanıyorsan bile," Hoşnutsuz bir mimik yapıp omuz silktim. Bu hareketi son zamanlarda çok sık yapar olmuştum. "Bora'nın bir anlık gaza gelmeyle böyle bir şey yapıp yapmadığından emin olamayız. En iyisi zamana yaymak. Acele işe şeytan karışır diye boşuna demmemiş."

"Vay be!" dedi İrem. "Geleceğin aşk doktoru konuştu."

Sıla sonunda aldığı bir cevaptan tatmin olmuş gibi gülümsedi. "Teşekkürler."

"Rica ederim, canım benim." Konuşan Su'ydu.

Sıla ona ruhsuz bir bakış attı. "Sen çok konuşuyorsun son zamanlarda. Nefes alman bile bana batmaya başladı."

Su bir kolunu Sıla'nın boynuna dolayıp saçlarını karıştırırken kahkaha attık.

İkisinin didişmeleri bitince biraz daha sohbet ettik ve sonunda uyumak üzere başımızı yastıklara koyduk.

Sıla'yı dinlerken aklıma istemsizce Mete ve vakti zamanında kaçtığım duygularım gelmişti. Bu yüzden benim yaptığım hataları yapmamasını, duyguları ve kafası karman çormanken bir karar vermemesini öğütlemiştim. En azından yaşadıklarımızdan ders çıkarabiliyor ve bazen bu sayede sevdiklerimize destek olabiliyorduk.

Enteresan.

Ne kadar düşünmemeye çalışsam da, zihnimin sürekli Mete'ye düşmesini önleyemiyordum. Bir yerden sonra pes ettim ve hayal gücüme istediği malzemeyi, Mete'yi verdim. Onu son gördüğüm zamanla ilgili hiçbir şey düşünmüyordum. Tek düşündüğüm iyi zamanlarımızdı. Birlikte güldüğünüz insanları eğer iyi hatırlamak istiyorsanız, bunu bir şekilde başarıyordunuz anlaşılan.

Bana sarıldığını hayal ederken, farkında olmadan uykunun tuzağına düşüverdim.

ONUNCU BÖLÜM

"Defne, uyan!"

Gözlerim açılırken suratımı istemsizce buruşturdum. Elif tepemde dikilmiş, parıldayan gözleriyle bana bakıyordu. Uyuşan boynumu ovalarken, "Bu gece ya yatakta yatarım, ya kendime otel tutarım," dedim. "Boynum bağımsızlığını ilan etmiş resmen."

"Bırak şimdi onu, en fazla kopar," dedi Elif muazzam bir umursızlıkla. "Denize gidiyoruz!"

"Saat kaç?"

"Sekiz. Aslında geç kalmış sayılırız ama..."

"Beni sabahın sekizinde mi uyandırdın yani?"

Başını aşağı yukarı sallarken gergin bir tavırla yutkundu.

"İrem ve Çetin denize gitme konusundan haberdar olduğunu söyledi."

Evet, haberim vardı ama aklımdan tamamen çıkmıştı. Yine de, "Sabahın bu saatinde gidileceğinden haberim yoktu!" diye mızmızlandım. İrem'in yatağının boş olduğunu görünce tırmanıp uzandım fakat uykum çoktan kaçmıştı. "Benim dövmem var," dedim. "Ben gelemem, mikrop kapar."

"Çocuk gibisin, Defne! Sanki bir sen yaptırdın! Plastik folyoyla saracağız parmağımızı, bitecek."

Oflayarak doğruldum. Zaten yapabileceğim başka bir şey yoktu. Bensiz giderek bana bir iyilik yapacaklarını sanmıyordum. Bana bu iyiliği yapsalar bile uykum açılmıştı.

Elif zafer kazanmış gibi mutlu bir gülümsemeyle yanımdan ayrılırken, "Mayonu da giyip öyle gel!" diye seslendi.

Kapı kapanınca istemeden de olsa kalkıp tuvalete gittim. Evde tek banyo vardı ve bu durum fazlasıyla kalabalık

olduğumuzdan genelde büyük sıkıntılara yol açıyordu ama şu an herkes zaten hazır olduğu ve beni beklediği için, ona problemi yaşamadan tuvalete girdim.

Odama döndükten sonra çıkardığım pijamalarımı katlayıp yatağın kenarına koydum. Sanki şimdiden ufak ufak sahiplenme belirtileri iyi olacak gibiydi.

Bikinimi giydikten sonra şortumu ve tişörtümü de üzerime geçirdim. Ardından sırt çantama ihtiyacım olan tüm malzemeleri –yedek kıyafet, güneş kremi gibi– doldurmaya koyuldum. Makyaj gibi zahmet isteyen işlerle uğraşmadığım için, yaklaşık on beş dakika sonra tamamen hazır bir şekilde salona gittim.

Arkadaşlarım sofraya oturmalarına rağmen –kendilerinden beklenmeyen bir kibarlıkla– kahvaltıya başlamak için beni beklemişlerdi.

Önceki gece Sıla'nın anlattıkları yüzünden Bora'ya her zaman baktığımdan daha farklı bir gözle bakmaya başlamıştım. Öyle ki, her zaman olduğu gibi dikkatsiz bir şekilde çevremi incelesem, Sıla'ya attığı kaçamak bakışları asla gözlemleyemezdim. Arkadaşlarıma baktığımda, onların da benim gibi Bora'yı izlemekte olduklarını fark ettim. Sanırım Sıla dışında hepimiz çaktırmadan Bora'yı izliyorduk. Üstelik bunu o kadar profesyonel bir şekilde yapıyorduk ki, Bora dört kişi tarafından izlenmesine rağmen durumu asla anlamadı.

Kızlarla plastik folyo rulosunu yanımıza alırken Arda bunu neden yaptığımızı sorunca, hepimiz gururla işaret parmaklarımızı gösterdik. Arda'nın gözleri şaşkınlıkla aralandı.

"Dövmelerimizi yeni fark ettiğini söyleme sakın," diye bir yorumda bulundum ama görünen o ki gerçekten de yeni fark ediyordu.

"Bir de eski olduğunu iddia eder," diye mırıldandı İrem, sadece bizim duyabileceğimiz bir ses tonuyla. Gülmemek için kendimi biraz zorlamam gerekti.

Tüm eksikliklerimizi tamamladıktan sonra yola çıkma vaktimiz geldi. İrem'in önerisini dinleyerek Melengeç Plajı'na gitme kararı aldık. Neden o plajı önerdiğini sormama gerek bile yoktu. İnternette kısa bir araştırma yapmış olmalıydı.

Fakat Konak'ta kaldığımızı hatırlayınca yüzümü ekşittim. Otobüsle mutlaka bir gidiş yolu olmalıydı ama buraya hem yeni geldiğimizden doğru dürüst yolları bilmiyor, hem de o kadar yolu otobüsle çekmek istemiyordum. Öte yandan taksiyle gitmek de oldukça pahalıya patlayacaktı. Neyse ki Çetin hepimizi şaşırtarak, burada amcasının taksi işletmecisi olan bir tanıdığı olduğunu ve bizim için iki taksi ayarlamayı başardığını söyledi.

"Siz ikiniz tüm işi halletmişsiniz," dedi Elif, İrem ve Çetin'i kastederek. Onlar da adeta ne kadar iyi bir ikili olduklarını göstermek ister gibi yumruklarını tokuşturdular.

Taksiler geldiğinde, arka tarafta otururum rahat bir yolculuk geçiremeyeceğimi bildiğimden, hızlı davranıp ön koltuğa oturdum. Tahmin ettiğim gibi Elif, Bora, İrem ve Su arkaya sıkışınca ne kadar rahatsız göründüklerini düşünerek şükrettim.

"Neden sizinle gelmem için bu kadar ısrar ettiniz, anlayamadım," dedi Bora koltuğa otururken. "Yoksa yakın bir tarihte ölecek miyim?"

Şaşkınlıkla arkamı dönerken, Su'yun gözlerinde sadece bizim görebildiğimiz o şeytani bakışın pırıltılarını fark ettim. Yaklaşık kırk elli dakikalık yolumuz vardı. Bora'yı gizlice sorguya çekmek gibi bir plan mı yapmışlardı? Muhtemelen ben taksideki konforuma kafa patlatırken, arkadaşlarım Bora'yı nasıl köşeye sıkıştıracaklarını konuşmuşlardı.

"Seni seviyoruz," dedi Elif ama Bora başını çevirir çevirmez gözlerini kısarak ona hain bakışlar attı.

"Ne varmış yanımızda oturmanı istemişsek?" dedi İrem. "Sen arkadaşımız değil misin?"

Bora, "Öyleyim tabii ki," dedi. "Sadece... Ne bileyim... Garip geldi."

İlk on beş dakika yolculuğumuz oldukça sessiz geçti. Ayıp olmasın diye taksiciyle konuşmaya çalıştım ama sürekli tek kelimelik cevaplar alınca, pek konuşkan bir tip olmadığı kanaatine varıp sessiz kaldım. Zaten odaklanmam gereken tek nokta, arka koltukta konuşulanlar olacağı için, pek de sorun değildi.

"Bir şeyler konuşmayacak mıyız?" dedi İrem. Arkamda, cam kenarında oturan Su'yun hemen yanına kurulmuştu. "Bu yol böyle geçmez. Anlat bakalım, Bora. Ne var ne yok?"

"Anlatacak bir şeyim olsun isterdim ama hayatımda ne yazık ki hiçbir hareket yok."

Bu sözlerine bir cevap vermeyi çok istedim ama hem ne söyleyeceğimi bilmediğimden, hem de ağzımdan çıkacak her kelimenin Sıla'yı rezil etme ihtimali olduğundan sessiz kaldım.

"Ne sıkıcısın!" dedi Su, her zamanki umursamaz tavrıyla. Bora mahcup bir şekilde gülümsedi.

Cam kenarında oturan Elif, konuşmadan önce gözlerini devirdi. "Üniversitede ne yapmayı düşünüyorsun, ondan bahset bari. Hangi şehirde okuyacaksın mesela?"

"Muhtemelen İstanbul," dedi Bora. "Trafiği ve ağzına kadar dolu olan metrobüsleri ne kadar beni canımdan bezdirse de, hayatım o şehir üzerine kurulu. Sonuçta oraya alıştım."

Bu hissi iyi biliyordum. Güney Kız Lisesi'ne geldiğimde ben de aynı böyle düşünüp, yeni bir okula başlayacağım için korkunç bir mutsuzluk hissetmiştim. O zamanlar

aşina olmadığım şeyler beni ürkütürdü. Yeni şeylerden sürekli kaçardım.

Oysa şimdi, bir şeyleri değiştirmenin o kadar da kötü olmadığını öğrenmiştim. Hayat, ancak hareketli olursa güzeldi. Bu hareketlilik de her zaman bildiğimiz, o rutin işlerimiz ve düzenimizle pek mümkün olacak bir şey değildi.

"Sen de haklısın," dedi Su. "Kız arkadaşın falan da İstanbul'dadır neticede."

Bora'nın kaşları hafifçe çatıldı. "Sevgilim yok."

İrem'in gözleri, sahte olduğunu bildiğim ama onu tanımasam asla fark edemeyeceğim bir şaşkınlıkla kocaman açıldı. "Ciddi misin?"

"Kız, neden bu kadar şaşırdın?" dedi Elif. O an nasıl bir taktik izlediklerini yeni yeni çözüyordum. Dikkat çekmemek için her zamanki lakayt tavırlarını koruyorlar ama sorularını sormaktan asla geri kalmıyorlardı. "Bunu kim ne yapsın? Ani bir krizle sevgilisini yer bu."

Bora da dâhil hepimiz gülüştükten sonra, "O kadar da değildir canım," dedi Su. "En azından hoşlandığı biri vardır."

Bakışları derinleşen Bora, bir süre cevap vermedi. Sanki Su'yun söylediklerini kafasında iyice evirip çeviriyor gibiydi. "Aslında," dedi. "Biri var sanırım."

"Utan, Elif!" diyerek gülümsedim. İzlenen stratejiyi çözdüğüme göre, ne diyeceğim konusunda endişelenmeme gerek kalmamıştı. "Bu çocuk romantik, belli. Şimdi fingirdeğiyle farklı şehirde olabilir ama kesinlikle ilişkiyi iyi yürütüyordur, eminim. Her akşam Manas Destanı kadar mesaj yazıyordur."

Bir cevap bekleyerek gergin bir ifadeyle Bora'ya baktım. "Öyle bir şey değil," dedi. "Yani, net bir şey yok."

Kaşlarım çatılmıştı. Hoşlandığı kişi her kimse, İstanbul'da olup olmadığı konusunda bir bilgi vermemişti. Biriyle

ilgilendiğini duyduğumda heyecanlanıp hemen bunu Sıla'ya yormakla hata mı etmiştim? Yoksa Bora, aynı anda birden fazla kızla flört eden çapsızın teki miydi?

"Bir şey ya vardır ya yoktur," dedi İrem kısılan gözlerinin ardından. "Nasıl bu kadar arada kalabilirsin ki?"

Bora'nın gözlerindeki çelişkiyi görebiliyordum. Bir şeyler söylemeyi deli gibi istemekle, bunun bir hata olduğunu düşünmek arasında sıkışmıştı sanki. Sonunda "Sadece," dedi. Konuşmaya başlamasına rağmen kelimeleri seçmekte zorlanıyordu. "Sanırım yapmamam gereken ama zamanı geriye alsak yine yapacağım bir şey yaptım."

Yüreğimin ferahladığını hissetmeme rağmen mantıklı olmaya çalıştım. Bir şeyleri Sıla'ya bağlamak için hâlâ erkendi.

Su şüpheci ses tonuyla, "Ne gibi?" diye sordu.

"Artık konuyu kapatabilir miyiz?" dedi Bora.

Bunu öyle büyük bir rahatsızlıkla dile getirmişti ki, ağzından daha fazla bir şey koparamayacağımızı anladım. Bu konuşmanın sorulara cevap olması gerekirken, sorulara soru olmuştu resmen. Şüphe çekmemek için hemen konuyu değiştirdim. Daha fazla ısrar edersek bizi Sıla'nın gönderdiğini zannedebilirdi.

Taksi şoförlerinin arabayı normalden hızlı kullanmaları sonucunda, saat dokuz buçuk gibi sahile geldik. Elif geç kalacağımızdan yakınmıştı ama insanlar daha yeni yeni gelmeye başlıyorlardı. Plajın büyük bir kısmı boştu.

İlk iki sıranın büyük bir bölümünü işgal etmiştik. Birbirimize olabildiğince yakın yerleri seçmemize rağmen, şezlong ve şemsiyeleri de olabildiğince birbirine yaklaştırdık. Biraz güneşlenip sohbet ettikten sonra, Su büyük bir neşeyle yerinde zıplayarak denize girme vaktinin geldiğini duyurdu. Hemen ardından onun gibi gülücükler saçan Çağatay'ı kolundan çekti ve birlikte koşarak denize ilerlediler.

"Bu çocuğa ödül falan veremez miyiz?" dedi İrem, gülerek onları izlerken. "Bu kıza nasıl katlanıyor, anlayabilmiş değilim."

Birinin kolumdan çekiştirdiğini hissedince bakışlarımı kaldırıp Çetin'e baktım. "Hadi," dedi. "Biz de yüzelim."

Beni aniden çekince, kalkıp onunla birlikte koşuşturmaya başladım. Su'yu boğmaya çalışan Çağatay'ın yanına gittik. Su serbest kaldığında kahkaha atarak yüzeye çıktı.

"Hadi," dedi Çetin. "Deniz güreşi!"

"Ne güreşi?" dedi Su. Çağatay cevap vermeden arkasından eğilip onu omzuna alınca hafif bir çığlık kopardı. Onları gülümseyerek izlerken, birden suyun yüzeyinden yükseldiğimi fark ettim. Birkaç saniye sonra bacaklarım Çetin'in göğsünden sarkıyordu. Dengede durmaya çalışırken kollarımı iki yana açtım.

"Biraz ileri gidelim," dedi Çetin. "Bu mesafeden düşerlerse bir yerlerini vururlar."

Arkadaşlarımın bu önemli detayı bildiklerini biliyordum ama yine de "Yüzme bilmiyorum!" diye panikle hatırlatma gereği duydum.

Çetin, "O kadar derine gitmeyeceğiz," diyerek beni sakinleştirdi ve sözünde durarak, yavaşça ilerledi. Çağatay'la karşı karşıya geldiklerinde, otomatik olarak biz de Su'yla göz göze geldik. Gözlerinden nasıl eğlendiğini görebiliyordum. Cıvıl cıvıldı.

"Hazır mısınız?" dedi Çağatay.

Çetin, "Hiçbir şekilde kızlara müdahale yok," diyerek kuralları sıralamaya koyuldu. Yüzünü görmesem de gülümsediğini anlayabiliyordum.

"Zaten biz de o sırada birbirimizi itip kakıyor olacağız," dedi Çağatay. Bunu, beni şaşırtan bir mutluluk ve neşeyle söylemişti. "Kızlara karışmamıza vakit bile kalmayacak."

Onlar konuşurken başımı kısa bir süreliğine kıyıya çevirdim. İrem elinde telefonuyla muhtemelen video çekerken, diğerleri de kahkahalarla bizi izliyor, birazdan görecekleri vahşete kendilerini hazırlıyorlardı.

"O zaman," dedi Çetin. "3, 2, 1!"

Çetin geri saymayı durdurunca, aynı anda ikisi de öne doğru atıldı. Refleks olarak kollarımı Su'ya doğru uzatırken, onun da aynısını yapmakta olduğunu gördüm. Onu var gücümle itmeye çalışırken o da beni itiyordu. İlk anda beklemediğim bir güç uyguladığı için neredeyse düşecektim.

Kahkahalar yükselirken, Çetin'in bir hamlesinden olsa gerek, Çağatay bir an geriledi. Su da bununla birlikte dengesini yitirince, var gücümle onu itip denizi boylamasını sağladım. Kollarımı havaya kaldırıp zafer çığlığı atarken, arkadaşlarına dönüp büyük bir gülümseme eşliğinde İrem'e poz verdim.

●

İrem Doğan...

Su ve Defne'nin büyük savaşı, Defne'nin galibiyetiyle son buldu. Arkadaşım gülümseyerek bizim olduğumuz tarafa dönüp poz verirken, çektiğim videoyu ömrümün sonuna kadar saklamayı planlıyordum.

"İçecek bir şeyler almaya gidiyorum." Arda'nın sesini duyduğumda videoyu yeni kapatmıştım. Bakışlarımı ona çevirdim. "Bir şey isteyen var mı?" diye sordu.

Herkes siparişini iletirken, "Ben de seninle geleyim," dedim cüzdanımı kaparak. "O kadar içeceği tek başına taşıyamazsın."

Elbette taşırdı.

Fakat benim onunla konuşmak istediğim, daha doğrusu sormak istediğim şeyler vardı. Buraya ilk geldiğimiz gün, fare yakalarken bana bir şey söyleyecekti ama yarıda

kesilmişti. Önemsiz olduğunu iddia etmesine rağmen, söyleyeceği şeyin onun için önemli olduğunu hissetmiştim. O zamandan beri doğru zamanı kolluyordum ve şimdi o zamanı bulmuştum.

Arda'nın "Gerek yok," dediğini duydum ama duymazdan gelerek, yeni açıldığını öğrendiğim büfeye doğru ilerlemeye başladım ve ona peşimden gelmek dışında bir şans tanımadım.

Sonunda benimle yan yana yürümeye başladığında, "Arkadaşın nasıl?" dedim direkt konuya girmek istemediğimden. Mete'yi kastettiğimi ikimiz de çok iyi biliyorduk.

"İyi," dedi Arda. "Gerçi Defne'nin mesajını ilettiğimde oldukça şaşırdı ama atlatılmayacak bir şey değil." Kaşlarını çatılırken adımlarım yavaşladı. Şaşkınlıkla Arda'nın gözlerinin içine baktım. Soru işaretleriyle dolu olan gözlerime odaklanınca, "Senin haberin yok muydu?" diye sordu.

Dikkatim tamamen dağılmış bir şekilde, "Neden haberim yok muydu?" dedim.

Arda, bu soruyu sormamı beklemiyor olmalıydı ki, hayretle kaşlarını kaldırdı.

"Defne," dedi. "Mete'yle görüşmek istemediğini söyledi."

Olduğum yerde durup onun suratına baktım. Defne bize, en azından bana, böyle bir şeyden bahsetmemişti. Evet, ne yapacağını bilmediği bir dönemden geçtiği sır değildi ama net bir şekilde karar verdiğini tahmin etmemiştim. "Kafasının karışık olduğunu biliyordum," diyerek dürüst oldum. "Ama bir karar verdiğini ilk kez duyuyorum."

Arda omuzlarını silkti. "Belki de Mete konusunu tamamen kapattığı için size olabildiğince geç açmak istemiştir."

Başımı aşağı yukarı sallarken tekrar yürümeye başladım. "Evet, olabilir." Bir süre sessizce yürüdük. Sonunda

"Bana söylemek istediğin şey neydi?" diye sordum. "İlk geldiğimiz gün."

Vereceği tepkiyi görmek için başımı ona çevirdim. O kadar tepkisizdi ki, zorlama olduğunu düşünmeden edemedim.

"Bilmem," diye omuz silkti. "Hatırlamıyorum."

"Önemli bir şeydi," dedim. "Hem sen öyle kolay kolay bir şeyleri unutmazsın."

Bana kısa bir gülücük armağan ettikten sonra, "İrem," dedi. "Gerçekten önemsiz."

Gözlerimi kıstım. "Hani hatırlamıyordun?" Teslim olan suçlular gibi ellerini kaldırmak ve yüzüne yerleştirdiği alaycı sırıtış dışında cevap vermedi. "Tamam, istediğin gibi olsun," dedim. "Ama unutma, şimdi değilse bile, yakın bir zamanda bu sorumun cevabını istiyorum."

O gün birkaç saniye daha Arda'ya vakit ayırmadığım için pişman olmaktan kendimi alamıyordum. Eğer o gün konuşabilseydik, şu anda böyle sürünüyor olmayacaktım.

"Pekâlâ," dedi Arda. "Nasıl istersen."

●

Defne Çınar...

"Hadi ama! Yaparsın!"

"İstemiyorum dedim."

Yaklaşık on dakikadır Çetin'in bana zorla yüzme öğretmeye çalışmasına katlanıyordum. Bu konudaki ısrarlarına bir türlü alışamamıştım. Çetin ne zaman birlikte denize ya da havuza gitsek, itirazlarıma rağmen kendini öğretmen zannediyor, beni Michael Phleps'e dönüştüreceğine inanıyordu. Günün sonunda ne kadar hayal kırıklığına uğrarsa uğrasın asla vazgeçmiyordu ve vazgeçecek gibi de durmuyordu.

Beni biraz daha derine çekerek, "Merak etme," dedi. "Herkes yüzme öğrenebilir. Biraz kendine inanırsan..."

Ama ben onu dinlemiyordum bile. Uzaklara bakıyor, dalgaların karaya yaklaşmadan önce ne kadar güçlü olduklarını gözlemliyordum.

Aniden suratıma su sıçratılmasıyla yerimde zıpladım. "Bir şeylerde başarısız olunca pes etmekten vazgeç!" dedi Çetin. Sesi bağırıyor diyebileceğim kadar yüksek olmasına karşın öfkeli değildi. "Bir şeyi başaramamak sana engel olmamalı. Aksine, o şeye ulaşmak için seni daha çok heyecanlandırmalı."

Sonraki yarım saat boyunca, büyük bir inatla bana yüzme öğretmeye çalıştı. Çetin'in bugün bana uyguladığı tutum o kadar ısrarcıydı ki, ilk kez öğretmenlik çabaları az da olsa sonuç verdi. En azından paniklemeden, yere basmadan dört beş metre kulaç atabiliyordum. Henüz yeni yeni yüzmeyi öğrenmeye başladığımdan olsa gerek, bir türlü nefesimi dengede tutamıyordum. Hızlı yorulduğumu görmek beni rahatsız etmiş, spora ağırlık vermeye karar vermemi sağlamıştı.

●

Sıla Yüksel...

Şezlongu güneşe çekmiş, kulaklıklarımı takmış, gözlerim kapalı bir şekilde güneşin tadını çıkarmaya çalışırken, birinin yanıma oturduğunu hissettim. Ancak kimseyle konuşmak istemiyordum. İçinde bulunduğum huzurun sonuna kadar keyfine varmayı umduğum bir zaman diliminde olduğumdan tepkisiz kaldım. Öyle ki yanıma oturan kişi kulağımdaki kulaklığı çektiğinde bile gözlerimi açmadım.

"Uyumuş olamazsın, değil mi?"

Sesin Bora'ya ait olduğunu fark ettiğimde kalbimin ritmi hızlandı ama yine de herhangi bir mimik sergilemedim. Gözlerimi açmadan, umursamaz bir tavırla "Uyudum," dedim.

"Ah, affedersin."

Bir şey söylememesine rağmen yerinden de kalkmıyordu. Sonunda gözlerimi açıp ona baktığımda beni izlediğini gördüm. Neyse ki hava yanan yanaklarımı kamufle edecek kadar sıcaktı.

"Ne oldu?"

"Bu akşam için hazırlıklı ol." İstemeden de olsa gerilip doğruldum. "Defne ve Mete'yi görüştürüyoruz."

"Ne?" dedim. Birkaç saniye önce hissettiğim utanç tamamen buhar olmuş, yerini meraka bırakmıştı. "Nasıl yani?"

Dudaklarında bir sırıtış belirirken anlatmaya başladı. Kurduğu her cümleyle birlikte heyecanım da artıyordu. Alnımda terler birikmişti ama bunun havayla pek bir ilgisi yoktu. Üzerimizde büyük bir sorumluluk olduğunun farkına varınca derin bir nefes aldım.

"Emin değilim, Bora," dedim sözleri bitince. "Diğerlerine neden anlatmıyoruz?"

"Çünkü diğerleri muhtemelen bu işe engel olacak," dedi. Haklı olduğunu bilmeme rağmen emin değildim. Bir şey söylemeden, Çetin'le birlikte yüzmeye çalışan Defne'ye baktım. Yaptığımız şeyin doğruluğunu sorgulamaya başlamıştım. Eğer ikisi de aralarındaki ilişki konusunda bir karara vardıysa, biz kim oluyorduk da karışıyorduk?

"Bora, emin değilim," dedim tekrar. "Eğer bir şeyler ters giderse bize kızacaklar, biliyorsun."

"Kızacaklar da ne olacak sanki?" dedi Bora. Yüzümdeki tereddüdü fark etmiş olacak ki, "Bunu arkadaşlarımız için yapıyoruz," diye ekledi.

"Ya bu yaptığımız daha çok incinmelerine neden olursa?"

Bora bana oldukça saçma bir yorumda bulunuyormuşum gibi baktı. "Sence daha fazla incinmeleri mümkün mü?"

Derin bir nefes alıp, haklı olduğunu bir kez daha kabul ettim. Eğer bir insanın yokluğuna alışmışsanız, varlığı size

bir şey katmıyordu. Hatta *Bu insan için mi kendimi bu kadar harpalamışım?* diye kendinize soruyordunuz.

"Pekâlâ," dedim. "Ama en ufak bir aksilik çıkarsa..."

"Çıkmayacak," diye bana güvence verdi. Derin bir nefes alırken haklı olmasını umdum.

●

Elif Kara...

"Sende bir şeyler var, dökül bakalım."

Fatih'le o filmlerdeki romantik yürüyüşlerin gerçekten de o kadar romantik olup olmadığını merak ederek, dalgaların kıyıya dokunduğu noktada yürüyorduk. Bir kolunu omzuma atmış ilerlerken keyfinin yerinde olduğunu biliyordum ama günlerdir üzerinde bir gerginlik olduğunu da hissediyordum. Sanki bir şeyler canını sıkıyordu ve canını sıkan o şeyi aklından atması mümkün değildi.

"Gözünden hiçbir şey kaçmıyor," derken keyifsizce gülümsedi. Beline doladığım kolumu destek vermek istercesine biraz daha sıktım.

"Biliyorsun," dedim. "Ne olursa olsun ben yanındayım."

Gülümsemesi biraz daha genişlerken, "Biliyorum," dedi. "Bazen kendime seni hak edecek ne yapmış olabilirim diye soruyorum."

Fatih'le birbirimize sürekli iltifat edip sevgi sözcükleri sıralayan tiplerden değildik. Bu yüzden söylediği söz dişlerimi göstererek gülümsememe neden oldu. Utangaç tavırlarımdan kurtulamadığım için, "Umarım bunu iyi anlamda söylüyorsundur," diyerek işi şakaya vurdum.

"Kesinlikle iyi anlamda," diyerek gülümsedi. Konunun dağılmasını istemediğimden, bir şey söylemeden gözlerine bakmayı sürdürdüm. Bir süre sonra derin bir nefes alıp, "Üniversite için biraz heyecanlıyım sanırım," dedi.

Bu, ne yazık ki beni de endişelendiren bir konuydu. Sevgilimin iyi bir okula gitmesini, iyi bir geleceği olmasını elbette çok istiyordum fakat ürkütücü, bir o kadar da gülünç bir ihtimal aklımdan çıkmıyordu. Fatih'in üniversitenin büyüsüne kapılıp, büyüdüğünü düşünmesi ve belki de yeni birilerini tanımayı istemesinden çok korkuyordum. Bu düşünceyi içime atmış, kimseye açmamıştım. Sürekli olarak kendime, Fatih'in böyle bir şey yapacak kadar ruhsuz olmadığını, olsa bile öyle bir durumda ondan kurtulduğum için şanslı olacağımı söylüyordum. Söylüyordum ama sadece söylemekle yetiniyordum. Mantığım bir türlü duygularımı bastıramıyordu.

Beynimdeki düşünceleri yok saymaya çalışarak, "Doğal," dedim. "Sonuçta gitgide hayata atılıyorsun."

"Aslında heyecanımın nedeni o değil," dedi. "Doğru dürüst bir yer kazanamazsam diye endişe ediyorum."

Omuzlarımı silktim. "Seneye birlikte tekrar hazırlanırız, ne olacak?"

Gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı. "Ama bu bir sene kaybetmek demek!"

Gözlerimi devirerek, "Ciddi misin?" dedim. Adım atmayı bırakmış, suratına bakıyordum. "Bu yaşlarda verilen bir iki sene sence kayıp mı? Kaç insan tanıdım, üniversiteyi ertelemesine rağmen şimdi çok iyi yerlerde olan, biliyor musun?"

"Öyle ama..."

"Aması yok!" diye karşı çıktım hemen. "Diyelim ki bir sene erteledin okulu... Ne var bunda? Hadi diyelim sonraki sene de erteledin. Ne olacak, söyler misin?" Ellerini tutup sıktım. "Bana, senin hayatından daha değerli olan bir şey söyle lütfen."

"Senin için mi?" Bir süre ciddi ciddi düşündü. "Kozmetik indirimleri."

Ben de onun gibi ciddi bir ifadeye bürünüp, bir süre düşünür gibi yaptıktan sonra, "Evet," dedim. "Sanırım haklı..." Gözlerinde öyle dehşet dolu bir ifade belirdi ki, konuşmamı yarıda kesip kahkaha patlattım. "Şaka yapıyorum," dedim. "Bak, istediğini düşün ama bize saçma dayatmalar uygulayan bir sistemin senden önemli olduğunu sakın düşünme. Üstelik bir şeyler başaran insanlardan hiçbir farkın olmadığını da aklına iyice kazı. Hem, hiçbir şey olamazsan da... Eh, ne yapalım? Bu memleketin torbacıya da ihtiyacı var."

Dudakları keyifle kıvrıldı. "Haklısın," dedi. "İnsanların bu stresle bir şekilde başa çıkmaları gerekiyor."

Orada öylece dururken, *Belki de geleceğin pek bir önemi yoktur,* diye düşündüm. Hayatın bize ne sunacağını elbette bilemeyiz ve kötü ihtimaller ne yazık ki her zaman varlığını sürdürecektir. Ama sürekli bu ihtimalleri düşünerek ve bu ihtimallerden kaçarak hayatımızı şekillendirmek ne kadar doğru?

Kollarımı Fatih'in beline sardım. Onun dudaklarını saçlarımın arasında hissederken, dalgaları izleyerek içinde bulunduğum anın son bulacağından endişe duymak yerine, anın keyfini çıkardım.

●

Su Erdem...

"Çetin," dedim. "Defne'ye yüzme öğretecek gibi. Ne dersin?"

Çağatay'la karadan epey uzaklaşmış olmamıza rağmen, Defne ve Çetin'i net bir şekilde görebiliyorduk. Çetin'in inatla Defne'ye nasıl kulaç atılacağını göstermeye çalışmasını ve Defne'nin de her denemesinde kendini biraz daha geliştirmesini izlemek, yüzmekten daha keyifli gelmişti bana.

"Tek seferde öğreneceğini pek sanmam."

Çağatay yorumunu yaptıktan sonra biraz daha geriledi. Deniz seviyesinin omzuma geleceği kadar gerilemiş olmamıza rağmen, Çağatay'ı elinden tutup biraz daha karaya yaklaştırdım. Dalganın ne zaman delireceği ve ne zaman bizi derine çekeceği belli olmazdı. Pinpirikli bir anne gibi davranıyor olabilirdim ama neyse ki Çağatay itiraz etmek yerine benimle biraz karaya yaklaştı.

"Yarın seni bir yere götüreceğim," dedim, kollarımdan tutup beni kendine çekmesine izin verirken. Gözlerinde aniden peyda olan merak parıltısı, dudaklarıma ufak bir gülüşün yerleşmesine neden oldu.

"Sen buraya ilk kez gelmiyor muydun?" dedi. "Nereye götürecekmişsin bakalım?"

Bir çocuğun afacanlığıyla gülümserken kollarımı onun boynuna sardım. "Evet, ilk kez geliyorum ama internet denen bir şey var artık. İstediğim her bilgiye kolayca ulaşabiliyorum. Medeniyetle tanışmanı öneririm."

Hiçbir fırsatı kaçırmadığım gibi, laf sokmak için bu fırsatı da kaçırmamıştım. Çağatay, bakışlarını sabır dilenircesine gökyüzüne çevirdikten sonra tekrar bana baktı. Bu davranışlarıma oldukça alıştığı için artık pek tepki göstermiyordu.

"Boş bir vaktimde tanışırım," diye geçiştirdi. "Peki, beni nereye götüreceksin?"

Başımı iki yana sallarken, "Olmaz," dedim. "Sürpriz."

Gizleyemediği gözlerinden okunan merakına şimdi biraz da umut eklenmişti. "Ama en azından bir ipucu verebilirsin." Bunu daha çok soru sorar gibi söylemesi gülümsememin yayılmasına neden oldu.

"Çok istiyorsan," dedim. "Güzel bir yere gideceğimizi söyleyebilirim." Tam dudaklarını aralamıştı ki, "Daha fazla bilgi yok!" diyerek onu susturdum.

Başını anladığını gösterir gibi sallarken, belime sarılı kollarını biraz daha sıktığını hissettim. "Pekâlâ."

O an kahkaha atmamak için kendimi zorlamam gerekti. Ah, zavallı çocuk! Gerçekten de mutlu olacağı bir şeyler bekliyordu.

Bunun benim sorumluluğum dâhilinde olmadığını kendime hatırlatarak vicdanımı bastırdım. Sonuçta ben sadece ona sürpriz yapacağımı söylemiştim. Sürprizin de çeşitleri vardı. Güzel bir yere gideceğimizi iddia etmem de... Eh, güzellik oldukça göreceli bir kavramdır, değil mi?

●

Elif Kara...

Dilim tutulmuş bir şekilde, ne diyeceğimi bilemez halde, bir önümdeki manzaraya bir de bana ışıl ışıl gözlerle bakan sevgilime bakıyordum. Hepimiz Fatih'in kazdığı derin çukurun etrafında toplanmıştık. Hoş, bana göre çukur değil, tam manasıyla mezardı.

Çağatay'la konuştuğu gayet açık olan Su, "Sana geçenlerde neden Fatih kadar romantik olmadığını sormuştum ya," dedi. Arkamda duruyor, muhtemelen onu duymadığımı düşünüyordu. "Unut gitsin."

"Sen *'Çocukluk zamanlarımdaki gibi kuma gömülmeyi özledim ama artık kocaman oldum, pek mümkün değil,'* demedin mi?" Fatih aramızdaki derin çukurun öteki tarafında duruyordu.

Bir eliyle alnının sağ tarafını kaşıyan İrem, "Lütfen beni de gömün," diye mırıldandı. "Ama kuma falan değil, Zincirlikuyu Mezarlığı'na. Cidden, artık size daha fazla nasıl tahammül ederim bilmiyorum."

Fatih, İrem'in söylediklerine kulaklarını tıkayarak, "Seni öldürecek değilim," dedi. "Yapmak istemediğimden değil ama etrafta bu kadar çok şahit varken olmaz." Ortamı

ciddiyetten kurtarmak için şaka yapmış olmalıydı. En azından öyle umdum.

"Kemiklerine çok faydası olur," diyerek fikrini sundu Defne. Sesi oldukça ciddi olmasına karşın gülmemek için kendini zor tuttuğunu hissetmiştim.

Fatih'in çocuk gibi masum bakışlar atmasına daha fazla dayanamayarak, "Pekâlâ," dedim ve çukura atladım. Çukur, belimin bir karış aşağısına uzanacak kadar derindi. Zaten derin olmasını bekliyordum ama bu kadar derin olması beni ürkütmüştü. Fatih'in son bir buçuk saattir Bora'yla birlikte sırf böyle bir şey yapmak için enerji sarf ettiğine inanmak istemiyordum ama açıkça belli olmuştu ki, sandığımdan daha enteresan biriyle birlikteydim.

Yere oturup ayaklarımı uzattığımda, çukurun kapatılması durumunda sadece boynumun açıkta kalacağını fark ettim. Bu, hem gerilmeme hem de rahatlamama neden oldu. Evet, en azından nefes alma konusunda endişe etmeme gerek kalmamıştı ama buradan ancak başkasının yardımıyla çıkabilecektim ve arkadaşlarımın ne kadar merhamet sahibi oldukları konusunda ciddi şüphelerim vardı.

"Fatih," dedim, nereden bulduğunu bilmediğim kürekle kumları üzerime atarken. "Umarım beni ne kadar örselediğinin farkındasındır."

Güneş tepemizde tüm heybetiyle parıldarken, gölgede olduğumuz için –daha doğrusu Fatih şemsiye almayı akıl ettiği için– şükrettim. İrem'in ona yardım ettiğini görünce, "Beni ne kadar da çok seviyormuşsun," diye söylenmeden edemedim. Arkadaşımsa sadece bana bakıp haince sırıtmakla yetindi. Bu gülüş bile, oradan kalkıp uzaklaşmam için yeterli bir sebepti ama... İnsan bazen cidden aptal oluyor.

Başta kumların pek ağırlık yapacağını düşünmemiştim ama hayatımda hiç bu kadar derine gömülmediğimden olsa

gerek, yanıldığımı hissediyordum. Üstelik Fatih ve Bora'nın çukuru açarken toz kaldırmaması için ıslattıkları kum da ağırlık yapıyor ve hareket etme kabiliyetimi sınırlandırıyordu.

Sonunda boğazıma kadar gömüldüğümde titrek bir nefes aldım. Su ve Sıla, üzerimdeki kumu düzleştirmek istediklerini söyleyerek çiğnediklerinde onlara dikkatli olmalarını söyledim. Ayaklarını burnumun dibinde görmek, tatması enteresan bir tecrübeydi.

"Pekâlâ," dedim yaklaşık on dakika sonra. "Çıkarın artık beni buradan."

Nedense, buraya oturmam konusunda bana en büyük güvenceyi veren sevgilim de dâhil olmak üzere, hiçbiri beni çıkarmak için bir hareketle bulunmadı. Onun yerine sinsi bakışlarını birbirlerinin suratında gezdirdiler ve kıvrılmak için çırpındıkları belli olan dudaklarına zincir vurmaya çalıştılar.

Aptal kafam!

"Hemen beni buradan çıkarıyorsunuz!" dedim. Sözlerimin etkisini arttırmak için her bir kelimesine vurgu yapmıştım ama görünen oydu ki umduğum etkiyi yaratmamıştı.

"Hemen mi?" Su elinden şekeri alınan bir çocuk gibi dudaklarını buzdu.

"Hemen."

"Ama daha eğlenceye yeni başlamıştık." Bu sefer konuşan Sıla'ydı. Gözlerimi dehşetle açarak ona baktım.

"Ben eğlenmiyorum," dedim.

"Elifçiğim," dedi Çağatay. "Bazı şeyler... Fedakârlık ister."

"Abarttınız artık," dedim son umudum olan Fatih'e dönerek. "Fatih, bana yardımcı olur musun?" Ama Fatih de arkadaşlarım gibi bana kötücül bakışlar atmakla yetindi.

"Seni biraz sinir edebileceğimi düşünmüştüm."

Gözlerimi kıstım ve bakışlarımı sırasıyla tüm arkadaşlarımın üstünde dolaştırdım. Sizi uyarıyorum," dedim. "Eğer

beni şimdi kaldırmazsanız, sonuçlarına katlanırsınız." Ama o an bile boş bir tehdit savurduğumun farkındaydım.

Fatih arkamdaki bir noktaya doğru ilerlerken, "Ben biraz üzüldüm sanırım," dedi Defne. "Hadi, kaldıralım kızı."

"Bu..." Defne'nin önerisi bir toz bulutu gibi kaybolurken Fatih'in sesini duydum. Onu görmek için başımı sağa çevirdim ama orada yoktu. Tam arkamda olduğunu o zaman anladım. "Geçen gün sırf gıcıklığına beni kıskandırdığın için."

Fatih'in sözleri biter bitmez başımdan yüzüme doğru uzanan ve tüm bedenimin titremesine yol açacak kadar soğuk olan bir ıslaklık hissettim. Etrafa tükürükler saçarak, "Artık sana asla güvenmeyeceğim!" dedim. Fakat içinde bulunduğumuz an o kadar saçma ve komikti ki, kurban olmama rağmen eğlenmekten kaçamıyordum.

Orada yaklaşık on beş dakika arkadaşlarımın eğlencesine –yoksa işkence mi demeliydim?– katlandıktan sonra, nihayet beni çıkardılar.

Bedenimin her noktasına yapışan kum tanelerine iğrenir gibi baktıktan sonra Fatih'e dönüp, "Bu halimden sen sorumlusun," dedim.

Bana masum bakışlarını gönderirken üzgün olduğuyla ilgili bir şeyler geveledi ama *gerçekten* üzgün olmadığı o kadar belliydi ki.

Üzerimdeki kumlardan kurtulmak için denize doğru ilerlerken Fatih'in peşimden geldiğini gölgelerimizden fark ettim. "Sinirimi bozuyorsun," dedim. Bir yandan da kollarımı kumdan arındırmaya çalışıyordum ama çabalarım elbette sonuç vermiyordu.

Belimde iki kol hissettiğim an ayaklarım da yerden havalandı. İstemsizce bir çığlık koparıverirken kahkahamı bastıramadım.

●

Defne Çınar...

Kıyıya oturup –dalgalar sadece ayak bileğime kadar uzanıyordu– kulaklıklarımı taktım ve anın keyfini çıkardım. Su'yun zorlamalarıyla yanıma aldığım koca şapka, parlayan akşam güneşine inat bedenimin büyük bir kısmını koruyordu.

Yalnız başıma kalabileceğim nadir bir zaman diliminde olduğumu fark edip buraya oturmaya karar vermemin üzerinden yalnızca on dakika geçmişti. Dalgaları izlememin tek nedeni düşünmekken, burada tüm düşüncelerimden arınmam ironik bir tezat oluşturuyordu.

Düşüncelerimin sessizliği bir kenara bıraktığı zamanlardaysa, kendime verdiğim kararın doğru olup olmadığını soruyor, kalbimin ilk kez mantığımla hemfikir olduğunu görüyordum. Duygularım ve düşüncelerim ilk kez bana aynı şeyi yapmamı söylüyordu. Mete'yle görüşmemeye karar vererek kesinlikle doğru olanı yaptığıma emindim.

Öyleyse içimi kemiren bu duygu neydi? Neden bu kadar huzursuz hissediyordum?

Sağ tarafımda bir hareketlilik hissedince refleks olarak başımı o yöne çevirdim. Birkaç saniye sonra Sıla da benim gibi oturmuş, ayaklarını öne uzatmıştı.

"Bana anlatmak istediğin bir şey var mı?" Kaşlarımı çatıp, kafam karışık bir halde suratına baktım. Neden bahsettiğini sezmek konusunda sıkıntılar çektiğimi anlamış olacak ki, bıkkın bir ifadeyle gözlerini devirdi. "Bora'yı takside aranıza almanızdan bahsediyorum," diye açıkladı. "Ne olduğunu anlamadım. Her şey birden oldu. Bir baktım, İrem herkese ne yapacağını söylüyor. Umarım sizi benim gönderdiğimi düşünmemiştir."

"Merak etme," diyerek ona güvence verdim. "Senden şüphelendiğini sanmıyorum."

Rahat bir nefes verdi. "Ne konuştunuz peki?"

Realist ve hayalcilikten uzak tarafım bu muhabbeti geçiştirme konusunda ısrarcıydı. Sonuçta bizimle konuşurken kimden bahsettiği net değildi. Gerçi ne bekliyordum ki? Açık açık Sıla'dan hoşlandığını itiraf edecek hali yoktu ya!

"Bora'yı yanlış anlamış olabilirim," dedim gerginlikle alt dudağını ısıran arkadaşıma bakarken. "İrem'e de fikrini sormanda fayda var ama bana sorarsan... Sana karşı boş olduğunu sanmıyorum."

Dudakları kıvrılırken beni şaşırtan bir mutluluk sezdim. Bora'dan ciddi ciddi hoşlanıyor gibiydi. Bu halini görünce sırıtmadan edemedim.

"Niye öyle gülüyorsun?"

"Hiç," diyerek omuz silktim. "Artık seninle de dalga geçebileceğimiz bir konu var."

Şakacı bir tavırla omzuma vurdu. "Sen tanıdığım en hain arkadaşsın."

"Kızlar!"

Çetin'in sesini duyduğumuzda aynı anda arkamızı döndük. Sanki aramızda kilometreler varmış gibi ayağa kalkmış bize el sallıyordu. Ardından yanına gelmemizi işaret etti.

"Bu çocuk niye böyle?" dedi Sıla, kısılmış gözleriyle onu izlerken.

"Ben yıllardır katlanıyorum," dedim. "Sen de alışırsın."

Kalkıp arkadaşlarımızın yanına gittik. Herkes olabildiğince birbirine yakın oturduğundan, bir konu hakkında oylama yapıldığını düşündüm ve Çetin'in oturduğu şezlongda yanına kuruldum.

Bu akşam bir şeyler yapalım diyoruz," dedi. "Bora kız kardeşiyle konuşmuş."

Bora başını aşağı yukarı sallayarak sohbete dâhil oldu. "Evet," dedi. "Bildiği bir gece kulübü varmış." Ardından

kaşlarını düşünceli bir ifadeyle çattı. "Niye böyle bir bilgiye sahip, pek anlamış da değilim. Annemle konuşmam lazım sanırım."

"Bana uyar," dedi Sıla. Çetin'in yanında, yere serdiği havlunun üstünde oturuyordu. Şemsiyenin gölgesine sığınmıştı. "Eğlenceli olur."

"Kesinlikle," diye katıldı Bora. "Siz ne düşünüyorsunuz?"

Gözlerimiz buluşunca yanıtlama gereği duyarak, "Bana da uyar," dedim. Herkes fikrini beyan ettikten sonra, akşam yapacağımız plan nihayet netliğe kavuşmuştu.

Saat yediye doğru, bizi bırakan taksiler tekrar geldi. Çetin'in de uyarısıyla son bir saat denize girmek yerine şezlonglarımızda uzanıp kurumayı beklemiştik. Kimse taksileri mahvetmek ve insanlara karşı mahcup olmak istemiyordu.

Buraya gelirken ön koltuğa oturmuştum ancak giderken o kadar şanslı değildim. Bu sefer benim bindiğim taksîde Su aceleci bir tavırla ön koltuğa oturdu. Hava sabahki kadar sıcak olmadığı için, bu duruma katlanabileceğimi düşündüm.

Nedense uzun araba yolculuklarında camı açıp rüzgârı hissetmeyi seviyordum. Hatta bu yüzden şoförün arkasına, cam kenarına geçmiştim ama klima çalışığı için ne yazık ki camı açmamam tavsiye edilmişti. Yol boyunca uzanıp camı açma dürtümü bastırmaya çalıştım.

Telefonumu çıkarıp galerime baktım ve gözüme çarpan ilk şey, sosyal medya hesaplarımdan silmeden önce kaydettiğim, Mete'yle olan fotoğraflarımız oldu.

Teknik olarak –iç sesim yine konuşmaya başlamıştı– *bir şeyleri silmenin nedeni, onu gözünün önünden kaldırmak değil midir? Madem telefonuna kaydedeceksin, neden hesabından sildin ki?*

İstemeden de olsa mantıklı konuştuğunu kabul etmeliydim. *Biraz sabırlı ol,* dedim zihnimin içinde. *Bazı şeyler yavaş yavaş olur.*

Fotoğrafın üstüne tıklayıp, tüm ekranı kaplamasını izledim. Bu anı çok iyi hatırlıyordum. Bir kafedeydik. Telefonu bir yere sabitlemiştik, muhtemelen bir kül tablasıydı. Mete kameraya gülümserken, ben de kollarımı onun koluna sarmış, ileri çıkan dudaklarımı yanağına uzatıyordum. Dudaklarım, onun yanağından sadece birkaç santim uzaktaydı.

Fotoğrafa uzun uzun baktıktan sonra, birinin dirseğiyle hafifçe koluma vurduğunu hissettim. Başımı kaldırdığımda, yanımda oturan Elif bana anlayışlı bir gülümsemeyle bakıyordu. Benim yaşadıklarımın çok benzerini yaşadığı için, beni bu konuda en iyi anlayanın o olduğunu seziyordum.

"Kızlar," dedim telefonun uyut tuşuna basıp ekranın kararmasına sebep olduktan hemen sonra. "Ben bir karar verdim. Sizinle de paylaşmak istiyorum."

Elif'in yanında oturan İrem, bana merak ve beklenti dolu bakışlar atıyordu. Ön koltukta oturan Su da çoktan arkasını dönmüştü. Sıla'ysa duruşunu değiştirmiş, bana daha rahat bakmasını sağlayacak bir pozisyonda durmuştu.

"Ben, Mete'yle tekrar konuşmama kararı aldım," dedim. "Düşündüm, taşındım... Onun da bitirmek istediğini benim dışımda herkesin bildiğini fark ettim. Bu durumda, tekrar görüşmek bize zarardan başka ne kazandıracak? İkimizi de üzmenin ne anlamı var?" Durup derin bir nefes aldım. "Sizi de peşimden buraya kadar sürükledim, çok üzgünüm."

"Şaka mı yapıyorsun?" dedi Su. "Hayatımın en eğlenceli tatillerinden birini geçiriyorum. Sizinle olmasam asla dövme yaptırmaya cesaret edemezdim. Utanmasam ayrıldığınız için sana teşekkür edeceğim." Su'yun sözleri aramızda kısa bir gülüşmeye neden oldu.

Elif kollarını bedenimin çevresine dolayıp bana sıkıca sarıldıktan sonra beni bıraktı. "Su'ya üzülerek katılıyorum," dedi. "Bu yolculuk eğlenceden uzak olsa bile, yine senin

yanında olmaktan mutluluk duyardık. Bırak artık şu saçma düşünceleri, Defne. Annemiz değilsin. Bu yüzden bizden sorumlu olduğunu falan düşünmekten vazgeç. Bizi neyin beklediğini bilerek seninle gelmek istedik. Hepimizin aklı var." Birkaç saniye durup muzipçe sırıttı. "En azından Sıla hariç."

Sıla şaşkınca gözlerini araladı. "Konu ne ara bana geldi, biriniz söyleyebilir mi?"

"Mete konusunda belki de en doğru karar budur," dedi Su. "Ama yine de... Ne bileyim, belki son kez konuşmanız daha iyi olabilirdi."

"Belki," dedim. "Ama artık iş işten geçti."

İrem, "Arda bana kararından bahsetmişti," dedi. "Onun aracılığıyla bunu Mete'ye söylemişsin." Arda'yla bu konu üzerinde hiç görüşmediğimizi hatırlayıp başımı aşağı yukarı salladım. "Anladığım kadarıyla Mete biraz şaşırmış ama Arda hiçbir duygusal çöküntünün kalıcı olmadığını düşünüyor."

"Anladım."

Su "Bence..." diyecek oldu ama "Mete'yle ilgili konuşmayı artık bırakalım, olur mu?" diyerek onu susturdum. Mete'yi aklımdan çıkarmak için kendi içimde verdiğim savaş yeterince zorken, arkadaşlarımla sürekli bu konuyu konuşmak istemiyordum. Bu, işimi kesinlikle kolaylaştırmazdı.

Su "Pekâlâ," diyerek gülümsedikten sonra önüne döndü. Konunun kapandığını anlayıp başımı cama yasladım.

Yolun akıp gidişini izlerken kulaklıklarımı taktım ve kendimi çalan şarkının huzurlu kollarına teslim ettim.

●

Sıla Yüksel...

Gözlerini kapatıp başını pencereye yaslayan arkadaşıma kısa bir bakış attım. Doğru ve yanlışı ayırt etmekte zorluk çekiyordum artık. Defne'ye cidden iyilik mi yapıyordum,

yoksa Bora'yla yaptığımız plan, onu üzmek dışında başka bir işe yaramayacak mıydı?

Başımı iki yana sallayıp bu fikirlerden kendimi arındırmaya çalıştım. Kafamdaki soru işaretlerini çöp kutusuna atıp kapağı kapattım. Elbette doğru olanı yapıyordum. Defne şimdi Mete'yle konuşmak, hatta konusunu geçirmek istemese bile, bundan beş sene sonra pişman olmayacağının bir garantisi yoktu. Aklının bir köşesinde *Acaba başka türlü olabilir miydi?* diye onu rahatsız eden pişmanlık tohumlarının olmamasını garantilemek istiyordum.

Eve geldiğimizde, sadece bir banyo olduğundan, ilk önce kimin duş alacağı konusunda kura çekmemiz gerekmişti. Vücudunu tuzlu sudan arındıracak ilk şanslı isim Arda oldu. Herkes sırasıyla banyoyu kullanacaktı ve ben altıncı sıradaydım. Bol bol vaktim olduğunu düşünerek balkona gittim. Güneş hâlâ şehri aydınlatıyordu ama o bunaltıcı sıcak yerine tatlı bir akşam esintisi hissediliyordu. Bir süre sokaktan geçen insanları izledim.

Masanın öbür tarafındaki sandalyenin hareket ettiğini duyunca, başımı kaldırıp oturmak üzere olan Bora'ya baktım. O ise bana bakmıyor, benim birkaç saniye önce yaptığım gibi insanları izliyordu. Esen rüzgâr hafifçe uzayan saçlarının arasında dans edince, akşam güneşinde ne kadar güzel göründüğünü düşünmeden edemedim.

Başının yavaşça bana döndüğünü görünce yanlış anlaşılmamak için bakışlarımı kaçırdım. Yanaklarımın ısınmaya başladığını hissediyordum. Gözle görülür bir kızarma yaşamadığımı ummaktan başka elimden bir şey gelmiyordu.

Balkon kapısına kısaca göz atıp, etrafımızda kimsenin olmadığından emin olunca, "Defne ve Mete görüşmeme kararı almış," dedim.

"Bu kararını mı değiştirdi?"

Başımı olumsuz anlamda iki yana salladım. "Mete'yi bu akşam nasıl kulübe getirmeyi düşünüyorsun?"

Kararlı duruşumu görünce dudakları belli belirsiz kıvrıldı. "Aslında ben de sana bu konuda danışacaktım."

Aniden duruşumu dikleştirdim. "Ciddi misin?"

Anında savunma yaparak, "Her şeye nasıl yetişebilirim?" diye sordu.

Başparmağımı ağzıma götürüp tırnağımın ucunu kemirirken olabildiğince hızlı düşünmeye çalıştım. Zihnimde belli belirsiz bir fikir kendini gösterirken, ayrıntılar üzerinde düşünmeye başladım.

"Aklından ne geçiyor?"

Bora'nın sorusuyla bakışlarımı ona çevirdim. Saçma bulmama rağmen, aklımdan geçenleri onunla paylaştım. Sözlerimi bitirdiğimde, "Evet," dedi. "Mantıklı."

"Bak, bu fikrin işe yarayıp yaramayacağından emin değilim," diyerek onu uyardım. "Alternatif bir plan yapmalıyız."

"İşe yarayıp yaramayacağını deneyerek göreceğiz. Daha fazla düşünmek için pek zamanımız yok."

"Sıla, sıra sende!"

Sıranın ne ara bana geldiğini anlamayarak gözlerimi kırpıştırdım. Bora'ya öfkelendiğimi hissediyordum. Her ne kadar istediğim bu olmasa da, "Evet," dedim öfkemi yansıtarak masadan kalkarken. "Belki biraz daha sorumluluk sahibi olup, kalkıştığın bazı şeylerin sonuçlarını düşünsen vaktimiz olabilirdi."

Onu orada tek başına bırakırken, bahsettiğim *tek* şeyin Bora'nın bu konuda düşünmeyi ertelemesi olup olmadığını kendime sordum.

●

Su Erdem...

Sıla saçlarını kurulayarak uzandığım yatağın ayakucuna oturunca, "Sıhhatler olsun," dedim. Üstünü diğer herkes gibi banyoda değiştirmişti.

"Teşekkürler." Rahatladığını gösteren derin bir nefes aldıktan sonra, "Dünya varmış," dedi. "Yeniden doğmuş gibiyim."

"Uzun süredir denize gitmiyordum," dedim. "Tuzlu suyun tüm bedenimi nasıl yapış yapış ettiğini unutmuşum."

Bana katıldığını belli edercesine başını salladı. Ardından "Baksana," dedi. "Şu bara bizi alırlar mı dersin?"

Başımı aşağı yukarı salladım. Bir an önce yirmi beş yaşında olup kendi paramı kazanmayı, sonra da o yaşa çivi çakmayı umuyordum. Hayatın bana çıkardığı sorunlarla ancak o şekilde baş edebilecekmiş gibi hissediyordum.

"Sorun yaşayacağımızı sanmam," dedim. "Neticede Bora'nın kız kardeşi önermiş."

"Orası öyle tabii," dedi. "Ama ne bileyim, o da ayrı bir sıkıntı zaten."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kimlik kontrolü yapılmayacak kadar illegal olan bir mekâna gitmek neden sadece beni huzursuz ediyor, anlamıyorum."

Kaşlarım çatılırken neden böyle mantıksız bir endişe duyduğunu anlayamadım. "Sıla," dedim. "İlk kez bara gitmiyoruz, ilk kez alkol tüketmeyeceğiz."

"Evet," dedi gözlerini devirip. Sanki ortada çok açık olan ama bir tek benim göremediğim bir gerçek varmış gibi sabırsızdı. "Ama daha önce gittiğimiz yerler hep tanıdıktı. Yabancı bir şehirde, yabancı bir yere gidiyoruz. Üstelik yasalara karşı gelinen bir yere..."

"Lütfen saçmalama," dedim ama ben de ister istemez onun gibi düşünmeye başlamıştım. Haklı olduğunu kabul etmek zorundaydım. Derken aklıma mantıksız bir şüphe düştü. Pınar sadece bu mekânı bildiğini söylemişti. Peki, daha önce bu bara kaç kere gitmişti? Bunun hakkında bir bilgi vermiş miydi? Beynimi hatırlamak için zorladım ama bir sonuca ulaşamadım.

"Seni bilmem ama ben yanıma ihtiyacım dışında para almayı düşünmüyorum," dedi Sıla. "Başımıza ne geleceği belli olmaz. Salak gibi birilerine paramızı kaptırırsak, tekrar ailemizden para istemek zorunda kalırız. Burada olduğumuz anlaşılırsa..." Derin bir nefes aldı. "Sanırım annem seksen yaşıma gelene kadar bana kolay kolay gün yüzü göstermez."

Saçlarını kuruladığı havluyu yatağın köşesine asıp, salona, diğerlerinin yanına geçti.

●

Defne Çınar...

"Parfümümü bulamıyorum!"

Su bir sağa bir sola koşuştururken, yatağa oturmuş, telefonun ön kamerasını ayna niyetine kullanarak kahverengi tonlarında, en sevdiğim rujumu sürüyordum. Kıyafet tercihimi siyah, askılı, mini bir elbiseden yana kullanmıştım. Kıyafeti biraz daha sporlaştırmak için belime kırmızı siyah bir oduncu gömleği bağlamayı ihmal etmedim.

"Çantana bak," dedi İrem, sabır dilenir gibi bir sesle. Vücuduna tam oturan, yüksek bel siyah bir şort ve kendisine bol gelen, V yaka mor bir tişört giymişti. Fazla özensiz ve fazla salaş giyinmesine rağmen nasıl bu kadar çekici görünmeyi başardığını bir kez daha merak ettim.

"Orada yok!"

Elif, Su'yun itirazlarına rağmen çantayı alıp kurcalamaya başladı. Yüksek bel lacivert kot pantolonu ve zincir askılı siyah bluzuyla fazla güzel görünüyordu. Özellikle o bluzu ondan kesinlikle yürütmenin bir yolunu bulmalıydım.

Elif çantadan küçük bir cam şişe çıkardı. "Aradığın şey bu muydu?"

Su mahcup bir ifadeyle gülümsedi. "Evet," dedi. "Buydu." Ardından saçlarına, giydiği lacivert renkli straplez bluzuna ve siyah kot eteğine parfümden bolca sıktı.

"Saçların yıpranmaz mı?" dedi Sıla. O da gözlerini ortaya çıkaracak açık mavi, askılı bir bluz ve kot şort giymişti.

"Hayır," dedi Su. Ardından, "Parfüm sıkmak istiyorsan saçlara, nabız bölgelerine ve diz kapağına sıkmalısın zaten," diye ders vermeye koyuldu.

"Lütfen, artık çıkabilir miyiz?" dedi İrem. Sabırsızlandığını anlamak için onu tanımak şart değildi.

Onunla aynı sabırsızlığı paylaştığımdan, "Kesinlikle," dedim ve hemen kalkıp rujumu çantama attım.

Salona gittiğimizde, erkeklerin beklemekten sıkıldıkları anlaşılıyordu. Çağatay doğrudan Su'ya bakıp bir ıslık çaldı. Su'yun yanaklarının aniden kızardığını görebiliyordum.

Çetin oturduğu koltuktan yavaşça kalkıp yanıma geldi. Bir elimi tutup beni etrafımda döndürürken nükteci bir ifadeyle sınıyordu. "Sen kimsin ve arkadaşıma ne yaptın?"

"Abartma," dedim ama Çetin'in mizacını bilmeme rağmen utanç duygusundan kaçamadım.

Fatih bir kolunu sevgilisinin boynuna atarken, "Anlaşıldı, beyler!" dedi. "Bu gece çok büyük ihtimalle karakolda sabahlayacağız." Elif onun karnına hafifçe vurdu ama bu iltifatlardan kesinlikle rahatsız değildi.

"Çıkalım mı?" dedi Arda, İrem'i belli belirsiz baştan ayağa süzerken. İrem başını aşağı yukarı sallayarak cevap verdi.

"Arkadaşlar," dedi Su. Kararsız olduğu bir konuda fikrini söylemeden önce attığı bakışlardan atıyordu. "Acaba yanımıza pek para almasak mı?"

Kaşları yukarı kalkan Fatih, "O nereden çıktı?" diye sordu.

"Ne bileyim, neticede bilmediğimiz bir yer."

"Ben de tam onu söyleyecektim," dedi Sıla. "Zaten yanımda çok para taşımayı sevmem."

"Abartmayın," dedi Elif. "Boşuna takıntı ediyorsunuz, en fazla ne olabilir ki? Hem zaten mekân Pelin'in..."

Bora, "Pelin daha önce oraya gitmemiş," diye araya girdi. "Giden birkaç arkadaşının anlattıklarına dayanarak önerdi. Çapsız insanlarla dolu bir yer olsa zaten bana tavsiye etmez ama olası bir soygunla karşılaşabiliriz. Su endişesinde haklı yani."

"Emin değilsek gitmeyelim isterseniz." Öneride bulunan isim İrem'di ama Su hemen karşı çıkarak, "Hayır," dedi. "Ne güzel eğleneceğiz işte."

Sıla "Kesinlikle," diyerek ona katıldığını belli etti. "Kötü şeyler her zaman başımıza gelebilir. Sadece önlem almamız yeterli."

"Pekâlâ," dedi Arda. "Sanırım haklısınız."

Herkes cüzdanında kısa bir düzenleme yaptıktan sonra nihayet dışarı çıktık. Yaklaşık yarım saat yürüdükten sonra, midemizin neredeyse bomboş olduğunu hatırlayıp bir şeyler yememiz gerektiğine karar verdik. Elif'in ısrarı üzerine kumru yiyecektik. Hayatımda hiç o kadar sucuk, salam ve sosisi bir arada görmemiştim. Önümüzdeki haftayı sanırım dişlerimi fırçalayarak geçirecektim.

Orada da olabildiğince vakit öldürüp, bara gitmek üzere yola koyulduk. O kadar çok dolaşmıştık ki, Alsancak'a geldiğimizde neredeyse ayaklarımı hissetmiyordum.

"Böyle şeyleri sürekli söyleyen kişi olmaktan nefret ediyorum, çünkü prensesi oynadığımı iddia ediyorsunuz," dedi Su. "Ama dönüşü kesinlikle taksiyle yapıyoruz."

Yol üstünde uğradığımız bakkaldan aldığım naneli şekerlerden birini daha ağzıma atıp, "Merak etme," dedim. "Kesinlikle sana katılıyorum."

Kapısında beş altı gencin sigara içip biralarını yudumlarken sohbet ettikleri bardan içeri adımımızı attık. Sarmaşık Bar'daki gibi iri yapılı, dil dökmemiz gereken bir bodyguard ile karşılaşmamıştık. Orayı hatırlayınca kaşlarımı çattım ve kulağıma şimdiden ulaşan hareketli müziğe rağmen neşemin kaçmasına mani olamadım. Orası, Mete'yi ilk gördüğüm yerdi.

Başımı iki yana sallayıp bu düşünceden sıyrılmaya çalıştım. Onunla ilgisi bile olmayan böyle zamanlarda, anılarla yüzleşmek artık ciddi anlamda kendime öfkelenmeme neden oluyordu.

İçeri girip, köşedeki dikdörtgen masalardan birine oturduk. İçerisi neon ışıklarla donatılmıştı. Oturduğumuz yere göre, sol duvar dibinde servis yapmakta olan barmaid'e baktım. Gece başlamamış olmasına rağmen, yorulduğu ve sıkıldığı net bir biçimde görülüyordu ama neşeli sırıtışını bir an olsun yüzünden eksik etmiyordu.

Bar, görebildiğim kadarıyla üç geniş odadan oluşan bir mekândı. Sağ tarafımızda kalan odada, karanlığa rağmen iki üç bilardo masası gözüme çarptı. İnsanlar masaların etrafına toplanmış, birbirlerine nazik olmayan tavırlarla meydan okurken kahkaha atıyorlardı.

Karşı duvardaki odanın bir numarası olduğunu sanmıyordum. Muhtemelen o oda da burası gibi insanların oturacağı koltuklarla doluydu. Vakit geçirmeye yarayan herhangi bir uğraş gözüme çarpmamıştı.

İçeceklerimizi söyledikten sonra, yaklaşık yarım saat boyunca sohbet ettik. Genel olarak eski rock gruplarının şarkıları çalıyordu. Babamın gençliğinde büyük hayranlık beslemesi yüzünden birkaç parçasını bildiğim Metallica grubunun bile şarkıları çalmıştı.

"Metallica mı?" dedi Çetin suratını buruştururken. O sırada *Sad But True* kulaklarımızı dolduruyordu.

"Ne varmış?" dedi İrem. Bu grubun sevdiği nadir gruplardan olduğunu biliyordum. "Sen dünyada bile yokken, bu insanlar konser veriyorlardı. Küçümsemek için yaklaşık otuz sene erken doğmalı ve müzik adına bir şeyler yapmalıydın."

Çetin aniden gelen bu tepkiye şaşırmış bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Küçümsemiyorum," dedi. "Sadece sence de biraz eski değiller mi?"

"Kabul et," dedim sağ dirseğimle koluna hafifçe vururken. "Ne kadar geçerse geçsin iyiler." Böyle düşünen nadir insanlardan olmadığımızı kanıtlamak istercesine diğer insanları gösterdim. Dans etmekle kalmayıp şarkıya da eşlik ediyorlardı.

"Belki," dedi Çetin. Yenildiğini kabul etmek istemediği zamanlarda takındığı bir ifadeyle bunu söylemesi gülümsememe neden oldu.

"Ben bir bira daha alacağım," dedi Bora, yerinden kalkarken. "Bir şey isteyen varsa parasını da verebilir." Bakışlarıyla masayı kısaca taradı. Göz göze geldiğimizde henüz yarısını yeni bitirdiğim biramı gösterdim. Sonunda kimsenin bir siparişi olmadığından emin olunca yanımızdan uzaklaştı.

"Bu çocuk bazen beni yoruyor," dedi Fatih, Bora'nın arkasından bakarken.

Su "Beni de," diyerek ona katıldı. "Sanki sürekli Çağatay'a yürümenin fırsatlarını kolluyor."

Çağatay içtiği suyu neredeyse püskürtecekti.

●

Bora Kızılay...

Barmaid'in yanına gelip, sandalyeye kuruldum. "Soğuk bir bira verir misin? Bardağa gerek yok."

Kadın gülümseyerek arkasındaki dondurucudan bir bira çıkardı ve kapağını açıp bana uzattı.

"Baksana," dedim hemen oradan ayrılmak yerine. "Aslında sana bir şey danışmam gerekiyor."

Kadının mavi gözlerinde fark edilir bir merak peyda oldu. Benden en fazla on yaş daha büyüktü. Sarı saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Köprücük kemiğindeki dövmenin yarısını gri tişörtü örtüyordu. "Tabii ki."

"Sana birilerinin kavga etmesine ihtiyacım olduğunu ve bunun için ödeme yapabileceğimi söyleyecek olsam, kime danışmamı tavsiye ederdin?"

Kadın kaşlarını kaldırdı. "İnsanların huzurunu kaçırma, çocuk." Neşeli tavrını hâlâ koruyordu ama artık bu tavırlara biraz da ciddiyet karışmıştı.

"Bak, sadece iyilik yapmaya çalışıyorum," dedim kollarını havaya kaldırarak. "Bu gece senin sayende genç âşıklar kavuşabilir." Sözlerimin komik olduğunu düşünmüş olacak ki, dişlerini göstererek gülümsedi. "Sadece beş dakikaya ihtiyacım var," dedim onu ikna etmek için.

Öne doğru eğilip, "Şu adamları görüyor musun?" dedi.

Dönüp baktığımda karşı odada, bilardo masasının etrafındaki birkaç adamı işaret ettiğini gördüm. Emin olmak için, "Şu masaya eğilen adamın yanındakiler mi?" diye sordum.

"Aynen," diyerek beni onayladı. "Onlara bir danış. En güvendiğim tipler onlardır. Yine de ilk etapta istedikleri paranın yarısını öde. Bir de Aysun'un önerisiyle size geldim dersen, daha kolay ikna olurlar."

Hemen ona döndüm. "Aysun sensin, değil mi? Birinin eski sevgilisi falan olmasın, kavgadan kastım bu değil."

İkinci kez dişlerini göstererek sırıttı. "Benim," dedi. "Merak etme."

Kadına teşekkür edip oradan ayrılırken biramdan bir yudum aldım. Adamlara ulaşmama birkaç metre kalmıştı ki, bir garson elinde dolu bir tepsiyle önümden geçti.

Bilerek ona çarpıp tepsisini düşürmesini sağladım.

Adam muhtemelen küfür etmeye hazır bir şekilde bana dönerken, "Özür dilerim," dedim hemen. "Tamamen kazayla oldu. Şu masada oturuyoruz," derken oturduğumuz yeri gösterdim. O sırada Sıla'yla göz göze geldik. Ne yaptığımı bildiği için onaylarcasına bana el salladı.

Bu gece ne kadar güzel görünüyordu.

Şu an yaptığımız şeye odaklanmak ve Sıla'dan gözlerimi ayırmak için büyük bir çaba sarf etmem gerekti. "Bizim masaya yazın, olur mu?"

Adam sevecen tavrıma karşılık olarak belli belirsiz gülümsemekle yetinince, asıl hedefim olan sert çocuklara yöneldim. Yaklaşık kırk kırk beş yaşlarında, benim neredeyse iki katım olan, beş kişilik bir gruptu. Onları görünce, yıllar sonra bizim de bu kadar havalı görünüp görünmeyeceğimizi merak ettim.

"Selam," dedim yanlarına yaklaşırken. Belli belirsiz selamıma karşılık verirken beni meraklı tavırlarla süzmeyi de ihmal etmediler. "Beni Aysun gönderdi," dedim. "Siz bana yardım edebilirmişsiniz."

●

Sıla Yüksel...

Bora karşımdaki yerine otururken, "Onlar kimdi?" diye sordu Fatih.

Bora önemsiz bir şeymiş gibi omuzlarını silktikten sonra, "Bilmem," dedi. "Sadece bana bilardo öğretebileceklerini düşünmüştüm ama sanırım pek ilgilenmiyorlar." Bana belli

belirsiz bir bakış attı ve ben o bakıştan her şeyin istediğimiz gibi gittiğini anladım.

Şimdilik, dedim hemen rahatlayan tarafıma. *Şimdilik istediğimiz gibi gidiyor.*

Müzik değişip günümüzdeki şarkılardan biri çalmaya başladığında, Bora'nın telefonunu çıkarıp dokunmatik ekranda parmaklarını hızla dolaştırmasını izledim. Birkaç saniye sonra masanın üstündeki telefonumun ekranı parladı. Dikkat çekmemek için sakin ama yanımda oturan Defne'nin fark edememesi için bir o kadar da hızlı bir şekilde telefonu aldım. Mesaj elbette Bora'dandı.

Her şey yolunda. Mete'ye mesaj attım. En fazla yirmi dakikaya burada olacaktır.

Mesajı okuduktan sonra boğazımda oluşan yumruyu yok etmek için sertçe yutkundum. Kalbim boğazımda atarken mesajı yanıtladım.

Umarım her şey yolunda gider ve bu işin sonunda pişman olmayız.

Mesajı gönderdikten sadece bir saniye sonra Bora'nın telefonundan bildirim sesi yükseldi. Dikkat çekmemek için telefonu elimden bırakmayıp, kurcalamaya devam ettim. Cevabı beklediğimden de hızlı geldi.

Endişelenme. İşin sonunda bize teşekkür edecekler.

Tam konuşmanın noktalandığını düşünerek telefonu bir kenara bırakacaktım ki, Bora'dan gelen yeni bir mesajla telefonum tekrar titredi.

Mavi yakışmış.

Beklemediğim bir anda, beklemediğim bir şekilde ettiği bu iltifat karşısında ne diyeceğimi bilemedim. Göz ucuyla ona kaçamak bir bakış attığımda, gözlerini telefonuna sabitlediğini gördüm ama sanki bana baktığını *hissediyordum.*

Daha ben ne olduğunu anlamadan, parmaklarım benden bağımsız bir şekilde çabucak bir şeyler yazdı.

Teşekkürler. Sen de iyi görünüyorsun.

Bora'yla aynı anda başımızı telefondan kaldırıp birbirimize baktık ve ne gariptir ki, sanki önceden anlaşmış gibi aynı anda dudaklarımıza belli belirsiz bir gülümseme yerleştirdik.

●

Bora'nın söylediği gibi, yaklaşık on beş dakika sonra Mete kapıdaydı. Defne'nin bir psikopat tarafından alıkoyulduğunu öğrendiğim kadar olmasa da, oldukça güçlü ve tatsız bir heyecan hissediyordum. Bora, Mete'ye içeri girmesini söyledi ve bana başlama vakti geldiğini gösteren bir bakış attı. Defne'ye döndüm.

"Defne!" dedim yersiz bir neşeyle. "Bana bir soda alır mısın?"

Bakışları henüz bitmemiş birama kısaca dokundu. "İçeceğin bitmemiş ki," dedi. "Hem, sen niye almıyorsun?"

Ona mızmız ve mutsuz bir çocuğun bakışlarıyla baktım. "Ben bu sabah senin için kola almıştım ama," diye bir hatırlatmada bulundum. Aramızda söze dökülmemiş bir anlaşmaydı bu. Paranın lafını hiç etmezdik. Eğer biriniz diğerine bir şey alıyorsa, karşı taraf bunu ilerleyen zamanlarda onun ihtiyacı olan bir şeyi alarak öderdi. Aynı şey ufak tefek hizmetler için de geçerliydi ve ben sırf bu kozu kullanmak için o kadar yol yürümüştüm.

Bana bıkkın bir ifadeyle baktıktan sonra, "Pekâlâ," dedi. Yavaşça yerinden kalkıp, buzdolabına ulaşmak için bilardo masalarının olduğu odaya yöneldi.

Ne kadar geçtiğini bilmiyordum. Benim için sanki yıllar geçiyor gibiydi ama muhtemelen sadece otuz saniye kadar sonra, Bora arkamdaki bir noktaya sabitledi bakışlarını.

Arkamı döndüğümde Mete'nin kapının önünde, şaşkınlık dolu bir ifadeyle bize baktığını gördüm. Sanki dünyaya yeni gelmiş ve çevresinde olup biteni anlamlandırmaya çalışan bir bebek gibiydi.

Bora hızla yerinden kalkmadan önce, Arda'nın "Mete?" diyen sesini duydum. Ardından herkesin bakışı tek tek benim baktığım noktaya çevrildi. Diğer Kuzey erkekleri de Bora'dan birkaç saniye sonra kalkıp Mete'nin yanına ulaştılar. Aralarında kısa bir konuşma geçti. Bir müddet sonra bu sakin konuşmalar, tartışmaya benzer bir hararet kazandı.

"Ne işi var bunun burada?" dedi Su. Ona baktığımda hem tedirgin hem öfkeli bakışlarıyla karşılaştım.

Alelacele, "Sakın bir şey yapayım deme!" dedim. Su gibi bariz bir detayı nasıl atlayabilmiştik? Herkesi sakin tutmayı başarsam bile, Su bir türlü konuşmadan duramazdı ki.

Ne yazık ki işler tahmin ettiğim yönde gelişiyordu ve bunun için belki de ilk kez lanet okudum. Su hızla kalkıp diğerlerinin yanına giderken biz de ona eşlik ettik. Yanlarına gittiğimizde havada öyle kuvvetli bir kıvılcım hissettim ki, kibrit çaksam alev alacaktık sanki.

"Ne arıyorsun burada?" dedi Su. Sesi, az öncekine kıyasla kat kat kontrollüydü. Öfkeli bir tavırla başını kaldırıp birkaç saniye boynunu ovaladı. Çağatay'ı üzmek istemediği için arkadaşına olabildiğince ılımlı yaklaşmak istiyordu ama kendi arkadaşının ne kadar üzüldüğünü de göz ardı edemiyordu. Onu çok iyi anlıyordum.

Bora hemen araya girip, sakinleştirici bir ifadeyle konuştu. "Su," dedi. "Tamamen benim bok yemem. Yanlışlıkla garsonun tekine çarpıp ne var ne yoksa devirdim. Üzerimize pek fazla para da almadık, biliyorsun."

"Bana Defne'yi yollamam için mesaj gönderdi," diyerek yükünün bir kısmını taşımaya gönüllü oldum.

Bana kısa ve minnettar bir bakış attıktan sonra konuşmasına geri döndü. "Şimdi Defne'yle birbirlerini görmeden gidecek, sorun yok."

Mete'ye baktığımda öylece etrafına bakındığını gördüm. Sanki orada olduğumuzun bilincinde değil gibiydi. O an, Defne'yi görmeyi umarak mı, yoksa bundan korkarak mı çevresini incelediğini merak ettim.

Arda, Bora'yı öyle dikkatli izliyordu ki, tedirgin olmadan edemedim. "Her neyse," dedim. "Artık gitsen iyi olur."

Mete başını aşağı yukarı sallarken yavaşça arkasını döndü. O an, ne kadar incinmiş olduğunu fark ettim ve ilk kez, yaptığımız şeyin doğruluğundan emin oldum. Bu bakışı atabilen bir insan, arkadaşımla tekrar konuşmalıydı. Bu işin bizim eserimiz olduğu ortaya mı çıkacaktı? Umurumda değildi. Arkadaşlarımın tepkisine mi maruz kalacaktım? İlk kez tartışmayacaktık ya.

Biz, iki insanı bir pişmanlıktan kurtarmıştık ve önemli olan buydu.

Mete henüz belli belirsiz bir adım atmıştı ki, Defne'yi yolladığım odadan tiz bir çığlık yükseldi. Mete dâhil hepimiz ne olduğuna bakmak için birkaç adım öne çıktık. Defne, tam da istediğimiz gibi, birbirine yumruklarını sallayan dört iri yarı adamın arasında kalmıştı ve bir adım dahi atamıyordu.

"Siz burada kalın," dedi Mete odaya doğru koşarak. Onun gidişini izlerken Bora'ya kaçamak bir bakış attım. Ona baktığımda, bana sinsice sırıttığını gördüm. Planımız son hamlemize kadar tıkır tıkır işlemişti. Dizlerimin üstünde kaymamak için kendimi zorluyordum.

●

Defne Çınar...

Sıla'nın sodasını almış masamıza doğru ilerlemek üzereydim ki, iri yarı heriflerin tam önümde birden birbirini

itip kakması korkuyla gerilememe neden oldu. Birilerinin kavga ettiğini anlamam sadece birkaç salise sürdü. Yükselen bir kadın sesini duyduğumda uzaklaşmaya çalışıyordum ama ben nereye gidersem adamlar da oraya geliyordu sanki. Kavgaya sonradan iki kişinin daha dâhil olmasıyla, çıkışım iyice imkânsızlaşmıştı.

Metallica'nın *Nothing Else Matters* şarkısı kulaklarımı doldururken, gerçekten böyle bir anda bu duygusal şarkıyı seçmeyi nasıl becerdiklerini düşündüm.

Kalabalık kavgayı izlemek için toplandıkça, buradan kurtulmam iyice imkânsız bir hale bürünüyordu. Kara kara düşünürken, sırtımda birinin bedenini hissettim. İlk etapta tepkisiz kaldım ama belime bir kolun dolandığını fark edince, kargaşadan yararlanmaya çalışan bir sapıkla karşı karşıya olduğumu düşünüp hiddetle arkamı döndüm. Elimdeki cam şişeyi karşımdakinin kafasına indirmeye hazırdım.

Bu... Olamaz!

Gözlerimin şaşkınlıkla kocaman aralandığını hissederken, mantığım şahit olduğum manzaraya direniyordu. Mete... İmkânsızdı. Buraya nasıl gelebilirdi? Mümkün değildi.

Ama karşımdaydı işte. Bu kadar kısa sürede yaşanan onca şeyden sonra, yine bal rengi gözlerine bakıyordum. Yine bana dokunuyordu. Uzansam, onu öpecek kadar yakındım.

Duygularım o kadar karışıktı ki, onun gözlerinde de benim hissettiğim şaşkınlığı görmem için birkaç saniye geçmesi gerekti. Sanki ben bir izleyiciydim ve tüm bu yaşananlar bir filmin parçasıydı. Benliğimin kontrolünü elimde tuttuğumdan şüphe duyuyordum.

Benim için sonsuzluğa eş değer olan birkaç saniye boyunca öylece birbirimize baktık. Yüzünü sanki yıllardır görmemişçesine incelerken, deli gibi çarpan kalbimi dizginlemeye çalışıyordum. Günlerdir kaçtığım, yok saymaya

çalıştığım ne kadar düşünce ve anı varsa, hepsi toplanmış bana saldırıyordu.

Ne diyeceğimi bilemeyerek öylece suratına bakarken, beni şiddetle kenara çekmesiyle afalladım. Hemen ardından, kavga eden adamlar az önce durduğum noktaya yuvarlandı. Kalabalık kontrolden çıkmış bir şekilde tezahürat yaparken bir adamın kuvvetli sesi hepsini bastırdı. "Polis geliyor!"

Kavga eden adamların ayrılması dışında, kimseden başka bir tepki gelmedi. Herkes sakince dağılıp masalarına ilerledi. Ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissederek Mete'ye döndüm. "Reşit değilim," dedim ama bunu söylemesem de bakışlarından tam olarak bu ayrıntıyı düşündüğünü anladım.

"Reşit değil misin?" Bir kadının bize bakarak konuşmasıyla ona döndük. Onu hemen tanıdım. Burada çalışan barmaid'ti bu. Başımı iki yana sallayınca, üzerinde *Sadece Personel* yazan kapıyı gösterdi. "İçeri girince sağdaki koridoru takip edin. Koridorun sonunda, solda bir kapı var. Çöp konteynerlerinin olduğu çıkmaz sokağa açılıyor. Dışarı çıktığınızda, kapının sağ tarafında bir sokak girişi daha olacak. Orada yaklaşık on beş yirmi dakika bekleyin."

Kadına yarım yamalak teşekkür etmeye çalıştım ama sesim o kadar tizdi ki, kendim bile duymakta zorlanmıştım. Mete'nin bileğimi çekiştirmesiyle onu izledim. Birlikte kadının tarif ettiği gibi kapıdan geçip, koridorun sonundaki dış kapıya ulaştık ve dışarı çıktık. Artık bileğimi bırakmıştı. Dokunduğu yerin uyuştuğunu hissediyordum.

"Kapının önüne şu konteyneri itmeli miyiz sence?"

Yeniden sesini duymak, ikinci bir şok dalgasına kapılmama neden oldu. Başımı iki yana sallarken, sesimin olabildiğince duygusuz çıkmasını umarak, "Gerek yok," dedim. Ardından sağ tarafa dönüp, dikkatli bakılmadığı sürece

fark edilmeyen diğer sokağa doğru ilerledim. Sokak demek ne kadar doğru bir tabir olurdu bilmiyorum, zira burası iki büyük binanın arasında kalan, unutulmuş bir boşluktan fazlası değildi.

Yaklaşık iki metre genişliğindeki yoldan geçerken Mete'den olabildiğince uzak durmaya çalışıyordum. Aynı uğraşı onun da verdiğini fark edince içimde garip bir huzursuzluk oluştu.

Yolun sonuna bir duvar örülmüş, önüne de iki kişilik eski bir koltuk konulmuştu. Birlikte o koltuğa oturduğumuzda, müziğin sesi buradan bile kulaklarımıza ulaşıyordu. Gözlerimi kapatıp, kendimi şarkının sözlerinde kaybolmaya adamak istedim.

Rahatsız edici bir sessizlik çökmüştü üstümüze. Sanki birbirini çok iyi tanıyan ama birbiri hakkında hiçbir şey bilmeyen iki yabancı gibiydik.

"Burada ne işin var?" diyebildim sonunda. Hem konuşmak zorunda hissettiğim, hem de cevabını merak ettiğim için bunu sormuştum.

Bana kısa bir bakış attıktan sonra, "Bora çağırdı," dedi. Kaşlarımın çatıldığını görünce, "Bizi buluşturmak için değil," diyerek arkadaşını savundu hemen. "Küçük bir sorun yaşamış. Hem merak etme, düşündüğün gibi olsaydı..."

"Gelmez miydin?" diyerek sözünü tamamladım. Bir şey söylemeyip, suratıma bakmayı sürdürdü. Anlam veremediğim bir öfke beni sararken, "Tabii ya," dedim. "Elbette gelmezdin." Bakışlarımı ondan kaçırıp tekrar karanlığa çevirdim.

"Sanki sen aynısını yaşasan farklı bir tepki verirmişsin gibi konuşma," diyerek beklemediğim bir hışımla çıkıştı. Ona baktığımda, bakışlarını benden uzağa çevirmiş, dirseklerini dizlerine dayamıştı. "Ah, doğru ya," dedi. "Sen zaten farklı bir karar vermemiştin."

Onunla tekrar görüşmek istemememe vurgu yaptığını fark edince kanım dondu. Artık öfkemi zapt etmekte ciddi bir sorun yaşıyordum. "Gerçekten mi?" dedim. "Benimle görüşmekten kaçan biri için, sence de fazla iddialı laflar değil mi bunlar?"

"Ben seninle konuşmayı kabul etmiştim," dedi. Koltukta bedenlerimizi tamamen birbirine çevirmiştik. Saygıyla ayrılma klişesini çoktan bir kenara bırakmış aşikârdı.

"Evet," dedim. "Haftalar sonra, canın ne zaman isterse! Peki, tekrar konuştuğumuzda ne olacaktı, ne söylemeyi düşünüyordun?" Konuşmasına izin vermeden devam ettim. "Şu saçma sapan konuşmaları yapmak dışında başka hiçbir şey söylemeyecektin," dedim. "Bana ne kadar değer verdiğini geveleyecek ama böylesinin ikimiz için daha iyi olduğunu söyleyecektin. Günün sonunda ikimiz de sadece mutsuzluk elde edecektik. Böyle bir konuşmayı yapmanın ne gereği var ki?"

"Sanki sen ne için geldin?" diye bir soru sorarak beni şaşırttı.

"Ben..." diye hemen çıkıştım ama o ana kadar bunu tam olarak düşünmediğimi fark ettim. Bakışlarımı ondan kaçırarak, "Ben," diye tekrarladım. Sorusu karşısında afallamam onu da şaşırtmıştı. "Bilmiyorum, yani... Ne bileyim işte! Artık önemli mi?"

Ejderhaların var olduğunu iddia etmişim gibi, "Evet," dedi.

"Duruma göre hareket edecektim," diye cevap verdim. "Seni aradığımda..." Konuşmamızı hatırlayıp, derin bir nefes aldım. "Bana tam olarak bir şey söylemedin bile."

"Ama sen zaten söylenecek her şeyi söylemiştin," dedi. "Beni terk ettiğin akşam, hatırladın mı? Ayrılmamızın hiçbir gereği olmadığını söylememe rağmen."

Ses tonunun suçlayıcılığı karşısında ürperdim ama bu hissettiğim öfkenin artmasına engel olmadı. "Sen, sen, sen!" dedim şiddetle yerimden kalkıp birkaç adım atarken. Tekrar ona baktığımda, "Bazı şeylerin benim için de ne kadar zor olduğunu niye kabullenmek istemiyorsun? Her zaman senin duyguların mı önemli?" diye sordum.

"Gerçekten mi?" dedi. Doğrulmasına rağmen yerinden kalkmadı. "Biz birlikteyken hep benim duygularım mı önemli oldu, Defne?"

"Söylediklerimi lastik gibi istediğin yere çekiştiremezsin," dedim. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Bilmiyorum!"

"Neden mutsuz olduğumu görmüyorsun?"

"Peki, neden sen *benim* mutsuz olduğumu görmüyorsun?!" Aniden sesini yükseltince şaşkına döndüm. Bana karşı ilk kez kontrolünü bu şekilde kaybetmişti. Yeniden dirseklerini dizlerine yaslayıp yüzünü avucuna gömerken, "Defne... Özür dilerim," diye mırıldandı ama ben dudaklarını aralamak dışında bir tepki veremiyordum.

"Mete," diye belli belirsiz fısıldadım yanına doğru giderken. Tam karşısında durup, bana bakmasını bekledim ancak o başını yerden kaldırmayınca konuşmayı sürdürdüm. "Başka bir şey var, değil mi? Bizim dışımızda, başka bir şey var. Hatta bizden daha önemli bir şey."

Bana bakmamayı sürdürürken bir hıçkırık sesi duydum ve o noktada her şey önemini yitirdi. Terk edenin kim olduğu belli olmayan dengesiz ilişkimiz, birbirimize olan öfkemiz, hislerimiz... Hepsi önemini yitirdi. Sizin için değerli olan birinin kalbindeki kırıkları gördüğünüzde, kendi kalbinizi hiçe sayabiliyordunuz.

"Hey," diye fısıldadım, ona yaklaşıp saçlarını okşarken. "Ben buradayım."

Cevap vermedi ama doğrulup aniden belime sarıldı. Beklemediğim bu davranışı bir an afallamama neden olsa da, hemen kendimi toparlayıp, küçük bir oğlan çocuğunu teselli eder gibi saçlarını okşadım. Sanki kelimeyi ezberlemek istermiş gibi sürekli, "Buradayım," diyordum. "Buradayım, yanındayım."

Birkaç dakika sonra belimdeki kolları gevşeyince, beni bırakacağını sandım. Ama o, beni kendine çekerek dizlerine oturmamı sağladı. Normalde şu durumdan utanabilirdim ama içimde utanç duygusundan en ufak bir iz bile yoktu. Kollarını yeniden belime sardığında, ben de ona sarılıp burnumu saçlarına gömdüm. Yüzyıllardır almadığımı hissettiğim kokusunu burnuma çekerken, "Buradayım," diye tekrar ettim.

"Ama sonsuza dek burada olmayacaksın."

Sözleri kalbimi parçalıyordu sanki. "Ne zaman bana ihtiyacın olursa yanında olacağım," dedim. "Ölmediğim sürece."

Bir kez daha hıçkırırken, "Ama beni terk ettin," dedi. Artık onun gibi gözyaşı dökerken şakağına bir buse kondurdum.

"Ama yine peşinden geldim," dedim. "Her zaman gelirim."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Tanımadığımız biri barın ortasında polisin geldiğini haykırınca, Bora'nın ısrarı sonucunda arkadaşlarımla eşyalarımızı alıp arka kapıdan hızla sıvıştık. Defne'yi geride bırakmak hiçbirimizin hoşuna gitmiyordu ama en azından Mete'yle olduğunu bilmek içimizi ferahlatıyordu.

Kuzeyli arkadaşlarımız ve Çetin'e hesabı ödemek dışında başka bir seçenek bırakmamıştık ve bu yüzden bir miktar suçlu da hissetmiştik ama o an hissettiğimiz panik kesinlikle vicdanımızı susturmayı başarıyordu.

Yeterince uzaklaştıktan sonra ilk işim Mete'yi aramak oldu ama ne yazık ki Mete'den bir cevap alamadık. Defne'nin çantası ve telefonu bizde olduğundan ona ulaşmamız imkânsızdı. Su her zamanki gibi fazla heyecanlanmıştı ama soğukkanlılığımı koruyarak onu sakinleştirdim. Yalnız değildi, yalnız olsa dahi başının çaresine bakabilirdi.

"Her şerde bir hayır vardır," dedi Sıla. "Belki bu sayede konuşma şansı yakalarlar."

Elif ona katıldığını gösteren homurtular çıkarırken, "Baksana," dedim doğrudan Sıla'ya bakıp. "Tam da Mete oradayken kavga çıkması çok enteresandı, değil mi?"

Sıla başını aşağı yukarı sallarken yüzünün hafifçe gerildiğini fark ettim ama genel olarak sakin görünüyordu. "Aşk tesadüfleri gerçekten seviyormuş," dedi omuz silkerek.

Nedense bunun bir tesadüf olduğuna inanasım gelmiyordu. Sanki her şey... Fazla düzenliydi. Olacaklar önceden seçilmiş de, onu yaşamışız gibi saçma sapan bir andı. Derin bir nefes alıp paranoyamı savuşturmayı denedim. Belki de Sıla'nın dediği gibi, tüm yaşadıklarımız anlamsız

bir tesadüften ibaretti. Bu derece fantastik tesadüflere aşina olmam gerekirdi. Yaşamadığımız şey miydi sanki?

Bir süre sonra Fatih, Elif'i arayıp nerede olduğumuzu sordu. Telefonu kapattıktan sadece birkaç dakika sonra yanımıza ulaştılar. Boş sokakta yürürken ilk işimiz Defne ve Mete hakkında konuşmak oldu. Kelimeler havada süzülürken benim aklımdan tek bir şey geçiyordu. Polis geliyor diye apar topar çıktığımız yerin çevresinde niye hiç hareketlilik yoktu?

Arda'nın grubun birkaç adım gerisinden geldiğini görünce yavaşlayıp, onun hızına yetiştim. "Sen de benim aldığım kokuyu alıyor musun?" Başını aşağı yukarı sallayınca rahatladım, paranoya yapmıyordum.

"Her şey fazla hızlı gelişti," dedi. Sesini sadece benim duyabileceğim kadar alçak tutuyordu. "Mete'nin aniden ortaya çıkması, kavganın başlaması ve tam da o an, Defne'nin şans eseri kavga edenlerin yanında mahsur kalması..."

Düşüncelerimi Arda'nın dilinden duyunca aklımdan geçenler daha mantıklı gelmeye başladı. "Yakında neler döndüğünü anlarız," dedim. Tam ona imada bulunacaktım ki, bunun yeri olmadığını beynimde şiddetle haykırarak kendimi dizginledim ve aralanmasınlar diye dudağımı hafifçe ısırdım.

"Ne?" Arda, bir şeyler söylemek isteyip de geri çekildiğimi anlamış gibi, bana afacan bir sırıtışla bakıyordu.

Omuz silktim. "Yok bir şey." Ama o bilmiş bakışlarını atmayı sürdürünce, sanki gönülsüzmüşüm gibi, "Pekâlâ," diyerek pes ettim. "Şey diyecektim... Yakında neler döndüğünü anlarız, tıpkı senin kafanda neler döndüğünü anlayacağımız gibi."

Kaşlarını kaldırıp şaşkınca gülümsedi. "Hâlâ bu konuda lnatçı olduğuna inanamıyorum."

"Senin suçun," dedim hemen. "Bu kadar gizemli davranmasan insanların kafası karışmazdı."

Sanki şaka yapmışım gibi gülümsedikten sonra, "Belki de haklısın," dedi.

Hevesle ona döndüm. "Artık itiraf vakti mi geliyor yoksa?"

Sırıtması iyice yayıldı. "Senden beklenmeyen bir sabırsızlık gösteriyorsun," deyince gözlerimi kırpıştırdım. Haklıydı. Neden kendim gibi davranmıyordum? Neden insanların istediği gibi davranabileceğini söyleyip köşeme çekilmiyordum? Kimyamın değiştiğini hissetmemle huzursuz oldum. Bu huzursuzluğumu Arda da fark etmiş olacak ki, "Kötü anlamda söylemedim," dedi.

"Öyle düşünmedim," dedim hemen. Ardından dudaklarımın otomatik olarak yukarı kıvrıldığını hissettim. "Aklıma bir şey geldi de. Neyse, sen nasıl istersen öyle olsun, tamam mı?"

Fikrimi aniden değiştirmem onu oldukça şaşırtmış gibiydi ama yine de başını sallayarak beni onayladı.

●

Defne Çınar...

Orada yaklaşık yarım saat kadar durduktan sonra, "Sanırım tehlike geçmiştir," dedi Mete. "Hem üşümüşsündür de."

Aslında hiç üşümüyordum. Aksine, içimde bir alevin yükseldiğini ve beni yutmak üzere olduğunu hissediyordum. Tehlikeyi de çoktan unutmuştum.

Yine de gönülsüzce Mete'nin kucağından kalkıp, gideceğimiz yöne doğru birkaç yavaş adım attım. Bir yandan da ona çaktırmadan gözyaşlarımı silmeye çalışıyordum.

"Tüh ya!" dedim aniden durup. Mete ne olduğunu anlamaya çalışarak bana bakarken, "Telefonunu ödünç alabilir miyim?" diye sordum.

Birini arayacağımı düşünmüş olmalı ki, sorgulamadan telefonunu bana uzattı ama benim yaptığım tek şey, ön kamerayı açıp maskaramı toparlamaya çalışmak oldu.

"Gerçekten bunun için mi öyle endişe ettin?" dedi. Ona bakmasam da sesindeki alaycılığı ve rahatlığı anlamıştım. Bir nebze olsa da eski günlere dönmüş gibiydik.

"Elbette," dedim ciddiyetimden ödün vermeyerek. "Akan bir maskara korkunç görünür."

Göz ucuyla ona baktığımda, başını iki yana sallarken dudaklarının çok hafif kıvrıldığını gördüm. Tam yüzümün kötü görünmediğine ikna olup telefonu ona uzatacaktım ki, ekran bembeyaz ışığıyla parlayınca memnuniyetsizlikle gözlerimi kıstım.

Yağmur arıyor...

Arayan kişinin bir kız olduğunu anlamam için biraz zaman geçmesi gerekti. Mete'ye döndüğümde, huzursuz bakışları telefonundan kayıp bana dokundu. Neden huzursuz olmuştu ki? Daha önce herhangi bir kıskançlık durumu yaşamamak için birbirimize arkadaşlarımızdan bahsetmiştik. Bu konuda anlayışsız olmadığını biliyordu.

Yoksa?

Telefonu Mete'ye uzatırken zihnimdeki korkunç ihtimali yok saymaya çalıştım. Evet, aşk iç ısıtan bir duyguydu ama bu duygunun yanında korkunç bir kıskançlık da size armağan ediliyordu ve siz kafanızda kurmadan edemiyordunuz.

Kollarımı bedenime sarıp adımlarımı hızlandırarak ona konuşması için özel alan yaratmaya çalıştım.

"Alo!"

Mete'nin sesini duyduğumda ayaklarım biraz daha hızlandı. Kiminle konuştuğunu öğrenmeyi deli gibi istiyordum ama kendime engel olmam gerektiğinin de farkındaydım. Mete'yle tekrar yakınlaşmış olabilirdik –ki bu hayatımın

şimdiye kadar olan kısmında en rahat hissettiğim nadir anlardan biriydi– ama bu bir şeylerin cevabı değildi.

Öncelikle Mete'nin beynini kurcalayan, ciddi sorunları olduğunu öğrenmiştim. Bunların ne olduğunu bilmesem bile, böyle zamanlarda karar almanın mantıklı olmadığını düşünüyordum. Zamana ihtiyacımız vardı. İkimiz de yaşananları daha hazmedememişken tekrar bir karar alırsak, bunun sonucunun kötüye varabileceğini düşünüyordum.

Mete'nin sesi artık bir homurtudan farksızdı. Adımlarını yavaşlatma dürtümü bastırarak yürümeye devam ettim. Zihnimi tarayıp, Mete'nin *Yağmur* adında bir arkadaşından bahsedip bahsetmediğini hatırlamaya çalıştım ama bir türlü sonuca ulaşamıyordum. Daha önce böyle bir isim duyduğumu hiç anımsamıyordum.

Bu kızla yeni mi tanıştı? Yoksa uzun süredir tanıdığı, bana bahsetmediği birisi mi? Muhtemelen öyle olmalı. Ama onunla tekrar iletişime geçecek kadar araları iyiyse, Mete mutlaka bana anlatırdı.

Kıskançlığımın kontrolünü kaybetmeye başladığımı hissettiğimde, derin bir nefes alıp, bu düşünceleri kafamdan atmaya çalıştım. Sevgilimin arkadaşları elbette olabilirdi ama daha önce adını hiç duymadığım birinin birden araması ve sanki Mete'nin de onun kim olduğunu bilmemi istemiyormuş gibi tedirgin davranması tüm huzurumu kaçırıyordu.

Arkamdan hızlı adımlar atıldığını duyduğumda çoktan köşeyi dönmüş, barın personel kapısının önüne varmıştım. Mete'nin konuşması bitmiş olmalıydı ama yine de hızımdan ödün vermedim. Çok istiyorsa pekâlâ kendisi yetişebilirdi.

Kendime gözlerimi devirmek istedim. Cidden, şu durumda bile tavır mı takınacaktım?

Yanımda yürümeye başladığında ona kaçamak bakışlar atmak isteyen yanımı şaşırtıcı derecede dizginleyerek yoluma devam ettim.

"Arda'yla konuştum."

Öyle mi? O pek Arda'ya benzemiyordu ama!

Yağmur her kimse, onunla konuştukları sonra Arda'yla haberleştiklerini anladım. "Ne diyor?"

"Eve gitmişler. Hangi ev olduğunu sorunca senin anlayacağını söyledi. Çok konuşası yoktu sanırım, telefonu hemen kapattık. Hangi evden bahsettiğini anlamadım."

O kuş kadar beyninle bir şeyleri anlamanı bekleyen yok zaten!

Çirkefleşen düşüncelerime aldırmayarak, "Çetin'de kalıyoruz," dedim tatlı tatlı. "Biraz kalabalığız ama sığmanın bir yolunu bulduk."

Başını anladığını gösterir gibi salladı.

Sonunda işlek caddeye adımımızı attığımızda, olabildiğince ciddi bir duruş sergilemeye çalışarak, "Teşekkürler," dedim. Kaşları hafifçe çatılınca, "Yardım ettiğin için," diye ekledim. "Artık yalnız dönebilirim."

Derin bir nefes alıp gözlerini kıstı. "Bilemiyorum, Defne," dedi. Tam manasıyla tereddüt içinde olduğunu görebiliyordum.

"Çocuk değilim, biliyorsun," dedim. "Hem senin de planların var sanırım, bölmek istemiyorum."

Kaşlarını hafifçe çattı. Ağzından gizlice laf almaya çalıştığımı anlamış olabilir miydi? "Elbette biliyorum," dedi plan kısmını es geçerek. "Sadece Arda ve endişeleri..." Arda'nın asla mantıksız endişeleri olmayacağı konusunda bir şeyler gevelemek istesem de sessiz kaldım. "Benimle yürümek seni rahatsız mı ediyor?"

"Ne? Hayır, elbette hayır. Sadece..." Birkaç saniye durup derin bir nefes aldım. "Biraz sahilde oyalanmayı düşünüyordum. Dediğim gibi, seni de işlerinden alıkoymak istemiyorum."

Takındığı ciddi maskenin altında yatan eğlenceli ifadeyi fark ettim. "Defne, sevgilim ya da flörtüm yok. Zaten henüz birisini tanıyacak kadar zamanım olmadı. Bunu ikide bir alttan alttan sormayı bırakabilirsin."

Vücudumdaki sinirlerin hem gerilip hem rahatladığını hissederek, "Öyle bir şey sormuyorum," diye inkâr ettim. İkimizin de gerçeği bilmesi yalanımın inandırıcılığını hiçe sayıyordu. "Sadece anlayışlı davranmaya çalışıyorum. Yine de sen bilirsin." Yanından geçip yürümeye başladığımda onun da bana ayak uydurduğunu fark ettim.

"Taksiyle gitmek ister misin?"

Mete'nin sorusunu zihnimde çevirirken aklımdan tek bir düşünce geçiyordu. *Taksiler kötüdür, gideceğin yere seni hızlı ulaştırırlar!*

"Hayır," dedim daha birkaç saat önce Su'ya hak vererek nasıl mızmızlandığımı hatırlayarak. "Sanırım yürümek istiyorum."

Yolun geri kalanında olabildiğince az konuştuk. İkimizin de birbirine anlatacak çok şeyi olmasına rağmen, sessiz kalmayı tercih ettiğini anladım.

Yine de benim için bir sakıncası yoktu. Konuşmaya herkesin verdiği değeri pek vermiyordum. Eğer bir insanı seviyorsanız, onunla sessizliği paylaşmak bile sizi mutlu ederdi.

Apartmanın önüne geldiğimizde, ayaklarının dili olsa bana küfürler yağdıracaklarını hissettim. Kırk dakika, belki de daha fazla yürümüştük. Tek avuntum, uyuşuk bedenimi spor yapmaya zorladığımdı.

Karşı karşıya durduğumuzda bir şey söyleme zorunluluğu hissederek, "Tekrar teşekkürler," dedim.

Belli belirsiz bir gülümsemeyle başını salladı. "İyi geceler."

Ayrılma vaktini ertelemenin daha fazla mümkün olmadığını anlayınca, kendimi zorlayarak gülümsedim. "İyi geceler."

Apartmanın bahçesine açılan demir parmaklıkları itti. Kapıyı kapatırken göz göze gelmek istemediğim için olabildiğince bakışlarımı kaçırdım. Apartmana doğru ilerlerken, arkama dönüp bakmamak için kendimi zorluyordum.

"Defne."

Mete'nin sesini duyunca, sanki bunu bekliyormuşum gibi arkamı döndüm. "Efendim."

"Teşekkür ederim." Neden bahsettiğini anlamaya çalışırken kaşlarımı çattım. "Yardım ettiğin için," diye ekledi. Neredeyse bir saat önce bu sözlerin aynısını söylediğimi anımsayınca dudaklarım kıvrıldı. O da bunu fark eder gibi gülümsedi. "Seni tekrar görmek güzeldi."

"Evet," dedim. "Seni görmek de öyle."

Ona ikinci kez arkamı dönüp, kapısı açık unutulmuş apartmana girerken bu sefer tereddüt etmedim. Aksine, rahatladığımı hissediyordum. Asansöre binmek yerine merdivenleri çıkarken, uzun ve eğlenceli bir günün ardından beni okuluma bıraktığını hayal ettim.

O günlerin tekrar yaşanma ihtimali olduğu gibi, yaşanmama ihtimalinin de olmasıyla yüz yüze gelince kalbim tekledi.

Saçmalamayı bir kenara bırak. Zamana yay bazı şeyleri. Soğukkanlı olmanın zararını görmedin, değil mi?

Kendi kendime konuşurken dairenin önüne geldim. Tam kapıyı çalacaktım ki, kapı aniden açıldı ve beni deli gibi heyecanlı olan arkadaşlarım karşıladı. En önde Sıla ve Su duruyordu. İrem ve Elif'in onları sakinleştirmeye çalıştığını ama deli gibi merak içinde olduklarını görüyordum.

İçeri girerken, "Ne konuştunuz?" dedi Su. "Balkondan pek duyulmadı."

Ona şaşkınlıkla baktım. "Bizi mi gözetlediniz?"

"Burak'tan alışık olman lazımdı," dedi İrem.

Başımı iki yana sallayıp gülümsedim. Bu ilgileri beni çok eğlendiriyordu. Salonun kapısında diğerlerini görünce, hafifçe el sallayıp "Selam," dedim.

Çağatay yanıma gelip, "Ee, ne oldu?" diye sordu. Ardından inanılmaz sinir bozucu bir şekilde, elini özenle taradığım saçlarıma daldırıp kuş yuvasına çevirdi. Kendimi zorla geri çekerken, "Barıştınız mı?" diye sordu.

"Neden arkadaşına sorup benim arkadaşımı rahat bırakmıyorsun?" dedi Su. Ardından gözlerini kıstı. "Arkadaşlarımı çalmaya çalışma."

"Senden daha iyi bir arkadaş olurum diye mi bu kıskançlığın?" dedi Çağatay. "Senden daha iyi oje sürebilirim, daha iyi dedikodu yapabilir ve iki sevgilinin arasını kolayca bozabilirim diye mi üzülüyorsun?"

Su neredeyse ağlamak üzereymiş gibi bize baktı. "Siz söyleyin, benden daha iyi dedikodu yapabilir mi?"

Böyle bir konuda bile nasıl tartışabildiklerini düşündürken, "Orasını bilmem," dedi İrem, bir yandan da kolumdan çekiştiriyordu. "Ama ilk bilgileri biz öğreneceğiz, üzgünüm."

Kızlarla birlikte odamıza girerken, Su'yun Çağatay'a meydan okur gibi bakması gözümden kaçmadı.

Hepimiz bir yatağa oturduğumuzda, "Anlat bakalım," dedi Elif. Oldukça sıkışmak zorunda kalmıştık ama kimse buna aldırmıyordu. Okuldan alışık olduğumuz bir şeydi.

"Bazı sorunları var," dedim. "Ne olduğunu anlatmadı ama ciddi şeyler olduğu belli. Beklediğiniz gibi barışma olayı olmadı. Biraz..." Doğru kelimeyi bulmaya çalışırken gözlerimi kırpıştırdım. "Sanıldık, o kadar."

Sanki hepsi aynı şeyi düşünüyormuş gibi, afacan bir sırıtmayla bana gülümsediler ama ben, aklımı kurcalayan asıl şeyi onlara anlatıp anlatmama arasındaki ikilemden kurtulamazken ciddiyetimi korudum.

"Başka ne var?" dedi İrem. Her zamanki gibi bir şeyleri ilk fark eden o olmuştu.

"Mete'yi biri aradı," dedim gönülsüzce. Belki de arkadaşlarıma içimi dökersem beni rahatlatırlardı. "Bir kız."

Sıla bir elinin tersini öbür eline vururken, "İnanmıyorum!" dedi. "Umarım memeleri senden büyük değildir."

Elif dirseğiyle onu iterken, "Saçmalama!" diye uyardı ama gülmemek için kendini zor tuttuğunu bakışlarından anlayabiliyordum.

"Kız olduğunu nereden biliyorsun?" dedi İrem.

"Yağmur diye berber olmaz herhalde, değil mi?"

"Belki yaşı büyük biridir," diye fikrini belirtti Su.

Sıla bu sefer dehşet içinde elleriyle dudaklarını örttü. "İnanmıyorum!" dedi ikinci kez. "Eski eniştemi jigolo yapmışlar."

Gözlerim kocaman açılırken, "Bunun kafasına saksı mı düştü?" dedim Sıla'yı göstererek. Kızlar alaycı bir tavırla gülümsüyorlardı.

"Ciddi olalım," diyerek ortamı toparlamaya çalışan ilk isim Elif'ti. "İçini biraz rahatlat derim. Siz ayrılalı sadece günler geçti. Bu kadar kısa sürede biriyle tanışması çok zor. Önceden tanıdığı biridir muhtemelen. Eh, seni aldatacak biri olmadığını da az çok anladık."

Su ufak bir ayrıntıyı kaçırıyormuşuz gibi lafa girdi. "Sen Fatih'le barışmadan önce olan sevgilinle ayrıldığında, ertesi gün flörtleşecek birini bulmuştun."

"Ama ben arayıştaydım," dedi Elif. "Ayrıca bizim ayrılığımız sürpriz değildi ve ikimizin de son zamanlarda birbirine tahammülü kalmamıştı. Bu öyle bir durum değil ki."

"Ben aradaki durumun ne olduğuna değil, birisini hayatına almanın çok kısa sürebileceği konusuna dikkat çekmeye

çalışıyorum." Su tüm ikna ediciliğiyle konuşuyordu. "Sen ne düşünüyorsun, İrem?"

Gözler ona çevrildiğinde İrem çenesini hafifçe yukarı kaldırıp düşünceli bir ifade takındı. "Evet, biriyle tanışması imkânsız değil ama Elif'in de dediği gibi, arayışta değilse bu kadar kısa sürede flört bulması biraz zor. Yine de, o çocuğun en azından önümüzdeki birkaç ay boyunca Defne dışında biriyle olabileceğini sanmıyorum."

"O da biriyle tanışacak zamanı olmadığını söylemişti zaten."

Aptal gibi kendimi tutamayıp düşüncemi yüksek sesle söylediğimde arkadaşlarım bana döndü.

"Nasıl yani?" dedi Sıla. "Çocuktan ayrı olduğunuz halde hesap mı sordun?"

"Hayır," dedim hemen. "Kendisi söyledi." Dudaklarımı büzdüm. "Sanırım ağız aramayı pek beceremiyorum." Kızlar kıkırdamalarına engel olamazken ben de onlara katıldım.

Sonunda Sıla çekinerek, "Nasıl hissediyorsun peki?" diye sordu. "Yani tekrar karşılaşmanızdan bahsediyorum. Kendini kötü hissetmiyorsun, değil mi?"

Sorusunu birkaç saniye kafamda evirip çevirdikten sonra, "Havalara uçtuğumu söyleyemem, çünkü biraz akıl karıştırıcı bir durumdu ama hayır," dedim. "Kesinlikle kötü hissetmiyorum. Onu görmeye ihtiyacım varmış."

Sıla verdiğim cevap üzerine dişlerini göstererek gülümsedi ve derin bir nefes aldı. "Daha da mutlu olacaksın," diye güvence verdi. Ona aynı şekilde gülümseyerek karşılık verdim. Gerçekten mutlu olacak mıydım bilmiyordum ama ben de öyle umuyordum.

ON İKİNCİ BÖLÜM

"Koğuş, kalk!"

Gözlerim kocaman açılırken bilincimin yerine gelmesi için birkaç uzun saniye gerekti. İrem... Okuldayken bizi hep böyle uyandırırdı. Her şey rüya mıydı? Mete, arkadaşların, İzmir... Tekrar yatağımda mıydım?

Gözlerimi iyice aralayıp etrafıma bakındım. Çetin'in evinde olduğumuzu görüp derin bir nefes aldım ama bu nefes rahatlamanın mı, yoksa mutsuzluğun mu göstergesiydi bilemiyordum. Kapının önünde bize kocaman bir gülümsemeyle bakan İrem'le gözlerim buluştuğunda Elif'in sesini duydum. "Bunu daha önce de yaşamışız gibi hissediyorum, neden acaba?"

İrem yaramaz gülümsemesi dudaklarında yayılırken, "Bilmem," dedi.

Onlar konuşurken, yastığımın altına koyduğum telefonuma uzandım. Saat henüz dokuzdu. Gece geç uyuyup sabah böyle erken saatlerde uyanmaya devam edersem, bir yerde düşüp kalacaktım. Kaçmak üzere olan uykumu yakalamak için tekrar gözlerimi kapattım.

Sıla'nın, "Bu kadar az uyuyarak en sonunda kendi kendime mutasyon geçireceğim," dediğini duydum. Sesi, uykusuzluğun getirdiği bir yorgunlukla harmanlanmıştı.

"Einstein günde sadece beş saat uyuyormuş!" dedi İrem her zamanki bilmiş sesiyle.

"O, Einstein'ın sorunu. Beni ilgilendirmez." Su'yun sesini duyduktan sonra yatağımda bir baskı hissettim. Kulağıma çalınan homurtulardan anladığım kadarıyla, yanıma uzanan Su'ydu.

"Onun devriyle benim devrim bir değil," diye mırıldandı Elif. "Eğer benim yerimde olsaydı, iddia ediyorum her gün en erken saat on ikide kalkardı."

Sıla, "Adamın az uyumasının bir sebebi var," diyerek sohbete katıldı. Sesinde hâlâ anlaşılabilir bir dalgınlık vardı. "Uykuyu vakit kaybı olarak görüyor. Uyuyabileceği zamanlarda çalışabileceğine inanıyor. Zaten çalışkan olmasa Aspirin'i nasıl bulsun?"

Uykum anında dağılırken bir kahkaha patlattım. "Aspirin mi?" dedim. "Emin misin, ampulü bulan adam değil miydi o?"

"Tuvalet terliğini de bulmuş olabilir," dedi yanımdaki Su. Onun da uykusu kaçmış gibiydi, gülümsüyordu.

Dirseklerimin üstünde doğrulup Sıla'ya baktığımda, yüzündeki afallamış ifade iyice eğlenmeme neden oldu. Sonunda beyni çalışmaya başlayınca, yaptığı hatayı anlayıp, "Of!" diye iç çekti. Başını olabildiğince yastığa gömmüştü. "Dilinize düşmek cehenneme düşmek gibi!"

Yeniden başımı yastığa koyup gözlerimi kapattığımda, "Öğle sıcağına kalmak istemedim," dedi İrem. "Halı yıkayacağız."

"Aferin size." Su'yun uyku dolu sesini duyuyordum.

"Hep birlikte!" İrem her kelimesine vurgu yaparak konuşmuştu.

"Siz harikasınız," diye mırıldandı Sıla.

Bu küçük inatlaşmada olabildiğince sessiz kalmaya, İrem'in dikkatini üstüme çekmemeye çalışıyordum.

"Şimdi gitsem uyuyabilecekmiş gibi konuşmayın," dedi İrem.

Normal bir zamanda olsa kesinlikle hak verirdim ama günlerdir yarım yamalak uyuduğumu da göz önünde bulundurursak, İrem gider gitmez uykuya yuvarlanacaktım.

Kimse cevap vermeyince uzaklaşan ayak seslerini duydum. Normalde pes etmek İrem'lik bir davranış değildi, bir şeylerin ters gittiğini anlamam gerekiyordu ama uykusuzluk, insanı düşünmekten olabildiğince alıkoyuyordu. Bu yüzden, yaklaşan ayak seslerini duyduğumda da gözlerimi açmamak gibi bir aptallık yaptım.

Saniyeler içinde Elif'in çığlığı kulaklarımı doldurdu. Bütün uykum kaçmış bir şekilde doğrulduğumda gördüğüm tek şey, elinde beş litrelik su şişesiyle bana ve Su'ya haince sırıtan İrem oldu. İrem hiç zorlanmadan büyük şişenin içindeki suyu bize doğru atarak ikimizi de ıslattı.

Su'yun ağzından bir çığlık koptu. Ona eşlik edemeyecek kadar şaşkındım. Buz gibi suyla sabah duşumu almıştım.

"Artık uyumazsınız diye umuyorum," dedi İrem. Aksinin mümkün olmadığını bildiğinden olacak ki, sesinde anlaşılabilir bir üstünlük vardı.

"Benimle uğraşmayacaktın, kızım!" Sıla savaş çığlığı atarcasına bağırdı. Elinde her zaman yanında bulundurduğu bir buçuk litrelik soğuk su şişesi vardı. İrem kendini savunamadan kızı sırılsıklam yaptı.

Su ve Elif'in hızla kalktıklarını görünce düşünmeden ben de ayaklandım ve kendimi Sıla'yla İrem'in savaşının ortasında buldum.

Dakikalar sonra, merak içindeki erkeklerin kapıdaki sesleri duyuldu. Elif'in sözlerini işittiğimde, kahkaha atmamak mümkün değildi.

"Ne duyarsanız duyun, sakın içeri girmeye çalışmayın! Burada biraz kan dökülecek!"

●

"Halı yıkamanın birkaç püf noktası vardır!"

Kendimizle problemlerimiz olacaktı ki, evde ne kadar halı varsa hepsini apartmanın arka bahçesine dizmiştik.

Halı yıkamak için yeterli malzememiz olmadığından, Fatih ve Su markete gitmek zorunda kalmışlardı. Tüm eksiklikleri giderdiğimizde, önümüzde yıkanmayı bekleyen dört büyük halı vardı. Bir de kenarda bekleyen, koridorun küçük halısı. Ama onu bu hesaba dâhil etmiyorduk. Beş dakikada halledilebilirdi.

Bora sözlerine devam ederken Çetin ve Çağatay'la halımızın başında bekliyorduk. Neden ve nasıl olmuştu bilmiyordum ama kendini birden öğretmenimiz ilan etmişti.

"Neden bu kadar ciddiye alıyorsun ki? Aslında bunları yıkamamız bile gereksiz," dedim halıları gösterirken. "Neticede daha kaç gün burada kalacağız? Boşuna yoruluyoruz."

Herkes bana garip bakışlar atarken söylediğim şeyin bilincine diğerleriyle birlikte vardım. Okul kapanmadan gidecektik. Kaç gündür buradaydık? İzmir'e gitme kararı almamızın üstünden ne kadar zaman geçmişti?

Beş gün... Evet...

Şaka mıydı bu? Hem çok şey yaşamış, hem de hiçbir şey yapamamıştım. Çok şey yaşamış, birçok anı biriktirmiştim ama Mete'yle doğru dürüst adım bile atamamıştık. Zaman, aynı anda hem çok hızlı, hem çok yavaş gelmişti.

"Böyle düşünerek tembellik edemezsin!" diye uyardı Bora. Şakacı bir ifadesi vardı ama neşem bir kere kaçmıştı. Yakın bir tarihte gitmemiz gerekiyordu ve Mete...

"Neyin şeklini yapıyorsun acaba?" dedi İrem. Bora gibi eğleniyor görünüyordu. "Halıları hortumdan geçirip, Arap sabununu dökeceğiz ve fırçalayacağız işte."

"Öyle olmaz!" Bora işaret parmağını İrem'e doğrulttu. "Sevgiyle yapman lazım. Böyle giderse evde kalırsın."

İrem ellerini mahalle ablası edasıyla beline yerleştirdi. "Öyle mi? Üzülmeni istemem ama kadınların temizlik

yeteneğine göre evlendiği devri arkada bıraktık. Artık az yiyip kendinize hizmetçi tutmak zorundasınız."

"Ben cinsiyetine değil, beceriksizliğine yorum yaptım. Olayı buna çeken sensin." Bora ellerini tıpkı İrem gibi beline yerleştirdi. "Asıl seksist kimmiş bakalım?"

Bulunduğumuz vaziyetten gayet keyif aldığı belli olan Elif, "Bakın," dedi. "Atışmanızı sabaha kadar büyük bir keyifle izleyebilirim ama güneş tepemize çıkmadan şu işi halledelim, olur mu?"

Bora'yla İrem, ona katılır gibi başlarını salladılar ve Sıla ucunda hortum takılı olan musluğu açtı. Öteki uçta duran Bora, hortumu halıya doğrultmuştu.

"Sıla!" diye seslendi. "Musluğu açtığına emin misin?"

"Evet!"

"Öyleyse bundan niye su gelmiyor?" Bora çekinerek hortumun ucuna baktı. Sıla da o sırada musluğu kurcalamakla meşguldü.

"Bilmiyorum, aslında..."

Sıla'nın sözü Bora'nın yüzüne çarpan suyla kesilince, arkadaşım bir kahkaha patlattı. Hepimiz ona katılırken Bora suratını buruşturdu. Küçük eğlencemizin ardından tüm halıları ıslatıp sabunladık. Hepimiz bu işte acemiydik. Okulda daha önce hiç halı yıkamamıştık. Okuldan önceki hayatlarımızda da pek böyle bir şeye karışmadığımız aşikârdı.

"Allah'ım!" diye söylendi Çetin. "Diğer insanlar uyanır uyanmaz klasik müzik dinleyip kahvaltı yaparken, ben niye halı yıkıyorum?"

"Uyanır uyanmaz müzik dinleyecek kadar enerjik birini görürsen ondan hemen uzaklaş." Çağatay'ın önerisi gayet anlaşılırdı. Bir süre sessizliğini koruduktan sonra, "Defne, biraz daha bastır şunu!" diye uyarıda bulundu. Ona dil çıkarıp halıyı bildiğim gibi yıkamaya devam ettim.

"Sen niye oturuyorsun?" Arda, önünde halı yıkayan sevgilisine aldırış etmeden kaldırımın kenarında oturan Elif'e seslenıyordu.

"Çünkü vefakâr bir sevgilim var."

"Ayrıcalığa asla yer yok, üzgünüm," dedi Arda. "Eğer temizliğe katılmazsan, akşam yemeğini ve sabah kahvaltısını tek başına yersin."

Elif dudaklarını büzerek Fatih'e yardım etmeye koyulurken, Fatih de Arda'ya şükran dolu bakışlar atıyordu.

Bakışlarımı onlardan çekip büyük bir gayretle halı yıkamaya çalışan Sıla ve Bora'ya baktım. Yaptıkları işe öyle konsantre olmuşlardı ki, kafalarını bile kaldırmıyorlardı Onları gözlerimi kısarak izlemek istemiyordum ama elimde değildi. Birkaç gün önce öpüşen iki insan, yan yana olmalarına rağmen, nasıl tüm dikkatlerini halıya vermeyi başarabilirdi?

Gülümsemeden edemedim. Hayatım gibi, arkadaşlarımın da enteresan olduğunu kabul etmeliydim.

●

Islanmış, ağır halıları taşımaya kimse gönüllü olmayınca, onları kurumaları için bahçeye asmaya karar verdik. Biz güzelce kahvaltımızı yapıp, ardından tembellik ederken orada kurumayı beklediler. Tembellik ettiğimiz süre oldukça uzundu, çünkü hava o kadar sıcak ve nem o kadar çoktu ki, dışarıda üç saniye dursak buharlaşabilirdik. Bu yüzden akşama doğru yiyecek bir şeyler almak için markete gitmeye, yemek yedikten sonra da dışarı çıkmaya karar verdik.

Elif'in indirdiği filmler, eve hapsolduğumuz zamanlarda en iyi dostumuz olmuştu. *The Notebook*'u izlemeye karar verdiğimizde, "Niye insanı intihara götürecek filmler seçtin ki?" dedi Su.

"Daha önce bu filmi izledin mi?" diye sordu Elif.

Su sarı saçlarının omuzlarından dökülmesine neden olarak başını iki yana salladı.

"O zaman seni uyarmak isterim. Bu filmin sonu senin nasıl baktığına göre değişiyor. İzleyelim, hak vereceksin."

Elif'in kendinden emin tavrı hepimizi ikna etti. Arda telefonu sehpaya sabitlerken, ben de herkes gibi yerleşmeye çalışıp, sonunda elinde çereziyle filmi bekleyen Çetin'in yanına kuruldum.

Filmin sonlarına yaklaşırken, Çetin'in dudaklarının da tıpkı benimkiler gibi titrediğini gördüm. "Hayır," diye mırıldandı. "İki bunak beni ağlatamaz."

Onu böyle görmek beni filmin duygusallığından kopardı ve gülmemek için alt dudağımı dişlemem gerekti. Film biterken yan gözle Çetin'e bakıp gülümsedim. "Sanırım iki bunak seni ağlatabilirmiş," diye fısıldadım. Bana düşmanca bir bakış attı ama hemen ardından o da gülümsemesine engel olamayarak sırıttı.

"Sanırım farkında olmadan regl oluyorum," dedi sadece benim duyabileceğim bir ses tonuyla. "Bu kadar duygusallığın başka açıklaması olamaz."

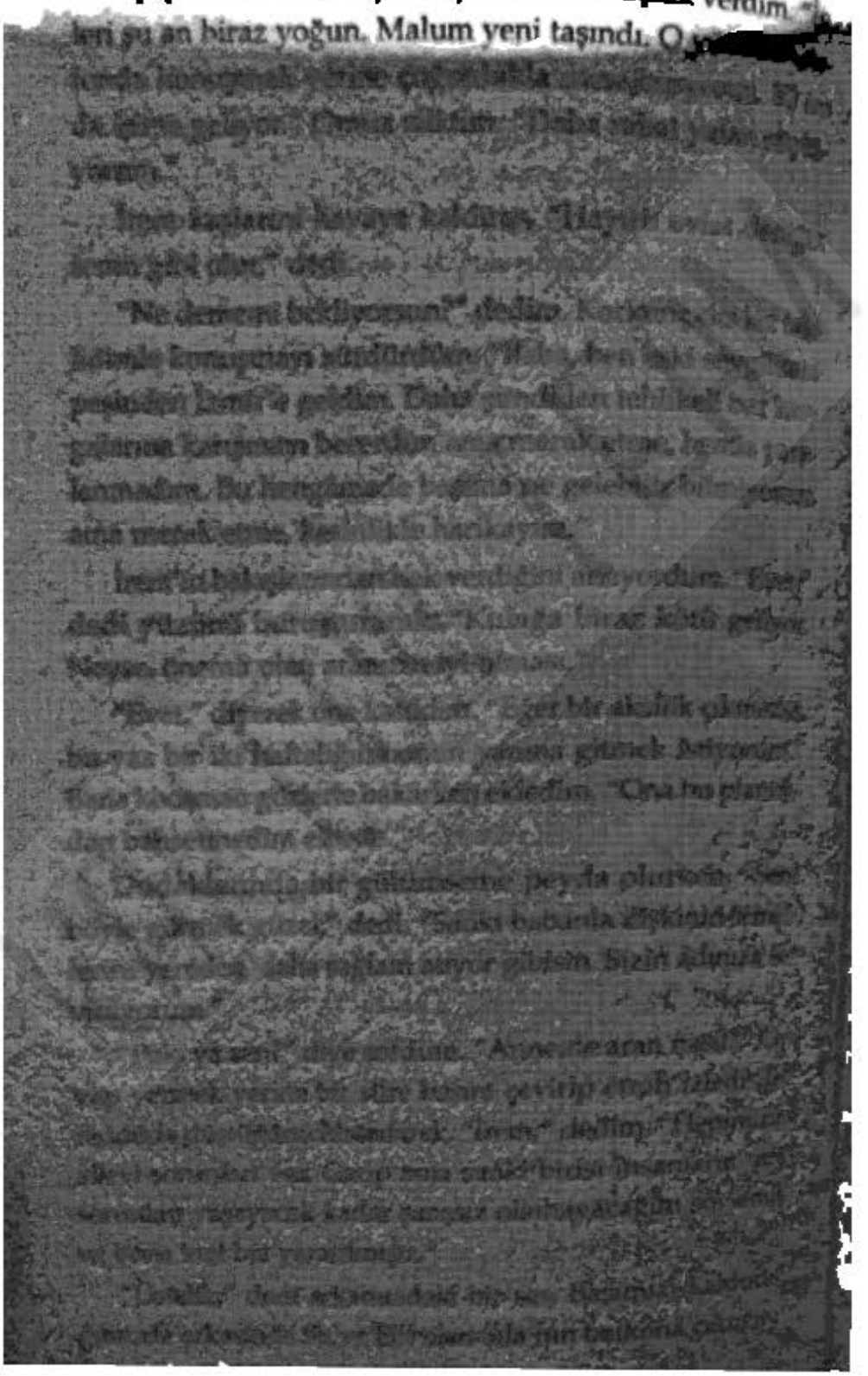
Başımı iki yana sallarken gülümsemek dışında tepki vermedim.

Şef olma hayalleri hâlâ geçerli olan Sıla, akşam yemeğini kendisinin halledeceğini söyleyerek Çetin'le alışverişe gitti. Genel olarak herkeste anlamsız bir uyuşukluk olduğundan kimse ona yardım etme konusunda ısrarcı davranmadı.

Onlar çıktıktan bir süre sonra dolaptan bir soda alıp, balkonda oturan İrem'in yanına gittim. Akşam esintisinin tam anlamıyla olmasa da yavaş yavaş kendini belli etmeye başladığı altın saatlerdeydik.

Bir süre konuşmadan, tenimize çarpan rüzgârın keyfini çıkardık. Sonunda "Babanla aran nasıl?" diye sordu İrem.

"Şaşırtıcı derecede iyi," diyerek ona karşılık verdim. "Ama
keri şu an biraz yoğun. Malum yeni taşındı. O

dük. "Herkes sana sorunlarını açarken, sen bize güven-
bu kadar belli edip kapalı kutuyu oynamaya de-

biliyorum ama öyle işte. Bazen yapılmaması gereken şey daha kolay geliyor, bir tür çıkış gibi hissettiriyor." Onu gerçekten iyi anlıyordum. "Bakın, zor bir çocukluk geçirdim, bu sır değil. Kendimi bildim bileli hep etrafımda bir kabuk vardı. Bu kabuğu sizinle biraz olsun kırıyorum belki ama..." Sözünün devamını getirmeden önce birkaç saniye düşündü.

Sıla uzanıp onun elini tuttu. "Evet," dedi. "Ama kabuklar uzun süre seni çevrelerse, sana nefes alacak alan bırakmazlar."

İrem başını aşağı yukarı salladıktan sonra, "Annemle aramız pek iyi değil," dedi. "Aslında berbat. İzmir'e gelmeden önce çok kötü kavga ettik. Benden kurtulmak istiyormuş, o yüzden beni özellikle yatılı okula kaydettirmiş. Söylediği şey tamamen buydu. Yola çıkacağımız sabah bana bir not bırakmış. Ondan aldığım son haber buydu. Hâlâ konuşmuyoruz."

Ne diyeceğimizi bilemeyerek bir süre birbirimize baktık. Berna'nın kelimenin tam anlamıyla şirret bir kadın olduğunu biliyordum ama öz kızına böyle bir şey söyleyecek kadar zalim olması... Tüyler ürperticiydi.

"Onunla konuşmayı neden düşünmüyorsun?" diye sordu Elif.

"Aslında düşündüm ama... Bana çok aptalca geliyor. Ailenden bile olsa, seni inciten birine tekrar şans vermek..."

Son cümleyi özellikle bana ve Sıla'ya bakmadan söylemişti. Ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissettim.

"Evet, belki aptalca," dedim. Bir şey söylemek zorunda olduğumu hissediyordum. "Ama bazen kin tutmak insanı yoruyor."

"Biri sana kötü bir şey yaptığında daha kötüsünü yap ki, tekrarlamaya cesareti olmasın," dedi İrem. Bu sözü daha

önce ben söylediğim için olsa gerek, tüm kelimelerine vurgu yapmıştı.

"Eğer biri seni incittiyse," dedim. "İntikam almak seni rahatlatabilir ama bazı insanlara zarar veremeyiz."

"O zaman ne yaparız?"

"Affederiz."

İrem'in sorusuna doğru bir cevap vermiş miydim, hiçbir fikrim yoktu ama rahat bir nefes almıştım. Yüreğe su serpmenin iki yolu vardı; intikam almak veya affetmek. İkisinden biri mutlaka işe yarardı.

Sıla bir şey söylemek istiyormuş gibi görünüyordu ama bir türlü söze giremiyordu. "Sen bir şey söylemek ister misin, Sıla?" dedim onun bu çelişkili halini fark edince.

Omuz silkti. "Gerçekten bazı insanlara zarar veremiyor olmamız çok boktan." Bundan daha fazla söyleyeceklerinin olduğunu bildiğimden bir süre suratını izledim. "Bak..." Doğrudan İrem'le konuşuyordu. "Babam dünyanın en adi insanı olabilir. Beni kimsenin incitemediği kadar incitmeyi başarmış da olabilir ama..." Sözlerini toparlamadan önce derin bir nefes aldı. "Çok saçma ama..." Sözünün devamını getiremeyince tekrar derin bir nefes aldı. "Ondan çok yakın bir zamana kadar nefret ederken, birden neden affedebileceğimi söylüyorum, biliyor musun?"

İrem başını iki yana salladı.

"Çünkü o ölürse ne yapacağımı düşündüm. Tamamen hayatımdan çıkarsa ne olacağını... Zavallıca belki ama o ölürse..." Lafını bitiremedi ama gözünden düşen birkaç damla yaş ne demek istediğini anlamamızı sağladı. "O geri zekâlıya bu yüzden bir şans vermek istiyorum işte," dedi. "Kendini affettirmeye çalışmasını bu yüzden istiyorum."

Yanağım ıslanana kadar ağladığımı fark etmemiştim. Arkadaşlarıma baktığımda, Elif dışında –ki onun da gözünden yaşlar düşmek üzereydi– hepsi sessizce ağlıyordu.

"İrem, ne olursa olsun, lütfen onunla konuş," diye sözlerini sürdürdü Sıla. "Çünkü bunun için bir gün fırsatın olmayabilir."

Sıla yanaklarını silerken hepimiz aynısını yaptık.

"Konuşacağım. Teşekkür ederim," dedi İrem.

"Uzun zamandır grup toplantısı yapmıyorduk, farkında mısınız?" dedi Su. Her zamanki gibi, neşeli sözcükleri söyleyen ilk kişiydi. "Bu bir yerde iyi oldu. Hadi, bunu kutlamak için sarılalım!"

"Hayır!" dedi Sıla ayaklanarak. Ama ondan daha hızlı davranarak neredeyse üstüne çıktım. Sanki saniyeler önce gözyaşı döken biz değilmişiz gibi kahkaha atıyorduk. Birbirimize sıkı sıkı sarıldıktan sonra tekrar eski yerlerimize oturduk ve sohbet ettik.

"Hayatımız bu kadar normal olunca sanki bize ait değilmiş gibi geliyor," dedi İrem. Ne demek istediğini anlamaya çalışarak ona bakınca, "Yani," diye açıklamaya koyuldu. "Kız kaçırmak yok, psikopatlar tarafından alıkonulmak yok, tacizcileri pataklamak yok, banka soygununda rehine olmak yok... Bunları yaşamamanın bu kadar büyük bir nimet olduğunu bilemezdim."

O kadar çok şey yaşamıştık ki, kısacık zamana bir ömür sığdırmıştık resmen. Ona hak verdiğimi göstererek başımı salladım.

"En azından çocuklarıma anlatacağım tonla anım oldu," dedim.

Su, "Seni bilmiyorum ama ben arkadaşlarımın alıkonulduğunu çocuklarıma anlatma konusunda pek hevesli olmayacağım," deyince hepimiz kükürdemeye başladık.

Kapı tıklatılınca hepimiz başımızı kaldırıp davetsiz misafirlerimize baktık. Bora ve Arda kapıda durmuş bizi izliyorlardı. Bora kapıyı açıp, "Bölmek istemiyorum ama Sıla'yı alabilir miyim?" dedi.

"Ne için alabilir misin?"

İrem'in imalı sorusu üstüne Sıla ona öyle bir bakış attı ki, telepatiyle birini öldürmek mümkün olsa Sıla'nın yapacağı şey kesinlikle bu olurdu.

"Yemek için," dedi Bora. Biraz utandığını görmek gülümsememe neden oldu.

İrem, Sıla'nın bakışlarından asla etkilenmeyerek, "Hayırdır?" dedi. "Sen böyle yardımsever değildin. Birden iyi bir insan mı oldun, yoksa bu sadece Sıla'ya mı özel?"

Sıla aniden ayaklanıp mutfağa girdi ve kapıyı sertçe kapattı. Bu hareketinden sonra hepimiz kahkahalara gömüldük.

"Çok kötüsün," dedi Su. "Ya Bora aralarında geçenleri bize anlattığını anlarsa?"

İrem omuzlarını silkti. "Anlasın. En azından adım atmaya cesareti olur. Bu gidişle ölüm döşeğine ancak sevgili olacaklar."

"Sakın," dedim işaret parmağımı ona doğrulturken. "Karışmak yok. Kocaman insanlar."

"Tabii ki yok," dedi İrem. "Ama..." Alt dudağını dişlerken bana baktı. "Bence biraz yalnız kalmalarını sağlamak karışmak olmaz."

"Halimize bak!" diye güldü Su. "Aramızdan ikisinin ailevi sorunları almış başını gidiyor, birimiz sevgilisiyle ayrılma korkuları yaşıyor, ben zaten üniversiteye yerleşemem düşüncesi yüzünden ruhumu teslim etmek üzereyim, hâlâ çöpçatanlık yapma peşindeyiz."

"Üzülmeyelim!" dedim. "En azından çocuklarımıza anlatacak anılarımız..."

Elif'in sabrını tüketmiştim. "Hay sana da, anılarına da..."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Arda ve kızlar salona döndükten sonra, bana yardım etmek için gönüllü olan Bora'yla mutfakta yalnız kalmıştık.

İrem'in yaptığı ima beni çok öfkelendirmişti. Sonuçta Defne'nin de dediği gibi, ortada tam olarak net bir şey yoktu. Kendimi saçma sapan bir durumun içinde bulmak istemiyordum ama itiraf etmeliydim ki, Bora'nın utandığını görmek eğlenceliydi.

Bora salata için domatesleri doğrarken ben de pilav yapacağım tencereye doğru oranla su dolduruyordum. Yan gözle ona baktığımda işine odaklanmış görünüyordu. Bu konu hakkında bir şey söylemek zorunda hissedip, "İrem'i kafana takma," dedim. "Kendince şaka yapıyor."

Bakışlarını bana çevirdi. Açıklama yapmama şaşırmış gibiydi. "Merak etme, İrem'i tanıyorum. Kötü bir şey düşünmedim."

Başımı sallayıp gülümsedim. "Beni önüne gelen herkesle yakıştıran arkadaşlarım var," derken tekrar pilava odaklandım. "Karşı tarafın ne kadar imkânsız olduğu asla umurlarında değil."

"Anlamadım, ne dedin?"

Bora'ya baktığımda dikkatini salatadan tamamen çekmişti. Soru soran bakışlarını bana dikiyordu. "Arkadaşlarım beni hemen hemen herkesle yakıştırır," diyerek söylediğimi tekrar ettim.

"Hayır, ondan sonra."

"Karşı tarafın ne kadar imkânsız olduğunu pek umursamazlar." Garipti ama bunu ikinci kez, Bora'nın gözlerine bakıp söylemek oldukça zor gelmişti. Oysa ilk söylediğimde

ne kadar basitti. Ne söylediğime dikkat bile etmeden, sadece söyleyivermiştim.

"Burada imkânsız kişi ben mi oluyorum?" dedi.

Hafifçe tebessüm ederek lakayt bir ses tonuyla konuşmasına rağmen bakışları anlam yüklüydü. Sanki vereceğim her tepkiyi incelemek istiyor gibiydi. Kendimi biraz baskı altında hissetmiş ve anlamsızca heyecanlanmıştım. Saçma bir şey söyleme riskine girmeyerek sadece omuz silktim.

"Pekâlâ," dedi salatasına dönerek. İkinci kez pilava odaklanmaya çalıştım. Sadece birkaç saniye sonra, "Anlamıyorum," dedi Bora. Şimdi bıçağı da bırakıp, vücudunu tamamen bana çevirmişti. "Neden imkânsızmışım?"

Konuyu dağıtmaya çalışarak, "Sen biraz detaycı mısın?" dedim. "Lafı cımbızla seçtin resmen."

"Bu soruma cevap değil."

"Bilmiyorum," dedim konuyu kapatmasını umarak. "Sadece söyledim işte, hepsi bu."

"Hayır. Sadece söylemedin. Gerçekten böyle düşünüyorsun."

"Sen aksini mi düşünüyordun?"

Sorumun onu şaşırttığı barizdi. "Konu ben değilim." Kaçamak bir cevap vermesi gözümden kaçmamıştı. Tekrar pilavıma döndüğümde, "Sadece merak ettim işte," dedi. "Bende mi bir şey var?"

"Hayır," dedim. "Senin iyi biri olduğunu düşünüyorum."

"O zaman problem ne?"

Kaşlarımı şaşkınlıkla kaldırıp ona baktım. "Bana ne söyletmeye çalışıyorsun?" dedim yarım yamalak bir gülümsemeyle. Ardından ellerimi birleştirip, "Bora, sana deli gibi âşığım, lütfen bana bir şans ver!" diye yalvarmaya koyuldum. "Sana layık olmadığımı biliyorum ama emin ol senin için on sekiz santimlik topuklu ayakkabı bile giyerim."

Başını iki yana sallayıp tekrar salatasına odaklandı. Sanki karşısında küçük bir çocuk varmış gibi tepki vermişti ama eğlendiğini görebiliyordum. Dikkatinin dağıldığına sevinip pilava dönmüştüm ki, "Sevgilin ya da görüştüğün biri mi var?" diye kayıtsız bir ses tonuyla sordu.

Ağzımı aramaya mı çalışıyor? Neden? Neden böyle bir şey yapsın ki? Yoksa... Hayır! Neden hayır olsun ki? Hemen kestirip atma! Seni öpen o değil miydi? Şimdi ağzını araması, onunla işinin olmadığını söylediğinde bozulması...

"Sıla?"

Ona döndüğümde, meraklı gözlerle bana bakıyordu. Tam olarak emin olamasam da, *Acaba o da benden hoşlanıyor olabilir mi?* diye düşündüm. İmkânsız değildi. Hayır, lunaparktaki olaydan sonra kesinlikle imkânsız değildi. İçimdeki şeytan uykusundan uyanmıştı ve bana Bora'yı kıvrandırmam için yalvarıyordu.

"Şey..." diye lafı geveledim.

"Evet?" Sabrının tükendiğini görmek eşsiz bir haz veriyordu.

"Sevgilim yok."

"Yani görüştüğün biri var?"

"Bu konuyu kapatalım, olur mu?" dedim. Ah, istediğim zaman gerçekten sinir bozucu bir canavara dönüşüyordum.

Ne diyeceğini bilemeyerek birkaç saniye öylece bana baktı. Ona cevap hakkı tanımadan tekrar işime odaklanınca, salataya dönmek dışında başka bir seçeneği kalmadı. Konuşmamızdan sonraki dakikalarda o kadar dalgındı ki, bıçakla elini tam üç kez kesti. Neyse ki ufak kesiklerdi.

●

Defne Çınar...

"Şey, ben kola istemiştim," dedi Arda. Sofrayı yine salondaki sehpaya kurup, çevresinde bağdaş kurarak oturmuştuk.

Arda tuz almak için ayaklanan Bora'dan kola istemişti ancak Bora su getirmişti.

Bora kaşlarını aniden kaldırıp, "Pardon," dedi. Yeniden kalkmak üzereydi ki, "Boş ver," dedi Arda. "Yemeğini bölme."

Onun hakkında öğrendiğim yeni bir şey vardı; insanlar yemek yerken onlara bir şey yaptırmaktan hoşlanmıyordu. Tıpkı annem gibi, yemek saatlerinde insanın rahatsız edilmemesi gerektiğini düşünenlerden olmalıydı.

Arda, Bora'ya teşekkür ettikten sonra yemeğimize geri döndük. Sıla çok lezzetli bir pilav yapmış ve tavuk kızartmıştı. Bora da salatayı üstlenmişti. Basit bir menü olmasına rağmen sofra oldukça lezzetli görünüyordu.

Yemeğimizi bitirdikten sonra, dışarı çıkmak için hazırlandık. Erkekleri bekleterek yine onların mutsuz olmasına neden olmuştuk ama neyse ki bu konunun üzerinde çok durmadılar.

Birkaç kafe gezdikten sonra bir günümüzü heba etmenin verdiği mutsuzluğu yaşadık. Havanın beklenilenden çok daha sıcak olması da bizim şanssızlığımızdı ama sıcağa rağmen dışarı çıkıp tarihi yerleri gezmemiz gerektiğini düşünüyordum.

Saatler ilerlerken Su ve Çağatay yanımızdan ayrıldı. Nereye gittiklerini sorduğumuzda, Su anlamlı bir şekilde gözlerini kırpıştırdı. Çağatay için iyi planları olmadığını anlamak zor değildi ama zavallı çocuk, henüz bunun bilincinde değil gibi etrafa gülücükler saçıyordu.

Saat Kulesi'nin yanına geldiğimizde saat on bir buçuğa yaklaşıyordu. Geç olmasına rağmen etraf tıklım tıklımdı. Bu insanların da, en azından belli bir sorumluluğu olmayanların, dışarı çıkmak için bizim gibi geceyi bekleyip beklemediklerini merak ettim.

Saat Kulesi'ni geçip sahile doğru ilerledik. Vapur iskelesinin etrafında biraz oyalandıktan sonra yürümeye devam ettik. Birkaç adım atmıştım ki, teknolojik bir cihazla iç içe geçmiş bisikletleri gördüm. Dikkatim anında çekilmişti. Çetin'e bakıp, "Bunlar ne?" diye sordum.

Gösterdiğim yere kısa bir bakış attıktan sonra, "Bisiklet kiralama istasyonu," dedi. "Sahilde sık sık rastlarsın ama..."

Çetin lafını bitiremeden bisikletlere doğru koşturdum. "Nasıl kiralıyoruz?"

"Özel bir kart gerekiyor ve bende yok." Dudaklarımı istem dışı bükünce omuz silkti. "Üzgünüm."

"Sarının kredi kartıyla da kiralanabiliyor," dedi Arda park edilmiş bisikletlerin yanındaki kiosk ekranı kurcalarken. Hepimiz onun başında toplanırken Arda ekranda verilen talimatları izliyordu.

Sonunda beş bisiklet kiralamayı başarmıştık. Elif bizi çimenlerde oturup izlemek istediğini söyleyince Fatih de ona katılma kararı almıştı. İrem'se bisiklet kullanmada pek iyi olmadığını itiraf etti. Bu yüzden biraz zahmetli olsa da bana eşlik edecekti.

Bora, bisikletine alışmaya çalışan Sıla'ya bakarken, "Var mısın?" diye sordu. Dudaklarındaki gülümseme meydan okumanın habercisiydi. İrem'le birbirimize kısa bir bakış attık ve sadece birbirimizin fark edeceği biçimde gülümsedik.

"Ağlamazsın umarım," dedi Sıla. Onun da sesinden meydan okuduğu açıkça anlaşılıyordu. Bora cevap vermek yerine bisikletini Sıla'nın hizasına getirip, üçten geriye doğru saydı. İkisi aynı anda, büyük bir hızla ilerlerken biz geride kaldık.

"Pekâlâ," dedim İrem bisikletin kenarına oturmaya çalışırken. Birlikte yolculuk yapmayı teklif eden bendim ama İrem'in ağırlığı somut bir şekilde karşımda durunca, bisikleti kontrol edemeyeceğimi düşünmeye başladım.

Birkaç kere pedal çevirmeye çalıştım ama her seferinde bocalıyordum. "İrem," dedim. "Son zamanlarda kilo almadığına emin misin?"

"İki kilo verdim," dedi İrem bisikletten inerken. "Kendi beceriksizliğini bana yükleme."

Ona dil çıkarırken, Arda'nın sesini duydum. "Her şey yolunda mı?" İrem'le aynı anda başımızı iki yana salladık. Arda bir süre bizi inceledikten sonra sorunu kavramıştı. "Benimle gelebilirsin," diye İrem'e bir öneride bulundu.

"Kesinlikle gelirim," dedi İrem, Arda'nın bisikletinde, arka tekerin yanındaki demirlere tırmanırken. "Çifte kumrulann arasında kalmaktan bin kat daha iyidir."

İrem, Arda'nın omuzlarına tutunduktan sonra, Arda benim aksime gayet becerikli bir şekilde pedalları çevirdi. Onlara katılmadan önce çimenlerde oturan arkadaşlarına kısa bir bakış attım ve ardından ben de pedalları çevirdim.

●

Su Erdem...

Gideceğimiz yer biraz uzak olduğundan –ve nasıl gideceğini öğrendiğim için– otobüsle yolculuk yapmıştık. Çağatay, nerede ne yapmam gerektiğini görünce şaşırmıştı, çünkü adeta okulumun çevresini dolaşır gibi, her yeri neredeyse ezbere biliyordum. Elbette internette yaptığım yaklaşık yirmi beş dakikalık araştırmanın da bunda etkisi büyüktü. Bu kadar çok vakit öldürmemin nedeni, özellikle en tekinsiz insanların bulunduğu yeri aramak olmuştu. Arama motoruna yazılan birkaç kelimeyle ulaşamayacağım bir yer aramıştım.

Karanlık sokaktan geçerken, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu. Elimi tutan eli sıkıydı. Sanki kaybolup gitmeyeceğimi garantilemek istiyordu.

"Görürsün."

"Hayır," dedi aniden durup, bana da başka bir şans bırakmayarak. "Ciddiyim."

Bakışlarındaki kuşku o kadar belirgindi ki, elimi uzatsam tutabilecektim sanki. Kendimi başarılı balıkçı gibi hissederken, Çağatay'ı da yakalandığı zokadan kurtulmaya çalışan bir balık olarak düşünüyordum. Numaramı anlamaması için kafamı düşüncelerden arındırıp, "Aptalca bir şey değil," diyerek ona güvence vermeye çalıştım. Balığımı kaçırmamalıydım. "Bu kadar takıntılı olmayı bırakıp, kendini anın tadına bıraksan olmaz mı?"

İkileme düştüğü gözlerinden okunuyordu. Sonunda derin bir nefes alıp, "Pekâlâ," dedi. Ardından yolun geri kalanında hiç itiraz etmedi, nereye gideceğimizi de sormadı ki bu tam olarak istediğim şeydi.

Sokaklara saptıkça, çevremizde oluşan topluluğun da şekli değişmeye başladı. İnsanları sınıflandıran biri değildim ama göz göze geldiğim birkaç kişinin belalı olduğu su götürmez bir gerçekti.

Sonunda kapısında iri yarı bir adamla bir kadının sohbet ettiği, içeriden yükselen bas sesinin sokağa taştığı tek katlı barın önünde durduk. Barın karşısındaki apartmanın merdivenlerine birkaç genç çocuk oturmuş, oryantal dans eden arkadaşlarına gülüyorlardı. Kimseyi umursamıyor gibiydiler. Gecenin karanlığıyla renkli ruh halleri harika bir tezat oluşturuyordu ve bu hallerini sabaha kadar izleyebilirdim.

Adam bize kısa bir bakış attıktan sonra, hiçbir şey demeden kadınla sohbetine devam etti. Bunun içeri girmemizi onaylaması olduğunu düşünerek barın kapısını açtık. Düşüncelerimdeki zıtlığa kahkaha atmak istiyordum. Daha dün, Sıla sırf kimlik kontrolü yapılmayan bir yere gideceğimizi söylediği için korkuyordum ama bugün erkek arkadaşıma işkence olsun diye özellikle belalı yerlerde dolaşıyordum.

Eğer bir işin ucu zevk alacağım bir şeye varıyorsa, en büyük korkularım bile hobiye dönüşebiliyordu.

Çağatay etrafına şaşkın ve dikkatli bakışlar atmasına rağmen, kapının solundaki, minicik gökkuşağı bayrağını fark etmedi.

Kapıdan içeri girdiğimiz anda farklı bir dünyadaydık sanki. Daha karanlık, daha depresif ve Çetin'in evine göre biraz daha tehlikeli...

İçeride birkaç neon ışıklandırma dışında hiç ışık yoktu. Çağatay'a baktığımda, yanımda olmasına rağmen yüzünü zar zor ayırt edebildim. Müzik yeterince yüksek değilmiş gibi, insanların dans ederken çığlıklar eşliğinde şarkı söylemeleri kulaklarımın sağır olmasına neden olabilirdi.

Barmenin sandalyede oturan müşterilere servis verdiği tezgâhın yanına doğru ilerlerken Çağatay'ı da peşimden sürükledim. Dönen bar sandalyesine oturup iki bira istedik. Barmen, soğuk biralarımızı bize uzatmadan önce Çağatay'a gereğinden uzun bir süre baktı. Sevgilimin dikkat çektiğini görmek her zaman karşılaştığım bir manzara değildi. Hoş, ona alıcı gözüyle baktığımda, benim için yakışıklı olduğunu asla inkâr edemezdim. Hem birileri ona açıldıysa bile, Çağatay bunu benimle paylaşmaz, eğer karşısındaki hastalıklı biri değilse kibar bir dille reddederdi. Onu tanıyordum. Yine de dediğim gibi, karşılaştığım bir manzara değildi. Bu yüzden biraz şaşırdım ve elimde olmadan kıskandım.

Çağatay'ın neden onu bir gece kulübüne getirdiğimi merak ettiğini gözlerinden okuyabiliyordum ama benimle sohbet etmeyi sürdürdü. Yaklaşık yarım saat sonra, kumral bir çocuk yanımıza geldi. Bir elini Çağatay'ın omzuna koyup, ona sıcak bir gülümsemeyle baktı. "Sana bira ısmarlayabilir miyim?"

Çağatay bu teklife şaşırıp, yarım yamalak gülümsemeyle karşılık verdi. Ardından bitmemiş birasını gösterdi. "Teşekkürler."

Çocuk tekrar Çağatay'a bir şeyler söyledi ama bu sefer kulağına yaklaştığı için ne dediğini duyamamıştım. Her ne söylediyse, Çağatay'ın gözlerini kocaman aralamasına neden olmuştu.

"Şey," dedi. "Çok teşekkürler ama sevgilim var." Beni gösterdi.

Çocuk çok şaşırmıştı ve bunu mimiklerine de yansıtıyordu. "Pekâlâ," dedi. "İyi eğlenceler."

Çocuk yanımızdan ayrıldığında, "İlk kez bir erkeği reddettim," dedi Çağatay. Sanki çok enteresan bir şeymiş gibi, garip bir gururla ve gülümseyerek söylemişti bunu. "O kadar yakışıklıyım ki, tüm cinsiyetlerin dikkatini çekiyorum."

Biramdan bir yudum daha aldıktan sonra, "Biliyorsun," dedim. "Bunun cinsiyetle değil, yönelimle alakası var. Böbürlenmeni gerektirecek bir şey yok yani."

"Çokbilmiş," dedi saçlarımı kurcalarken. Ondan kurtulmaya çalışırken istemeden küçük bir kahkaha patlattım. Bana bulaşması bitince, "Sanki seninle sevgili olduğumuza şaşırmış gibiydi," dedi düşünceli düşünceli. "Neden acaba?"

Omuz silktim. "Bilmem." Ama elbette biliyordum. Neticede kaç heteroseksüel erkek gay bara giderdi ki? Nerede olduğunu hâlâ fark edememiş erkek arkadaşına bakarken, gülmemek için yanağımın içini ısırdım.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Aptalca ve kesinlikle mantıklı birinin olgunca karşılayacağı bir durumla karşılaşmış olsam bile, Su'yun söylemlerine rağmen kendimle ve muazzam, insanı cezbeden, harikulade yakışıklılığımla gurur duyuyordum.

İçtiğim biralar bir süre sonra her zaman olduğu gibi beni zor durumda bırakmıştı. Tuvalete girmem gerekiyordu ama Su'yu yalnız bırakmak istemiyordum. Hevesini kırmamak için buraya gelirken neredeyse hiç sorun çıkarmamıştım ama bu tedbir almamı engellemiyordu.

Yüzümdeki rahatsız ifadeyi fark eden Su, "İyi misin?" diye sordu.

"Evet. Aslında hayır," dedim. "Çiş yapmayan biraları ne zaman bulacaklar?"

Bana içimi eriten gülümsemesiyle kısacık bir an baktıktan sonra barmene döndü. "Affedersiniz, burada lavabo var mı acaba?" Adam bir şey söylemeden çaprazımızda, köşede duran kapıyı işaret etti. Su normalde çiçekler saçarak gülümser ve teşekkür ederdi ama bir şey demedi. Onu tanıyorsam adamın biraz suratsız olmasında bunun kesinlikle büyük bir payı vardı.

"Seni bırakmak istemiyorum," dediğimde beni hafif bir gülümsemeyle süzdü.

"Merak etme," dedi. "Senden önceki yaşamımda nasıl hayatta kaldıysam, bunu birkaç dakika sen yokken de başarabilirim." Tam itiraz edecektim ki, "Git hadi," dedi. "Sonsuza dek kendini sıkamazsın."

Ne yazık ki haklıydı. *Birkaç dakikada ne olabilir ki?* diye düşünerek yerimden kalktım ama tekin bir yerde olmadığımızın farkında olan diğer yanım bir türlü yakamı bırakmıyordu. Su'yun sandalyesine yaklaşıp, şampuan kokan saçlarına bir öpücük kondurduktan sonra, "Dikkatli ol," dedim ve hızlı adımlarla oradan ayrıldım.

Tuvalet boştu ama kabinlerden birinde öğüren bir adamın sesi duyuluyordu. Normalde iyi olup olmadığını sorardım fakat aklım sevgilimdeyken, çevremde ne olduğunu pek önemsemiyordum.

Fayanslarla ayrılmış pisuvarlardan birinin önüne gelip fermuarımı indirirken kabinin açıldığını duydum. Muhtemelen midesini tamamen boşaltmıştı. Bakışlarını üstümde hissediyordum ancak bir şey söylemedi, elini bile yıkamadan öylece çıkıp gitti.

Nihayet işim bittiğinde, pek hijyenik olmayan bu tuvalette sabun bulduğum için çok mutluydum. İçine balgam atılmadığını ya da türlü iğrençliklere maruz kalmadığını umduğum şişeden elime biraz sabun sıktım ve suyun altında köpürene kadar ellerimi sabunladım.

Dışarı çıkıp birkaç adım atmıştım ki, omzumda beni kendine çevirmeye zorlayan bir el hissettim. Arkamı döndüğümde tuvaletteki adam, "Sevgilim!" diyerek üzerime atlayınca neye uğradığımı şaşırdım. Adamdan yükselen keskin bir alkol kokusu vardı. Sarhoş olduğu her halinden belliydi. Yirmi dokuz-otuz yaşında olabilirdi, ışıktan dolayı emin değildim. Emin olduğum tek şey, benden daha uzun ve daha iri yapılı olduğuydu.

"Biliyordum!" diye haykırmayı sürdürdü adam, ben onu itmeye çalışırken. "Benim için geleceğini biliyordum!"

Her şey birkaç saniyede olupbitti. Sadece bana doğru uzanan dudaklar gördüm ve hemen ardından dudaklarımda

bir baskı hissettim. Neye uğradığımı şaşırırken var gücümle karşımdakini ittim. Adam başka birinin kollarına düşerken, arkadaşı olduğunu anladığım kişi, "Affedersin!" dedi. "Yeni terk edildi de."

"İlişkileri umurumda değil!" dedim. "Ama ayıldığında arkadaşına söyle, içtiğinde insanları taciz eden bir sapığa dönüşüyorsa içmesin. Eğer kafası güzel olmasaydı burada daha farklı şeyler olurdu."

Teknik olarak, yabancısı olduğum bir ortamda böyle kabadayılık taslamak pek mantıklı bir iş değildi ama çok sinirlenmiştim. Dışarıdan bakıldığında şu an çok komik bir durumda gibi duruyor olabilirdim fakat hoş bir durum değildi.

"Hey!" Arkamdan birinin seslendiğini duyunca, arkadaşını yerden kaldırmaya çalışan adam da bir an durup sesin geldiği noktaya baktı. Arkamdaki adamın kavga çıkaracağını düşünüyordum ama yapıcı bir sesle, "Sakin olun, tamam mı?" dedi. Ardından bana kısa bir bakış attı.

Onu umursamadan tekrar adama döndüm. "Bir dahaki sefere birini öpmeden önce onun yönelimini de önemsesin, olur mu?"

"Bekle," dedi kavgayı yatıştırmak için sonradan aramıza katılan adam. "Sen... Kızlardan mı hoşlanıyorsun?" Bunu öyle şaşkınca söylemişti ki, ister istemez kötü bir şey yaptığımı düşündüm.

"Şey... Evet."

"O zaman gay barda ne işin var ki?" Yerden arkadaşını kaldıran adam şaşkın gözlerle bizi izliyordu. Sorduğu soru dudaklarımın açılmasına neden olmuştu. Ama...

Su!

●

Su Erdem...

Çağatay kendisinden beklenmeyen asabi bir tavırla yanıma gelip, yüzüme bile bakmadan hesabı ödeyince ister istemez gerildim. Eskiden olsa, birbirimize bu tavrı sürekli olarak uygulardık ama şimdi, en azından şu ana kadar hiç böyle bir şey olmamıştı.

Bana bir şey söylemeden çıkışa doğru yönelince, çantamı kapıp peşinden koşar adımlarla ilerledim. Bardan çıktığımızda geldiğimiz yöne doğru yürüdü.

"O endişeli çocuğa ne oldu?" diye seslendim arkasından.

Bana yüzünü dönmese de adımlarını yavaşlattığını fark ettim. "Kimsenin ilgi alanında değilmişsin ki," dedi. Sesini yükseltmemiş olmasına karşın fark edilir bir öfke saçıyordu.

Bu kadar sinirli olmasa kahkahayı patlatabilirdim. "En fazla birileri seninle konuşmak istemiştir," dedim. "Neden bu kadar sinirlendin ki?"

"Sence ben medeni konuşmaları beceremeyecek bir davar mıyım?" dedi bana dönerek. Evet demek istedim. "İlk kez zorla öpüldüm!"

Kendimi daha fazla tutmam mümkün değildi. Kahkahalarım o kadar sıklaştı ki, iki büküm oldum. Gülmemden rahatsız olduğu belli olan Çağatay, bir süre bana bakmak dışında bir şey yapmadı. "Üzgünüm," diyebildim ama hiç öyle görünmüyordum.

"Bu ciddi bir mesele, Su!" dedi. Sesindeki ton yüzünden kahkahalarım yarıda kesildi. "Sırf eğlence olsun diye beni şehrin saçma sapan bir yerindeki bara getiriyorsun. Sırf eğlence olsun diye sosyal medya hesaplarımı hack'liyorsun. Ben senin maskotun falan değilim. Bu huyların hiç komik değil ve ben de artık sıkıldım."

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Kalbimin atışını kulaklarımda duyumsuyordum. Söylediği şeyi yanlış anladığıma

kendimi inandırmaya çalışıyordum. Derin bir nefes alıp, sesimin olabildiğince kendinden emin çıkmasına çabaladım. "Nasıl yani?"

Bir şey söylemeden arkasını dönüp yürümeye devam etti. Yaptığım şeyden tamamen pişman olmuştum. Neden onu öfkelendirebileceğimi düşünmeden hareket etmiştim ki? O gayet anlayışlı bir erkek arkadaşken, ben niye onu bu kadar bunaltmıştım? Neden bu kadar bencilce davranmıştım?

Peşinden ilerlemek için kendimi zorlamam gerekti. Bacaklarım titriyordu. "Nasıl yani?" diyerek sorumu yinelediim. Olabildiğince dik ve umursamaz bir duruş sergilemeye çalışıyordum ama kalbimin çatırtıları zihnimde yankılanıyordu sanki.

"Anladın işte," derken yürümeyi sürdürdü. "Sıkıldım."

"Tamam," dedim sabırsızca. "Sıkıldın ve..."

Lafının devamını getirmesini ister gibi ona bakıyordum ama duymak istediğimden hiç emin değildim. Bakışlarını bir süre benden kaçırdı. Ardından "Yarın İstanbul'a döneceğim," dedi. "Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Bu hikâye çok tanıdık!

"Mete gibi uzaklaşacak mısın yani?"

"Zamana ihtiyacım var, tamam mı?" dedi. "Seni seviyorum ama artık bazı huylarına katlanamıyorum. Üzgünüm."

İçgüdülerim ona kendimi törpüleyeceğimi söylemem için bana inanılmaz bir baskı uyguluyordu. Ne var ki dilimin uyuştuğunu hissediyordum, konuşamıyordum. Yumruklarımı sıkınca tırnaklarımın etime battığını hissettim. Ağlamamak için çenemi öyle bir sıkmıştım ki, her an dişlerim kırılabilirdi.

"Evet," dedim alaycı bir tonla. "Üzgün olduğunu görebiliyorum."

Ayrılık haberini alınca kendini kaptırıp kavga çıkaran taraf hiç olmamıştım. İkili ilişkilerde, umursamaz taraf genelde hep ben oluyordum. Öfkeden patlamak neredeyse karşı tarafın işiydi. Şimdiyse gitgide çirkefleştiğimi hissediyordum.

Yaptığım imayı karşılıksız bırakarak yürümeye devam edince, "Bunun için ara vermek istiyorsan bitsin o zaman!" diye arkasından bağırdım. Ne dediğimi o an fark edip anlık bir pişmanlık yaşadım ama artık çok geçti.

Sonunda durup bana döndüğünde kaşlarını kaldırmıştı. "Gerçekten istediğin bu mu?" dedi.

Derin bir nefes aldım. Hem sözümün arkasında durup, hem de geri adım atmayı nasıl başarabilirdim? Mantığımı toparlamamı sağlayacak birkaç saniye boyunca sessizliğimi sürdürdüm. "Burada benim değil, senin kararını tartışıyoruz," dedim. Evet, iyi bir toparlama cümlesiydi. "Senin isteğine göre konuşuyorum. Emin ol ayrılmak istesem bunu çoktan söylerdim."

Sakin kal. Sakin kal. Sakin kal. Mantığını kullan.

Cevap vermek yerine gözlerini yere indirip beklediği her saniye, gözyaşlarımı tutmak için verdiğim savaşı kaybetmek üzere olduğumu hissediyordum.

"Sanırım," dedi sonunda. "Bitirsek daha iyi olacak."

Verdiğim savaşı kaybettim.

Birkaç damla gözyaşı gözümden firar edince hızla elimin tersiyle sildim ama beyhude bir uğraş veriyordum sanki. Yaşlar o kadar hızlıydı ki... Bir yerden sonra silmeyi bırakıp, ağlayarak suratına baktım. Korkunç bir soğukkanlılıkla bana bakıyordu.

"Nasıl istersen," dedim. Gururlu görünmek bir yana, böyle ifadesiz bakması, bunu söylemek zorundaymışım gibi hissettiriyordu. Nereye gittiğimi bilmeden arkamı dönüp

ilerledim. Şu vaziyette nereye gittiğimin pek bir önemi yoktu zaten.

Birkaç adım atmıştım ki, "Su!" diye seslendi. Ona dönüp kayda değer bir şey söylemesini bekledim ama o, "Bir dahaki sefere kime şaka yapacağını iyi seç," dedi.

"İyi, bundan sonra aklımda bulundururum," diyerek tekrar arkamı döndüm. Yürümeye devam ederken sözlerini de zihnimde çeviriyordum. Ve aniden ne demek istediğini anlayarak durdum. Arkamı dönüp, kocaman açık olduğundan emin olduğum gözlerimi ona çevirdim. Şeytanca sırıtıyordu. Aynı anda hem rahatlamış, hem de öfkelenmiştim.

"Sen..." diyecek oldum ama lafımın devamını getirmeden ona doğru koşup omzuna bir yumruk indirdim. "Böyle şaka mı olur, aptal!" diye sitem ederken ona vurmayı sürdürüyordum. Çağatay'sa sadece kendini koruyor, bir yandan da kahkaha atıyordu.

Sonunda sinirimin uzun bir süre geçmeyeceğini anlamış olmalı ki, kollarımı tutup ona vurmamı engelledi. Şimdi tam suratına bakıyordum. "Hak ettin, kabul et," dedi.

"Hayır!" dedim kollarımı ondan kurtardıktan sonra. Onu falakaya yatırmak isteyen arzumu yok sayıp, karşısında sakince durdum. "Senin şu şaka dediğin şey daha ağırdı."

"Senin yüzünden adamın teki beni öptü, Su," dedi Çağatay. "Bunun nasıl bir duygu olduğunu bildiğini pek sanmıyorum."

"Beni terk ettin," dedim. Bu konudaki ısrarımı sonsuza dek sürdürebilirdim. Benim şakam saçmaysa, onunki kesinlikle acımasızcaydı.

Anlamlı bir gülümsemeyle baktıktan sonra, "Gel hadi," diyerek bana doğru birkaç adım attı. Bir yandan da sarılmak üzere kollarını açmıştı.

Geri çekilip, "İstemiyorum," dedim ama o aramızdaki mesafeyi hızla kapattı. Sadece saniyeler içinde kendimi Çağatay'ın kollarında, ayaklarım yerden kesilmiş bir şekilde buldum. "Bırak beni!" dedim ama elbette bırakmasını istemiyordum. Aksine, bana sonsuza dek sarılabilirdi. Bu gönülsüz direnişi ses tonuma da yansıtmış olmalıydım ki, gülümsediğini duydum.

Sonunda tekrar beni yere bıraktı ama kollarını bedenimden ayırmamıştı. "Seni seviyorum."

Bunu ilk söylediğinde kalbim nasıl attıysa, şimdi de öyle atıyordu. Yine de gururumdan ve üst düzey sinir bozuculuğumdan ödün vermeyerek, "Doğru bir karar," dedim. Bana gözlerini kısıp bakmayı sürdürünce, "Ben de seni biraz seviyor olabilirim," diye ekledim.

"Aptal sarışın," derken gülümsemesi yayıldı. Öne doğru eğilip dudaklarımızı birleştirdiğinde, kalbimin minik bir kelebek gibi kanat çırptığını hissettim. Ayakta kalabilmek için kollarımı onun boynuna doladım.

Kesinlikle sonsuza dek böyle kalabilirdim.

●

Elif Kara...

Yıldızlar her zamankinden de parlaktı. Gökyüzü sanki bize küçük bir armağan sunmak ister gibiydi. Çimenlere uzanmış, başımı Fatih'in omzuna koymuşken ve onun da kolu beni sarmışken tüm düşüncelerimden arındığımı hissettim. Gelecek kaygısı denilen o korkunç kâbus birkaç dakikalığına da olsa peşimi bırakmıştı.

"Yıldızları öğrenmem lazım," diye mırıldandım. Sanki gözümün önünde elmastan basit bir bilmece öylece kendini gösteriyordu ama ben çözmek bir yana, bilmeceyi bile göremiyordum.

"Evet," diyerek bana katıldı Fatih. "Benim de."

Bir süre daha sessiz kaldık. Sanki o da tıpkı benim gibi konuşarak anın muazzamlığını bozmak istemiyor gibiydi. En sonunda Fatih'e açmak isteyip bir türlü fırsat bulamadığım konuyu açmaya karar verdim. İrem, Fatih'le konuşacaksam bunu ağzını arayarak yapmamı söylemişti.

"Bora birinden hoşlanıyor mu?" Arkadaşlarını pek dinleyen bir yapım yoktu.

"Nereden çıktı şimdi o?"

"Çünkü Sıla'dan hoşlandığını düşünmek için ciddi sebeplerimiz var."

"Ciddi misin?" Sesi o kadar da şaşkın değil gibiydi. *Acaba Bora bir şeyler anlattı mı?* diye düşünmeden edemedim.

"Korkunç bir oyuncusun."

Ses tonundan gülümsediğini duyabiliyordum. "Evet, aslında bu konuyu biraz açtı diyebilirim."

Dirseklerimde hızla doğrulup Fatih'e baktım. "Ciddi misin?" Sıla'nın Bora'ya karşı boş olmadığını düşünüyor ama Bora'nın hislerinden emin olamadığınız için arkadaşım adına üzülüyordum. Neden bunca zamandır Fatih'le konuşmamışım ki? Aptal kafam!

Bana yarım yamalak bir gülümsemeyle bakarken bir eliyle saçlarımla oynuyordu. "Evet."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. "Beni delirtmeden, bir an önce anlatır mısın şunu?"

"Tamam," diye mırıldandı. Sabrımın tükendiğini görmek sanki hoşuna gitmişti. "Sıla'dan hoşlanıyormuş ama Sıla'nın da aynı şeyleri hissettiğinden emin değilmiş. Lunaparka gittiğimiz gün dönme dolapta mahsur kaldıklarında onu öpmüş ama bu konu üzerinde hiç konuşmamışlar."

Dudaklarımın kıvrılmasını önleyemiyordum.

"Peki, Sıla?" diye sordu. "O ne hissediyor?"

Rahatlamış, mutlu bir ruh haliyle tekrar başımı Fatih'in omzuna yasladım. "Burada soruları ben sorarım."

Bana kocaman gözlerle baktığını görmek için ona bakmama gerek yoktu.

"Bu hiç adil değil."

"Aksini hiç iddia etmedim ki."

Yüksek sesle kahkaha atınca keyifle gülümsedim.

"Sen inanılmaz bir insansın."

O sırada İrem'in sesini duyunca aynı anda kafamızı kaldırdık. Gördüğüm manzaraya şaşırmamam mümkün değildi. İrem, tekerleklerin yanında duran demirler yardımıyla ayağa kalkmış, dengesini korumak için kollarını Arda'nın boynuna dolamıştı. Arda bisikleti kullanırken yüzünü büyük bir acıyla buruşturuyor ve "Yeter artık!" diye itirazlarda bulunuyordu. Çünkü İrem, çocuğun kulağının dibinde bağırarak şarkı söylüyordu!

"Arkadaşıma acıyorum," diye mırıldandı Fatih.

Her ne olursa olsun arkadaşlarını savunan bir yapıya sahip olmama rağmen, yüzümü buruşturup "Evet," diye mırıldanmadan edemedim. "Ben de arkadaşın için üzülüyorum."

●

Defne Çınar...

"Pekâlâ," dedi Elif. "Plan çok basit. İrem ve Su, Sıla'yı bakkala göndermeye ikna ederken, Defne de Sıla'nın telefonunu saklayacak. Bu sırada ben de Sıla'yı balkonda oyalayacağım. Anlaşılmayan bir şey var mı?"

Başımızı iki yana salladık. Su ve Çağatay da bize katıldıktan yaklaşık yarım saat sonra eve gelmiştik. Bu, neredeyse on beş dakika önceydi ve o kadar çok yorulmuştuk ki, hepimizin tek istediği muhtemelen önümüzdeki üç günü uyuyarak geçirmekti. Bu yüzden Sıla'yı ayaklandırmak için aramızda en ikna edici olanları öne sürmeye karar vermiştik.

Elif bize Fatih'le yaptığı konuşmayı anlatırken, bunu Sıla'ya söylemek için ne kadar heyecanlandığı belli oluyordu. Ama İrem bu konuyu kendi aramızda halledeceğimizi söyledi. Sıla'nın kendisini geriye çekebileceğini düşünüyordu, çünkü 'kızlar asla ilk adımı atmaz' denilen mantıksız klişe, maalesef düşüncelerimizin yadsınamayacak bir kısmına hâkimdi. Umarım bu düşünce bir gün yakamızı bırakırdı.

"Başlıyoruz o zaman," dedi İrem. "Önce Defne'nin telefonu saklaması gerekiyor. Kolay bulunamayacak bir yere kaldır ve sessizde olduğundan mutlaka emin ol."

"Tamam," diye mırıldandım. Gözlerimi devirmemek için kendimi zorlamam gerekmişti. "Neyim ben, çocuk mu?"

Odadan çıktığımızda, balkonda tek başına oturan ve yokluğumuzu bile fark etmeyen, gecenin tadını çıkarmakta olan Sıla'nın yanına gittik. "Hey!" dedi İrem. "Neden gelmedin?" Sıla gözlerini kısınca, "Sana seslendik," diye yalan söyledi.

Sıla kurcalamayı bıraktığı telefonunu masanın üstüne koydu. "Duymadım."

"Her neyse," dedi Elif. "Güzel bir akşamdı, değil mi?"

Sıla da aynı düşüncedeymiş gibi gülümsedi. "Evet."

Elif, Sıla'nın sağ tarafına geçip, tırabzanlara yaslanarak aşağıya baktı. Bir gözü bendeydi ama bakışlarını çok iyi kamufle ediyordu. Biraz sohbet ettikten sonra, susadığını söyleyerek mutfağa gitti. Giderken bana göz kırpması gereken mesajı almama yeterdi.

Kapıdan geçerken aniden yere yığılınca, Sıla da dâhil herkes telaşlanarak Elif'in yanına koştu. Derin bir nefes alıp Sıla'nın telefonunu kaptığım gibi belime, pijamamın içine sıkıştırdım. Elif abartılı bir şekilde kıvranırken Fatih'in koşarak mutfağa geldiğini gördüm. O, Elif'in yanına eğilirken, arkasından diğer arkadaşlarımız da içeri doluşuyordu. Kalabalığı fırsat bilip hızla odamıza doğru gittim. Telefonun

sessizde olduğundan emin olduktan sonra dolaba, kıyafetlerin altına sakladım. Tesadüf eseri bulunması neredeyse imkânsızdı.

Tekrar içeri girdiğimde, herkes dizini tutan Elif'in başındaydı. Fatih'in ne kadar endişelendiğini görünce, planımızdan ona bahsetmediğimiz için bir an kendime kızdım.

O telaşla kimse beni fark etmemişti. Aradan sıyrılarak Elif'in yanına gittim. "İstersen biraz uzan," diye mırıldandım. Bana memnuniyet izleriyle dolu bir bakış attı. Aramızda belirlediğimiz bir şifreydi. Eğer salona gidip oturmasında yardımcı olacağımı söylescydim bu, telefonu alamadığım anlamına gelecekti.

"Tamam tamam," diye mırıldandı. "Biraz daha iyiyim."

Dikkat çekmemek için yavaş yavaş, topallayarak odamıza doğru ilerlerken, ona yardımcı oluyor gibi yaptım. Elif'in bir koluna ben, diğer koluna Fatih girmişti. Odamızın kapısını kapatırken Sıla'nın sesini duyabiliyordum. "Telefonumu gören var mı? Çikolata kılıfı vardı."

Kapıyı kapatır kapatmaz Elif duruşunu düzelterek Fatih'e döndü ve "İyiyim," dedi. Fatih, sevgilisinin birden düzeldiğini görünce şaşkınlığını gizleyemedi. "Sıla ve Bora'yı bu gece birleştiriyoruz. Hepsi planın bir parçası."

Fatih biraz öfkelenmiş gibiydi. "Ne yaparsanız yapın ama bir dahaki sefere böyle bir şey yapacağın zaman haberim olsun. Aklım çıktı resmen."

Elif, erkek arkadaşının daha fazla sinirlenmesine fırsat vermeden yanağına bir öpücük kondurdu. "Bu küçük sırrımızı saklayacağını umuyorum, tamam mı?" Fatih bir şey demeden, kötücül sayılabilecek bakışlarını yollayıp odadan çıkmakla yetindi.

"Merak etme," dedi Elif sırıtarak yatağa otururken. "Düzelir."

Ona yarım bir gülümsemeyle bakıp yanına oturdum. Fatih'le öyle tatlı bir iletişimleri vardı ki, aralarının kolay kolay açılacağına inanmıyordu.

Biz oturduktan birkaç dakika sonra Sıla içeri girdi. "Bir şey isteyen var mı?" Yüzünden mutsuz olduğu net bir şekilde anlaşılıyordu. "Bakkala gidiyorum."

Gülmemek için yanağımın içini ısırırken, "Bu saatte kapalı değil midir?" dedi Elif.

"Birkaç sokak ötede hâlâ açık bir bakkal var," dedi Sıla. "Oraya gidiyorum."

Başımı anladığımı gösterir gibi sallarken, "Çikolatalı süt alabilirsin," dedim. Başparmağını kaldırarak onaylama işareti yaptıktan sonra odadan çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

Sokak kapısının sesini duyduktan sadece birkaç saniye sonra İrem ve Su, kahkaha atarak içeri girdiler. Bu hallerine gülümsememek imkânsızdı.

"Siz çok fenasınız!" dedi Elif.

Bunu bilip gurur duyduklarını göstererek yumruklarını tokuşturdular. Sıla gittikten yaklaşık beş dakika sonra planımızın ikinci aşamasını gerçekleştirmek üzere salona gidip Bora'yı yanıma çağırdım. Meraklı adımlarla yanıma geldiğinde, "İrem peynirli kraker de istiyormuş ama Sıla'ya söylememiş," dedim.

Onu sırf bunun için çağırmama anlam verememiş gibiydi. "Arasın o zaman."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. "Telefonunu yanına almamış."

"Peynirli kraker yemeyiversin o zaman."

Sabrımın sonuna geldiğimi hissettim. Onu sırtından tutup kapıya doğru iterken, "İrem de, ben de nezaketinden dolayı minnettarız," diye söylendim. Kapıya geldiğimizde onu kuvvetle itip, çıplak ayaklarla dışarı çıkmasına neden

oldum. Yerde duran terliklerden büyük olanını alıp ona fırlattım. Kimin olduğu pek umurumda değildi.

Bana şaşkın şaşkın bakarken "Yanıma cüzdanımı..." diyecek oldu ama "Sıla'da var!" diyerek sözünü kestim.

Terlikleri ayağına geçirdikten sonra somurtarak merdivenlerden inmeye başladı. "Bora!" diyerek son anda onu durdurup bana bakmasını sağladım.

"Efendim!"

"Bir konuda fikrine danışmak istiyorum."

"Tabii."

"Bir arkadaşım var," dedim. "Sen tanımazsın. Bir çocuk onun aklını bulandırmış. Nasıl olduğunu sorarsan, geçenlerde o çocuğun da dâhil olduğu bir arkadaş grubuyla lunaparka gitmişler. Aksilik mi dersin, şans mı bilmem ama çocukla dönme dolabın tepesinde bir arıza yüzünden mahsur kalmışlar." Bora'nın gözleri kocaman açılırken, yarım yamalak bir gülümsemeyle sözlerime devam ettim. "Çocuk, arkadaşını öpmüş." Kızardığını görüyordum. "Ama ikisi de karşı tarafın duygularından emin olmadığı için bir adım atamamış. Üstelik arkadaşım, kendi duygularından bile emin değildi."

Çekingen bir umutla sordu. "Peki, arkadaşın şimdi ne düşünüyor? Ne hissediyor?"

"Bence arkadaşım kesinlikle o çocuktan hoşlanıyor," dedim. "Ama çocuğun bir adım atmasını bekliyor."

Bora'nın gülümsemesi yayıldı. "Belki çocuk yakın bir zamanda arkadaşına açılır."

"Açılsa iyi olur," dedim. "Çünkü bu akşam onları yalnız bırakmak için çok uğraştık."

Artık nazikçe gülümsemiyor, dişlerini göstererek mutlulukla sırıtıyordu. "Teşekkürler," diye mırıldandı. Ardından

cevap vermemi beklemeden koşar adımlarla merdivenleri indi. Arkasından gülerek baktım.

●

Sıla Yüksel...

Bakkala giden yolu neredeyse yarılamıştım ki, arkamdan gelen hızlı ayak sesleriyle birden donup kaldım. Biri koşuyor olmalıydı. Arkama baktığımda ne görmeyi beklediğimi bilmiyordum ama Bora'yı görmek kesinlikle beni şaşırtmıştı.

"İrem peynirli kraker istiyormuş," dedi. "Telefonunu almamışsın sanırım, beni gönderdiler."

Kaşlarımı şaşkınlıkla kaldırdım. Bora'nın sırf bir kraker için koşarak peşimden gelmesi oldukça şaşırtıcıydı. "Pekâlâ," dedim. "Hadi gidelim."

Huzursuzluk derecesinde bir sessizlikle ilerledik. Bora'dan gelen hiç negatif enerji yoktu. Aksine, oldukça neşeli gibiydi. Beni huzursuz eden nokta da tam olarak burada saklıydı işte. Fazla neşeli olmasına rağmen sakin bir duruş sergilemek, pek Bora'nın yapacağı bir iş değildi.

Bakkala gidip İrem ve Su'yun siparişlerini aldıktan sonra oradan ayrıldık. Bora ödeme konusunda bana destek çıkamadığı için poşetleri taşıma konusunda gönüllü olmuştu.

Bakkaldan çıktıktan sonra karanlıkta ilerlemeye başladık. Dudaklarında beliren hafif gülümsemeye rağmen bir süre daha bir şey söylemeden ilerledi.

Ve ardından, beni kalp krizine sürükleyecek bir şey yaptı.

Karanlık sokakta kimse yokken, aniden beni ittiğini hissettim. Ne olduğunu bile algılayamadan, sadece birkaç saniye içinde, sırtımın hiç ışık yanmayan bir apartmanın düz duvarına yaslandığını fark ettim. Bora'ysa tam karşımda duruyordu. Ellerini her iki omzumun etrafına yerleştirerek kaçmamı imkânsız kılan bir kapan oluşturdu.

Hoş, pek kaçmak gibi bir niyetim de zaten yoktu.

Bir süre öylece gözlerime baktı. İşin aslı, bu kadar yakın durması *Beni öpecek mi?* diye düşünmeme neden oluyordu. Nefes alırken bile zorluk çekiyordum. Beynime milyonlarca iğne batırılıyordu sanki, düşünemiyordum.

Dudaklarını bilmiş bir ifadeyle hafifçe kıvırdı. "Yalan söyledin," dedi.

Sesimin çatallaşmaması için hafifçe boğazımı temizledim. "Hangi konuda?"

"Görüştüğün kimse yok."

Bunu nereden öğrendiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama bu haldeyken sorgulayamıyordum da. O kadar heyecanlıydım ki, her an düşüp bayılabilirdim. Biraz kendime alan yaratmak için Bora'yı göğsünden ittim. Karşı koymadan geri çekildi.

Nefes al. Bunu neredeyse on sekiz senedir yapıyorsun, aptal! Evet, güzel...

"Öncelikle," dedim. Lafa biraz daha kendimden emin bir duruş sergileyerek başlamıştım. "Ben sana görüştüğüm biri var diye bir şey söylemedim." Ellerini cebine sokup, rahat bir tavırla gülümsedi. Taşıdığı poşet bileğinden sarkıyordu. "Hem, bunu neden soruyorsun, onu da anlamadım."

Kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten anlamadın mı?" Verecek bir cevap bulamayarak yüzüne baktım. "Sıla, Sıla..." Adımı sayıklayarak tekrar bana yaklaştığında, nefesimin kesilmek üzere olduğunu hissettim. "Neden biriyle görüştüğünü düşünmemi istedin? Amacın beni kıskandırmak mıydı?"

Gözlerimi kırpıştırdım. Aramızdaki mesafe sadece bir adımlıktı. Bana içten bir gülümsemeyle bakıyor, duygularının birbirine geçmesine sebebiyet veriyordu. O an, mantığımla kalbim belki de ilk kez bana aynı şeyi yapmamı söylerken, onları dinlemeye karar verdim.

Aramızdaki o bir adımı kapatıp, parmak uçlarımda yükselerek dudaklarına bir öpücük kondurdum. O kadar şaşırmıştı ki, tepki bile veremedi. Ondan gördüğüm son reaksiyon, yüzlerimiz yaklaşırken kocaman açılan gözleriydi.

Birkaç saniye sonra, öpücüğüme karşılık alamayınca geri çekildim. Dudaklarımızın arasında sadece santimlik bir uzaklaşma olmuştu ki, olanları sanki o an kavramış gibi öne uzanıp tekrar dudaklarımızı birleştirdi.

Ayrıldığımızda gözlerimi açıp, parıldayan gözlerine baktım ve orada gerçekten mutluluğu gördüm. Kulağa çok fantastik gelebilirdi ama aklımdan uydurmuyordum. Ne gördüğümü kesinlikle biliyordum.

Beni bir kez daha öptüğünde kanatlanıp uçtuğumu hissettim. Sevgi, aşk... Bunlar gerçekten böyle hissettiren kavramlar mıydı? İnsanı böyle sarhoş mu ediyordu? Kafasını allak bullak edip, aptala çeviren garip bir mutluluk mu veriyordu?

Sonunda ayrıldığımızda ikimiz de gülümsemeden edemiyorduk. Kollarını belime sarmasının hemen ardından ayaklarım boşlukta sallandı. Öyle hızlı döndürdü ki, başımın dönmesi kaçamayacağım bir sondu.

Ama yaşadığım en güzel baş dönmesi belki de buydu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

"Harika bir gündü!"

Eve ayak basar basmaz, gün boyu yürümüş olmanın beni ne kadar yorduğunu fark etmiştim.

Dün gece Sıla ve Bora el ele geldikten sonra, Bora'nın kısa bir açıklama yapması bizimkileri oldukça şaşırtmıştı. Oysa biz zaten böyle bir sonuca ulaşacağımızın bilincindeydik. Sıla o kadar mutlu görünüyordu ki, onu köşeye çekip salak saçma sözlerimizle utandırmayarak iyi arkadaşları oynayacaktık neredeyse.

Elbette öyle bir şey yapmamıştık.

Kısa bir sohbetten sonra, ertesi gün nereleri gezeceğimizi tartıştık. İrem ve Arda, bizim için bir program hazırlamışlardı ve bize de uymaktan başka şans bırakmıyorlardı.

Uyku vaktinin gelmesiyle odalarımıza dağıldık ve nihayet Sıla'yla uzun sayılacak bir sohbete başladık. Bize tüm detayları anlatırken o kadar heyecanlıydı ki, gözlerinde oluşan o enteresan parıltıyı görmemek imkânsızdı.

Onu iyice sıkıştırıp biraz utandırmış, sonunda da bu bakkala gitme ricalarının bizim oyunumuzun bir parçası olduğunu itiraf etmiştik. Oldukça şaşırmıştı ama kandırıldığını düşünerek bize kızmak yerine, kocaman gülümsemesiyle teşekkür etmişti. Bora'yla aralarında yok sayılamayacak bir çekim vardı, bu yüzden biz karışmasak bile er ya da geç bu çekime kapılacaklardı. Ama ikisi de o kadar zamana yaymışlardı ki bunu, yüzyıllar sürecek olsa bile beklerlerdi. Burada devreye girdiğimiz için şanslıydı.

İtirafımızdan sonra o da kızararak, barda Mete'yle olan karşılaşmamızın da planlı bir şey olduğunu söylemişti. Ne

diyeceğimi bilemez halde öylece ona bakarken, İrem hariç hepimizin şaşkınlıktan gözleri açılmıştı. İrem'in verdiği tek tepki, "Biliyordum!" diye haykırmak olmuş, hemen ardından kendisinin bu plan içinde olmadığını, sadece kuvvetli bir tahmin yaptığını söylemişti.

"Tamamen sizin iyiliğiniz içindi," demişti Sıla. "Görüşmeyi ertelemenizi istemiyorduk."

"İstemiyorduk?"

"Bora ve ben. Aramızda bu tarz şeyler olmadan önce planlamıştık. Onunla yakınlaşmak için seni kullanmadım yani."

Sıla sanki bu ihtimale yer verebilecekmişim gibi çabucak söylemişti bunu. Ona kızmamıştım zaten ama bir daha böyle bir şey yapmamasını istemiştim. Çünkü Mete'yle olan konuşmam çok daha farklı da sonuçlanabilirdi.

Güzel bir sohbetin ardından uyumuştuk. Sabah da erkenden kalkmak yerine, normal insanların uyandığı bir saatte kalkmak huzur vermişti. Aslında bu sabah biraz iştahsız olduğumu söylemiştim ama İrem, yoğun bir gün yaşayacağımız için asla kahvaltısız dışarı çıkmamamız gerektiği konusunda oldukça iddialıydı.

Evden çıktıktan sonra ilk durağımız Agora Antik Kenti olmuştu. Su, ilk başta sadece birkaç taş gördüğü için oldukça homurdanmış ama geziyi biraz uzattığımızda o da büyülenmişti. Beni şaşırtan şey, oldukça etkileyici bir yer olmasına rağmen, ziyaretçilerin beklediğimden az oluşuydu. Bunun nedeninin devam eden kazı ve restorasyon çalışmaları olduğunu öğrenmiştik. Bölgenin iyi tanıtılmaması da buna neden olarak sayılabiliyormuş.

"Burası felsefenin ortaya ilk çıktığı yer olarak biliniyor," demişti Arda.

İrem de tıpkı onun gibi büyülenmiş görünüyordu. "Burası önceden pazar yeri olarak da kullanılıyordu," diyerek

tıpkı Arda gibi ufak bilgilendirmeler yapıyordu. "Ama burada sadece eşya değil, fikir alışverişi de yapıyorlardı."

Arda ona gülümseyerek bakmıştı. "Cumhuriyetin izleri burada görülüyormuş, biliyor muydun?"

"Evet," demişti İrem. "Burada toplanırlar, fikrini sunan kişiye katılıp katılmadıklarını oy vererek gösterirlermiş. Doğrudan demokrasi diye buna derim."

Kilitli kapılar arkasındaki bölmeye geçemiyor oluşumuz hepimizi meraklandırmıştı ama benim merakımı en çok tetikleyen şey, içeri girdikten sonra sol tarafa dönüp, bodruma inen merdivenleri indiğimizde karşımıza çıkan şeydi. Suları gürül gürül akan, tarihî bir çeşme görmüştük. Burada su içmek yasakmış, çünkü suyun kaynağı hâlâ bilinemiyormuş. Gerçek dünyada böyle bir fantastiklik gördüğümü pek sanmıyordum.

Oradan çıktıktan sonra Tarihi Asansör'ü görmeyi önermiştim ama sadece on beş yirmi dakikalık yürüme mesafesi kadar uzağımızda olmasına rağmen Su, Radyo ve Demokrasi Müzesi'ne gitmeyi çok istediğini söylemişti. İnsanlara istediğini yaptırmak konusunda çözemediğim bir yeteneği vardı.

İkinci kez büyülendiğimi de burada hissetmiştim. Duvardaki raflara sıra sıra dizilmiş, eski zamanlardan kalma radyolar, retro ve modern bir görünüm vermenin arasında sıkışıp kalmış plaklar... Burada sonsuza dek kalabilirdim.

Oradan çıktığımızda bu sefer müzeleri dolaşmayı teklif eden taraf İrem'di. İzmir Atatürk Müzesi'ne de uğramamız gerektiği konusunda ısrar etmişti ve biz de peşine takılıp ilerlemiştik.

Bu müzenin, birçok tarihî lokasyon gibi, çok önemli bir yer olduğunu bildiğimden tüylerim diken diken olmuştu. 1800'lü yılların sonlarında, buranın ev olarak yaptırıldığını ama zamanla karargâh olarak kullanılmaya başlandığını

biliyordum. Kapının yanında küçük ama dikkat çeken, altın sarısı bir tabelada 'İzmir Atatürk Müzesi' yazıyordu.

Müzeden içeri girip birkaç adım attığınızda, sağ tarafınızda üst kata çıkan merdivenler uzanıyordu. Biz, o merdivenlere çıkmadan önce dümdüz ilerleyip toplantı odası olduğunu tahmin ettiğim odaya girdik. Atatürk ve silah arkadaşlarının masa üzerine serilmiş bir harita etrafında toplandığı anı canlandıran balmumu heykeller o kadar gerçekçiydi ki, tüylerimi diken diken etmişti. Bana göre bu heykeller tarihi en çok yaşatan detaylardan biriydi.

Sesi evin içinde yankılanan bir adamın tarihi anlatışı eşliğinde, duvarlara asılan ekranlardaki bilgileri okuduk.

Üst kata çıktığımızda, orasının da alt kat kadar etkileyici olduğunu fark etmiştim. Cam fanusta korunan Atatürk'ün kıyafetleri, merdivenlerin başında gelenleri karşılıyordu. Özenle katlanıp yerleştirilmişti.

Oradan çıktıktan sonra yemek yemeğe gitmiştik. Paramın, harcamalarıma dikkat etmeye çalışmama rağmen suyunu çekmeye başladığını görmüştüm ve bu beni huzursuz etmişti. En azından yalnız değildim. Bu, biraz daha rahatlamama neden oluyordu.

Şimdiyse evdeydim. Koltuğa kurulmak için, Survivor'ı aratmayan bir mücadele verip, büyük bir azimle eve ilk giren kişi olmuştum. Herkes bir yere yerleşirken, çoktan koltuğa kurulmuş olan Çetin, kanalları kurcalamaya koyuldu. Birkaç haber kanalını geçtikten sonra, başlayalı henüz birkaç dakika olmuş *Süt Kardeşler* filmini görünce izlemeye daldı. Yeşilçam'a ait filmlerin çoğu bana daha samimi ve sıcak geliyordu. Ne yazık ki birkaç absürt sahne vardı ama genel olarak bakıldığımızda izlemek eğlenceliydi.

Filmi kahkahalar eşliğinde izlemiştik. Sonunda saatler birbirini kovalamışh ve biz yine yürüyüşe çıkma fikrinin

cazibesine kapılıyorduk. Amaçsızca sokaklarda dolaşmak normal günlerde biraz boş gelebilirdi ama sayılı günlerimiz kalmışken bir evde tıkılıp kalmaktan daha cazip geliyordu.

"Elif," dedi Fatih nefes nefese. "Artık yürümek ister misin?" Kızı yaklaşık on beş dakikadır sırtında taşımak tüm nefesini kesmişe benziyordu. İrem, Fatih'in durumuna acımış olacak ki, Elif'i çekiştirerek çocuğun sırtından indirdi.

"Modern köleliği zirvelere taşıyorsun," dedi Sıla. Elif'in aksine sevgilisine işkence etmeden, normal çiftler gibi elinden tutarak yürüyordu.

"Sevgiline şov yapma!" dedi Elif. Ardından Bora'ya bakıp, "Sadece iki ay," diye mırıldandı. "İki ay sonra Taksim Meydanı'nda senden at taklidi yapmanı isteyecek."

Bora'nın gözlerinde peyda olan korku yüzünden sanıtım. Kim bilir Fatih'le aralarında nasıl şiddet dolu bir iletişim vardı. Böyle bir çocuğun, sevgilisine evcil bir kedi gibi yaklaşmasını yeni yeni sorguladığını neredeyse hissediyordum.

"Saçmalıyor," dedi Sıla. Bora tam rahatlamıştı ki, "O kadar kalabalık yerlerde böyle bir şey istemem," diye ekledi. Bora dışında hepimiz gülüyorduk. O, sanki bu durumdan pek keyif almıyor gibiydi.

"Bakın!" dedi Su. İleride seksek oynayan çocukları işaret ediyordu.

Hepimiz neye şaşırdığını anlamaya çalışarak ona bakarken, "Evet," dedi Çağatay. "Küçük küçük insanlar. İnanılmaz." Su gözlerini kısmış ona bakarken, Çağatay umursamaz, eğlenceli tavrını sürdürdü.

"Biz de seksek oynayalım," deyince kaşlarını kaldırdım.

"Çocukların oyununu bozup beddualarını mı alacağız?" dedi Arda.

"Hayır," dedi Su. Çoktan onlara doğru ilerlemeye başlamıştı bile. "Sadece eğleneceğiz."

Bize başka bir şans bırakmadığı için onu takip ettik. Çocuklarla konuşup tebeşirlerini ödünç aldı ve birkaç metre öteye eğilip yere kareler çizmeye başladı. Üzerine rakamları yazdıktan sonra ayağa kalkıp kocaman sırıtışıyla bize baktı. Kalkarken yerden aldığı taşı Çetin'e attı.

Çetin taşı havada refleks olarak kapınca, "Al bakalım, başla!" dedi.

Çetin itiraz etmeden 1 numaralı karenin başına geçip taşı fırlattı.

Iskalamıştı.

"Helal!" dedi Bora şaşkınlıkla alkışlayarak. "Tam önündeki kareye atış yapamamak, ıskalamaktan daha büyük bir yetenek." Çetin de bizim gibi, nasıl ıskalamayı becerdiğini anlamaya çalışarak yerde çizilen karelere bakıyordu.

"Bilerek ıskaladım," dedi akla yatkın bir şeyler bulamayınca.

"Kesinlikle öyledir," dedi Arda. Gerçekten eğlenmişe benziyordu.

Çetin, kimseyi inandıramayacağını anlayınca, derin bir nefes alıp kenara çekildi.

Sıra bana geldiğinde neredeyse kusursuz bir iş çıkarıyordum. Ancak taşı 6 numaraya atacakken, taş tamamen kontrolden çıkıp 9 numaraya gitti. Su haklıydı; saçma bir şekilde eğlenceliydi. Çocukluğumda oynadığım oyunları oynamak, tekrar çocuk olmak gibiydi.

Bir süre daha oynamaya devam ettik. Fatih kendi sırasını Su'ya verince dikkat kesildim. Muhtemelen kimse umursamamıştı, belki gerçekten umursanacak bir şey yoktu ama Fatih'in, Arda'yı köşeye çekip bir şeyler anlatması hoşuma gitmemişti. Bakışlarımı onlardan kaçırdım. İnsanların birbirleriyle konuşacak özel şeyleri olabilirdi. Her şey kötü olmak zorunda değildi.

İçimdeki paranoyak susturulması imkânsız çığlıklar atarken, "Pekâlâ," dedi Arda neşeli bir sesle. Bu iyi miydi, kötü mü emin değildim, çünkü genelde hiçbir şey yokken neşeli olduğuna şahit olmamıştım. "Hadi, eve gidelim."

"Neden?" dedi Su, mızmız bir çocuk edasıyla. "İrem'i yere sermek üzereydim."

"Gerçekten kendini böyle mi kandırıyorsun?" dedi İrem. Ardından omzuna düşen saç tutamını hafifçe arkasına doğru attı. "Tatlım, İrem Doğan her zaman zirvededir, bunu asla değiştiremezsin."

Su abartılı bir şekilde gözlerini devirdi.

"Bence de dönelim artık," dedi Fatih. "Tüm gün dolaştık zaten, kendimi yorgun hissediyorum."

"Bu kadar yorgunsanız, siz ikiniz gidebilirsiniz," diye bir fikir attım ortaya. "Biz de biraz daha eğlendikten sonra geliriz."

Fatih, Elif'in elini tutarak, "Bizi yalnız mı göndereceksiniz?" dedi.

Elif bu küçük cilve karşısında, etkilenmek yerine oldukça şaşırmış gibiydi. "Daha önce defalarca bunu yaptık, Fatih," dedi.

Fatih sevgilisinden beklediği desteği bulamayınca Arda'ya baktı.

"Olayın aslını anlatın siz," dedi İrem. Sanki sonunu bildiği bir filmin finale gelmemesi onu bunaltmıştı.

"Şey," dedi Fatih. Yardım ister gibi Arda'ya baktı. Bu hallerinin insanı çileden çıkardığını haykırmak istiyordum ama sabırla konuşmalarını bekledim.

Fatih'in konuşamayacağını anlayan Arda, "Mete de buralardaymış," dedi doğrudan suratıma bakıp.

Derin bir nefes alıp, ritminin nasıl bu kadar hızlandığını anlayamadığım kalbimi yok saymaya çalıştım. "Aramızda

bir sorun yok," dedim. Mete'yle aramda geçenleri kızlar dışında kimseyle paylaşmamışım. Bu yüzden kendilerini bu kadar gergin hissetmelerini anlayabiliyordum.

Arda'nın bakışlarında şüpheciliği görünce, "Bak," dedim. "Güzel bir şeyler yaşadık. Sırf şimdi ayrıyız diye yaşadıklarımıza saygısızlık mı edeceğim? Onu görmekten kaçacak, gördüğümde yorganın altına sığınıp yüzyıllar boyu ağlayacak mıyım?" Başımı iki yana salladım. "Böyle olsun istemiyorum. O benim için hâlâ çok değerli."

Arda, tatmin olmuş bir ifadeyle başını aşağı yukarı sallarken bana dalgın bir gülümsemeyle baktı. Hafifçe omzuma vururken, "Büyümüşsün," dedi.

Dudaklarımda bir gülümseme peyda olurken ne kadar rahatladığını fark ettim.

"O zaman Mete'ye selam vermek için hep birlikte gidebiliriz," dedi Fatih. Sesi daha çok soru sorar gibiydi. Başımı aşağı yukarı sallayarak cevap verdim.

"Tebrikler," dedi Su. "Senden kesinlikle beklenmeyecek bir olgunluktu bu." Ona gözlerimi devirmek istedim. Arkadaşların beni yermek için her zaman bir bahane buluyorlardı.

Su soğukkanlı tavrıma hayranlık duyduğuyla ilgili bir şeyler mırıldansa da, kalbimin göğüs kafesimi delmek istercesine atışını sadece ben hissediyordum. Sanki hayatımı belirleyecek bir mülakata katılacaktım.

Adımlarımızı Mete'yi görünce yavaşlattık. Onu gördüğümde içimde aniden kelebeklerin kıpırdadığını hissettim ama bu kelebekler sadece birkaç salise yaşadı. Yalnız değildi. Kot etek ve tişört giymiş bir kız ona eşlik ediyordu. Kumral, kıvırcık saçlıydı. Normalde bir fotoğrafına baktığınızda orta derece bir güzelliği olduğunu söylerdiniz ama kızın etrafındaki farklı aurayı buradan bile hissediyordum. Neşeli bir havası vardı. Bu da ona sevimli bir görünüş sağlıyordu.

Mete'nin gözleri benimle buluşunca, o gözlerde şaşkınlığı gördüm. Kafası allak bullak olmuştu. Belli ki Fatih, ona benimle geleceklerinden bahsetmemişti.

"Bu kim?" dedi İrem. Sadece bizim duyabileceğimiz bir ses tonu kullanmıştı ama kimse cevap vermedi.

Oradan kaçıp gitmek istiyordum ama kendime çocukça davranmayı kesmeyi söyledim. Mete, karşı cinsle iletişim kurmamı sıkıntı edecek hastalıklı tiplerden değildi ama ben, zaman zaman beni ele geçiren kıskançlıktan kaçamıyordum. Kurtulmam gereken bir özellik olduğunu biliyordum. Üstelik böyle düşünmek hayatımın her noktasında bana zarar verirdi. Mete'yle tamamen görüşmeyi kesip başkasıyla konuşsam bile, şu kıskançlıklarım bana oldukça sorun yaşatırdı. Paranoyaklaşırdım.

Âşık olan birçok insanın kıskançlık sorunuyla baş etmek zorunda olduğunu söyleyerek kendimi avuttum.

Karşı karşıya geldiğimizde Mete'yle kısa bir an için gözlerimiz buluştu. Bakışlarımı kaçırmak isteyen yanımı susturarak, hafifçe gülümsedim. "Selam."

Gülümsememe aynı şekilde karşılık verdi. "Merhaba."

"Ben İrem," diyerek öne çıktı arkadaşım. Elini doğrudan kim olduğunu henüz bilmediğimiz, kendisine gülümseyerek bakan kıza uzattı.

"Yağmur."

Kız kendini tanıtırken Su'yla gözlerimiz buluştu ve aynı şeyi düşündüğümüzü fark ettim. Bu kız, geçen gece Mete'yi arayan kız mıydı? Arkadaşlarım kızla tanıştıktan sonra, sıra bana gelince tıpkı İrem gibi gülümseyerek, "Defne," dedim. Dikkatli gözlerini birkaç saniye üstümde gezdirdi.

Uzattığım elimi sıkarken, "Defne," diye tekrar etti. Sanki adımı öğrenmeye çalışıyor gibiydi.

Ah, inan bana buna hiç gerek yok, güzelim. Eğer bana bulaşacak olursan ben sana adımı seve seve öğretirim!

Ben içimdeki mafya babasıyla cebelleşirken, kız elini çoktan çekmiş, Bora ve Çağatay'la tanışmıştı. Sıra Arda'ya gelince, "Seni geçen gün de görmüştüm," dedi. "Arda'ydı, değil mi?"

Bakışlarım, yanımda duran İrem'e dokununca onun da benim gibi şaşırdığını gördüm.

"Evet," dedi Arda.

Yağmur kalan son kişiyle, Çetin'le tokalaşmak için elini uzattı. Çetin'in bu samimi tavra karşılık vermesini bekliyordum ama o, soğuk bakışlarını bir süre Yağmur'a diktikten sonra, bize dönüp, "Çimenlerde oturalım mı?" diye sordu.

Tıpkı Yağmur gibi biz de bu soğuk tavır karşısında şok geçirmiştik. Çetin'se sanki hiçbir şey olmamış gibi yanıma yaklaşıp, sırtımdan hafifçe iterek beni çimenlere yönlendirdi. Ne kadar şaşırsam da, arkadaşım böyle bir tutum sergilediği için mutlu olmadan edemedim.

Sırıtmama engel olamayarak, "Beni önemsiyorsun," dedim.

"Sadece birazcık."

Kalabalık bir şekilde çimenlere kurulurken, Yağmur'un suratı hâlâ asıktı. Mete'nin yanına oturdu. Neyi yanlış yaptığını sorgular gibi sık sık Çetin'e bakıp duruyordu.

Birkaç dakika geçti. Aslında keyifli zaman geçirmem gerekiyordu ama Mete'nin bakışlarını üstümde hissederken ve ona bakmamak için gayret gösterirken, işkenceye maruz kaldığımı düşünmeden edemiyordum.

"Kaçıncı sınıftasın, Yağmur?" diye sordu İrem.

Yağmur gülümseyerek İrem'e baktı. Bu kızın sürekli sırıtması ve sonsuzluğa uzanan enerjisi sinirimi bozmaya başlıyordu. "Sınavdan sonra üniversiteye geçeceğimi umuyorum," diye yanıtladı.

"Peki, nerede okumayı düşünüyorsun?"

"Eskişehir." Hiç düşünmeden, büyük bir kararlılıkla söylemişti.

"Neden?" dedi İrem. "İzmir okumak için gayet güzel bir şehir. Aileden biraz uzaklaşma fikri seni cezbettiği için mi başka şehirde okuyacaksın?"

"Burada yaşamıyorum ki," dedi Yağmur. "Annem bir süredir yurt dışında, babam Antalya'da. Annem geri döndüğünde nerede kalacağım netleşecek ama muhtemelen onunla birlikte Eskişehir'de kalacağız."

İrem, kaşlarını kaldırdı. "Anladım," dedi. Bunu laf olsun diye söylememişti, gerçekten anlıyordu. Ailevi sorun denilen şeyin ne olduğunu en iyi bilenlerdendi. "Burada ne işin var peki?"

İrem'in yavaş yavaş Mete'yle nasıl tanıştıklarını soracağını anladığımda, ona kaşlarımı kaldırıp baktım. Bana bilmiş bir yan bakış atmakla karşılık verdi.

"Annemin Türkiye'ye dönmek istediği tarihte Eskişehir'e uçak yok," dedi. "İzmir'e gelip, buradan oraya geçmeyi düşünüyor."

İrem başını aşağı yukarı salladı. Kızın hikâyesi biraz karışıktı.

"Neden Eskişehir'de yaşayacaksın?" diye sordu Su. Ortalıkta dönen muhabbet onun da dikkatini çekmişti. Bu kız biraz karışıktı.

"Anneannem ve dedem orada yaşıyor," diye yanıtladı Yağmur. "Burada o gelene kadar birkaç gün geçirmek zorundayım."

İrem derin bir nefes aldı. "Kalacak yeri nereden buldun peki? Umarım otel konusunda ailen yardımcı oluyordur."

"Aslında o konuda derdim yok," dedi Yağmur. "Bir süredir Mete'de kalıyorum. Onun dışında ailem elbette harçlık gönderiyor."

İlk kez Mete'ye baktım. Onun da bakışları beni bulmuştu. Nefesimin bana yetmediğini hissediyordum. Yaşanan bazı şeylere fazla mı anlam yüklemiştim? Duygularımın iç içe ve karmakarışık olduğu bir zamana hapsolmuştum. Ne düşüneceğimi bilmiyordum. Bildiğim tek şey kanımın çekildiğiydi. İhtimal bile vermediğim şey, gerçek miydi? Mete gerçekten başkasıyla mı birlikteydi?

Ağlama isteğimin vücudumda birden yükseldiğini hissedince ayağa kalkıp, "Ben büfeye gidiyorum," dedim. "Bir şey isteyen var mı?"

İrem cevap vermek yerine doğrulup, "Ben de geliyorum," dedi. "Madem bir şey isteyen yok, kafamıza göre alışveriş yaparız." Su tam ağzını açmıştı ki İrem, "Siz kalın," diyerek onu susturdu. "Kola almayı becerebiliriz." Verdiği mesaj gayet açıktı. Dikkat çekmeye gerek olmadığını, benimle ilgilenebileceğini söylüyordu. Arkadaşlarım bu mesajı anlamış olacaklar ki, başlarını sallamakla yetindiler.

Hızlı adımlarla ilerlerken beynimde Yağmur'la kendimi kıyaslamaya başladım. Benden daha mı güzeldi? Fiziği daha mı iyiydi? Espri yeteneği benimkinden daha mı kuvvetliydi? Benden zeki biri miydi? Benden neşeli olduğu kesindi.

İrem koluma girerken, "Sakin ol," dedi.

"Sakinim." Kendimi bile buna inandırmaktan acizdim.

"Bak, ne olduğunu bilmiyoruz..."

"Saçmalamayı keser misin?" dedim. Bana teselli vermek istemesini anlıyordum ama aptal değildim. Pollyanna hiç değildim. Gerçekleri görmemekte ısrar etmek, sadece insana zarar veriyordu. Ne yazık ki bunu yaşayarak bir kez daha öğrenmiştim.

"Tamam," dedi. Sinirli olduğum için sert çıkışıma aldırış etmiyordu. "İstersen eve gidelim."

"İrem," dedim büfeye vardığımızda. "Biraz yalnız kalmak istiyorum. Bizimkilere bir bahane uydurur musun?" İrem'in bakışları bana itiraz etmek istediğini haykırır gibiydi ama sessizce başını salladı. "Teşekkürler."

Onu orada bırakıp nereye gittiğimi bilmeden ilerlemeye, yolu takip etmeye başladım.

KAKTÜS TEAM

ON ALTINCI BÖLÜM

Elimde poşetlerle tek başıma döndüğümde, bana odaklanan meraklı bakışları fark etmemek mümkün değildi. Kimse sormamıştı ama "Defne'nin bir işi çıktı," diye açıklama yapma gereği duydum. "Muhtemelen işini hallettikten sonra direkt eve geçer."

Doğrudan Mete'ye bakmak istemesem de bakışlarım benden izinsiz onu buldu. Öfkeden delirmek üzereydim. Şu'yla gözlerimiz buluşunca aynı şeyi onun da hissettiğini fark ettim. Genelde en tez canlımız hep o olmuştu. Şimdi kendini nasıl tutuyordu, anlamış değildim.

Aldığım abur cuburları ortaya koyarken, Yağmur denen şu kızdan da nefret ettiğimi hissettim. Arkadaşımın üzülmesinde payı olduğu için onu öldürebilirdim. En ufak bir saçmalığı, beni doldurusa getirmeye yeterdi.

Elif baharatlı krakerlere uzanırken, "Onlar benim midemi çok bozuyor," dedi Yağmur.

Sıla kızgınlık dolu bakışlarını kıza dikerek, "Sence fikrini soran oldu mu?" diye tersledi. Yağmur tam anlamıyla şok olmuş bir şekilde Sıla'ya baktı. Su'dan agresif bir tavır beklerken, Sıla'nın ondan hiç aşağı kalır yanı olmadığını unutmuştum.

Yağmur, "Ben sadece..." diyecek oldu ama Sıla, "Bu açıklamayı isteyen de olmadı," diye cevap verdi.

Elif derin bir nefes alırken ne kadar gergin olduğunu anladım. Kavga çıkmasını çok istiyordu. Bora, Sıla'nın elini tutarak sevgilisini sakinleştirmeye çalıştı. Sıla, Bora'ya kısa

bir bakış attıktan sonra, çantasından telefonunu çıkarıp bir calmaya başladı.

Havadaki gerginlik bulutunun dağılmasına yetecek kadar bir süre geçtikten sonra, "Defne nereye gitti?" diye sordu Mete.

Vücudumdaki adrenalin miktarının hızla yükseldiğini hissediyordum. Defne'yi ne için soruyordu? Onun canını daha çok yakmak için mi? Ona yeni ilişkisinde ne kadar mutlu olduğunu anlatmak için mi? Yoksa bu kadar kısa sürede hayatına yeni birisini alacak kadar onu umursamadığını söylemek için mi?

Ayağa kalkıp Mete'nin suratına yumruk indirmek isteyen tarafımı susturdum ve yüzümü tüm duygularımdan arındırarak konuştum. "İşi çıktı dediğimi sanıyordum."

"Ne işi?" dedi Arda.

Ona hafifçe gülümsedim. "Büfenin orada, bizimle birlikte alışveriş yapan bir çocuk vardı. Defne'yle biraz konuştular. Onunla gitti."

Mete histerik bir gülücük patlatırken tüm ciddiyetimle ona baktım. Eğer o hayatına devam ediyorsa, Defne de hayatına devam ediyordu. En azından düşünmesini istediğim şey buydu.

Ciddiyetimi görünce gülümsemesi yavaş yavaş soldu. "Sen ciddi misin?"

Bir şey söylemek yerine omuz silktim.

"Ne oldu?" dedi Su. Öne eğilip dudaklarını büzdü. Tıpkı bir çocuk gibi, "Üzüldün mü yoksa?" dedi. "Ama insan, sevgilisinin yanında eski sevgilisini kıskanmamalı."

Mete dudaklarını araladı, ardından tekrar kapattı. O sırada Yağmur'un da şaşkınlık içinde olduğunu görebiliyordum.

Yağmur bir şeyler söylemek için dudaklarını aralamıştı ki, Mete ayaklanıp "Artık dağılma vakti geldi," dedi.

Elif, Mete'nin bu agresif tavrına karşılık vermek üzere dudaklarını açtı fakat aynı şeyi sanki Fatih de hissetmişti. Elif'in dizindeki elini hafifçe sıktığını gördüm. Elif ona yan gözle baktıktan sonra derin bir nefes aldı. Arkadaşlarıma üzülüyordum. Âşık oldukları insanları incitmek istemiyorlardı ama kendi arkadaşlarının kırılan kalbini de görmezden gelemiyorlardı.

"Bence de," dedim Mete gibi ayaklanırken. Anında gergin bir hava ortama hâkim olmuştu. En ufak bir kıvılcım patlamaya sebebiyet verebilecekmiş gibi hissediyordum.

Mete ve Yağmur'un gidişini izledikten birkaç saniye sonra biz de eve doğru yürümeye başladık. Ancak o sırada Çetin'e bakmaya fırsat bulabildim. O da tıpkı bizim gibi şaşkın ve düşünceli görünüyordu. Sanki bir şeylerin yanlış anlaşıldığına inanmak istiyor gibiydi.

Sanki hiçbir şey ortada değilmiş gibi!

Onunla yan yana yürürken koluna hafifçe omzumla çarpıp dikkatini çektim. "Her insanın bu yaşlarda kalbi kırılır," dedim. "Herkes gibi, Defne de atlatacaktır."

Söylediğim şeyleri onayladığını göstererek başını salladı ama buna hiç inanıyor gibi görünmüyordu. "Sadece Mete... Umduğum gibi biri çıkmadı," dedi. Şimdi baş sallama sırası bendeydi. Hayat, oyunu kendi kurallarına göre oynayarak bizi sürekli şaşırtıyor ve işin kötü tarafı, bu kuralları bize söylemiyordu bile.

İşaret parmağımdaki dövmeye bakıp, başparmağımı yavaşça onun üzerinde gezdirdim. Sanki bu dövme bizi birbirimize bağlayan bir bağmış gibi ona anlam yüklemiştim. Bu hareketin, Defne'ye onun her zaman yanında olacağımızı hissettirmesini umdum.

●

Defne Çınar...

Pekâlâ, sakin ol. Alt tarafı biraz kalbin kırıldı, şoka uğradın. Herkesin başına gelir. Hem, her son mutlu bitmek zorunda değil ki. Şöyle düşün...

Beynimin içindeki sesleri susturmak için, "Kapa çeneni!" diye yüksek sesle söylendim. Nereye gittiğimi bilmeden, neredeyse koşar adımlar atıyordum. Böylesi garip bir şekilde düşüncemi berraklaştırıyordu.

Nereye çıktığını umursamadan sokaklardan geçerken bir bara girdim. Geçen sefer gittiğimiz yere göre daha legal bir görünümü vardı ama yine de kapıdaki adam kimlik kontrolü yapmamıştı.

Bar tezgâhının önünde duran yüksek bar taburesine tırmanıp, barmenden bir bira vermesini rica ettim. Hayatımda ilk kez bir şeyleri unutmak için alkole başvurduğumu ancak o zaman fark ettim. Gözlerim doldu ve titrek bir nefes aldım. *Eski ben,* alkolden nefret ederdi. Eğlence dolu ortamlarda uyumsuz olmamak için zorla birkaç bira içer, ne iğrenç tadı olduğunu düşünürdü. Şimdi, şişeyi kafasına dikerken tadını hissetmiyordu bile. Beyninin gitgide uyuşacağına, düşüncelerinden arınacağına olan inancı ona üç kasa bira içirtebilirdi.

Sana ne oldu böyle?

Beynimde dolaşan bu sorunun cevabını bulamıyordum. Tekrar bir Defne'nin karşımda belirip, bana akıl vermesini çok isterdim.

Kucağımdaki çantamın içinde telefonumun titrediğini hissettim. Kapatmak için çantamdan telefonumu çıkarmıştım ki, arayan kişinin babam olduğunu gördüm.

Beni neyin öyle beklettiğini bilmiyordum ama o an, içimdeki telefonu açmak isteyen kızı susturamıyordum. Hiç

hesapta yokken, şans eseri babamın araması, birden onu dertleşmek istediğim tek kişi yapmıştı.

Hızla yerimden kalkıp dışarı çıktım. Kapının önünde durunca içeriden yükselen müzik kulağa daha boğuk geliyordu. "Efendim!"

"Az kalsın telefonu kapatacaktım."

Onun sesini duymak, boğazımda garip bir yumru oluşturdu. Dünyayı hafif flu görmeye başlarken, yumrunun geçmesini dileyerek yutkundum.

"Nasılsın?" dedim.

"Ben iyiyim." Az önceki enerjik sesinden neredeyse eser yoktu, şüpheciydi. "Sen nasılsın?"

"İyiyim," dedim derin bir nefes aldıktan sonra. Ona her şeyi anlatmak istiyordum ama kızlar bu konuları babalarıyla nasıl konuşuyorlardı ki? Daha önce hiç tecrübe etmemiştim. Mete'den anneme bahsetmek çok daha kolay olmuştu oysaki. Şimdi neden böyle geriliyordum? "Sen niye aramıştın?"

"Buraya gelmen için bilet alacaktım, tarih konusunu netleştirmek istedim," dedi. "Nedense gerçekten iyi olduğuna pek inanasım gelmiyor."

Kaldırıma sessizce çökerken, iyi olduğumu iddia edecek gücü kendimde bulamadığımı hissettim. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken farkında olmadan titrek bir nefes aldım.

"Defne?"

"Keşke burada olsaydın," dedim. "Sana çok ihtiyacım var."

"Defne, ne oldu? Bana her şeyi anlatabilirsin, biliyorsun."

Onun yanımda olduğunu bilmek bana iyi gelmişti ama garip bir şekilde daha da duygusallaştırmıştı. Ağlamamı neredeyse durduramıyordum. "Baba, bu konuları keşke önceden de konuşsaydık ama daha önce hiç böyle hissetmemiştim."

"Anlıyorum," dedi düşünceli ve sıkıntılı bir şekilde. "Sanırım... senin bir... arkadaşın var."

Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. O da benim gibi, aşk konularını konuşmakta zorluk çekiyordu. "Düğünümü bastığında yanında olan çocuklardan biri, değil mi?" dedi. "Kahverengi saçları olan."

Görebilecekmiş gibi başımı salladım. "Nereden bildin?"

"Piç kurusu hep etrafındaydı." Kendimi tutamayıp sessiz bir kahkaha atarken yanaklarımın yandığını hissettim. "Seni terk mi etti?"

"Aslında seninle gelmeyi kabul ettiğimde ben onu terk etmiştim," dedim. "Şimdi yeni bir sevgilisi var."

"Bu kadar çabuk mu? O puşt yüzünden mi kendini üzüyorsun? İlk izin günümde İstanbul'a gelip..."

Onu durdurmak için, "Baba!" dedim ama bu hali beni eğlendiriyordu. İlk kez benimle konuşurken sürekli argo kelimeler kullanıyordu.

"Bak," dedi. "Bu konuda sana ne kadar yardımcı olabilirim bilmiyorum ama karşımıza çıkan her insan doğru kişi olmayabiliyor. Eğer gerçekten herkes bize umduğumuz şeyi verseydi, yaşamın bir cazibesi kalmazdı zaten. Şimdi biraz kalbin kırık, biraz mutsuzsun ama inan, bir gün tüm bu hislerini saçmalık olarak göreceksin. Bugün üzüldüğün şeylere hayret edeceksin. Şimdi sana imkânsız gibi görünüyor ama bu işler hep böyle yürür, Defne. Her insan, kendi hislerinin farklı olduğuna inanır. Oysa hepimiz sürekli tekrarlanan bir döngünün küçük birer parçasıyız. Hissettiğimiz bu mutsuzluktan nefret etmek yerine, onu kabullenip yok etmeye çalışsak belki bir şeyler daha basit olur."

Derin bir nefes aldım. "Teşekkür ederim, baba."

"Her zaman senin yanındayım."

Gülümsedim. "Biliyorum."

Biraz daha konuşup dertleştikten sonra, telefonu kapatıp içeri girdim. Artık kendimi daha hafiflemiş hissediyordum. Babam tüm sorunlarıma çözüm getirememişti ama en azından yükümün bir kısmını sırtlamıştı.

İkinci biramı bitirip üçüncüsünü içmeye başladığımda sarhoş olmamıştım ama kaslarımın gevşediğini hissediyordum. Saatler ilerlerken, ısrarla çalan telefonumu cevaplama gereği duydum. Arayan kişi Bora'ydı.

"Defne Çınar'la görüşüyorsunuz," dedim.

"Defne, neredesin?" Benim için endişelendiği sesinden anlaşılıyordu.

"Aslında pek bilmiyorum," diyerek dürüst davrandım.

"Nasıl yani? Konum at, seni almaya geliyorum." Arkadan Sıla'nın sesini duyabiliyordum. *"Ne olmuş? Başı mı belada? İyi mi?"*

"İyiyim ben," dedim. "Çocuk değilim, yalnız kalmak istiyorum."

"Pekâlâ," dedi. Sanki sesimdeki hafif çakırkeyif olan boğukluğu anlamıştı. "Ama yine de konum at. Gelmek istediğinde bize haber ver. Yalnız dönmeni istemiyoruz."

"Tamam," diye mırıldandım.

"Ama şimdi at," diye ısrar etti. "Yoksa Çetin polise gidecek."

"Ne?" dedim kaşlarımı çatarak. Dudaklarım şaşkınlıkla aralanmıştı. "Bora, ben iyiyim. Ne polisinden bahsediyorsunuz?"

"Defne, hâlâ reşit olmamış bir veletsin. Böyle durumlarda biz yetişkinler olarak senin için endişe ediyoruz."

Derin bir nefes alıp, "Tamam," dedim. "Ama ben çağırmadan gelirseniz canınızı sıkarım."

Bir şey söylemesine fırsat vermeden telefonu kapattım. Konumu gönderdikten sonra da telefonu sessize alıp çantama attım.

●

İrem Doğan...

"İyi miymiş?" dedim Bora telefonu kapatır kapatmaz.

Telefonundan mesaj geldiğini gösteren bildirim sesi yükselirken başını salladı.

Su şüpheci bir tavırla, "Neden birden telaşlanıp onu almaya gideceğini söyledin o zaman?" diye sordu.

"Nerede olduğunu bilmiyormuş."

Elif, "Bence hemen onun yanına gitmeliyiz," diyerek fikrini dile getirdi. Telaşlı olduğunu ve bunu bastırmaya çalıştığını görmek için onu yıllardır tanımama gerek yoktu.

"Her şeyi problem haline getirmeyi bırakalım," dedim. Defne'nin ne kadar üzgün olduğunun bilincindeydim ve yanında olmayı her şeyden çok istiyordum ama şu anda onun ihtiyacı olan tek şey kendiyle baş başa kalmaktı. "Eğer çok sıkıntı çekerse telefonundaki birkaç uygulamadan evi bulabilir. En kötü ihtimalle taksi çağırır."

Elif gözlerindeki belirgin kararsızlığa rağmen başını onaylar gibi salladı. Fatih hemen yanına gidip elini sıkınca, Elif ona bakıp sıcak bir ifadeyle gülümsedi.

"Hadi," dedi Fatih arkadaşımı kolundan çekiştirerek. "Biraz yürüyelim."

"İyi olur," diye karşılık verdi Elif.

Fatih'in aniden gelen bu dolaşma isteğinin tesadüf olmadığını, Elif'i rahatlatmaya çalıştığını, ona neyin iyi geleceğini gayet iyi bildiğini fark ettiğimde, dudaklarıma yayılan hafif bir gülümsemeyle onları izledim ve kaçınılmaz olarak gıpta ettim. Fatih ve Elif, aşklarını insanların gözü önünde yaşamaktan kaçınan tiplerdi ama buna rağmen birbirlerine

verdikleri değer o kadar belirgindi ki, dışarıdan bakan bir göz bile birbirlerine nasıl âşık olduklarını görebilirdi.

Onlar gittikten sonra salona geçtik ama her zamanki enerjimizden pek eser yoktu. Bir kısmımız telefonlarına, bir kısmımız kitaplarına gömüldü. Kuzeyli arkadaşlarımızın sınavına sadece sayılı günler kalmıştı. Bu yüzden onlar da vakit buldukça yanlarında getirdikleri kitaplardan ders çalışıyorlardı. On birinci sınıftan beri bu sınava hazırlandıkları için oldukça rahat olduklarını dile getiriyorlardı fakat konu her açıldığında Arda'nın yüzünün gerildiğini, çenesinin kasıldığını görebiliyordum. O korkuyordu.

Salondaki sessizlik boğucu olmaya başlayınca, eşofmanlarımı giyme bahanesiyle oradan ayrılıp odamıza gittim. Beş kişi küçücük bir odaya sığmaya çalıştığımız için oda hemen dağılabiliyordu ama elimizden geldiğince düzenli olmaya çalışarak bu sorunun üstesinden gelmeyi başarıyorduk.

Üzerimdeki rahatsız kıyafetlerden kurtulup pijamalarımı giydim. İşim bitince ne yapacağımı bilemedim. Açıkçası arkadaşlarımın ruhuna öyle güçlü bir kasvet çökmüştü ki, tekrar yanlarına gitmek istemiyordum.

Can sıkıntımı gidermek için yerde duran birkaç kıyafeti toparladım. Kitap okumayı düşündüm ama kafam o kadar doluydu ki, kendimi tam olarak okumaya verebileceğimden şüpheliydim. Bu yüzden telefonumu alıp, sırtımı başlığa yaslayacak şekilde yatağa kuruldum ve ünlü yazarların aforizmalarını paylaşan sosyal medya hesaplarını kontrol ettim. Zaman öldürmek için elimden geleni yapıyordum ama Defne'ye takılan düşüncelerim işimi zorlaştırıyordu.

Mesajlarımı kontrol ederken, annemden gelen bir mesaj dikkatimi çekti. Nabzım anında hızlanırken mesajın içeriğinden önce tarihine baktım. Dün gönderilmişti!

Birkaç derin nefes alırken, nasıl annemin mesajını gözümden kaçırmak gibi bir aptallık yapabildiğimi kendime sorup durdum. Beynime bıçakların battığını, yüreğime ağır bir yükün yerleştiğini hissediyordum.

Merhaba. Nasıl olduğunu öğrenmek istiyorum. Lütfen en kısa sürede görüşelim.

Ellerimin kontrolsüzce titrediğini fark edince, telefonu bir köşeye bırakıp sakinleşmek için kendime süre tanıdım. Çevresi tarafından mantıklı olarak adlandırılan bir insana göre oldukça abartılı tepkiler verdiğimin farkındaydım ama deli gibi çarpan kalbimin sesi mantığımı bastırıyordu.

Kapının tıkladığını duyunca yerimden sıçradım ama hemen kendimi toparlayıp "Evet," diye seslendim.

Arda kafasını içeri uzattı. "Yedi senedir pijamanı giyemedin," diye alaycı bir yorum yaptı ama hemen ardından, keyfimin kaçık olduğunu sezmiş gibi gözlerini kısıp kaşlarını çattı. "Bir sorun mu var?"

Sözler boğazımda düğüm olurken başımı salladım. Bir şey söylemek yerine, içeri girip kapıyı kapattı ve yatağa, ayaklarımın dibine oturdu. "İrem, ne oluyor?" Ona telefonumu uzatıp, gelen mesajı gösterdim. Başını anlayışlı bir ifadeyle salladıktan sonra, "Seninle arasını düzeltmek istediği belli," dedi.

"Ama bu..." diyecek oldum ancak sözlerim hem hıçkırıklarım yüzünden, hem de ne diyeceğimi bilemeyişimden dolayı yarıda kesildi. Öne eğilip, elimle yüzümü kapadım ve başımı dizlerime yasladım.

Birkaç saniye sonra Arda'nın ellerini omuzlarımda hissettim. Bir kez daha "İrem, ne oluyor?" diye merakla sordu.

Birinin gelme ihtimaline karşılık, "Kapıyı kilitler misin?" diye sordum Arda'ya, başımı kaldırmadan. Kalktığını

hissettiğimde başımı kaldırıp gözümdeki yaşları sildim. Tekrar eski yerine oturduğunda ona baktım. "Çok bencilce değil mi?"

"Bencilce olan ne?"

"Beni istediği zaman itip, istediği zaman kendine çekmeye çalışması. Bu korkunç."

"İrem," dediğinde bileğimdeki elini hissettim. "O senin annen. Aranızın kötü olduğunu biliyorum ama lütfen düzeltme şansınız olan şeyleri çöpe atma."

"Bu öyle bir şey değil," dedim. "Ölümün her an kapımızı çalabileceğini ve onu benden alabileceğini biliyorum. Bu yüzden korkuyorum. Onu seviyorum, Arda. İnan benimkisi gençliğin getirdiği aptal bir kızgınlık değil. Ailesini sevmediğini iddia edenlerden değilim ben."

"Bunu biliyorum."

"Ben sadece... Neden onun için her şey bu kadar kolay olmak zorunda?"

"İrem," dedi. Gözlerinde bir çocuğa laf anlatmaya çalışan yetişkinlere özgü ifadeden vardı. "İnan bana, bu durum onun için de zordur."

"O zaman neden işleri daha da zorlaştıran hep o oldu?" dedim. Bir parçam Arda'ya hak veriyordu ama kendi duygularıma o kadar konsantreydim ki, annemin de üzülebileceği ihtimali bana çok düşük geliyordu. Yanaklarımdan süzülen yaşları elimin tersiyle silerken, "Neden beni istemediğini söyledi? Neden?"

"İrem," dedi Arda sakinleştirici bir ses tonuyla. "Bunlar kendi kendine cevaplarını bulabileceğin sorular değil, biliyorsun."

"Kalbim kırık, Arda." Duygularını neredeyse hiçbir zaman bu kadar apaçık kelimelerle ortaya koymadığımı o an fark ettim. "Mutsuzum. Bu hayatı istemiyorum." Bir şey

söylemeden öylece yüzümü inceledi. Sessizlik o kadar uzun ve rahatsız ediciydi ki, "Bir şey söylemeyecek misin?" diye sormak zorunda kaldım.

Gözlerinden birkaç saniyeliğine düşünceli bir ifade geçip gittikten sonra, "Benimle dans eder misin?" diye sordu.

Beklemediğim bir soruydu. "Ne?"

"Geçenlerde bir makale okumuştum," dedi. "Laf arasında dans etmenin motivasyon ve özgüven sağladığından bahsediliyordu. Bu konu üzerinde pek bir şey araştırmadım, bu yüzden tam olarak emin değilim ama denemekten zarar gelmez."

Dudaklarıma bir gülümseme yayılırken, "Ciddi misin?" diye sordum. Cevap vermek yerine, kenara bıraktığı telefonumu tekrar eline alıp bir şarkı açtı.

Piyano sesi duyulduktan hemen sonra bir kadının sesi kulaklarımızı okşadı. Arda beni kaldırmak için bileğimden çekiştirirken şarkının adını zor da olsa okudum. *Everytime We Touch**.

Arda bir elini belime yerleştirirken ben de bir elimi onun omzuna koydum ve boşta kalan ellerimizi birleştirip ritme ayak uydurmaya çalıştık.

Sen yanımda uyuyorken sesini duyuyorum.

Rüyalarıma dokunuşunu hissediyorum.

Geri çekilip, hızlı bir hareketle beni yerimde çevirdi. Dengemi neredeyse kaybedeceğim için gülüşmeden edemedik. Tekrar eski halimizi alırken sözler akıp gitmeye devam etti.

Çenemi onun omzuna koyduğumda, "İşe yarıyor gibi," dedi. Yorumu karşısında gülümsemek dışında tepki vermedim. Gözlerimi kapatıp, ritme ayak uydururken kendimi şarkının sözlerine bıraktım.

---

* Cascada, *Everytime We Touch*

Çünkü birbirimize dokunduğumuz her an
O şeyi hissediyorum.
Ve öpüştüğümüz zamanlar
Uçtuğuma yemin edebilirim.
Kalbimin nasıl hızlı attığını hissedemiyor musun?
Bunun sürüp gitmesini istiyorum.
Yanımda olmana ihtiyacım var.

Arda tekrar hızlı bir hareketle beni belimden tutup yatırınca, ikinci kez düşme tehlikesiyle karşı karşıya geldim. İkimiz de kahkaha atarken, "Bir daha bu kadar ani hareket edersen gerçekten düşeceğim," dedim.

"Aslında onun için uğraşıyorum," dediğinde gözlerim kocaman açıldı. Ritme uygun adımlarını sıralarken, ayağını onun bileğine doladım ve dengesini büyük ölçüde kaybetmesine neden oldum. Neredeyse düşecek gibi olurken, dudaklarından bir küfür kaçırdı. "Affedersin," dedi hemen ardından.

Otuz iki diş sırıtarak, "Utandın," dedim. "Rahatla biraz. Karşında prenses yok."

"Utanmadım," dedi. Ona bilmiş bakışlarımdan birini attığımda, "Tamam," diye itiraf etti. "Biraz utandım."

"Seninle küfretme çalışması yapmalıyız."

"İrem, ben zaten küfredebiliyorum," dedi. "Sadece bunu diline yapıştırmak çok mantıklı değil."

Gözlerimi kocaman açarken, "Nasıl insanlarla aynı çatıyı paylaştığının farkında mısın?" dedim.

Gülüşüme eşlik ederken, "Haklısın," dedi.

Tekrar çenemi omzuna yerleştirdim. İki beceriksiz dansçı dönüp dururken ortamdaki tek ses yükselen müziğe aitti. Bir süre daha öylece dans ettik. Nedeni hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama Arda'nın yanında olmak beni rahatlatıyordu. Garip bir şekilde sakinleştiriyordu. Onun yanındayken

beni içine çekmek isteyen gerçeklikten bir nebze de olsa sıyrılabiliyordum.

"Teşekkür ederim."

"Ne için?" derken geri çekilerek göz göze gelmemizi sağladı.

"Her şey için," dedim. "Yanımda olduğun için. Her şeyin daha katlanılabilir olmasını sağladığın için. Hissettirebildiğin huzur için. Kader bizi ne ara bu noktaya getirdi, hiçbir fikrim yok ama hayatımda olduğun için mutluyum. Ne zaman boğulacak gibi olsam birden sen beliriyorsun ve ben sihirli bir şekilde nefes almaya başlıyorum." Söylediklerimi dinlerken dudakları hafifçe açıldı. Benden böyle bir şey duymayı beklemediği açıktı. "Hiçbir zorunluluğun olmadığı halde hep yanımdasın," diye sözlerimi sürdürdüm. "İşte, bunun için teşekkür ediyorum sana."

Yutkunup, bakışlarını birkaç saniyeliğine gözlerimden kaçırdı. Yeniden göz göze geldiğimizde, "Aslında dolaylı yoldan zorunluluğum var," dedi. Gözlerimi hafifçe kısmak dışında tepki vermedim. Sözlerini tamamlamasını bekledim. "Sana bir şey söyleyecektim," dedi. "Sürekli erteliyordum."

Yüzündeki ifade konuşmakta zorlandığının somut bir kanıtıydı. Beynimin, ne olduğunu tahmin etmeye çalışırken çarklarını döndürdüğünü hissediyordum. Birkaç küçük parçayı birleştirip karşımda kıvranan çocuğa baktım. "Arda," dedim. "Benden hoşlanıyor olma ihtimalin ne kadar kuvvetli?"

Onun için işleri kolaylaştırdığıma sevinerek, memnun bir şekilde gülümsedi. "Oldukça."

Ne söyleyeceğimi tam olarak kestiremiyordum ama ona bir cevap vermek üzere dudaklarımı araladım. Tam o sırada kapı çalındı ve kapının arkasından Sıla'nın yükselen sesi duyuldu. "İrem!"

Arda başını öne eğerken alaycı gülümsemesi dudaklarını aydınlattı. "Bunu ikinci kez yapıyor," deyince sırıtmama engel olamadım. Ondan uzaklaşıp kilidi çevirdim ve kapıyı açtım.

Arda'yı gören Sıla, "Ne yapıyorsunuz?" diye sordu. Bu, alelade bir soru değildi. Garipti ama onun ses tonundan bile ne düşündüğünü anlayabiliyordum. Yakın arkadaşlarınızla bir süre sonra en ufak bir bakışla, en ufak bir ton değişimiyle bile iletişim kurabiliyordunuz.

"Hiç," dedim. "Biraz konuşuyorduk."

"Kapı niye kilitliydi?" dedi elini beline koyarken.

Oyununa karşılık vererek elimi belime koydum. "Alışkanlığım var," dedim. "Kapıları kilitlemeden rahat edemiyorum."

"Ne zamandan beri?" diye sordu.

"On dakikadır."

Arda, aramızdaki küçük polemiğe daha fazla şahit olmak istemediğini bariz belli ederek, "Affedersiniz," dedi ve kenardan geçerek salona ilerledi. O gidince Sıla soru soran, delici bakışlarını gözlerime sabitledi.

"Bir şey sorma," dedim gülümseyerek. Dudaklarımı mühürlü tutmam, bazı şeyleri çözmesinin önüne geçmemişti.

"Yoksa..." diyecek oldu ama lafını keserek, "Evet," dedim. "Bu konu hakkında bir süre susacağız, tamam mı?"

Şaşkınlıktan iki elini dudaklarına götürürken, kısılan gözlerinden gülümsediği anlaşılıyordu. Çocuksu tepkisine gülümsemeden edemedim. "Tamam mı?" diye sorumu yinelediğimde, başını olumlu anlamda salladı.

İçeri girerken söylememe gerek kalmadan yüzündeki gülümsemeyi sildi. Kaçtığım o iç bunaltıcı ortama tekrar ayak bastığımda, gerginliği azaltmak için insanları konuşturmaya çalıştım. Sohbetimiz ilerlerken, kaçınılmaz bir şekilde sık sık

Arda'yla göz göze geliyorduk. Hoş, kaçmak için pek bir şey yaptığım da söylenemezdi.

●

Elif Kara...

"Biraz sakin ol," dedi Fatih bir kolunu omzuma atarken. "Herkesin zaman zaman kalbi kırılır. Çok fazla telaşlanıyorsun."

"Biliyorum," dedim. Gerçekten de biliyordum. Üstelik anaçlığı biraz abarttığımın da bilincindeydim fakat elimde olmayan, engelleyemediğim bir heyecana kapılıyordum. "Konuyu değiştirelim mi?" dedim. "Sanırım ne kadar az konuşursak, o kadar az düşüneceğim."

"Sahile kadar yarışalım mı?" diye sordu Fatih.

Tam hiç enerjim olmadığını söyleyerek onu reddedecektim ki, cevabımı beklemeden ileri atılıp koşmaya başladı. Birkaç saniye durumun şaşkınlığıyla yerimde kalakaldım ama hemen ardından içgüdüsel olarak var gücümle koşmaya başladım.

Başını hafifçe çevirip ona yaklaşmaya başladığımı görünce iyice hızlandı. Bense bir yandan ona yetişmeye çabalarken, diğer yandan da kahkahalarımı durdurup nefesimi düzene sokmaya çalışıyordum.

Yanlarından geçtiğimiz insanlar bize garip bakışlar atarken yolumuzdan çekiliyorlardı. O kadar hızlı koşuyorduk ki, bacaklarıma ağrılar girmeye başlamıştı. Üstelik Fatih'e yetişmek için kendimi oldukça zorlamıştım ve yavaş yavaş enerjimin tükendiğini hissediyordum.

Neredeyse pes ettiğimi söylemek üzereydim ki, Fatih'in önüne küçük bir kız çocuğu çıktı. Fatih kıza çarpmamak için aniden durmak zorunda kalınca bacaklarımın ağrısına ve nefessizlikten isyan eden ciğerlerime aldırış etmeden hızlandım.

Fatih geride kalmıştı ama yarışı bırakmıyordu. Ardı ardına sıraladığı hızlı adımlarının sesini duymak hiç zor değildi.

Sonunda sahil görüş açıma girdiğinde, "Kayalığa ilk ulaşan kazanır!" diye bağırdım.

Fatih sesimi duyunca şaşırtıcı ve tebrik edilesi bir şekilde hızlandı ama ne yazık ki fazla gerideydi ve ben de pek fena sayılmazdım. Sonuç kaçınılmazdı, iki saniyelik farkla kaybetti.

"Haksızlık," dedi nefes nefese. "Önüme o kız çıkmasaydı..."

"Farkındaysan yarıştığımızı sen koşmaya başladığında öğrendim," derken tıpkı onun gibi nefes nefeseydim. "İtiraz edecek konumda değilsin."

Sebebi haklılığımı kabul edişi miydi, yoksa düzensiz nefes alış verişleri mi bilmiyorum fakat sessizliği tercih etti. Bir süre kayalıklarda oturduktan sonra, "Hadi gel," diyerek çimenlere doğru ilerledi.

Kalkıp onu takip ettim.

Temiz olup olmadığını kontrol ettikten sonra çimenlere uzandı.

"Son zamanlarda bunu çok sık yapar olduk," diyerek ben de ona eşlik ettim.

"Evet," dedi. "Ve kesinlikle şikâyetçi değilim."

Gülümsemekle yetindim. Yıldızlar bu gece gökyüzünü öyle güzel süslemişlerdi ki, konuşmak yerine bu manzarayı izlemek istiyordum.

"Elif," dedi bir süre sonra. "Üniversiteyi İstanbul'da mı okumayı düşünüyorsun?"

Bu konuda pek kafa patlatmamıştım. Aslında, aksi bir seçenek olacağını hiç düşünmemiştim bile. "Çok yüksel ihtimalle öyle olacak," dedim. "Senin başka bir düşüncen mi var?"

"Sadece seçenekleri değerlendiriyorum," dedi. "Bir karar vermem gerekiyor, biliyorsun."

"Biliyorum."

Bakışlarımı gökyüzünden ayırmıyordum ama göz ucuyla başını bana çevirdiğini fark ettim. "Bir şey söylemeyecek misin?" dedi.

"Ne gibi?"

"Bilmem," dedi ama ses tonundan, ne beklediğini, en azından ne istediğini anlamak mümkündü. Şu kısacık konuşmadan anlıyordum ki, Fatih başka bir şehirde okumak istiyordu ama buradaki hayatını bırakası yoktu. Ona gitmemesini söylememi istiyordu. Vicdanını bir şekilde rahatlatmak, kendisine bir neden yaratmak istiyordu.

Dürüst olmak gerekirse ona istediğini vermek için deliriyordum. Benden uzaklaşma ihtimali beni içten içe harap ediyordu. Hiç sevdiğim insanlardan –onların mutluluğu için dahi olsa– vazgeçecek kadar vefakâr olmamıştım. İyi kalpli olmak güçlü olmayı da gerektirirdi ve bende böyle bir gücün zerresi yoktu. Bencillik olarak adlandırılsa bile, her zaman sevdiğim insanların yanımda olmasını isterdim.

Ama yine de bu huyumla savaşmanın bir yolunu bulmuştum. Nasıl becerdiğimle ilgili hiçbir fikrim yoktu ama şimdilik duygularımla baş edebiliyordum.

Başımı çevirip gözlerimizi kenetlerken ona bilmiş bir bakış attım. "Fatih, beni aldatmadığın sürece yanında olacağım," dedim. "Kilometrelerce uzakta olsan bile."

Kaşlarını kaldırıp sordu. "Defne gibi beni terk etmez misin?"

"Defne saflığı yüzünden Mete'yi terk etti," dedim. Mete'nin adını anmak, anıların beynime hücum etmesine ve sinirlerimin yeniden gerilmesine neden oldu. "Ben o kadar iyi bir insan olduğumu düşünmüyorum."

"Ya seni aldatırsam?" diyerek kahkaha atmama sebep oldu. "Gülme," dedi ama o da eğleniyordu. "Bu ihtimalle kafayı yemez misin?"

"Eğer beni aldatabilecek kadar kötü bir kalbin varsa, bunu aynı şehirdeyken de yapabilirsin," dedim. "Bu sana engel olmaz."

"Ama..." Bir an düşündükten sonra söylediklerime hak verdiğini belli ederek başını salladı. "Evet, haklısın sanırım."

"Üstelik seni tanıyorum," dedim. "Duygularını dışa vurmadığına inanıyorsun ama ses tonundaki en ufak değişim seni ele veriyor."

Gözlerine düşünceli bir ifade yerleştirdi. Ardından derin bir nefes alıp, "Kadınlardan korkulur," dedi.

Konuşmamızın bir süre için sona erdiğini anlayınca bakışlarımı tekrar gökyüzüne çevirdim. Bu açıdan yıldızlar ne kadar da yakın görünüyordu. Elimi uzatsam onları yakalayacaktım sanki.

Bir elimi yavaşça yukarı kaldırıp parmaklarımı dans ediyormuş gibi hareket ettirdim. "Bak," dedim Fatih'e. "Yıldızlara dokunuyorum."

O da bir elini yukarı doğru kaldırırken gülümsediğini duydum. Tıpkı benim gibi parmaklarını hareket ettireceğini zannetmiştim fakat o, elimi tuttu. "Ben de."

Beklenmeyen bu romantizmin esrikliği ruhuma çökerken memnuniyetle başımı tekrar ona çevirip, sanki yüzümün tüm detaylarını zihnine kazımak isteyen gözleriyle karşı karşıya geldim.

"Elif," dedi dudakları anlamlı bir gülümsemeyle kıvrılırken. "Lütfen hayatımdan çıkma."

Tıpkı onun gibi gülümsedim. "Şu an için öyle bir niyetim yok."

Bir süre daha orada uzanıp, kendimizi gerçek huzurun kollarına bıraktık.

Eve giderken, hayata sahip olduğu güzelliklerin olasılıklar tarafından verildiğini düşünüyordum. Eğer hep bir şeylerden emin olarak yaşasaydık, umut diye bir şey hiç var olmasaydı, hayattan gerçekten keyif alabilir miydik?

●

Defne Çınar...

Üçüncü birayı bitirmek üzereyken kaslarımın iyice rahatladığını, düşüncelerimin biraz daha durgunlaşıp, çevremde eğlenen insanlara odaklandığını fark ettim. En azından sonunda amacıma ulaşmıştım, daha az düşünüyordum.

Yanımdaki sandalyeye aşağı yukarı yirmili yaşlarda bir çocuk oturdu. Dağınık sarı saçları, kahverengi gözleri ve yapılı sayılabilecek vücuduyla, girdiği ortamda birçok insanın dikkatini çekmeyi başaran biri olduğu belliydi. Bir Long Island kokteyl söyledi. Siparişi gelince bir yandan telefonunu kurcalarken diğer yandan içkisini yudumladı.

Aniden aklıma garip bir fikir geldi. Bu zamana kadar benim için sadece Mete olmuştu. Evet, Burak aklımı oldukça karıştırmıştı ama ciddi bir şekilde sevdiğimi bildiğim tek kişi Mete'ydi. Başka birisiyle olmak nasıl bir duygu olurdu? Bu duyguyu merak etmem kesinlikle yanlış değildi. Ne yapacaktım ki? Eski sevgilimin ardından yıllarca yas mı tutacaktım? O mutluyken hem de!

Derin bir nefes alıp hafifçe çocuğa dönerken garip bir heyecan hissettim. Mete'nin bana verdiği alışılmışlıktan sonra bu gerginlik iyi gelmişti. Çocuğun koluna hafifçe dokunup dikkatini çektikten sonra, bardağını işaret ettim. "Tadı nasıl?" diye sordum. "Hiç denemeye fırsatım olmadı ama merak ediyorum."

Çocuk bana yarım, umursamaz bir gülümsemeyle baktı. Onunla iletişime geçmeye çalışan bir sürü kız olduğunu bu hareketinden bile anlamak mümkündü. Masanın üzerinden bardağını bana doğru sürükledi. "Merakını giderebilirsin. Yine de uyarayım, fena çarpar."

"Artık öyle mi değil mi, göreceğiz," dedim ve bir yudum aldım. Yüzümü ekşitmemek için kendimi zor tutmuştum. Alkol oranının çok yüksek olduğunu tek bir yudumda algılamak mümkündü. Tadını ilk ayırt edebildiğim şeyler, şeker, kola ve portakal oldu. Hemen ardından votka tadı aldım. Masanın üstünden bardağı geri iterken, "Fena değilmiş," dedim.

Bu sefer dişlerini göstererek sırıttı. "Evet," dedi. "Suratındaki ifadeden ne kadar sevdiğin belli oluyor."

Onun gibi gülümseyerek karşılık verdim.

Tokalaşmak için elini uzattı. "Umut."

Elini sıkarken, "Defne," dedim.

"Burada mı yaşıyorsun?"

Başımı olumsuz anlamda iki yana salladım. "Arkadaşlarımla tatile geldim denebilir."

Kaşlarını kaldırdı. "Ama yalnızsın."

"Ara sıra yalnız kalmak gerekiyor."

Başını anladığını gösterir gibi salladı. Oysa anlamadığına emindim. Sorunlarımla ilgilenmiyordu bile. Tek düşündüğü şey, zaman geçirecek bir kızla karşılaşmış olmasıydı. Belki kafasında gecenin sonunda beni nasıl eve davet edeceğini düşünmeye başlamıştı bile, kim bilir.

Açıkçası onun ne düşündüğü de benim pek umurumda değildi. Sadece benimle vakit öldürmesini, bana güzel olduğumu hissettirmesini istiyordum. İhtiyacım yoktu ama egomun bir şekilde tatmin edilmesi kendimi çok daha iyi hissettirecekmiş gibi geliyordu.

Dakikalar birbirini kovalayıp saatlere dönüşürken sohbetimizi derinleştirdik. Söylediğine göre kız arkadaşı yoktu, yirmi bir yaşındaydı ve üniversiteye gidiyordu. Henüz ikinci sınıftaydı, çünkü istediği bölümü tutturmak için üç kere sınava girmişti. İnadı takdiri hak ediyordu.

Çıkan hareketli müziği duyunca, "Dans edelim mi?" diye sordu. Başımı aşağı yukarı salladım ve uzattığı elini tutup onunla piste ilerledim.

Kimse etrafında ne olduğuyla ilgilenmiyordu. Sanki kendilerine ne olduğunun bile farkına varamayacak kadar kafaları güzeldi. Saat oldukça ilerlemişti ve doğal olarak, içkiler yavaş yavaş etkisini gösteriyordu.

Umut beni ani bir hareketle çevirince başımın döndüğünü hissettim ama dengemi koruyarak onun adımlarına ayak uydurdum. Gecenin çoğunu bir köşede içkisini yudumlayarak geçiren birine göre oldukça hareketliydi. Gerçekten iyi dans ediyordu.

O kadar uzun süre dans ettik ki, artık dizlerimdeki gücün tükendiğini hissediyordum. Sonunda dengemi kaybettiğimde beni bir çift kolun sardığını hissettim. Döndüğümde Umut, bana eğlenceli bir gülümsemeyle bakıyordu.

Dengemi sağlamak için boynuna sarıldım. Frontal lobum, sanki beş dakikalığına molaya çıkmış gibiydi. Beni burada başıboş bırakmıştı. Doğru dürüst düşünemiyor, bunu denemeye tenezzül bile etmiyordum.

Umut dudaklarıma doğru eğilince kaşlarımın çatıldığını hissettim. Birkaç saniye önce üzerimdeki o eğlenceli hava, şimdi buhar olup gitmiş gibiydi. Biriyle tanışmanın nasıl bir duygu olduğunu hatırlamak istemiştim ama bu kadar büyük bir adım atmaya hazır mıydım? Pek sanmıyordum.

Geri çekildim fakat Umut mesajımı algılamamış gibi daha çok sokulmaya çalıştı. Başımı çevirip onu hafifçe itince nihayet öpüşmek istemediğimi anladı.

"Bir şey mi yaptım?" dedi kaşlarını çatarak.

"Hayır," dedim. "Sadece..."

Lafımı tamamlayamadan Umut aniden geriye doğru çekildi. Ne olduğunu anlamayıp, refleks olarak hafif bir çığlık kopardım. Umut yerde yuvarlanırken onu kimin çekip yere attığına baktım.

Sırtından bile onu tanımak mümkündü.

"Mete?" dedim hayretle. Sesim o kadar kısıktı ki, ben bile kendimi duymamıştım.

Mete, Umut'un üstüne eğilirken, çevreden birkaç çocuk öne atılıp ona fırsat vermeden uzaklaştırdılar. Hırgür bir süre devam ettikten sonra Mete nihayet bana baktı. Onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim.

"Çantan nerede?" dedi.

Yaşanan olayın şokuyla bar tezgâhını gösterdim. Karanlıkta ilerlemeden önce, "Benimle gel!" dediğini duydum. Öfkemin içimde yükseldiğini hissediyordum ama az önce yaşanan tatsız olayın büyümemesi için, derin bir nefes alıp onu takip ettim.

Amacı neydi bu çocuğun? Hayatında başka biri varken beni de el altında tutmaya mı çalışıyordu? Aptal herif, kendine mini bir harem mi kurmak istiyordu?

Şu an tek istediğim buradan çıkmak ve etrafına şaşkın bakışlar atan Umut'u geride bırakmak olduğundan, öfkemi bir iki dakika ertelemek zorunda kaldım.

Mete çantamı aldıktan sonra dışarı doğru ilerlerken onu takip ettim. Sonunda içerideki o boğucu havadan kurtulduğumuz gibi çantamı elinden kaptım.

"Derdin ne senin?"

Bu soruyu soran kişi kendisi olmalıymış gibi bana şaşkınlıkla baktı. "Benim derdim mi ne? Gerçekten burada sorunlu olan kişi ben miyim?"

Kollarımı birleştirdim. "Senden başka hastalıklı biri göremiyorum." Derin bir nefes alıp aklımdakileri daha kontrollü bir şekilde sözcüklere dökmek için kendime zaman tanıdım. "Ne bekliyorsun ki? Sen hayatına devam ederken, ben senin arkandan ağlayacak mıydım?"

"Defne," dedi. "Yağmur be..."

"Aranızda olanlar gram umurumda değil!" dedim. Oysa bu kesinlikle yalandı, önemsiyordum. Fakat içimde kaynayan ve susmak istemeyen öfkeyi dizginleyemiyordum. "İkinize de mutluluklar. Umarım sevdiğin kişiyle hak ettiğin sefaleti yaşarsın."

"Sen başkasını öptün!" dedi asıl dikkat çekilmesi gereken konu buymuş gibi.

O an, onu asıl inciten durumun tam olarak bu olduğunu kavradım. Karanlık, onun kafasını karıştırıp yanlış görmesine mi neden olmuştu? Ona gerçeği söyleyip söylememe konusunda bir saniye bile tereddüt yaşamadan omuzlarımı silktim. Egosunu bir rafa kaldıracaktı. Kimse sonsuza dek onu bekleyemezdi.

"Seni hiç ilgilendirmiyor," dedim. "Madem beni hayatında istemiyorsun, kendi hayatımı kurmamla da ilgilenmeyeceksin."

"O benim sevgilim değil!" diye parladı sonunda. "Ben uzun bir süre hayatıma kimseyi almayı düşünmüyordum." Ardından alaycı bir şekilde güldü. "Ama görünen o ki, sen bu konuda oldukça aceleci davranmışsın."

Gözlerimi şüpheci bir tavırla kıstım. "Karşında çocuk yok senin." Fakat ne kadar aksini iddia etsem de, içimi kemirip duran o kıskançlık, beni başkasıyla flört etmeye zorlayan o

öfke hemen duruldu. Şu manzarayı mantıklı birine izletsek, bana büyük bir aptallık yaptığımı söylerdi belki.

"Neden kendimi kanıtlamaya çalışıyorum ki?" dedi omuzlarını silkerek. "Yanında olacağımı söylememe rağmen beni terk eden sensin. Beni bir kez bile dinlemeden başkasını öpen sensin." Hızla arkasını döndü ama o arada dişlerini sıktığını fark ettim.

"Bunu konuşmuştuk," dedim.

"Ama hazmedemiyorum işte!" Aniden sesini yükseltmesiyle gözlerimi araladım. "Canımı acıtıyorsun, bana zarar veriyorsun! Artık doğru olan ne, yanlış olan ne, ayırt edemiyorum. Yirmi yıl yaşlanmış gibi hissediyorum. Ne düşündüğümü bilmek bir yana, ne düşünmem gerektiğini bile bilmiyorum!"

"Madem bu kadar bilinmezlik içindeydin, neden buradasın?"

"Çünkü yanında olmalıymışım gibi hissediyorum ama sen..." Sözlerinin geri kalanını getiremeden kaldırıma çöktü. Avuç içlerini alnına bastırıp, dirseklerini dizlerine yasladı. Ağlamıyordu ama sıkıntı içinde olduğu belliydi. "Keşke o gün seni hiç öpmeseydim," diye mırıldandı.

Beynimden vurulmuşa dönmüştüm. Nefesim, boğazımda tıkılı kalıyor, beni boğuyordu.

"Keşke bize yaptığınız şakanın karşılığını ödetmeye çalışmasaydım. O zaman sana o aptalca karşılığı vermez, sonra da vicdanımı rahatlatmak için peşinde dolanmazdım. Seni tanımazdım." Acımasızca sözlerini sürdürürken kalbim gümbürdüyordu. "Keşke o gece, o bara gidip seni görmeseydim. Keşke, keşke, keşke..." Aniden kafasını kaldırdı. "Keşke hayatıma hiç girmeseydin."

Mete bana nefretini kusarken tek yaptığım, orada öylece dikilmek ve yaşadığımız bu şeyin tamamen bir kâbus olduğunu ummaktı.

"Buraya hiç gelmemeliydim," dedim. "Haklısın."

"Evet," diyerek bana katılınca kalbime bir cam parçasının battığını hissettim. Bu, sadece hislerle alakalı olamazdı. O cam, fiziksel olarak göğüs kafesimin içini deliyor, ağırlık yapıyordu. Tamamen somut olduğunu hissediyordum.

Gözlerine bakıp, orada kalmak için bir şeylere tutunmaya çalıştım ancak tek gördüğüm, kalbi kırılmış küçük bir oğlan çocuğuydu. Bakışlarımı ondan çekmeyerek, birkaç adım geri attım. "Evet," diye tekrarladım. "O zaman, kendine iyi bak." Tam arkamı dönecektim ki, derin bir nefes alıp gözlerinin içine baktım. "Sevgilin olmadığını söyledin, o halde neyin?"

"Ne?"

"Yağmur'dan bahsediyorum."

"Hiçbir şeyim."

"Mantıklı bir açıklama değil bu," dedim. "Buraya gelmekteki temel isteğim bazı cevaplara ulaşmaktı, Mete. En azından birkaç tanesine ulaşıp gitmek istiyorum."

Gözlerinde derin bir anlam görmek, mümkünmüş gibi kalbimi daha çok kırdı. "Annem," dedi. "O gitti. Biriyle tanışmış, âşık olmuş. Babamı sevmediğini hissederdim ama..." Sözlerini sürdürmeden önce derin bir nefes aldı. Ardından önemsiz bir şeyden söz ediyormuş gibi omuzlarını silkti. "Beni terk edeceğini düşünmezdim. Mutsuz olduğu biriyle ayrılmasını anlayabilirim ama... Bu şekilde olmamalıydı."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken, "Yağmur bu hikâyenin neresinde?" diye sordum.

"Annemin sevgilisinin kızı," dedi. "Mecburi olarak buraya gelince annem bende kalabileceğini söylemiş. Kızın eline bana vermesi için bir zarf tutuşturmuş."

"Zarfta ne vardı?"

Alaycı bir gülüş takındı. "Hiçbir şey," dedi. "İkimizin bir fotoğrafı vardı sadece. Beş altı yaşlarımdan kalma. Bundan bir anlam çıkarmalıymışım gibi!"

"Çıkarmalısın," dediğimde başını kaldırıp bana baktı. "Seni özlediğini ve sevdiğini anlatmaya çalışmış."

"Neden gitti o zaman?"

Bahsettiğimiz sadece annesi miydi, emin değildim.

Omuz silktim. "Bazen en yanlış şeyi, en doğru seçenek zannederiz."

Bir şey söylemek yerine suratıma bakmayı sürdürünce, konuşmanın burada noktalandığını anladım.

Artık yapmam gereken tek bir şey kalmıştı. Oradan uzaklaşmak.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Üst üste zile basılınca kapıyı merakla açtık. Defne'nin suratınıza bile bakmadan odasına gitmesi, bir şeylerin kesinlikle yolunda olmadığının göstergesiydi. Elif onun peşinden gitmek için bir adım attı ama onu nazikçe kolundan tutup, "Bize biraz izin verir misin?" dedim. İrem'le kısacık bir an gözlerini buluşturduktan sonra, bakışlarını tekrar bana çevirip başını salladı.

Müsait olmama ihtimaline karşın kapıyı çaldım, ses gelmeyince içeri girdim. Defne yataklardan birine oturmuş, kollarıyla sardığı bacaklarını kendisine çekerek çenesini dizlerine yaslamıştı.

"Mete'yi yanıma göndererek ne olacağını düşünüyordunuz acaba?" dedi, kapıyı kapatıp yanına oturduğumda.

Yaptığımız şeyi inkâr etme gereği duymadan derin bir nefes aldım. "Kimse plan kurmadı, her şey spontane gelişti. Yağmur bir şekilde Sıla'nın numarasına ulaşmış," diye açıklamaya koyuldum. "Muhtemelen gizli gizli ya da zorla Mete'den almıştır o numarayı. İkisi konuşurken dayanamadım, telefonu kaptım. Amacım ona seni rahatsız etmemelerini söylemekti ama kız bana bir şeyler anlattı. Normalde bu aldatma bahanelerini aptalca bulurdum ama sesi fazla samimiydi. Eğer doğru söylediğinden emin olmasaydım, Mete'nin yanına gelmesine asla müsaade etmezdim." Kuşkuyla kaşlarım çatıldı. "Yalan mı söylemiş?"

Defne bakışlarını yere sabitledi. "Hayır, doğru."

Bana sinirli olmadığını anlayınca sordum. "Peki, ne oldu?"

"Başkasıyla öpüştüğümü sanıp kıskançlık krizlerine girdi."

"Ama sen ona öyle bir şey olmadığını söyledin," diye tahmin yürüttüm. "Ardından o da sana sadık kaldığını anlattı ve sonsuza dek birlikte yaşayıp, sekiz çocuk yapmaya karar verdiniz."

Bana yarı eğlenceli bir ifadeyle bakarak "Hayır," dedi.

Bir süre birbirimize baktık. İkimiz de ne söyleyeceğimizi kafamızda tartıyor gibiydik. "Gerçekten birbirinize neden bu kadar bağlı olduğunuzu anladım," dedim sonunda. Soru sorar gibi kaşlarını çattı. "Evrende sizden daha geri zekâlı insanlar olamazdı." Gözlerini devirince, "Ciddiyim," dedim. "Ayrılmayı ve başka insanlarla olmayı aklınızdan geçirmemelisiniz. Sizin gibilerin soyları ne kadar az yayılırsa, insan ırkı olarak o kadar az zarar görürüz."

"Bunun kendimi iyi hissettirmesi mi gerekiyor?"

Sitem eder gibi çıkışmasına rağmen, az da olsa eğlendiğini hissettim.

"Kendini iyi hissetmen için çabalamıyorum," dedim. "İnsanlık için çabalıyorum." Derin bir nefes aldım. "Başkasını gerçekten öpsen bile, aslında ayrı olduğunuz için suçlu değilsin," dedim. "Bunu biliyorsun. Üstelik birini öpmedin bile. Her şeyi düzeltmek elindeyken, neden bu fırsatı geri teptin?"

Bir an duraksadıktan sonra bana baktı. "Benimle yaşadığı şeyler için pişman."

"Sinirle söylediği bir şeydir," dedim. "Aranızdaki ilişkiyi ben bile çözdüm, sen hâlâ olayları kavrayamıyorsun. Mete'yle ben sevgili olsam, onu kesin kuklam yapardım."

Tek kaşını kaldırırken dudakları yukarı kıvrıldı. "Öyle mi? En büyük destekçiniz olabilirdim." Ardından sıkıntılı bir nefes aldı. "Ama şu durumda olamam, çünkü bu biraz ahlak dışı olur. Neticede hem arkadaşımsın, eski yeni ayırmaksızın tüm sevgililerimden uzak durmalısın. Hem de..."

Bana hafif bir gülümseme eşliğinde yandan baktı. "Sevgilisi olan bir erkeğin başkasıyla flört etmemesi lazım."

Söylediği onca sözün arasında tek yadırgadığım şey kulağa ne kadar mantık dışı gelse de, "Ne saçmalıyorsun sen?" dedim. "Benim sevgilim falan..." Defne'nin sözleri zihnimde kendi kendine tekrar ederken, ne demek istediğini yavaş yavaş kavrıyordum. Ona şaşkınlıkla bakarken, gülümsemesinin dudaklarında iyice büyüdüğünü gördüm. "Barıştınız mı?" diye sordum şaşkınlıkla.

Başını olumlu anlamda salladı.

"Mete nerede peki?"

"Aşağıda. Size ufak bir şaka yapmak istedik."

"Tek hedef ben oldum ama!" diye mızmızlandım.

Defne kendinden son derece emin görüntüsüyle beni şaşırtarak, "Emin misin?" dedi. Sonra çok hızlı hareket ederek yerinden kalktı, kapıyı açtı ve tüm ağırlıklarını kapıya vermiş arkadaşlarının tek tek yere düşüşünü izledi.

Defne'nin, arkadaşlarını bu kadar iyi tanıması ve gerçekten de oldukça yerinde bir tahmin yapması hem çok şaşırtıcı, hem de oldukça gülünç bir durumdu.

Elif yerden kalkarken, "Ayıp ayıp!" diye söyleniyordu. "İnsan kapıda bir dinleyen vardır belki der. Biraz nazik davranır. Oldu mu bu şimdi?"

Defne kaşlarını kaldırırken kollarını bilmiş bir ifadeyle göğsünün altında birleştirdi. "Bizi gizli gizli dinlemeye çalışarak terbiyesizlik yaptığın için özür mü dilemeliyim?"

Elif sanki aksi bir seçenek mümkünmüş gibi şaşkınlıkla, "Evet," dedi.

İrem konunun dağılmasından hiç memnun olmadığını belli eden bakışlarla, "Gırgırı bırakın şimdi," diye çıkıştı. "Defne, barıştınız mı?"

"Yeterince iyi casusluk yapamadın mı?"

"Şu geri zekâlı yanlışlıkla ayağıma bastı," dedi Su, Sıla'yı işaret ederken.

"Ve bu geri zekâlı da sırf canı biraz acıdı diye neredeyse çığlık atacaktı," diye devam etti Sıla. "Özetle o kısmı kaçırdık."

İkisinin arasındaki tartışma alevlenecek gibiydi. Buna fırsat vermek istemediğim için, "Barışmışlar," diyerek hem İrem'in sorusunu yanıtlamış oldum, hem de kavga etmek üzere olan arkadaşların dikkatini tamamen başka bir yöne çektim. Ardından tekrar Defne'ye baktım. "Peki, nasıl oldu bu?"

Defne bize kocaman sırıtışıyla bakarken anlatmaya başladı.

●

Kırk üç dakika önce...

Defne Çınar...

Ona ikinci kez veda etmek istemiyordum. Bu yüzden arkamı dönüp yavaşça oradan uzaklaştım. Amacım karanlık sokakta öylece kaybolmaktı ama bir şey beni durdurdu. Bunun vicdan olduğunu hissetsem de, ne olduğunu açıklamak güçtü.

Adımlarım kontrolüm dışında yavaşlarken derin bir nefes alıp arkamı döndüm ve gözlerimi onunkilerle birleştirdim. Ona doğru birkaç adım attım. "Madem aranızdaki şey bundan ibaretti," dedim. "O zaman benim de sana söylemem gereken bir şey var." Meraklı gözlerinin üstündeki kaşları dikkatle çatıldı. "Aslında birini öpmedim," dedim. "Ne gördüğünü sandın bilmiyorum ama sadece yeni biriyle tanışmanın nasıl bir şey olduğunu görmek istedim. Hem, aksi olsaydı bile, o kızla dışarıdan nasıl bir profil çizdiğini sakın unutma. Sırf egomu tatmin etmek için aynı anda sekiz çocukla konuşsam bile bana tepki gösteremezsin." Dudaklarını hararetle aralamıştı ki, bir elimi havaya kaldırıp

avucumu göstererek onu susturdum. "Ayrıca hatırlatırım," dedim. "Benim bir sevgilim yok."

Kaşlarını şaşkınlıkla karışık hafif bir öfkeyle kaldırdı. "Öyle mi?"

"Değil mi?"

Dudaklarını araladı ama sanki ne söylemesi gerektiğini bilemiyormuş gibi birkaç garip ses çıkarmak dışında bir şey yapamadı. Cevap veremediğini görmek garip bir şekilde egomu tatmin etmiş, görünmeyen ama ikimizin de varlığını bildiği bir savaşı kazandığımı hissetmeme neden olmuştu.

Bir süre sonra, "Aslında öyle, evet," dedi. "Ama..."

"Aynı anda her şeye sahip olamazsın, Mete." O konuşamasa da, ben ne söylemek istediğini anlamıştım. Neticede aynı duyguları paylaştığımız insanlarla iletişim kurmak için kelimelere ihtiyacımız yoktu. "Yine de bir şeyi söylemem gerekirse," diye sözlerimi sürdürdüm. "Pişmanım, evet ama bu pişmanlığın babamla gitmeyi seçmemle bir alakası yok. Bunun için kesinlikle suçlu hissetmeyeceğim ama geri dönüp baktığımda..." Derin bir nefes aldım. "Keşke seni itmeseydim diyorum. Yanımda olmayı bu kadar isteyen bir insanı geri çevirdim. Bunu iyi niyetle, sırf mutlu olmanı istediğim için yaptım belki ama seni incittiğim gerçeğini ne değiştirebilir ki?"

Konuşmamı neredeyse gözünü bile kırpmadan dinledikten sonra, "Aslında ben de saçmaladım," dedi. "Olaylara hiç senin açından bakamadım. Evet, kızıyorum, öfkeleniyorum ama empati kuramadığımın bilincinde olmadığımı sanma. Sadece... Konu sen olunca hiçbir zaman tam anlamıyla objektif olamıyorum. Tek düşünebildiğim, işin duygusal tarafı oluyor. Şimdi bile öyle. Söylenecek her şeyi söyledim belki ama içimde hâlâ patlayamamış bir volkan var. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Sanki bir labirentteyim

ve tek haritam sensin ama sana bakarsam kör olacağım." Başını önüne çevirdi. "Tekrar terk edilmek istemiyorum."

"Ben de böyle hissetmiştim," dedim refleks olarak. Olayları kendim ve babamla ilişkilendirmem çok yersizdi belki ama artık Mete'yle bizi bağlayan bir bağ daha vardı. İkimizin de kalbi aynı yerden kırılmıştı.

O da bunun bilincindeymiş gibi, bakışlarını yerden ayırmadan, "Artık seni daha iyi anlıyorum," dedi.

Konuşacak konularımız ikinci kez tükenirken artık oradan gitmek istemediğimi fark ettim. Ne yapacağımı bilemeyerek, Mete'nin oturduğu kaldırıma, ondan neredeyse iki metre uzağa oturdum. İnsanlar yanımızdaki bara girip çıkarken biz, sıcak bir yaz akşamının bize sunduğu ılık esinti eşliğinde oturuyorduk.

Aradan ne kadar süre geçtiğini bilmiyordum. Mete, "Defne," dedi.

Başımı yerden kaldırmadan, "Efendim," dedim.

"Beni özledin mi?"

Beklemediğim ve garip karşıladığım bu soruyu duymamla gülümsemem bir oldu. Cevap vermek için bakışlarımı Mete'ye çevirdiğimde, sorusunun gayet ciddi olduğunu anladım. Yüzümdeki gülümsemeyi soldurmadan, "Belki biraz," diye yanıt verdim. Cevabım onun dudaklarında da bir gülümseme oluştururken bakışlarını tekrar yere çevirdi. "Peki sen?" diye sordum bakışlarımı tıpkı onun gibi yere sabitleyerek.

"Sanırım aksi olsa burada olmazdım."

"Evet," dedim. "Muhtemelen olmazdın."

Ardından birkaç saniye daha sessizliğe gömüldük. Eskisi gibi gergin bir hava olmadığı çok netti. Mete'nin bana doğru kaydığını fark edince bakışlarımı ona çevirip, gözlerimi şüpheci bir edayla kıstım.

Tepkimi görünce, "Orası çok esiyor," dedi. "Burası daha iyi."

Gülümsememek için ne kadar direnscm de, dudaklarımın hafifçe kıvrılmasını önleyemedim. "Ama buraya çok gelme," dedim ona doğru kayarken. "Burası da esiyor."

Eğlenceli bir ruh haline büründüğünü görmem için ona bakmama gerek yoktu. Etrafa öyle bir enerji saçıyordu ki, hissetmemek mümkün değildi. Birkaç saniye sonra, aramızda kalan az bir mesafeyi de "Şimdi de burası esiyor," diyerek kapattı. Artık gülümsememi kesinlikle bastıramıyordum. Başımı sol tarafa çevirip yüzümü gizleyerek kendimi somurtmaya zorladım.

Tekrar sessizliğe büründüğümüzde, bu sefer sessizliği bozan isim, "Sen daha fazla haksızsın," diyerek ben oldum. "On iki saat bile dayanamadın mı buraya gelmek için?"

"Asıl sen daha fazla haksızsın," dedi. "Hem hatırlatırım, benim de sevgilim yok."

Kaşlarımı istemsizce kaldırmış ona şaşkınca bakarken, "Öyle mi?" dedim. Az önce onun yüzündeki ifadenin kopyasını taşıdığıma emindim.

"Değil mi?" Bakışlarını karşıya dikmesine, gözlerimizin buluşamamasına rağmen oradaki alaycı ifadeyi gördüm.

"Değil." Gözlerini hafifçe kısarken, "Değil," diye yineledim.

Az önce söylediklerimi tekrar ederek, "Her şeye sahip olamazsın," dedi.

Omuzlarımı silktim. "Ben her şeye sahip olmak istemiyorum," dedim. "Sahip olmak istediğim tek bir şey var ve onun da ne olduğunu ikimiz de iyi biliyoruz."

"Neymiş?"

"Şu an İstanbul'da, okulumda olmak varken burada olmam, açık bir mesaj değil mi sence de?" Kalbimin artan ritmini hissederken vücudumu ona çevirdim. İfadeden arındırmaya çalıştığı ama merakını belli eden gözlerine bakıp, "Her ilişki için ayrılan belli bir süre vardır," dedim. "Kimi birkaç ay, kimi birkaç yıl sonra biter. Eğer ortada gerçekten

aşk ve saygı varsa, bu son ancak ölümdür. Bizim sonumuz ne olur bilmiyorum ama daha yaşamamız gereken şeyler varmış gibi hissediyorum." Artan gerginliğimin etkisiyle, avuçlarımı iç içe geçirip sıktım. "Mete, ben seni kaybetmek istemiyorum."

Yavaş, titrek bir nefes aldıktan sonra bakışlarını tekrar çevirdi. Söylediklerimi kafasında tarttığını görebiliyordum. "Beni bir daha terk etmeyeceğinin..."

Ne söyleyeceğini tahmin edip, "Garantisi yok," diyerek lafını tamamladım.

"Beni şu an bir şeylere ikna etmeye çalışman gerekmiyor mu?" dedi. "Ne bileyim, beni hiç terk etmeyeceğini falan söyleyemez misin?"

"Ama bu yalan söylemek olur." Ardından işaret parmağımla, diğer elimin parmaklarına dokunurken maddeler halinde sıraladım. "Saçım çirkin olduğunda direkt söylersen, özel günleri unutursan, özel günler dışında romantik davranmazsan, sürekli tozlanan kitap rafını temizlemezsen, üniversite hediyesi olarak Range Rover almazsan seni terk edebilirim."

"Bir saniye," dedi. "Üniversiteye geçecek olan benim, niye ben hediye alıyorum? Ayrıca ben hiç kitap rafının tozunu almadım ki! Saçını beğenmediğimde hep söylüyordum, şimdi..."

"Mete," dedim. "Ciddi değildim." Bunun farkına yeni vardığını belli eden bir yüz ifadesiyle bana bakarken, dişlerimi göstererek gülümsedim. Birkaç saniye içinde gülümsememe karşılık verdikten sonra, "Ben de seni kaybetmek istemiyorum," dedi.

Ve sonra, birbirimize sanki yıllardır sarılmıyormuşuz gibi sarıldık.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Her ne kadar kendimi göremesem ve arkadaşlarımın tepkilerine dikkat edemesem de, Defne'nin söyledikleri noktalandığında, ona şaşkın bakışlarımızı sunduğumuzdan emindim. Defne'nin anlattığı detaylar zihnimde hayat bulurken, gözlerindeki parıltıyı görmek ayrıca mutlu olmama neden oluyordu. Çok uzun sayılmasa da bana oldukça uzun gelen bir sürenin ardından arkadaşımın böyle içten gülümsediğini görmek tam manasıyla bir huzur kaynağıydı. İnişli çıkışlı dönemlerimiz son bulmuş, nihayet düzlüğe çıkmıştık.

"Okullar kapanmadan barıştığınıza seviniyorum," dedi Su. Yüzünde ciddiyetten uzak bir ifade vardı. "Eğer karneler dağıtıldıktan sonra evde olamasaydım, başıma gelecekleri düşünmek istemezdim."

Gözlerimi devirip, susması gerektiği mesajını vermek için koluna hafifçe dirsek attım.

"Madem bu kadar kolay barışabiliyordunuz, ne diye işi sürekli yokuşa sürdünüz?" diyen Çetin, başını iki yana salladı. "Ya ben bu ilişki işlerini hiç anlamıyorum, ya da siz dünyanın en anormal çiftisiniz."

"Kesinlikle ikincisi," dedi İrem.

Onlar kendi aralarında şakalaşırken yerimden hızla fırladım. Odanın kapısını açıp seslendim. "Bora!"

Bora salonun kapısından başını uzattı. "Buyurun, benim."

"Kapıyı açsana."

"Kim gelecek?" Kaşları merakla çatıldı.

"Mete." Aynı şaşkınlık, şimdi gözlerini kocaman açmasına neden oldu. "Onu ara," dedim. "Buralarda dolanıyor."

"Bir saniye," dedi. "Nereden biliyorsun sen?"

Gözlerimi kıstım. "Anladığım kadarıyla senin jeton biraz köşeli." Yüzündeki anlamsız ifade varlığını korurken, "Barışmışlar, aptal!" dedim. "Söyle de yukarı gelsin." Bir şey söylemeden içeri girerken gördüğüm tek şey yüzünde beliren hafif sırıtıştı.

Kapıyı tekrar kapattığımda Defne'yle göz göze geldik. Artık gülüşü gözlerinden dudaklarına sıçramıştı.

●

Mete de bize katıldıktan sonra, gün ışıkları yavaş yavaş yeryüzüne dokunmaya başlayıncaya dek sohbet ettik. Zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım bile. Ünlülerin kavgasından, gelecek planlarımıza kadar her şeyi konuşmuştuk. Söz konusu gelecek olduğunda gözlerim istemeden de olsa Bora'ya takıldı ve farkında olmadan bizi nelerin bekleyeceğini tahmin etmeye çalıştım fakat hemen sonra bu çabamdan vazgeçtim. Gelecek, çözmesi çok zor bir bulmacaydı. Üstelik ne getirir bilinmezdi ama her zaman iyi sonuçlar doğurma ihtimali vardı. O ihtimale sarılıp yaşamalıydık. Yoksa tüm hayatımız korku ve çekingenlikle geçerdi.

Uyku vakti geldiğinde, Mete'nin de bizimle kalacağı netleşti. Herkes odasına dağılırken Mete, "Diğerleriniz bir odada kalabilir bence," diyordu. "Odalar geniş. Ben Defne'yle..."

Çağatay, Mete'nin ensesinden tutup onu kendi odalarına sürükledi. "Öyle bir imkân olsa, sence çoktan değerlendirmez miydim?"

Mete, Çağatay'a hak verir gibi bakınca gülümsemeden edemedim.

Herkes odasına dağılırken balkona çıkıp bir sandalye çektim. Hava üşümemi önleyecek kadar sıcak, tüylerimi diken diken edecek kadar serindi.

"Sen uyumuyor musun?"

Sesini tanımak için bakmama gerek yoktu ama masanın ucundaki sandalyenin çekildiğini görünce başımı kaldırıp Bora'ya baktım. "Birazdan."

Bora yanıma oturup, tıpkı benim gibi gri dünyayı inceledi. Gökyüzü henüz altın sarısına bulanmamıştı. Güneşin doğumu dediğimiz olayın en çok bu evresini seviyordum.

Bir yandan da yaşadıklarımızın ne kadar hızlı geliştiğini düşünüyordum. Belki uzun bir süredir benim için bir değer taşıyordu ama her şeyin birkaç günde gelişmesi şaşırtıcı, bir o kadar da şirindi.

Bora, "Ne oldu?" diye sorana kadar gülümsediğimi fark etmemiştim bile. Bakışlarımı ona çevirdim. "Bir lise öğrencisinin görüp görebileceği en garip yaz tatili bu," dedim. "Hayatımızı bu kadar değiştireceğini nasıl tahmin edebilirdik ki?"

"Aslında daha hiçbir şey görmedik," dedi Bora. Başını çevirirken gülümsemesini gizlemeye çalıştığını fark ettim.

"Ne demek şimdi bu?"

Omuzlarını silkti. "Hiç."

Bedenimi ona çevirip, "Çıkar ağzındaki baklayı," dedim.

"Şimdi değil," dedi. "Bizimle ilgili bir şey değil, bu yüzden söyleyemem."

Sözleri, merakımı gidermek şöyle dursun, her geçen saniye katlanarak artmasına neden oluyordu. Dudaklarının mühürlü olduğunu görebilmeme rağmen, içimde ellerini çırpan meraklı çocuğu susturamıyordum.

"İpucu verebilirsin," dedim.

Ne yazık ki beni yanıltmayarak başını iki yana salladı. Bir şey söylememişti ama gözlerinden vermeye çalıştığı mesajı algılamak çok kolaydı. *'Üzgünüm, Sıla. Şimdi sana hiçbir şey açıklayamam ama emin ol imkânım olsa da bunu yapmazdım.*

Çünkü ben, karşımdakini kıvranırken görmekten büyük zevk alan bir ruh hastasıyım.'

Deli gibi ısrar etmek istememe rağmen, sonuç alamayacağımı bildiğimden, "Pekâlâ," dedim. "Umarım beni böyle meraklandırmana değecek kadar önemli bir olaydır. Yoksa..."

"Yoksa ne?" Meydan okur bir tavırla tek kaşını kaldırmıştı ama eğlendiği her halinden anlaşılıyordu.

Omuzlarımı silktim. "Ailen üçüncü sayfa haberlerini her zamanki gibi sakin okumaz."

Gözlerinde eğlenceli bir ifade peyda olurken keyifle dudakları kıvrıldı. Ardından bir süre düşünceli bakışlarını uzaklara sabitledi. "Gerçekten çok garip," dedi. "Bundan iki sene önce sana âşık olacağımı söyleseler dalga geçerdim."

Tıpkı onun gibi gülümserken, "Kesinlikle," dedim. "Senden nefret ediyordum. İğrenilecek bir insandın o zamanlar."

"Sen sanki prensesin," dedi aniden saldırıya geçerek.

"Öyleydim tabii."

"Defne'nin babasının düğününü basmaya gittiğimizde, açık büfede gördüğün tüm atıştırmalıkları yemeye çalışmıştın," dedi. "Bu prensesliğin kaçıncı maddesi?"

"Prenseslikte ilk öğretilen şey mideni mutlu etmektir," dedim. "Hem, yanlış hatırlamıyorsam, o gün sen de tabağını deli gibi doldurmuştun!"

Neredeyse yarım saat atıştıktan sonra, nihayet uyku vaktinin geldiğine karar verdik. Odalarımıza gitmeden önce Bora, romantik sayılacak bir iyi geceler öpücüğü vermeyi ihmal etmedi.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Nasıl bir uyandırma servisi bekliyordum emin değilim fakat İrem'in, zurnayla sanatını beceriksizce sergilemesinin ardından "Koğuş kalk!" diye bağırması... Bu, kesinlikle beklemediğim bir şeydi.

On beş saniye süren ve kulaklarımı bir süre hissedememe neden olan müzik ziyafetinin ardından hepimiz yattığımız yerde yarı doğrulmuş İrem'e bakıyorduk. Manzara o kadar şaşırtıcıydı ki, rüya görmediğimden emin olmak için birkaç saniye harcamam gerekti.

"Bu neydi şimdi?" dedi Su. Yerde, yanımda yatıyor, İrem'e çatık kaşları ve hayret dolu bakışlarıyla bakıyordu.

"Saat on buçuk!" dedi Sıla. Bunu öyle sitem dolu bir ses tonuyla söylemişti ki, planının akşamüstüne doğru uyanmak olduğunu anladım.

Daha fazla dik tutamadığı başını sonunda yastığın üstüne düşüren Elif, "İrem, sen ne kullanıyorsun?" diye sordu. "Söz veriyorum, seni yadırgamayacağım. Seni bu illetten kurtarmak için her şeyi yapabilirim."

"Siz uyurken, pikniğe gitme kararı aldık," dedi İrem. "Mete ve Çetin yiyecekleri hazırlıyor."

Yerimden hiddetle doğrulurken, "Eyvah!" dedim. Bizim adımıza karar vermelerinden çok, Mete ve Çetin'in mutfakta baş başa olmalarına takılmıştım. "O ikisine mutfağı mı emanet ettin?"

İrem, neden celallendiğimi anlamamış bir ifadeyle bana bakarken, "Evet," dedi. "Neden ki?"

Sanki ilahi bir güç, İrem'in sorusuna cevap vermişti. Mükemmel bir zamanlamayla mutfaktan bir gürültü koptu.

Bir şeylerin devrildiği anlaşılıyordu. Tava olduğunu zannediyordum.

Gürültünün arasından Çetin'in sesi seçiliyordu. "Oğlum, biraz dikkat etsene!"

Mete'nin savunması gecikmedi. "Sen 'tavayı al' demedin mi?"

"En alttaki tavanın öyle çekilmeyeceğini bildiğini düşünmüştüm!"

Didişme sesleri yükselirken, "Neden bu kadar beceriksizler ki?" diye söylendi İrem. Ardından derin bir nefes alıp mutfağa yöneldi. Çok kısa bir sürenin ardından Çetin ve Mete'nin seslerine İrem'inki de eklendi.

Onun gidişiyle derin bir nefes alıp, tekrar yastıklarımıza gömüldük. Hepimiz uyumamızın imkânsız olduğunun bilincindeydik. Üstelik uyusak bile, maksimum on dakika sonra İrem, gitme vaktinin geldiğini söyleyerek bizi ayağa dikecekti ama hiçbirimiz bunu kabul etmek istemiyorduk.

Birkaç dakika sonra, kafamı karıştıran bir soruyla başımı kaldırdım. "Kızlar," dedim arkadaşlarımın dikkatini çekerek. "Zurnayı nereden bulmuş bu?"

●

Dişlerimi fırçalayıp yüzümü yıkadıktan sonra, hazırlıkların ne durumda olduğunu öğrenmek için mutfağa gittim. Mete tavadaki menemeni saklama kabına boşaltırken, "Günaydın," diyerek gülümsedim ve yanağına bir buse kondurdum.

Elif kafasıyla menemeni gösterip, "Biz piknik alanına gidene kadar bu çoktan soğur," dedi.

Bora'nın cevabı gecikmedi. "Soğuk da yenir."

Elif, tadının hiç güzel olmayacağını düşündüğünü belli eden bir bakış attıktan sonra, sandviçleri hazırlayan İrem'e yardım etmeye koyuldu.

"Defnel" Fatih'in seslendiğini duyunca kafamı kaldırdım. "Sevgilini izleme bahanesiyle işten kaytarma, buraya gel!"

"Öyle bir şey yapmıyorum," diye kendimi savunma ihtiyacı hissettim ama Fatih çoktan söylediklerini unutmuş gibiydi.

"Dolaptan domatesleri çıkarır mısın?" dedi.

Fatih salatalıkları yıkarken, söylediğini yapıp buzdolabına yöneldim. Normal şartlarda iyi bir arkadaş sayılabilirdim ama içimdeki şeytan yine içten içe beni dürtüyordu. Domatesleri yıkayıp kaba yerleştirmesi için Fatih'e verirken, "Elif neden oturuyor?" dedim.

Sesimdeki meydan okuyan tavrı hissetmiş olacak ki, işine ara verip bana döndü. "Çünkü o, köşede otururken bile bizim ışık kaynağımız."

"Yemezler," dedi İrem. Bir yandan da bana göz kırptı. "Elif, bakkala gidiyorsun. Kahvaltı çikolatası ve portakal suyu kalmamış."

Olayların ne ara kendisine bağlandığını anlamayan Elif, bir süre dudaklarını aralayarak bize baktıktan sonra, "Sizler kötü arkadaşlarsınız," dedi. Ufak çaptaki sitemine rağmen ayaklanıp, İrem'in istediği şeyleri almak üzere bakkala gitti.

Elif geldikten sonraki on dakika içerisinde tüm hazırlıklarımızı tamamlamıştık. Midemin guruldamaya başladığını hissediyordum ama Çetin'in itirazları yüzünden ağzıma bir lokma bile atmamıştım.

Arda, Çetin'in uzun süredir kullanmadığı piknik sepetini yıkadıktan sonra, hazırladığımız yiyecekleri içine yerleştirdik. O an, şimdiye kadar kızı nasıl unuttuğum hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama Mete'ye Yağmur'un nerede olduğunu sordum.

Omuz silkti. "Bilmem, benim evimdedir muhtemelen."

Safça bir düşünce olabilirdi ama kızın yalnız kalması beni biraz rahatsız etmişti. Uzun bir süre arkadaşsız kalmış biri olarak, dışlanmanın ne demek olduğunu iyi biliyordum. Üstelik uyumadan önce Su, Mete ve Yağmur hakkında sevgililik iddialarında bulunduğunda kızın kendini nasıl açıklamaya çalıştığını anlatmıştı. Duyduklarımdan sonra onun karakterini merak etmiştim.

Ve zihnimin gerisine atmaya çalışsam da, bir süre için sevgilimle aynı evde kaldıkları da bir gerçekti. Her ne kadar o süreçte ayrı olsak da, bu detay beni biraz rahatsız ediyor ve Yağmur'u tanımak istememe yol açıyordu.

"Onu davet edebilirsin," dedim. Bana kaşlarını kaldırıp baktı. "Belki iyi bir insandır, ona şans vermeliyiz."

Mete bana yarı alaycı bir tavırla bakarken, "Gerçekten tek sebebi bu mu?" diye sordu.

Sesindeki imadan tek sebebin bu olmadığını, onu kıskanma ihtimalimin olabileceğini düşündüğünü anlayabiliyordum. Beni bu kadar iyi tanıması çok hoştu ama bazen hiç işime yaramıyordu.

Ona cevap veremeden, Su "Ne zaman çıkıyoruz?" diye sordu.

Arda bileğindeki saate baktı. "On dakika size yeter mi?"

Su'yun gözleri kocaman açıldı. "Saçmalama!"

Arda omuzlarını rahat bir tavırla silkti. "Yetişemezsen seni beklemeyiz."

Su cevap vermeden, neredeyse koşarak odamıza giderken, Arda onun arkasından dişlerini göstererek sırıtıyordu. "Maksimum yirmi dakika bekleriz bu sefer," dedi. "Lütfen, siz de acele edin."

"Yaptığını beğendin mi?" dedi Elif. "Şimdi oradan oraya koşuşturup ortalığı dağıtacak."

Arda masum olduğunu söylercesine ellerini kaldırdı. Elif gözlerini devirip, alaycı bir şekilde gülümserken yerinden kalktı. Mete'nin sorusuna cevap vermek için fırsat bulamadığına sevinerek küçük bir gülümseme sundum.

Odaya girdiğimizde, Elif'in tahmininin ne kadar doğru olduğunu fark etmek beni pek şaşırtmadı. Su, küçücük odada oradan oraya debeleniyor, sanki dünyayı kurtarmayı hedefliyormuş gibi eşyaları büyük bir heyecanla karıştırıyordu.

İrem, heyecandan eli ayağına dolaşan arkadaşının aksine, gayet sakin bir tavırla, "Ortalık zaten dağılmaya çok müsait," dedi. "Bir de sen dağıtıyorsun!"

İrem kıyafetlerini düzgünce yerleştirdiği dolaptan seçip köşeye çekilirken, Su ona cevap vermedi. O kadar acele etmeye odaklanmıştı ki, İrem'i duyup duymadığından bile emin değildim.

Üstümüzü giyip, makyajımızı yaparken ortalığa sessizlik hâkimdi. Normalde hazırlık aşamasında çok fazla konuşurduk ama bu sefer özel bir tembih aldığımız için hepimiz işimizi olabildiğince hızlı bitirmeye odaklanmıştık.

"Sanırım Arda'dan hoşlanıyorum."

Su'yu bile bir elinde ayna, bir elinde ruj donup kalmaya iten cümle, İrem'in dudaklarından dökülmüştü. İrem'in dediği şeyi idrak edince gözlerimi istemsizce araladım. Arkadaşlarıma bakmak aklıma gelince onların da benim gibi şaşkınlık içinde İrem'e baktıklarını gördüm. İrem'se sanki havanın bugün yağmurlu olabileceğini söylemiş gibi, fütursuz bir tavırla saçlarını düzeltiyordu.

"Doğru mu duydum?" dedi Elif. Ses tonu soru sorar gibi değil, onaylanmayı bekler gibiydi.

İrem başını aşağı yukarı sallamakla yetindi.

"Ben de doğru duymuş olabilir miyim?" dedi Su. "Ben Arda'dan hoşlandığını söylediğini duydum."

"Ben de onu duydum," dedim.

"Ben şaşırmadım," dedi Sıla. Kollarını kavuşturmuş, bilmiş bir ifadeyle sırıtıyordu. "Ben dün ikisini bu odada gördüm. Kapı kilitliydi."

Su tam dudaklarını aralamıştı ki, İrem konunun nereye sapacağını fark ederek, "Çirkinleşme!" dedi. Ses tonu şakacı ama gereken mesajı verecek kadar sivriydi.

Sıla iki elinin başparmağını kaldırıp gülümsedi ancak bize öyle bir bakış attı ki, ilk fırsatta bunun dedikodusunu döndüreceğini hissettim.

"Peki, o sana karşı ne hissediyor?" diye sordu Su. Acele etmesi gerektiğini unutmuş gibiydi.

İrem, bu meseleyi konuşmaktan rahatsız oluyormuş gibi bir tavır takındı ama bahse girerim içi içini yiyordu.

"Dün benden hoşlandığını söyledi."

Elif'in gözleri iyice açılmıştı. Bana dönüp, "Arda'dan böyle bir hareket bekler miydin?" dedi.

"Aslında ona açık açık benden hoşlanıp hoşlanmadığını sordum," dedi İrem.

Sıla kocaman bir gülümseme eşliğinde, "Her zaman farkını gösteriyorsun," dedi. "Peki, olumsuz bir cevap verse ne diyecektin?"

İrem, Sıla'ya küçümser bir bakış attı. "Öyle bir ihtimal olsa, sence sorar mıydım?"

İrem'in cevabı üzerine kahkahalar yükselirken kapımız tıklatıldı.

"Gel!" diye seslendim. Kapı açıldı ve Bora'nın kafası içeri uzandı.

"Daha kaç yıl bekleyeceğiz?" diye sordu. "Ona göre vasiyetimi yazacağım."

Elif gözlerini devirirken, "Şimdi geliyoruz," dedi Su.

Bora, "Pekâlâ," dedikten sonra geri çekildi. Kapıyı neredeyse kapatmıştı ki tekrar açtı, başını yeniden içeri soktu ve doğruca Sıla'ya baktı. "Çok güzel olmuşsun."

Sıla'nın yüzü sıcak bir gülümsemeyle aydınlanırken, Bora da ona aynı gülümsemeyle baktı. Ardından kapıyı kapatıp salona döndü.

"Şu triplere bak," dedi Su. Cümlesi yapı olarak aşağılama dolu olmasına rağmen, öyle bir ifade vardı ki yüzünde, Sıla'yı böyle görmekten mutlu olduğunu sezebiliyordum.

Sıla, cevap vermek yerine ona dil çıkarıp çantasını aldı.

●

Mete, Yağmur'la konuştuktan sonra ortak bir noktada buluştuk ve midemdeki açlık hissi yüzünden bana asırlar gibi gelen bir sürenin ardından Efeoğlu Tabiat Parkı'na vardık. Saçma bir şekilde yine aksiliklerden kaçamamıştık. Parka otobüsle gitmeye karar vermiştik fakat bir süre sonra yanlış otobüse bindiğimizi anlamıştık. Neyse ki Arda çok geç olmadan durumu fark etmişti ve parktan çok uzaklaşmadan otobüsten inip taksiye binmiştik.

Tüm bu aşamalar gerçekleşirken, ilk buluştuğumuzda çok tedirgin olan Yağmur'un bana yavaş yavaş yakın davranmaya başladığını görüyordum. Muhtemelen, bir gün önce yaşananlardan dolayı ona karşı düşmanca bir tavır sergilememi bekliyordu. Çünkü ona olabildiğince nötr yaklaştığımda rahatlamış gibiydi.

Kalabalık çevreye rağmen zor da olsa iki tane yan yana masa bulmuştuk. Fazla kalabalık olduğumuz için tek bir masaya sığmamız zordu fakat itiraf etmeliyim ki, Su sayesinde kimin kiminle oturacağını kararlaştırmak çok daha zordu. Böyle bir şeyde bile heyecanlanmayı başarmıştı.

Sonunda yiyecekleri hazırlamayı başarıp, Mete, Arda, İrem, Elif ve Fatih'le aynı masaya oturduğumda derin bir nefes aldım.

Kahvaltı çikolatasını sürerken, yanımda oturan sevgilim, "Sence de fazla sürmedin mi?" dedi. "Miden bulanmasın sonra."

Omuzlarımı silktim. "Bulanacaksa çikolatadan bulansın." Sıla gibi obur olmayabilirdim fakat çikolataya olan sevgim pek kural tanımazdı.

"Hadi oradan!" dedi Elif. "Kesin kilo almasın, güzelliğini kaybetmesin diye böyle söylüyorsun."

Mete'nin inkâr etmesini beklerken, "Bütün sırrı bozdun," demesi, lokmamın boğazımda kalmasına ve gözlerim yaşarıncaya kadar öksürmeme neden oldu. Tabii benim küçük çapta nefes alma sıkıntısı yaşamam arkadaşlarımı endişelendirmekten çok eğlendirmişti.

"Arda!" diye seslendi yan masada oturan Çağatay. "Öldü mü bu sefer?"

"Maalesef."

"Tüh!"

Kahvaltımızı eğlenceli bir sohbet eşliğinde yaptıktan sonra masaları temizlemeye koyulduk. Biz bu görevi üstlenirken, Çağatay'la Fatih, Çetin'in yanında getirdiği ve muhtemelen benden yaşlı olan hamağı kurmak için uğraşıyorlardı. Bize çok yakın olmamakla birlikte uzak da sayılmayacak, istediğimiz yakınlıkta iki ağaç bulmuş işlerini hallediyorlardı.

"Ben hallederim," dedi Yağmur, masadaki çöpleri topladığımız esnada. Sevecen bir tavrı vardı ama bu tavır sanki aradaki buzları eritme amacı taşımıyordu. Doğal halinin de böyle nazik olduğunu hissettim.

"Emin misin?" Başını onaylar gibi sallayınca daha fazla ısrar etmeden, "Pekâlâ," dedim ve onu yalnız bırakarak

hamak ne durumda diye bakmaya gittim. İşten kaytarmak gibi bir fırsatım varsa, mutlaka değerlendirirdim.

Çocukların yanına gitmek üzere ilerlerken Çetin'in yanından geçtim. Onda bir şeyler dikkatimi çekmişti. Duygularını hissedebilmem belki çocukluktan beri arkadaş olmamızın bir artısıydı, belki de iyi bir gözlemciydim, bilmiyorum fakat bir süredir Yağmur'u izlediğine emindim. Uzun bir süre.

O geldiğimi fark edemeden ona sokuldum. "Güzel kız, değil mi?"

Sanki geldiğimi o an fark etmiş gibi hafifçe titredi. "Bilmem, öyledir herhalde." Ona, sadece onun algılayabileceği sinsilikte bir bakış attım. Bakışlarımı anında çözümlemiş, fakat bana kelimelerle karşılık vermeyi tercih etmişti. "Ne alakası var şimdi?"

Omuzlarımı yukarı kaldırırken küçük bir çocuğun masumiyetiyle dudaklarımı büzdüm. "Bilmem," dedim. "Ben bir şey söylemedim."

O sırada gözüm hamağı kurmakla meşgul görünen Çağatay ve Fatih'e takıldı. İki ucundan ipleri çekiştiriyor, sağlamlığı konusunda fikir edinmeye çalışıyorlardı. En sonunda Mete, bunu uygulamalı olarak test etmenin daha sağlıklı olduğuna karar vermiş olacak ki, hamağa uzanmaya kalkıştı.

Ne yazık ki sadece *kalkışabildi*. Hamağa ağırlığını verir vermez, Fatih'in tarafındaki ip çözüldü ve Mete ne olduğunu anlamadan yere yuvarlandı.

"Arkadaşlar!" dedim mutsuz bir ifadeyle. "Onun garantisi daha dolmadı ki!"

Bora ve Elif'in yardımlarıyla hamak kurulduktan sonra, yakan top oynamaya karar verdik. İrem ve Arda oyunun dışında kalmışlardı, çünkü İrem hamakta uzanıp kafa dinlemek istediğini söylemiş, Arda da oyunumuzun seyircisi olmayı tercih etmişti.

Takımları oluşturmak hepimiz için garip bir şekilde sıkıntılıydı. Sıla dramatik bir duyarlılıkla, "Arkadaşlarıma top atamam!" diye şiddetle karşı çıkmış, kızlı erkekli takımlar oluşturalım dediğimizde el çırparak kabul etmişti. Bu durum Bora'yı elbette şaşkına çevirmişti.

Kendi aramızda kurallar oluşturarak, oyunu bize özgü hale getirdik. Atıcı olanların on beş kere ortadaki takımı vurmaya çalışma hakkı vardı. On beş denemenin sonunda, ortada hangi takımdan fazla üye kaldıysa o takım kazanacaktı.

"Beni vurmazsın, değil mi?" dedi Su, tatlı tatlı gülümserken. Hemen ardından Çağatay'ın yanağına bir buse kondurdu.

Su'yun sevimli gösterisi daha bitmeden, Bora kolunu Çağatay'ın omzuna attı ve Su gibi yanağına bir öpücük kondurdu. "Bence vurabilirsin."

Su şaşkınlık içinde, "Sıla, burada kötü şeyler oluyor!" diye bağırırken, Çağatay da tedirgin bir ifadeyle, "Bizim başımız bağlı, kanka," dedi. "Yoksa biliyorsun..."

Su, Çağatay'ın karnına onun için sert sayılacak şiddette vurdu ama Çağatay bundan etkilenmişe benzemiyordu. Aksine eğleniyor gibiydi.

Kısa süreli şamatamız bitlikten sonra ortaya geçtik. Top Çağatay'daydı ve doğrudan Elif'e nişan aldı.

"Fatih!" diye seslendi Elif, top kimseye değmeden karşı tarafa geçerken. "Beni vuruyor!"

"Sevgilime nişan alma!"

"Ne yapayım?" dedi Çağatay. "Kendimi mi vurayım?"

Yedinci atışta Elif, on üçüncü atışta da topa çarpan ben olmuştum. Üstelik tamamen aptallığım yüzündendi. Top üstüme gelirken telaşlanıp öylece beklemiştim. Neyse ki Su ve Yağmur toptan kaçmayı başarabilmişlerdi. Kabul etmem gerekirdi ki, Yağmur bu işi oldukça iyi beceriyordu. Bazen

topun nereye gideceğini tahmin ediyor ve birkaç salise öncesinden hareket ediyordu. Zeki ve afacan bir kızdı. Başka şartlar altında tanışsaydık, birbirimize ısınmak için bu kadar zorlanmayacağımızı düşündüm.

On dördüncü atışta Su, büyük risk alıp kendini yere attı ve Bora'nın attığı topu havada kaptı. Bir kişiyi oyuna dâhil edebilme hakkı olmuştu. Fatih, Bora'nın aptallığıyla ilgili bir şeyler gevelerken, Elif'le birlikte Sıla'ya oynayabileceğini söyledik. Açıkçası biraz yorulmuştum. Üstelik izleyici olmak da zevkli gelmeye başlamıştı.

Nihayet oyun sonunda takımımızdan üç kişi bırakmayı başarmıştık. İyi olduğumuzu düşünüyordum fakat karşı takımın bu sayının üstüne çıkması mümkün olduğundan, yerlerimizi aldığımız esnada komik bir şekilde gerilmiştim.

Top yanımdaki Elif'teydi ama kimse bunun farkında değil gibiydi. Son saniyede oyuna bir kişi daha dâhil etmemizin mantıksızlığını konuşan arkadaşlarım, topun karşı tarafta olduğunu düşünüyor olmalıydılar ki, bize arkaları dönük bir şekilde duruyorlardı. Üstelik oldukça yakındaydılar.

Elif'in vakit kaybetmeden sertçe attığı top Fatih'in sırtına isabet etti. Fatih sırtından top değil de hançer yemiş gibi dehşet içinde sevgilisine baktı.

"Üzgünüm," dedi Elif. "Yakan topta her şey mübahtır."

●

İrem Doğan...

Taşıması kolay olsun diye yanıma aldığım ve yarısından çoğunu okuduğum, yaklaşık yüz altmış sayfalık kitabı bitirmek üzereydim. Aslında arkadaşlarımla da vakit geçirmek istiyordum ama şöyle bir düşününce, onları her zaman görebilirdim. Öte yandan böyle ortamlarda, kendimle baş başa kalıp kitap okumak için pek nadir vaktim oluyordu.

Üstelik kitap o kadar etkileyiciydi ki, ikinci kez okuyor olmama rağmen ilk seferde döktüğüm gözyaşlarını tekrar döküyor, çocuk gibi burnumu çekiştiriyordum. Dizimin altında biten lacivert pantolonumun cebine sıkıştırdığım kalemimi aldım ve etkilendiğim bir yerin daha altını çizdim. *Senelerden beri hiç kimseye bir tek kelime söylemedim. Halbuki konuşmaya ne kadar muhtacım. Her şeyi içinde boğmaya mecbur olmak, diri diri mezara kapanmaktan başka nedir? Ah Maria, niçin seninle bir pencere kenarında oturup konuşamıyoruz? Niçin rüzgârlı sonbahar akşamlarında, sessizce yan yana yürüyerek ruhlarımızın konuştuğunu dinlemiyoruz? Niçin yanımda değilsin?*[*]

Hamağın yavaşça eğildiğini ve Arda'nın "Selam," dediğini duydum ama ona bakmadan, bir elimi kaldırıp kabaca susturdum. Kitap okumak tarifi zor bir tutku, engellenemez bir dönüşümdü ve ben bunun bölünmesini hiç istemiyordum.

Arda beni anlıyor olmalıydı ki, sessizliğini koruyarak bekledi. Okuduğum kelimeleri hazmederek, aynı cümleyi birkaç kez daha okudum. Ardından kitabın bittiğini kabullendim, başımı kaldırdım ve ıslak yanaklarımı avuç içlerimle sildim. "Merhaba."

Bir elimdeki kitaba, bir bana bakarken dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. "Nasıl gidiyor?"

"Aslında on beş dakika öncesine kadar iyiydim ama..." Sözlerimi sürdürmek yerine ince kitabı hafifçe salladım.

Başını anladığını gösterir gibi salladı. "Duygusal olduğunu hiç düşünmezdim."

Karakterim hakkında çıkarım yapmaya çalıştığını görmek güzeldi. Eğlenerek, "Duygusuz bir hıyar olmama ihtimal vermen gururumu zedeledi," dedim.

---

[*] *Sabahattin Ali, Kürk Mantolu Madonna*

Sahte dargınlığıma kanmamış gibiydi. "Özgünüm ama çizdiğin profil tamamen bu." Bir süre daha konuşmadan durduktan sonra, "Ben sadece nasıl olduğunu merak ediyordum," dedi. "Yani annenle..." Sözünün devamını getirmedi.

Bu konuyu bu kadar merak etmemesini tercih edeceğimi düşündüm. Arda gerçekten iyi kalpli bir çocuktu ama bazı şeyleri hatırlatmasını sevmiyordum. Bu düşüncelerimle, onunla konuştuğunda rahatlayan yanım enteresan bir tezat oluşturuyordu.

"Hâlâ konuşmadık," diyerek doğruyu söyledim. Açıkçası annemle konuşmak için pek hevesli değildim. Hatta beni tam olarak neyin beklediğini kestiremediğimden, ürktüğüm bile söylenebilirdi.

"Er ya da geç konuşmak zorundasınız," dedi. "Bunu biliyorsun."

Bunun doğruluğunu olabildiğince inkâr etmeyi deneyecektim fakat yine de başımı olumlu anlamda sallarken, "Belki de," dedim.

Zihnimden geçen düşünceleri okumuş gibi, kıstığı gözlerinin altındaki ikna olmamış ifadeyle bana baktı.

Bakışları bir yerden sonra o kadar rahatsız edici olmaya başlamıştı ki, "Tamam!" dedim isyan ederek. "Onunla konuşacağım."

"Ne zaman?"

"Müsait olduğum ilk anda. Lütfen böyle bakmayı artık kes."

Dudaklarında, istediğini aldığından dolayı olsa gerek, memnuniyet dolu bir gülümseme oluştu. Ardından bakışlarını yakan top oynayan arkadaşlarımıza dikti. Birkaç saniyeliğine olsa da, aramızdaki sessizlik oldukça rahatsız ediciydi. Kendimi bir şeyler söylemek zorundaymış gibi hissediyordum. Üstelik benden beklenmeyecek derecede gergindim.

Arda'dan herhangi bir şey söylemesini bekliyordum ama o, dudaklarını mühürlemiş gibiydi.

Tam konuşması için yalvarmanın ne kadar garip duracağını zihnimde tartmaya başlamıştım ki, "Bu akşam seni arkadaşlarından çalabilir miyim?" diye sordu.

Yaşıtlarıma göre daha mantıklı olduğumu düşünürdüm fakat o an, içimde varlığından habersiz olduğum, fokurdayan bir kazan vardı sanki. Kazan kaynadıkça kanım yanaklarıma hücum ediyordu. Yüzümün ısındığını hissediyor, kızarmadığımı umuyordum. Dün gece her şey ne kadar da basitti oysa!

Evet, aşk ve ilişki gibi şeyler benim için hep ikinci, hatta üçüncü ve dördüncü plandaydı ama böyle şeylere yabancı da değildim. Flörtlerim, hatta zamanında aşk olarak adlandırdığım bazı duygularım olmuştu. Ama şimdi sanki yeni doğmuş bir bebek gibi tecrübesiz hissediyordum. Ne söylemem gerektiğini bilmeme rağmen, üstümde bunun rahatlığı yoktu. Nasıl söylemem gerektiğini bilmiyordum ki!

Beynimdeki düşüncelerin zihnimi daha fazla meşgul etmesini önlemek için, "Evet," dedim hemen.

Bu kadar hızlı cevap verdiğime şaşırmış gibi kaşlarını kaldırdı. "Vay be!" dedi düşüncelerini sözcüklere dökerek. "En azından aklımda ne olduğunu sormanı bekliyordum."

Omuzlarımı silktim. "Aklında ne var?"

Dişlerini göstererek sırıttı. "Aslında hiçbir şey," dediğinde ona katılarak güldüm.

●

Çetin Korkmaz...

"Çetin, topu ne zaman atacaksın?"

Çağatay'ın seslenmesiyle bakışlarını henüz elenmiş olan, başını neredeyse dizlerine kadar eğip saçlarını düzeltmeye

çalışırken rüzgârda havalandıran Yağmur'dan çekip, Sıla'ya doğru nişan aldım ve topu attım.

Önceki turu, oyunda dört kişi bırakarak biz kazanmıştık. Bu sefer kızlar daha azimliydi ve kazanmaya gayret gösteriyorlardı. Eh, bu da gereksiz risklere girip, topu havada kapmaya çalışmalarına ve yanmalarına neden oluyordu. Tıpkı az önce Yağmur'un yandığı gibi.

Sıla attığım topları kıvraklığı sayesinde rahatlıkla kurtulurken top Mete'ye geçti. Mete hızla sevgilisine nişan aldı. Defne'nin köşeye kaçacağını sanıyordum ama top neredeyse yere değmek üzereyken öne atladı ve topu havada kaptı. Kızlardan bir sevinç çığlığı yükselirken, bizim takımdan da homurtular duyuluyordu.

Defne, Yağmur'a dönüp işaret parmağıyla gelmesini söylerken topu bizim tarafa gönderdi.

Yağmur oyuna girdikten sonra Bora ona nişan aldı ve topu sertçe fırlattı ama kız hemen kenara kaçtı. Top Fatih'e geçince o kadar hızlı hareket ederek topu attı ki, Elif elenmekten kurtulamadı.

Elif şaşkınlıkla bakarken, "Üzgünüm," dedi Fatih. "Yakan topta her şey mübahtır."

●

Kızlar, finalde dört kişi bırakabilmişlerdi. Sıra bize geldiğinde hiçbirimiz elenmemiştik. Kızlar resmen deliriyorlardı. Aslına bakacak olursak haklılardı, çünkü öz eleştiri yaptığımda, bizden daha iyi oynadıklarını görebiliyordum. Biz sadece bugün fazla şanslıydık.

İki tur üst üste kazandığımızda oyun bir el daha uzadı. Bu sefer öyle oynuyorlardı ki, kendimi bir savaş filminde hissetmiştim. En son oyunda bizim takımdan üç kişi, onlardansa bir kişi yarımıştı. Böylece son elin kazananları onlar olmuştu.

Galibiyetin ardından rahatlamış olan kızlar, bu kadar oyunun yeterli olduğunu, yorulduklarını söylediler. Eğer bu oyunu da biz kazansaydık, çok eminim ki bir tur daha oynamak zorunda kalacaktık.

Masalarımıza doğru ilerlerken İrem ve Arda'yı göremediğimi fark edip etrafa kısaca göz gezdirdim. Hamakta oturmuş sohbet ediyorlar, bir şeye gülüyorlardı. Defne'nin kimseye söylemememi şart koştuğu bir bilgiye göre İrem, Arda'dan hoşlanıyordu. Zaten bir süredir fark ettiğim bir şeyi arkadaşımdan da duyunca, onlara her zamankinden daha farklı bir gözle baktım. Gerçekten şirin olabilirlerdi. Birbirlerine birçok yönden benziyor, fakat birçok yönden de benzemiyorlardı. Bir yapbozun birbirini tamamlayan parçaları gibiydiler. Görünüşte tek bir manzara oluşturmalarına rağmen, parçaları birbirinden çok farklıydı.

Masanın etrafına toplanıp sohbet etmeye başladık. Birkaç dakika sonra, "İstanbul'a ne zaman dönüyoruz?" dedi Elif. Bir elini Defne'nin beline sarmış Mete'ye bakarak gülümsedi. "Neticede amacımıza ulaştık ve okullar kapanmadan İstanbul'a dönmeliyiz."

"Yarın gece gidebiliriz," dedi Su. Gitme vaktimizin geldiğine üzülüyor gibiydi. Bu şehri sevdiğini görebiliyordum.

"Yazın eğer ayarlayabilirseniz tekrar gelelim," dedim. "Sadece tatil için."

Önerimi duyunca Su'yun gözleri parıldadı. Cevap vermesine gerek yoktu, şimdiden kafasında planlar kurduğunu görebiliyordum.

Defne'nin güldüğünü duyunca ona baktım. "Su'yun geliş amacı zaten buydu," dedi. Su ona dil çıkardı.

Biraz daha sohbet ettikten sonra, "Lavabo nerede, biliyor musunuz?" diye sordu Yağmur.

Yerini tam olarak hatırlayamamama rağmen, "Sana gösterebilirim," dedim. Defne'nin ima dolu bakışlarını görmezden gelmeye çalışmak gerçekten zordu.

Yağmur, böyle bir öneriye şaşırmış gibi bana baktı. Pek sevgi dolu bir tanışma yaşadığımız söylenemezdi. Şimdi ona yardımcı olmak istememi garip karşılamasını buna bağlıyordum.

"Olur," dedi gülümseyerek. "Teşekkürler."

Yağmur kalkarken ben de hatırladığım kadarıyla tuvalete doğru ilerledim. Yanlış hatırlamadığımı umuyordum. Hızlı adımlarıyla bana yetiştikten sonra yavaşladı.

"Artık benden nefret etmiyor musun?" Neredeyse yarım dakika sonra sorduğu bu soru o kadar beklenmedikti ki, şaşırmadan edemedim.

"Aslında hiç nefret etmedim sanırım," dedim. "Sadece kızgındım. Birinden nefret etmek için önce onu tanıman gerekir."

Gülümsedi. "Evet ya da hayır demen yeterliydi," dedi. "Bu kadar felsefi bir cevaba gerek yoktu." Gülümsemek gerçekten bulaşıcıydı. Dudaklarımın da onunkiler gibi kıvrıldığını hissettim.

Evet, Defne'nin de söylediği gibi, Yağmur dikkatimi çekmişti. Enerjisi çok farklı bir kızdı, ışıl ışıldı.

"Bu akşam ne yapıyorsun?" diye sordu aniden.

Bana çıkma teklifi mi ediyordu?

Genelde bir kız ilgime karşılık verdiğinde, onunla zaman geçirme isteğim de yok olurdu. Bu huyumu, bir çocuğun uzun zaman bir oyuncağı isteyip, onu elde ettiğinde daha güzel oyuncaklara gözünün takılmasına benzetirdim.

Şimdiyse adım atmama bile gerek kalmadan Yağmur böyle bir teklifle geliyordu ve benim onunla vakit geçirme isteğim kaybolmak yerine daha da alevlenmişti. Belki de

Yağmur, herhangi bir strateji uygulamaya çalışmadığı için böyle hissediyordum. İçinden geldiği gibi davranıyordu.

"Aslında hiçbir şey," dedim.

"Mete'ye bu akşam otelde kalacağımı söyledim," dedi. "Defne'yle oldukça zor bir süreçten geçtiler, belki baş başa vakit geçirmek isterler." Bana göz kırptı. "Yani anlayacağın, pek bir işim yok. Size eşlik edebilir miyim?"

Kafamda boşuna kurup, boşuna mı heyecanlanmıştım? Yağmur *benimle* değil, *bizimle* mi vakit geçirmek istediğini söylemeye çalışmıştı? Nedenini bilmediğim bir kırgınlık üstüme çöktü. Hemen ardından içimden kendimi tokatlamak geldi. Bundan önceki ilişkilerimi hatırlamaya çalıştım. Tek bir kıza delicesine tutkun olmama rağmen, insanlarla yine de flört etmiştim ve bu işte şimdiye kadar iyi olduğumu düşünüyordum. Rahat ve kendinden emin görünmeye çalıştım. Tuvaletlerin önüne geldiğimizde ona ancak cevap verebildim.

"*Bize* eşlik edemezsin." Dudaklarını hafifçe aralarken kırgınlığı gözlerinden okunuyordu. "*Bana* eşlik edebilirsin."

Bu, kesinlikle atabileceğim en büyük adımdı. Yağmur şaşkın bir ifadeyle suratıma bakarken, yanaklarının yavaşça renklendiğini fark ettim. Sertçe yutkundu, bir şey söylemeden birkaç adım geri atıp arkasını döndü ve kadınlar tuvaletine girdi.

●

Elif Kara...

"Bir an hiç kazanamayacağımızı sandım," dedi Su, masaya oturduğumuz sırada. Karşı takımın duymaması için neredeyse fısıltıyla konuşuyordu.

"Ben de," diyerek ona katıldım fakat onunla göz teması kurmuyordum. O sırada hamakta Arda'yla sohbet eden İrem'i incelemekle meşguldüm.

"Sabote edelim mi?" dedi Sıla. Ses tonuna bakılırsa bunun için heveslendiği oldukça açıktı.

Her ne kadar onun heyecanına karşılık vermek istesem de, "Çok kızar," dedim.

Sıla'nın gözleri şeytani bir parıltıyla parladı. "Kesinlikle."

"Kötü bir kalbin var," dedim ama sözlerim havada asılı kalmış gibiydi. İçimdeki şeytan, çoktan dişlerini bilemeye başlamıştı.

"Üç deyince," dedi Defne. Onun da yüzünde korkunç bir gülümseme belirmişti.

"Üç deyince ne olacak?" dedi Su ama ona cevap vermeden Sıla, "Üç!" diye bağırdı.

Onun talimat vermesiyle hamağa doğru koşmaya başladık. Su da içgüdüsel olarak bizimle birlikte koşmaya başladı.

Sonra yaşananlar oldukça trajikomikti. Arda, normal bir şekilde oturduğu için bizi görür görmez kalktı fakat İrem, hamağa yan uzanmış oturuyordu. Bizi fark edince kalkmaya çalıştı ancak insanüstü bir hız sergilemesi gerekiyordu, sergileyemedi.

Onun üstüne atlayan ilk isim Sıla oldu. Hemen ardından Defne ileri atıldı. Çığlıklar üst üste binerken Defne'nin sırtına attım kendimi. Sadece birkaç saniye sonra sırtımda bir ağırlık hissedince Su'yun da atladığını anladım.

En altta kalan İrem'in çığlıklarını ve nefes alamadığına dair sözlerini duyabiliyordum ama öyle bir durumdaydık ki, hareket dahi edemiyordum. Onun için bir şeyler yapabilme lüksümü çoktan kaybetmiştim.

Su da atladıktan birkaç saniye sonra sertçe yere çakıldık ve sol kolumda ciddi bir ağrı hissettim. Yüzümü buruştururken altta kalanların halini düşünmek dahi istemiyordum.

İrem bize ağır küfürler savururken hepimiz bir tarafa yuvarlandık. Sıla, bileğinin kırıldığıyla ilgili bir şeyler

söylerken kahkaha atıyordu. Bundan daha sürreal bir ortam olabilir miydi?

●

Yaşadığımız büyük savaşın ardından İrem'in kızgınlığına maruz kaldık fakat öfkesi uzun süreli değildi. Açıkçası onun da eğlendiğini seziyordum. Aramızda enteresan bir ilişki vardı.

Eşyalarımızı toparlayıp, bu sefer kaybolmadan doğru otobüse bindik. Neredeyse saat beş gibi oradan ayrıldığımızdan, birkaçımızın dışında otobüste oturacak yer bulmuştuk. Fark ettiğim kadarıyla insanlar sabahın erken saatlerinde gidip, öğle sıcağı kendini belli etmeye başlamadan dönüyorlardı. Belki de bugün böyle denk gelmişti, bilmiyorum. En mantıklısı bana göre de buydu ama bizim gibi uykucular-dan pek beklenebilecek bir davranış değildi.

Yanımda oturan Fatih'in omzuna başımı yaslayıp, akıp giden yolu izledim. Eğlenceli olduğu kadar yorucu da bir gündü.

Gözüm işaret parmağımın üstündeki dövmeye takıldı. İlk dövmemin böyle anlam dolu olmasına seviniyordum. Başparmağımı dövmenin üzerinde gezdirdim.

Fatih'in, "Bizim için de bir dövme yapmalıyız," dediğini duyunca gülümsedim.

"Şimdi de arkadaşlarımı mı kıskanmaya başladın?"

Onun da güldüğünü duydum. "Ciddiyim," dedi. "Ben de vücudumda seninle ilgili bir şey taşımak istiyorum."

"Lütfen," dedim başımı kaldırıp ona bakarak. "Adımın baş harfini falan vücuduna kazıtma, biraz yaratıcı ol."

Şimdi dişlerini göstererek sırıtıyordu. "Ciddi misin?" dedi yarı şaşkın bir ifadeyle. "Burada durmuş romantizmin âlâsını yapıyorum, sense yaratıcı olup olmadığımdan

yakınıyorsun." Derin ve dertli bir nefes aldı. "Kadınları memnun etmek gerçekten imkânsız."

Bir süre gülümsedikten sonra ciddi bir şekilde, "Bunu düşünelim," dedim. Beynimin şimdiden çalışmaya başladığını hissediyordum. "Ama lütfen bu sefer vücudun daha az acıyan bir noktasını bulalım, olur mu?"

Gözlerinde keyif dolu bir ifade vardı. "Olur."

Başımı tekrar omzuna koyduktan sonra bir süre daha yolu izledim. Otobüs yolculuklarını fazla uzun olmadıklarında seviyordum. Müzik dinleyip, kendimizi dünyadan soyutlamak için harika bir fırsattı bana göre.

"Fatih."

"Efendim."

"Seni seviyorum."

Dudaklarına bakmasam da gülümsediğini biliyordum. Elimi tuttuğunu ve hafifçe sıktığını hissettim. Bu, 'Ben de!' demenin en güzel yollarından biriydi.

●

"Sence seninle ne konuşacak?" dedi Su, dolabı kurcalarken.

İrem, Arda'yla buluşacağını söylediğinden beri, Su ondan daha çok heyecanlı tavırlar sergiliyordu. Yağmur kendine kalacak bir otel aramak için aramızdan ayrıldığında bile kıza doğru düzgün veda etmemişti. Defne'nin, Yağmur'un otelde kalacağını söylediğinde nefesini vermesi gözümden kaçmamıştı. Tıpkı Çetin'in, yardımına ihtiyacı olur diye Yağmur'un peşinden gittiğinde ona attığı anlam yüklü bakış gibi.

Şimdiyse Su, dolaptaki ve dolaba sığdıramayıp valizlere yerleştirdiğimiz kıyafetler arasından en güzellerini ayıklıyor, en hoş görünen kombinleri oluşturmaya çalışıyordu.

"Bilmiyorum," dedi İrem.

Rahat, umursamaz bir tavır takınıyordu ama heyecanlı olduğunu çok net bir şekilde görebiliyordum. Ona hak vermemek imkânsızdı. Dünyanın en soğukkanlı insanı bile Su'yun bu heyecanı karşısında kayıtsız kalamazdı.

Otobüsten indikten sonra eve doğru yürürken İrem biraz yavaş hareket edip grubun gerisinden gelmiş ve bu akşam Arda'yla buluşacaklarını söylemişti. Bu, bir noktada kendi ölüm fermanını imzalamak olarak da tanımlanabilirdi, çünkü o zamandan beri Su, gizlemeye çalıştığı bir coşkunun esiri olmuştu.

Eve geldikten sonra, bir buçuk saatlik bir gençlik filmi izledik. Ardından Arda, İrem'e ne zaman çıkacaklarını sordu. Bunu herkesin içinde sorunca derin bir sessizlik oluşmuştu. Herkes birbirine gizlemeye çalıştığı gülümsemeleri ve ima dolu bakışlarıyla bakıyordu. İrem'se gayet rahat bir tavırla hazırlanacağını ve yarım saat içinde çıkabileceklerini söyleyip odamıza gitti.

O kalktıktan sonraki otuz saniye içinde hepimiz tek tek kendimizi burada buluverdik.

"Belli değil mi sence de?" dedi Defne. "Onunla sevgili olmak istediğini söyleyecek işte."

"Umarım biraz aklını çalıştırır," dedi İrem. "Yoksa onu reddetmek zorunda kalırım."

"Pekâlâ," dedi Su, elindeki siyah bir bluzu İrem'e atarken. "Şunu üstüne tut bakalım."

İrem ayağa kalkıp Su'yun dediği gibi bluzu omuz hizasına yerleştirdi. Su, bir şey söylemeden dolabı tekrar kurcalamaya başlayınca, sonucu pek beğenmediğini anlamış olduk.

On dakikalık bir karmaşanın ardından İrem siyah, askılı bir bluz giymişti. Ona gözlerini ortaya çıkaracak, hafif koyu bir makyaj yaptım. Yaz mevsiminde çok makyaj yapılmasından pek hoşlanmazdım. Bu yüzden, far biraz koyu

olduğu için, ruj olarak daha doğal duracak bir renk tercih ettim. Onunla işimiz bittiğinde Arda bir köşede dursun, yoldan geçen herhangi birini bile kendine âşık edecek kadar güzel olmuştu.

"Harika görünüyorsun," dedi Defne, düşüncelerimi kelimelere dökerek.

İrem gülümseyerek cevap verdi. Böyle şeylere pek alışık değildi.

"Teşekkürler."

Sıla, çocuğunu evlendiren bir anne gibi duygu dolu bakışlarla İrem'e baktı. "Sonunda sana da birini bulduk. Artık imkânsız denen şeye inanmıyorum."

İrem gözlerini devirdi ama dudaklarındaki gülümsemeyi gizleyemiyordu. "Abartmayın," dedi. İltifat almaktan gayet memnun olan haliyle sözleri komik bir tezat oluşturuyordu.

"İyi şanslar," dedim ona küçük bir sarılma armağan ettikten sonra. Hafifçe gülümsedikten sonra dışarı çıktı.

Kapı açılır açılmaz anında tekrar o rahat insana dönmüştü. Salona doğru ilerledik.

"Arda, çıkabiliriz."

İrem'in sesini duyunca bakışlarını telefonundan kaldıran Arda'nın mimiklerinde gözle görülür bir değişim meydana geldi. İrem'in görünüşünü beğendiği aşikârdı. *Ne oldu, dümbük? Kalırsın öyle!* diye bağırmamak için dilimi ısırdım.

"Tamam," dedi Arda gülümseyerek yerinden kalkarken.

Bakışlarım Fatih'e kaydığında onun da benim gibi, gülmemek için kendini zor tutarak Arda'ya baktığını gördüm. Bakışlarımız buluştu ve sadece ikimizin anlayabileceği bir şeytanlık, karşılıklı olarak gözlerimizde yerini aldı.

Defne, İrem ve Arda'yı yolcu etmek için yanımızdan ayrıldığında sessizdik. Kapının kapanma sesini işittikten birkaç saniye sonra Defne tekrar yanımıza geldi. "Gittiler."

Birkaç saniye daha sessizliğimizi koruduk. Sadece birkaç saniye... Ardından, sanki önceden sözleşmişiz gibi aynı anda çığlık ve kahkaha patlatıverdik. Yanlarında tebessüm edememenin acısını en şiddetli biçimde çıkarıyorduk.

Arkalarından bir süre daha dedikodularını yaptıktan sonra Su, "Bir şey soracağım," dedi. "Yağmur neden otelde kalmak istedi?"

Mete yanında oturan Defne'ye kollarını doladı. "Çünkü bu gece Defne'yi sizden çalıyorum."

Sıla, Su ve Defne aynı anda, "Öyle mi?" diye sordular.

"Benim neden bundan haberim yok?" dedi Defne

"Şimdi oldu işte."

Bora gülümsedi. "Daha mantıklı olan çok az şey duydum."

"Daha mantıklı bir soru," dedi Çağatay. "İnternet denen harika bir buluş varken, neden bu teknolojiden habersiz gibi otel arayışı içindeler?"

Defne işaret parmağını dudaklarına götürdü. "Şşh! Çaktırma."

Su sevinçle ellerini çırptı. "Artık ona da birini bulduk. Ne verimli bir yaz oldu bu! Aramızdan üç kişiyi baş göz ettik resmen."

Çocuksu heyecanı dudaklarımda bir gülümseme yarattı. "Bırakın gırgırı," dedim. "İstanbul'a dönüşümüzü bu sefer biz halledelim, onlara da sürpriz olsun. Her şeyi onlar hallediyor."

Kimse itiraz etmedi. İnternete girip, yarın akşam saat onda kalkacak olan bir otobüse biletlerimizi aldık. Dokuzda bir otobüs daha vardı ama sadece iki kişilik boş yer kalmıştı.

Yarın ne yapacağımızla ilgili konuştuk. Sonuçta otobüs çok geç kalkacaktı. Gündüz dilediğimiz gibi gezebilirdik. Su'yun da ısrarı üzerine, son bir kez denize gitmeye ve

Ege'nin tuzlu suyunun bir kez daha tadına bakmaya karar verdik. Aslında *son* demek yanlış olurdu, çünkü önümüzdeki aylarda fırsatını ilk bulduğumuz anda buraya tekrar geleceğimizi biliyordum.

"O zaman biz de çıkalım," dedi Fatih. "Lunaparka gidelim mesela. Son deneyimimiz biraz garipti. Arda ve İrem'e mesaj atarız, işleri bitince isterlerse yanımıza gelirler."

Sıla hemen, "Yükseklikle ilgili hiçbir şey istemiyorum," dedi.

Ona bilmiş bir bakış attım. "Sanki değerlendirmesini bilmiyorsun." Sıla'nın yüzünü kıpkırmızı görmek delicesine eğlenmeme neden oldu.

"Defne'yi bu akşam cidden almam gerekiyor ama," dedi Mete.

Mete'nin inatla Defne'yi götürmek istemesinin ardından ikisi evden ayrıldı ve geri kalanlarımız lunaparka gitmek için yola koyuldu.

●

İrem Doğan...

Aklımda birkaç soru vardı. Bunlardan biri, Arda'yla uzun süredir tanışıyor olmamıza rağmen neden bu kadar gergin olduğumuzdu. Diğeriyse, sanki neredeyse tüm utanç verici anları birlikte yaşamamışız gibi, neden kendimizi karşı tarafa havalı göstermek için suşi yemeğe karar verdiğimizdi.

Daha önce hiç suşi deneyimim olmamıştı. Birkaç kez yemek istemiştim ama tadının korkunç olduğunu söyleyen arkadaşlarım yüzünden hep vazgeçmiştim. Üstelik 'çiğ balık' yeme düşüncesi biraz rahatsız ediciydi. Tadı belki de abartıldığı kadar kötü olmayabilirdi –ki muhtemelen değildi– ama içinde büyüdüğüm kültürde hiç böyle bir şey yoktu, ne yapayım.

Restorana girerken Arda'nın tavırlarını inceledim. Oldukça rahat görünüyordu fakat rol yaptığını anlamak zor değildi. Tıpkı benim yaptığım gibi.

Nedenini pek bilemiyorum, sanırım izlediğim film ve dizilerin etkisinden olsa gerek, kalabalık bir ortam, kırmızı yuvarlak masaların etrafındaki rahat kırmızı koltuklara kurulmuş, takım elbiseli adamlar ve ipek elbiselerin içinde zarafetten kırılan kadınlar görmeyi bekliyordum. Duvarlar bile kırmızı olmak zorundaydı. Garsonlar papyonları, beyaz gömlekleri ve beyaz eldivenleriyle eşi benzerine zor rastlanan kibar tavırlar sergilemeliydiler. Beynim farkında olmadan bu düşüncenin o kadar esiri olmuştu ki, yolda gelirken kıyafetlerimizden dolayı endişe ettim.

Restorana adım attığımdaysa, hayal kırıklığına uğradığım için hiç bu kadar sevinmemiştim.

Gayet normal, bizim gibi giyinen ve hayalimde canlandırdığım gibi olmayan insanlarla doluydu burası. Üstelik kapıdaki tabelada ve gri duvarların üzerindeki birkaç süs eşyası dışında hiç kırmızı renk gözüme çarpmamıştı.

Yanılmadığım tek nokta, kalabalık oluşuydu. Gelir gelmez bir yer bulduğumuz için gerçekten şanslıydık. Aslında insanların suşiye bu kadar tutkun olmaları da nedense bana şaşılası derece garip gelmişti. Bu, biraz rahatlamama sebep oldu.

Arkadaşlarımın anlattığı kadar kötüyse neden bu kadar insan toplansın? Damak zevkleri değişebilir, bunu unutma. Birisinin domatesi sevmemesi senin de sevmeyeceğin anlamına gelmez.

Duvara monte edildiğini düşündüğüm tek, uzun bir koltuk vardı fakat önündeki birden fazla masa, koltuğa oturanlar arasına görünmez bir çizgi çekiyordu. Koltuğa kurulduktan sonra eşyalarımı olabildiğince kendime çekip, yan tarafımda oturan kadının alanına girmemeye çalıştım. Arda'ysa masanın karşısındaki tahta sandalyeye kuruldu.

Garson geldiğinde sahip olduğum az buçuk bilgiye şükrettim. İkimiz de kendimizi rezil etmeden, garsonun da tavsiyesiyle sipariş verdik. En çok tercih edilen yiyeceği önermişti. Lezzetli olmaması çok düşük bir ihtimaldi.

Restoranın ambleminin bulunduğu kese kâğıtlarına göz attım. Şükür ki çubukların yanına çatal ve bıçak da konulmuştu. Kullanmama gerek kalmayacağını umuyordum. Daha önce birkaç kez yaptığım pratikleri hatırlamaya çalıştım. Bir ara gerçekten bu işte iyiydim fakat üstünden sanki yüzyıllar geçmiş gibiydi. Neredeyse tamamen unutmuştum. Bisiklete binmeye benzemesini ve kısa sürede hatırlamayı umuyordum.

Siparişlerimiz geldiğinde hiç bu kadar şaşırmamıştım. Açıkçası garsonun bunun ilk deneyimimiz olacağı için sebzeli şeyler getireceğini düşünmüştüm ama gördüğüm şey...

İlk gördüğümde ne olduğunu çıkaramadım. Haşlanmış pilavın üstünde pembe bir etten fazlası değildi. Tahta, dikdörtgen olan tabağın bir köşesinde üç adet böyle minik kulelerden vardı. Ben bunları incelerken garson da güler yüzle sosları masaya yerleştiriyordu.

Arda'yla aynı anda başımızı kaldırıp gözlerimizi kenetledik ve maskelerimizi ilk kez düşürdük. İkimizin de gözlerinde dehşet vardı. Sanırım ikimiz de aynı anda pirinçlerin üstündeki pembe etin ahtapotun ayakları olduğunu fark etmiştik. *Çiğ bir ahtapot ayağı.*

Ona samimiyetsiz bir şekilde gülümsedim ve parmaklarımın titrememesi için uğraşarak çubukları eline aldım. Birkaç denemeden sonra, çubukları nasıl kullanacağımı hatırlamıştım. Arda da benim gibi çubukları eline aldı fakat o benim aksime biraz daha zorlanıyor gibiydi. Çevremizdeki insanlara kıyasla ne kadar komik göründüğümüzü düşündüm.

Arda'yla aynı anda ahtapotun küçük bacağını ağzımıza attık.

Tadı... Tadı... Alışmadığım için mi bu kadar çirkin geliyordu, yoksa gerçekten mi çirkindi emin değildim ama balığın bacaklarındaki solungaçlar dilime değince neredeyse kusmak üzereydim.

Hamsi olduğunu düşün. Çiğ bir hamsi.

Derin bir nefes alıp, daha fazla çiğnemeden lokmamı yuttum ve hemen ardından su içtim.

Arda'ya baktığımda yüzü neredeyse kıpkırmızıydı. Dudaklarındaki hareketsizlik çiğnemeyi bıraktığını gösteriyordu. Benim gibi içeceğinden büyük bir yudum aldı ve ardından gözlerimizi kenetledi. Konuşmamıza pek gerek yoktu. Aynı düşüncede olduğumuz barizdi.

"Buradan koşarak uzaklaşsak cahil mi sayılırız?" dedim sonunda.

Sanki bunu bekliyormuş gibi, gözlerinde rahatlamayla karışık bir mutlulukla, "Pek umurumda değil," dedi. Aslında laf olsun diye sormuştum, benim de pek umurumda olduğu söylenemezdi.

Arda hemen garsona seslendi. Hesabı ödedikten sonra oradan ayrıldık. Kalkarken birkaç kişinin gülümseyerek bize baktığına yemin edebilirdim. En azından kendimiz dışında birilerini eğlendirmeyi başarabilmiştik.

Oradan çıkıp, ızgara yiyecekler servis eden bir lokantaya gittik. Açıkçası dilime dokunan solungaçların ardından köfte yemek ilaç gibi gelmişti. Arda'yla aramızdaki yersiz gerilim de bu sayede sona ermiş gibiydi. Yaşadığımız şeye gülmekten, ne için burada olduğumuzu hatırlamamıştık bile.

"Aslında yeni başlayanlara önerilen başka yiyecekler olduğunu zannediyordum," dedi Arda. "Acaba garson neden bizi bu konuda bilgilendirmedi?"

Yüzüme kocaman bir gülümseme yerleştirdim. "Sence de kendimizden fazla emin görünmüyor muyduk?"

Benim gibi gülümseyerek başını salladı. "Sanırım haklısın."

Yemeğimizi eğlenceli bir sohbet eşliğinde yedikten sonra, oradan ayrılıp sahilde yürümeye başladık. Yaklaşık on dakikalık yürüyüşün ardından, sahilin dibindeki yüksek taşlardan birine oturduk ve birkaç dakika sessizce manzarayı izledik. Aslında pek izlenecek bir şey yoktu. Gecenin karanlığı denizi de yutuyordu ve kocaman, siyah bir boşluk gibi görünmesine neden oluyordu.

"Arda," dedim. Gözlerimi denizden ayırmamıştım ama onun bana baktığını göz ucuyla fark ettim. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Tesadüflere ve mucizelere inanır mısın?"

Birkaç saniye durdu. Belki de sorumu zihninde evirip çeviriyor, neden böyle bir şey sorduğumu anlamaya çalışıyordu. "Bazen evet, bazen hayır." Sözlerini açıklamasını ister gibi yüzüne baktım. "Bazı şeyleri tesadüf eseri yaşayabiliriz," dedi. "Ama her şeyin bir nedeni var. Yaşadığımız her trajik ya da önemli olay bize belli bir ders veriyor, farkında mısın?"

"Peki, sence tanışmamız, Defne'nin bizim okula gelmesi ve bizim sizinle her zamankinden daha çok konuşmamız tesadüf müydü?" Bu olaya hiç bu açıdan baktığımı hatırlamıyordum. Ne garipti. Eğer Defne bizim okula gelmeseydi, Kuzeylilere türlü oyunlar oynamak için bizi kışkırtmasaydı, belki de onlarla ortak paydada çok az buluşacaktık ve birbirimizi tanımak için hiç fırsatımız olmayacaktı. Elbette yaşadığımız her şeyi tek bir noktaya bağlamak anlamsızdı ama olayların böyle gelişme ihtimali de vardı.

"Teorik olarak belki," dedi. "Ama bana kalırsa, seninle yine bir şekilde tanışırdık. Şimdi değilse bile belki on sene sonra bir yerde karşılaşır, lisedeki aptal kavgalarımız hakkında sohbet ederdik." Dudakları hafifçe kıvrıldı. "Eminim ki, sen beni o zaman da etkilemeyi başarırdın."

Dudaklarım onunkiler gibi kıvrılırken, yanaklarımın ısındığını hissettim ve karanlığın bu çocuksu tavrımı örtmesini umdum.

Aniden kalkıp bana elini uzattı. "Hadi gel!"

Refleks olarak elini tutup ayaklanırken "Nereye?" diye sordum.

Birkaç saniye sessizce ilerledik. Ellerimiz hâlâ kenetliydi.

"Benimle satranç oyna," dedi sonunda.

Kafam karışmıştı. Romantik bir itiraf beklerken, birden satranç oynamak istemesine anlam verememiştim. "Neden?"

"Seni bir kere yenmiştim," dedi. Bunu, beni sinirlendirmek için söylediğini hissettim. Başarılı olmuş ve içimdeki hırslı kişiliği dürtmüştü. "Öcünü almak istemez misin?"

Sesimdeki meydan okuyan tınıyı belli etmeye çalışarak, "Seni ağlatmak istemem," dedim.

Yüksek sesle kısa süren bir kahkaha attı. "Merak etme," dedi. "Ağlayacağımı sanmıyorum."

●

Birçok kafede satranç, tavla, tabu gibi oyunlar bulunduğundan, aradığımız yeri bulmak pek zor olmadı. Saatler ilerlemeye başladığından olsa gerek, içerisi boş sayılırdı. Açıkçası bu işimize gelirdi. Neticede az insan, çok sessizlik demekti.

Arda'yla taşları yerlerine yerleştirmeye koyulduk. Beyazları incelik olsun diye bana vermek istediğini söylemişti ama ben bunun sadece incelikten değil, biraz da kendini yüksek göstermeye çalışarak beni kışkırtmak istediğinden olduğunu sezdim. Bu yüzden onu rahatsız edici bir kibarlıkla reddedip siyahları aldım.

Taşları dizmeyi bitirdiğimizde garson sipariş almak için yanımıza geldi. Çikolatalı pasta ve su istedim. Arda'ysa şimdilik bir şey istemediğini söyledi.

"Neyine oynadığımızı sormayacak mısın?" dedi garson gittiğinde.

"Bir şeyine oynadığınızı bilmiyordum," dedim ki bu doğruydu.

"Ben kazanırsam," dedi. "Sana bir soru soracağım ve cevabın olumlu olacak."

Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. Soracağı soruyu tahmin etmek pek zor değildi.

"Ben kazanırsam, o soruyu asla sormayacaksın," dediğimde alnının gerildiğini gördüm. Oyunu ciddiye almaya başladığını görmek güzeldi. Aslında ikimiz de birbirimizi istemediğimiz bir şeye ikna etmeye asla çalışmazdık, bunu biliyorduk fakat işi olabildiğince eğlenceli bir şekle sokmaya çalışıyorduk.

"Anlaştık," dedi ve derin bir nefes alıp tahtasına odaklandı. Ardından kalenin önündeki piyonu hareket ettirdi.

Yaklaşık kırk beş dakika sonra kafede neredeyse hiç müşteri kalmamıştı. Bizse hâlâ oynamaya devam ediyorduk. Arda'nın her hamlemde gerilmesi ve oyuna biraz daha dikkatini vermesi hoşuma gidiyordu.

"Arda," dedim hamlesini yaptıktan sonra. "Benim zekâmı küçümsemeyecek kadar akıllı fakat kendi zekânın üstün olabileceğini düşünecek kadar aptal olmayı nasıl başarıyorsun?"

Ardından kalemi öne sürüp atını aldım. Kaşlarını kaldırıp gülümsedi. "Kendini üstün gören ve bu yüzden dikkatsiz davranan ben miyim?" Eli filine gidince yanağımın içini ısırdım ve kendimi azarladım. Arda filini hareket ettirip az önce atının olduğu kareye geldi.

Yaklaşık bir saattir oynuyorduk. Sadece birkaç taşımız kalmıştı. Oyun neredeyse bitmek üzereydi. F2'deki şahımın önüne, onu koruması için piyon yerleştirmiştim. Çok yardımcı olacağını sanmıyordum, sadece psikolojik olarak beni iyi hissettiriyordu. Arda'nın C7'deki şahı ise gayet açıktaydı

ama ona ne yazık ki ulaşamıyordum. G2'deki filimi H2'ye itip en azından Arda'yı rahatsız edebilirdim ama Arda'nın veziri hemen beni alırdı.

Birkaç sancılı hamle daha geçmişti. Başım düşünmekten çatlayacak gibiydi. Arda da benim kadar yorgun olmalıydı ki, vezirinin tehlikesinden kurtulup filimi öne sürdüğümü ve şahını almak üzere olduğumu fark etmedi. Bariz belli olan bu hamleyi nasıl gözünden kaçırmıştı?

Heyecanlanmaya başlayarak taşlara baktım. Ruh halimdeki değişikliği fark etmiş olacak ki, her zamankinden daha dikkatli bir tavırla tahtayı inceledi. Hemen ardından fili fark etti ve gözleri kocaman açılırken dudaklarından bir küfür döküldü. Bu sefer kabalık ettiği için pek endişe duyduğu söylenemezdi.

İlk kez, kazanırsam ne olacağını düşündüm. Arda bunu ciddi bir reddediş olacak görecek ve muhtemelen saygısızlık etmemek için benimle olabildiğince az konuşmaya çalışacaktı.

İtiraf etmem gerekirse, bu hiç istemediğim bir şeydi.

Başını öne eğmiş saçlarını karıştırırken, artık C3'te olan şahımı D3'e sürdüm, onun kalesinin önüne.

"Oynadım," dedim. "Sıra sende."

Kaşları çatık bir şekilde başını kaldırıp bana baktı. Kafası karışmış gibiydi. Tekrar tahtaya odaklanınca gözleri kocaman açıldı. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. O gülümseme eşliğinde kalesini ileri sürdü. "Şah mat."

YİRMİNCİ BÖLÜM

İçeri girdiğimizde, şaşkınlıktan aralanan dudaklarımı örtmek için büyük bir çaba harcamam gerekti.

Dümdüz, salona doğru uzanan yaklaşık yetmiş santimlik bir alan boş bırakılmış, onun dışındaki zemine beyaz tealight mumlardan yerleştirilmişti. Evde ışık yanmıyordu ama yanan mumlar sayesinde önümü rahatlıkla görebiliyordum.

Mete arkamdan gelirken, mumların oluşturduğu o küçük yolda ilerlemeye başladım ve sonunda salona, sehpanın önüne geldim. Kare şeklindeki sehpanın üstündeki tabaklara bakıp hamburgerleri gördüğümde gülümsemeden edemedim. Elbette yemek yapmaktan bihaber sevgilimin beni şaşırtmasını beklemiyordum. Malum, bu tarz bir sürprizi daha önce de yapmaya kalkışmış ve sadece menemen yapabilmişti. Fakat yine de bu çabası komik sayılacak kadar tatlıydı.

"Mete," diye mırıldandım. Aklıma söyleyecek başka bir şey gelmiyordu. "Nasıl yaptın bunu?"

Ona bakmasam da omuz silktiğini görür gibi oldum. "Yağmur ve Çetin'in de biraz yardımı oldu elbette."

Sonunda şaşkınlığımı üzerimden attığımda ona döndüm. Bana hafif bir gülümsemeyle bakıyordu ama gözlerinden mutlu olduğunu anlayabiliyordum, tıpkı benim gibi.

Bencillik edip birbirimizi incitmiştik. Yetişkinler gibi konuşup anlaşmak yerine, çocuk gibi birbirimizi yok saymıştık. Belki bu dengesiz davranışlarımızın tek nedeni, bu iki dönemin arasında bir yerde sıkışmış olmamızdandı, kim bilir. Fakat tüm bunlara rağmen yaptığımız tek şey birbirimizin değerini daha iyi anlamak olmuştu.

Hızla ona doğru birkaç adım atıp, kollarımı beline doladım ve başımı göğsüne yasladım. Sadece birkaç saniye içinde bedenimi sıkıca saran bir çift kol hissettim. Beni ne kadar özlediğini şimdi daha iyi anlıyordum.

"Ne kadar da aptalız!" diye mırıldandım. "Aslında bu aşk basit bir oyun ama biz ne kadar da zorlaştırıyoruz. Sanki bir daha dünyaya gelecekmişiz gibi, sanki bu hayatı yaşamak için ikinci bir şansımız varmış gibi..." Başımı kaldırıp gözlerimizi sabitledim. "İkimizden biri duygularını birkaç dakikalığına askıya alıp düşünseydi," dedim. "Sence barışmamız bu kadar uzar mıydı?" Ardından gözlerimi kıstım. "Doğru ya," dedim bir adım geri çekilerek. "Ben gayet mantıklı düşünüp seni aramıştım ama sen..." Lafımın devamını getirmeden, karnına sert sayılacak derecede vurdum. O ise halinden gayet memnun gibi gülümsüyordu. Benimle eğleniyordu.

"Bu yüzden birbirimizi bulduk zaten," dedi. Aramızdaki kısa mesafeyi kapatıp ellerimi tuttu. "İkimiz de mantık yerine duygularıyla hareket eden dengesizin tekiyiz." Dudaklarım onunkiler gibi kıvrılırken, o konuşmayı sürdürdü. "Geleceği gören bir kâhin değilim ama uzun bir süre daha birbirimizi yiyecekmişiz gibi hissediyorum."

"Umarım," dedim.

"Umarım."

●

Hamburgerlerimizi yemek için oturduğumuzda o kadar açtık ki, yan yana oturmamıza rağmen birbirimizi neredeyse görmemiştik. Yemeğimi mideme gönderirken, sağlıksız yiyeceklerin neden bu kadar lezzetli olduğunu düşünüyordum. Bu adil değildi. Bu kadar bol kalorili gıdaların olduğu bir dünyada nasıl zayıf bir bedene sahip olabilirdim?!

Yemeğimizi bitirdikten sonra birlikte sofrayı topladık, mumları kaldırdık ve ışıkları açtık. Yapacak işimiz kalmayınca, bilgisayarı televizyona bağlayıp bir korku filmi açtık ve koltuğa kurulduk. İzlemeye karar verdiğimiz filmin adı İçimdeki Şeytan'dı. Çok küçük yaşta izlediğim için, uzun bir süre karanlıktan ve yalnızlıktan korkmama neden olmuştu. O gece, gün aydınlanana kadar uyuyamamıştım. Filmi neredeyse unutmuştum ama Mete fikrimi sorduğunda nedense bu filmi söyleyivermiştim.

Film yapışık doğan ikizlerin ameliyatla birbirlerinden ayrılmaları sonucu, diğer kardeşin ölmesini ve bir süre sonra yaşayan kardeşinin peşine düşmesini konu alıyordu. Fakat filmi izlemeye devam ettikçe, olayların aslında biraz daha değişik olduğunu anlıyordunuz.

Aslında korku filmlerine bu kadar hassasiyet gösteren biri değildim. Fakat ışıkların kapalı olması ve bu filmin bende derin bir iz bırakması, kalbimin gümbürdemesine neden oluyordu. Mete'nin de ürktüğünü ama benim kadar korkmadığını görünce ona sokulup kendimi sakinleştirmeye ve kapının arkasında bir varlığın bizi izlediğini düşünmemeye çalıştım. Deli gibi korktuğumu belli etmeye gururum el vermediği için, filmin sonunu getirdiğimizde neredeyse kalbim duracaktı.

"Vay be!" dedi film bitince. Ardından kalkıp ışıkları açtı. Göz göze geldiğimizde kaşları çatılmıştı. "İyi misin?" dedi yanıma gelirken.

"Evet," dedim. "Neden iyi olmayacakmışım ki?"

"Ağlıyorsun da."

Ağladığımın farkında bile değildim. Hemen ellerimi sırılsıklam olan yanaklarıma götürdüm. "Pek önemli değil," dedim. "Biraz etkilendim sadece."

Gözlerindeki şüphe varlığını koruyordu. "Emin misin?"

"Kesinlikle." Derin bir nefes aldım. "Başka bir şeyler izleyelim mi? Türü korku olmasın lütfen." Son cümleyi hızlıca eklemem onu gülümsetti.

"Tabii. Mutfakta cips olacaktı, ister misin?"

Ona alınmış gibi baktım. "Sormak şimdi mi aklına geldi?"

Teslim olan suçlular gibi, ellerini omuz hizasına getirerek kaldırdı. "Affedersin."

Mete mutfağa gidip beni yalnız bıraktığında, ışıklar açık olmasına rağmen hiç beklemediğim bir şekilde tedirgin olduğumu hissettim. Gözüm karanlık geceye açılan pencereye ilişti. Dışarıda bir şey mi hareket etmişti? Yanlış görmüş olmalıydım. Yoksa orada biri mi vardı?

Somut bir şey görmemiş olmama rağmen kalbimin ritmi hızlandı. Panik seviyem o kadar arttı ki, duvarlar üstüme gelmeye başladı. Nefes almakta bile güçlük çektiğimi hissediyordum. Orada tek başıma olmak işkence gibiydi.

Daha fazla dayanamayıp hızla yerimden kalktım ve neredeyse koşarak mutfağa yöneldim. Tam kapının önüne geldiğimde, Mete de elinde küçük bir tepsiyle çıkmıştı. Şaşkın bir şekilde bana bakıyordu.

"İyi misin?" dedi.

Onu inandıramayacağımın farkında olsam da, "Elbette," dedim. "Sadece yardım edilecek bir şey olup olmadığına bakmak istemiştim."

Bana inanmadığı, şüpheyle kalkan kaşlarından belliydi. "Sen, böyle kibar bir düşünceye kapıldın yani?" dedi. "Doğru mu duydum?"

Sahte bir bıkkınlıkla gözlerimi devirdim. "Sen de beni iyice hödük yaptın!"

"Değil misin?"

Normalde bu tartışmayı olabildiğince uzatabilirdik ama konunun kapanmasını istediğim için sessiz kaldım. Tepsiye kısaca göz gezdirdikten sonra, "Su almamışsın," dedim. Yanından geçip sürahiyi aldım ve damacanadan biraz su doldurmaya başladım. Mete tam içeri giderken tekrar yalnız kalacağım düşüncesiyle irkildim. "Ne izleyeceğiz?" diye sordum hemen.

Kapının orada durup öylece bana baktı. "Defne, sence korktuğunu anlamayacak kadar salak mıyım?"

Yutkundum. "Değil misin?"

Başını iki yana sallarken dudaklarında bir gülümseme belirdi. Sorumu cevapsız bırakarak kapıya yaslandı. "Seni bekliyorum."

Sürahiyi doldurduktan ve iki bardak aldıktan sonra, birlikte salona doğru ilerledik. Korktuğumu çok belli ettiğim için beceriksizliğime lanet okusam da en azından biraz rahatlamıştım.

Mete daha önce izlediğim, büyük patlamadan günümüze kadar yaşananları konu edinen, bir buçuk saatlik bir belgesel açtı. Başımı onun omzuna koyup, kucağındaki kâseden cips yerken belgeseli izlemeye koyuldum. Anlatılanların hepsini önceden duyduğum için bir müddet sonra istemeden de olsa sıkılmaya başlamıştım.

Belgeselin kırkıncı dakikasında kendimi kapanan gözlerimle mücadele etmeye çalışırken buldum. Uyku tüm silahlarıyla üstüme öyle bir saldırıyordu ki, göz kapaklarımı açık tutabilmek için tüm enerjimi harcamam gerekiyordu. En sonunda pes ettim. Etrafımı saran ve beni gözlerimi kapatmaya iten hisse daha fazla karşı koyamadım.

●

Oraya nasıl geldiğimi bilmiyorum. Birkaç dakika öncesini hatırlamıyorum.

Yağmur. Islak. Sera.

Ayırt edebildiğim tek şey bunlar. Gök, sanki tüm öfkesini kusuyor gibi. Şimşekler o kadar ardı ardına çakıyor ki, neredeyse sağır olacağım. Yağmurda mı kaldım? Saç diplerimden çorabıma kadar sırılsıklamım. Öyle olmalı.

Bir şeyin peşimde olduğunu hissediyorum. Evet, onu görmedim ama biliyorum. Kaçmalıyım. Bacaklarıma tüm gücümle asılıyorum. Çıkış ne tarafta? Bilmiyorum. Sadece av olduğunu fark eden bir hayvan gibi çaresizce çırpınıyorum.

Beni durmaya iten ne bilmiyorum ama aniden duruyorum. Seranın camından yansımam görünüyor. Ama... Bu nasıl olur? Yalnız değilim. Yanımda bir kadın var. Kül renginde olan teni, insan olmadığını anlamamı sağlıyor. Bembeyaz gözleriyle tezat oluşturan simsiyah saçları var. Bir kolunu omzuma atmış, dostça sarıyor ama yüzündeki ifade sevecenlikten çok uzak. Yansımadan tüm bunları görüyorum ama o kolu hissedemiyorum.

Mümkünmüş gibi daha fazla korkuya kapılıyorum, kaçıyorum. Ne yapacağımı bilemez bir halde kaçıyorum. Ne taraftan gitmeliyim? Çıkış nerede?

Sonunda seranın ortasından durmuş etrafıma bakarken bir ses duyuyorum. "Defne."

Ses çok tanıdık ve yakından geliyor. Arkama bakıyorum, Mete içeri giriyor. Kapı bu kadar yakınımda mıydı? Neden onu göremedim? Neyse, umursamıyorum. Odaklandığım tek şey Mete. O burada, güvendeyim. Beni yalnız bırakmayacağını biliyorum.

Onu kısaca inceliyorum. Benim aksime kupkuru. Gözlerinde sorgulayıcı bir ifadeye eşlik eden korku var. Neler olduğunu anlamaya çalışıyor. Benim için endişelenmiş, belli. Ağlayarak yanına gidiyorum. Gözlerimi sıkıca kapatıp boynuna sarılıyorum.

"Mete!" diyorum. "O burada, bana yardım et!"

Mete'nin kolları bedenimi sarmıyor. Tedirgin oluyorum, gözlerimi tekrar açıyorum, geri çekiliyorum. Bu... Yansımasını gördüğüm kız. Siyah kısa saçları, gri teni, beyaz gözleri...

Donmuş vaziyetteyim. Birden mideme bir ağrı saplanıyor. Karnımda garip bir şey hissediyorum. Ne olduğuna bakmak için başımı öne eğiyorum. Tenlerimiz... Onunla göbeğimizden bağlıyız. Tıpkı yapışık ikiz gibi.

Çığlık atmak için ağzımı açıyorum ama sanki ses tellerin yerinden alınmış gibi. Fısıldayamıyorum bile. Yapabildiğim tek şey, göbeklerimizden birbirimize bağlı olduğum kadına bakmak.

●

"Defne! Defne!"

Çığlık attığımı fark etmem birkaç saniyemi aldı. Kadın neredeydi? Seraya ne olmuştu?

Birden bir ışık patlayınca gözlerimi kısmak zorunda kaldım. "Buradayım," dedi bir ses. Gözlerim ışığa alışınca etrafa bakındım ve karşımda Mete'yi gördüm. Korkmuştu, neredeyse ağlayacak gibiydi.

Gözlerim artık iyice açılmıştı.

"Rüyaydı," dedi. "Geçti."

Nefes alış verişlerim yavaşça düzene girmeye başlarken, gözyaşlarımın yanaklarımdan süzüldüğünü hissettim ve Mete'ye sokuldum. Rüyamdaki o korkutucu anların aksine, bana karşılık verirken, "Buradayım," diyordu.

"Çok gerçekçiydi," dedim.

"Ama gerçek değildi."

Korkum durulurken etrafı incelemek aklıma yeni gelmişti. Salonda değil, Mete'nin odasındaydım. Buraya ne ara geldiğimi hatırlamıyordum. Üzerimde buraya gelirken giydiğim pantolon ve tişört değil, neredeyse üç katım olan, belindeki ip yüzünden düşmeyen gri bir eşofman ve yine bol gelen, beyaz bir tişört vardı.

Üzerimdekileri inceledikten sonra geri çekilip Mete'ye baktım. Onun da üstünde bir eşofman ve bir tişört vardı. Soru sorar gibi tek kaşımı kaldırıp, kıyafetlerimi gösterdim. "Bu ne?"

Gülmemek için yanağının içini ısırdığını görebiliyordum. "Eşofman."

"Onu görebiliyorum," dedim. "Neden üstümde bu?"

Aptalı oynadı. "Eşofmanla uyumak seni rahatsız mı ediyor? Bilseydim senin için bir şort seçerdim."

Yanaklarımın ısındığını hissederken omzuna bir tane vurdum. Geri çekilip bir kahkaha patlattı. "Defne, tamam özür dilerim ama pantolonla nasıl rahat uyuyabilirdin ki? Hem, sanki plajda çekilmiş hiçbir fotoğrafını görmemişim gibi davranıyorsun."

Kaşlarımı yaptığı benzetmeden dolayı şaşırarak kaldırdım. "Sence aynı şey mi?"

"Değil mi?"

"Soruma soruyla karşılık verme."

Derin bir nefes alırken onun da yanaklarının biraz kızardığını gördüm. "Bak, ikisi biraz farklı görünebilir ama çok da farklı değiller. Bu kadar utanmana gerek yok. Hem kötü bir amacım yoktu ki."

Tek kaşımı kaldırdım. "Yani tamamen masum bir düşünceyle hareket ettin?" Sesim daha çok soru sorar gibi çıkmıştı.

Yüzünü buruşturdu ki şimdiye kadar verdiği en mahcup tepki bu olmuştu. "Aslında çok çabaladım ama azıcık baktım." Gözlerimi kıstım. Yüzümde nasıl bir ifade vardı bilmiyorum ama Mete'yi tedirgin ettiğim kesindi. "Gerçekten bilerek değildi," diye ekledi hızlıca. "Hem, hemen gözlerimi kapattım zaten."

Ellerimle yüzümü kapatıp derin bir nefes verdim. Mete'nin bu içten yakarışları ve tedirginliği, ciddiyetimin

gitgide kaybolmasına neden oluyordu. Karakterimdeki yumuşamayı fark etmiş olacak ki gülümsedi. "Işığı kapatabilir miyim?"

Ellerimi yüzümden çekip başımı salladım. Ayağa kalkıp ışığı kapatırken sol kolumun üstüne döndüm. Böylece yanıma geldiğinde onu daha rahat izleyebilecektim. Tekrar uzandığında, o da sağ kolunun üstüne yatmıştı. Yüzüme düştüğünü fark etmediğim bir tutam saçı geriye doğru atarken gülümsedi. Ardından bir süre sessizce bana baktı. Aramızdaki bu sessizlik o kadar uzamıştı ki, garipsemeden edemedim.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Hiç," dedi. "Sadece seni ne kadar sevdiğimi düşünüyordum."

Dudaklarımda alaycı bir gülümseme oluştu ama kalbimin ritmi hızlanmıştı. "Kendini affettirmeye mi çalışıyorsun?"

Başını iki yana sallarken dilini şaklattı. Onun da dudakları kıvrılmıştı ama alaycılıktan oldukça uzaktı. Bir elini yanağıma götürüp başparmağını hareket ettirirken gözlerinde şefkatli bir ifade vardı. Gözleri tüm yüzümde gezindi ve en sonunda dudaklarımda sabitlendi. Öne doğru yavaşça eğilirken gözlerimi kapattım.

Dudaklarımız birleştiğinde beni ilk öptüğü anki heyecanımı yeniden hissettim. Avuç içlerim terliyordu. Boşta kalan elimi yanağımdaki elinin üstüne koyarken öpüşüne karşılık verdim. Kendimi biraz sersemlemiş, biraz da gerçeklikten kopmuş gibi hissediyordum.

Kendini geri çekerek dudaklarımızı ayırdı. Gözlerimi açtığımda, onu bana bakarken yakaladım. Gözlerindeki ifadeyi çözmeye çalışıyordum ama orada daha önce rastlamadığım bir şeyler vardı. Fakat garipti ki, bu bilinmezlik beni ürkütmüyor, aksine heyecanlandırıyordu.

İkinci kez öne eğildiğinde, gözlerimi kapatıp onu taklit ettim. Dudaklarımız uyum içinde dans ederken, duygularının beynimi oyundan attığını hissediyordum.

Mete'nin hareket etmeye başladığını hissettim ama etrafımda gelişen birçok şeyi biraz geç algılıyordum. Vücudunu bana doğru hareket ettirdi ve ağırlığını neredeyse üstüme verdi. Tamamen kontrolüm dışında onun hareketlerine uyarak gerileyip sırtüstü uzandım. Çok kısa bir süre içinde üstümdeydi.

Zaman kavramı benim için durmuştu. Sadece içinde bulunduğumuz an vardı ve onun da ilerlemeye niyeti yok gibiydi.

Kollarımı Mete'nin boynuna dolayıp sımsıkı sardım. Kalbim neredeyse atmayı bırakacaktı. Bu heyecanlı dakikalar içinde nasıl başardım bilmiyorum ama, içimde hınzırlık yapmak isteyen o çocuğa söz hakkı tanıyıp onu dinledim.

Mete'nin dudağını canını acıtmayacak şekilde ısırdığımda hafifçe inledi ama bu onu incittiğim için miydi, yoksa hazdan mı, bilemedim. Dudaklarının yukarı kıvrıldığını az çok hissetmem, ikinci seçeneği daha makul kıldı.

Ellerimi yüzüne yerleştirdim fakat ona sarılmayı niye bıraktığımı bilmiyordum. Her şey o kadar spontane gelişiyordu ki. Beni öpmeyi bırakıp dudaklarını önce yanağımda, sonra da boynumda gezdirdi. Sanki görünmez bir haritayı izliyordu. İç çekmemi durduramadığımda gülümsediğini duyar gibi oldum.

Tişörtümün altında elinin soğukluğunu hissettiğimde ensemdeki tüyler diken diken oldu. Mete'nin dudakları boynumda dolaşırken gözlerimi nihayet açıp tavana baktım. Bir damla terin şakağımdan süzüldüğünü hissettim. Burası ne ara bu kadar sıcak olmuştu? Odanın birden elli derece ısındığına yemin edebilirdim.

Sakin ol. Onun doğru kişi olduğunu biliyorsun. Her zaman yüreğinde ondan bir iz taşıyacağını biliyorsun.

Onu seviyor ve beni hiçbir şekilde incitmeyeceğini biliyor fakat yine de korkmadan edemiyordum. Arkadaşlarımla cinsellik üzerine birkaç kez konuşmuş ve birbirimizi abuk sabuk haberlerle korkutmuştuk. O zaman gülüp geçtiğim şeyler tek tek aklıma geliyordu. Bilinçaltı gerçekten insanın en tehlikeli düşmanıydı.

Yataktan destek alıp doğrulduğunda bir an için gideceğini sandım ama o, dizlerinin üstünde durup tişörtünü çıkartarak mümkünmüş gibi daha fazla heyecanlanmama neden oldu. Tekrar eski pozisyonuna gelmek yerine, ellerimden tutup beni yavaşça kendine doğru çekti.

Tişörtümü çıkarmak için öne eğildiğinde, boynu tam dudaklarımın önündeydi. Kendimi, uzanıp öpmek zorundaymış gibi hissettim. Uzanıp öpmeyi *istedim.*

Dudaklarım boynuna dokunduğunda hareketleri bir an için durdu. Nefesinin az da olsa hızlandığını hissederken elimi saçlarının arasında gezdirdim. Diğer elimi göğsüne yerleştirdiğimde, avucumun altında çarpan kalbi bana yeni doğmuş bir bebeği anımsattı. O kadar hızlı ve o kadar yaşama aç atışlardı ki...

Tişörtümün yukarı çekildiğini hissettiğimde, kollarımı kaldırıp, tişörtü başımdan çıkartmasını kolaylaştırdım. Ardından tekrar üstüme eğildiğinde geriledim ve sırtım ikinci kez yatakla buluştu. Ne garipti... Birkaç dakika önce utandığım çıplaklık şimdi umurumda değildi. Dudaklarımız tekrar birleşti ve bana kısa bir öpücük armağan etti. Ardından dudaklarımızı ayırıp, alnını alnıma yasladı. Bu süre içinde gözlerimi açmadım.

"Seni seviyorum."

Fısıltıların arasına sıkışmış sözcüklerini duyduğumda gülümsedim. "Seni seviyorum."

Dudaklarımız ikinci kez birleşti. Göbeğimin üstündeki eli hareket edip eşofmanıma geldiğinde, yapmak üzere olduğumuz şeyin ciddiyetini kavradım. Onu seviyor ve ona güveniyordum ama şimdi... Buna hazır mıydım? Bu, cevabını veremediğim tek ve en önemli soruydu. Eğer ruhen hazır olmadığım bir şeyi yaparsam, kendime olan saygınlığımı kaybetmez miydim? Kendisine saygı duymayan biri, karşısındakini sevebilir miydi? Bir gecede Mete'ye olan hislerimin büyük ölçüde değişmesi riskine girecek kadar cesur muydum?

Elini tutup onu durdurdum. Öpüşmemize hemen son verdi ve kendini geri çekti. Soru soran bakışlarının üstümde gezdiğinden emindim ama benim gözlerimi açmak için birkaç saniyeye ihtiyacım vardı.

Göz kapaklarımı araladığımda, tahminimin ne kadar doğru olduğunu gördüm. "Seni seviyorum," diye yineledim. "Fakat... Sadece... Sanırım buna hazır olmak için biraz zamana ihtiyacım var."

Sözlerimin onu mutsuz edeceğini hissetmiştim fakat o, düşüncelerimin yanlış olduğunu ispatlamak ister gibi dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu ve üstümden kalkıp yanıma uzandı. Kollarıyla bedenimi sararken, "Zamandan bol hiçbir şey yok," dedi. Hemen ardından, "Tabii yarın ölmeyeceksek," diye ekledi.

Başım göğsünün üstündeydi. Az önce hissettiğim kalp atışlarını şimdi duyuyordum. "Üzgünüm," diye mırıldandım.

Yüzünü görmüyordum ama gülümsediğini hissettim. "Saçmalama," dedi. "Ne istersen, nasıl istersen, ne zaman istersen... Benim için önemli olan sensin."

Sözleri beni de gülümsetti ve ona sarılmaya itti. Ne kadar süre öylece durduk, bilmiyorum. Tek bildiğim, bu gecenin sona ermesini istemediğimdi. Sonsuza dek böyle kalabilirdim.

Sonunda Mete tanıdık bir şarkı mırıldanmaya başladı. Şarkıyı daha önce mutlaka duymuştum ama nedense şimdi çıkaramıyordum. Hatta o kadar tanıdıktı ki, bana kafayı yedirmek üzereydi. Mete şarkının sözlerini mırıldanmaya başlayınca zihnimdeki taşlar ancak yerine oturdu.

Emin adımlarla terk ettim enkaz bölgesini.

Daha önce tatmadım ihanetin böylesini.

Bu şarkıyı ilk keşfetmeme neden olduğu o an, gözlerimin önünden geçti. Sanki her şey daha dün yaşanmış gibiydi.

O öldü benim için diyorum sorulduğunda.

Aslında hep saklı durdu hafızamın morgunda.

Evet, bu şarkı tam da bizim için yazılmıştı. Objektif bir şekilde baktığımızda, sesi çok da iyi değildi ama bana nedense en kaliteli sanatçının sesini dinliyormuşum gibi hissettirmişti. Benden biraz uzaklaşıp, gözlerimizi sabitledi ve sözlerini sürdürdü.

Uyandığımda aklımda, geceyse başucumdasın.

Gelip gidenler oldu...

Bir elimi alıp sol göğsüne götürdü ve kalbinin atışını yeniden avucumun altında hissettim.

...sen hep burada kalırsın.

Ona gülümseyerek baktığımda bir an için durup, "Ne?" dedi. Omuz silktim. "Eğer sesimi beğenmediysen telefondan açabilirim."

"Hayır," dedim hemen. "Senin söylemeni istiyorum."

Yarım bir gülümsemeyle bana baktıktan sonra, "Bunu sana ilk dinlettiğim anı hatırlıyor musun?" Başımı hemen olumlu anlamda salladım. "O gece ilk kez rüyama girmiştin.

Bana, eğer bir şeyler yapmazsam seni kaybedeceğimi söylemiştin. Rüyamdaki Defne oldukça bilmişti. Sonra ne oldu, biliyor musun?" Başımı yavaşça iki yana salladım. "Beni öpmek için öne eğildin ve tam o sırada uyandım. Kendime itiraf etmesem de, seni öpmenin nasıl bir şey olabileceğini düşünmüştüm hep. Şimdi yanımdasın. Şu an merak ettiğim tek şeyse, bundan sonraki hayatımı seni öpmeden nasıl geçirebileceğim."

Dudaklarım kıvrılırken öne uzandım ve ona bir buse hediye ettim. "Umarım bu merakını hiç gideremezsin."

Benim gibi gülümsedi. "Umarım."

Tekrar geri çekilirken derin bir nefes aldım. "Devam etsene." Bir an kaşlarını çatınca gözlerimi devirmeden edemedim. "Şarkı söylemeye, şapşal."

Başımı yeniden göğsüne yasladığımda, kollarının vücudumu sıkıca çevrelediğini hissettim.

Sendin be kadın elimi uzattığımda kapıp giden,

Hep başka yerlere.

Döndüm dolaştım, hangi yola saptıysam düşünmeden,

Çıktı ayrı yerlere.[*]

Mete şarkıyı söylemeyi sürdürürken, sanki ninni dinliyormuş gibi birkaç dakika içinde yeniden uykuya daldım.

---

[*] *Fikri Karayel, Morg*

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Beynimden yaklaşık son bir buçuk saatte o kadar çok düşünce geçmişti ki, şimdi başımın ağrıması gayet doğaldı. Üstelik bu kadar çabayı, bilerek yenilmek için göstermem de hem komik, hem aptalca geliyordu.

En azından, diye düşündüm fakat konuşanın manhklı tarafım değil, egom olduğunun bilincindeydim. *Ona, onâm daha zeki olabileceğini gösterdin. Seni o yenmedi, sen kendini yendin. Bunu aklından çıkarma.*

Evet, doğruydu. En azından kendimi avutabileceğim bir nokta vardı. Bu sorunu beynimden uzaklaştırıp, şimdi ne yapacağımıza odaklandım. O kazanmıştı, bana bir soru sorma hakkı vardı. Üstelik anlaşmamız gereği onu reddedemezdim.

Bakışlarını incelediğimde, gözlerinde şaşkınlık ve ona eşlik eden bir gülümseme gördüm. O da benim gibi, ne yapacağını şaşırmışa benziyordu. Buraya geldiğimizde oldukça iddialı görünüyordu oysa.

"Seni zekâmla alt ettim," dedi sonunda. Bunu ciddi bir ses tonuyla söylemişti ama ifadesindeki alaycılık fark ediliyordu.

"Kesinlikle," dedim, yüzümde hafif bir gülümsemeyle. "Beni tamamen zekânla yendin. Yenilmemek için çok uğraştım ama..." Omuzlarımı silktim.

Başını öne eğip yüksek sesle gülünce ona katılmadan edemedim. Aptal çocuklar gibiydik. Gülümsemesi durduktan sonra, birkaç saniye öylece bekledi. Düşüncelerini toparladığını, ne söyleyeceğini kendi kafasında hazırladığını hissettim ve gergin bir şekilde onu bekledim. Sonunda

başını kaldırıp konuşmaya başladığında, neredeyse kalpten gidecektim.

"Onun tarlaları ekmeyi bildiğini söylüyorsun, öyle değil mi? Ben bu bilgeliği çiftçilere bırakıyorum, senin yüreğine işlemeyi tercih ederim."

Kaşlarım çatılırken hangi kitaptan alıntı yaptığını anlamam için biraz düşünmem gerekti. Normalde kitap alıntılarını anımsama konusunda hafızam hep beni yarı yolda bırakırdı ama çok etkilendiğim birkaç kitaptan birkaç cümleyi hiç aklımdan çıkaramazdım. Arda'nın bahsettiği kitap da bu kitaplar arasındaydı.

"Vadideki Zambak," dedim sonunda.

Başını olumlu anlamda salladı. Ardından başını yana yatırıp "İrem," dedi. Dudaklarında hafif bir gülümseme yer etmişti. "Senin yüreğine işlemeyi birçok şeye tercih ederim."

Ve işte, sorusunu bir kitap alıntısının arkasına gizleyerek sormuştu. Kendisini açıklamak için uğraşmasına gerek yoktu, çünkü zaten çok iyi anlıyordum. Aynı dili konuşmamız beni mutlu ediyordu. Sanki kimsenin bilmediği, kendimize özel bir jargon yaratmıştık.

"Bunu ben de çok isterim."

●

Su Erdem...

Garip bir durumdu ama saat ilerledikçe, lunaparka gelen ziyaretçi sayıları azalacağı yerde artıyordu. Gondola binmek için bu yüzden sıra beklememiz gerekmişti. Oldukça büyük bir gondoldu ve anlık cesaretimiz yüzünden en arkaya oturmuştuk.

"Buraya oturmak istediğine emin misin?" dedi Çağatay, jetonu görevli kıza uzatırken. "Korkmazsın, değil mi?"

Ona alaycı bir ifadeyle baktım. Ancak cesaretini kanıtlama amacından çok, ciddiyetle sorduğu için alaycı ifademi hemen sildim. "Hayır, sen?"

Omuzlarını silkti. "Biraz tedirginim ama katlanılmayacak gibi değil. Birkaç kez tecrübem oldu, biliyorsun." Ona, gerginliğini yok etmek ister gibi gülümseyerek baktım. Zaten bir şey söylemeye fırsatımız kalmadan, önümüzdeki otomatik demir tutacaklar bize doğru yaklaştı.

İki elimle göğsüme değmek üzere olan demiri sıkı sıkı kavradım. Çağatay da sol kolunu belimin çevresinden dolayıp demire tutunmuştu. Ona gülümseyerek baktım.

"Ne var?" dedi. "Psikolojik olarak seni koruyormuşum gibi hissediyorum."

"Teşekkürler, kahramanım," dedim yanağına bir öpücük kondururken. Tam o sırada, sol tarafımda konuşan iki çocuğun sesini işittim. Bilerek kulak misafiri olmamıştım aslında. Çocuklardan biri o kadar yüksek sesle konuşuyordu ki, dinlemek dışında bir şansım kalmamıştı.

"İnsek mi?" diyordu sesi yüksek çıkan çocuk. Tedirgin olduğunu sadece ses tonundan bile anlamak mümkündü. "Geçen bir kız ölmüş, biliyor musun? Şu demirlerin arasından fırlamış. Doğal değil mi? Şuna baksana lan, üç dönüm arazilik boşluk bırakmışlar buraya."

Arkadaşının ne dediğini tam duyamadım ama tanıklık ettiğim sohbet, yeterince gerilmeme neden olmuştu. Demirle aramdaki mesafeye baktığımda, boşluğun gerçekten de biraz fazla geniş olduğunu fark ettim. Neden birden bu kadar gerilmiştim ki? Çok mantıksızdı. Milyonda bir de olsa, bu tür aletlerde üzücü kazaların olması muhtemeldi ve ne yazık ki bu tarz haberleri duymuyor değildik. Şimdi niye bu kadar pimpirikli olmuştum? Çok manasızdı.

Başımı sıra bekleyenlerin ve sadece bizi izlemekle yetinenlerin olduğu yere çevirip, Sıla ve Bora'ya baktım. Sıla'nın omzuna elini atmış olan Bora, başparmağını gösterip şans diledi. Ona gülümseyerek teşekkür ettim. Sıla, son denemesinden sonra uzun bir süre bu tarz deneyimler yaşamak istemeyecek gibi duruyordu. Bora'nın ısrarı bile onu gondola bindirememişti.

Gondol hareket etmeye başladığında derin bir nefes alıp, kötü ihtimalleri aklımdan çıkardım. Henüz yavaş yavaş hareket ediyordu. "Bu ne kadar sürecek?" diye sordum.

"Altı dakika, sanırım." Çağatay bana şaşkınlık dolu bir ifadeyle ama gülümseyerek baktı. "Korkuyor musun?" dedi inanamayarak.

"Burada biri ölmüş," diye açıkladım.

Derin bir nefes alıp yüzünü buruşturdu. "Maalesef böyle şeyler olabiliyor. Hem sen, bir daha dünyaya gelmeyeceğimizi ve risk alarak yaşamamız gerektiğini söylemez misin? Ne oldu birden?"

"Evet ama bahsettiğim risklerin sonucunda en fazla ceza almayı falan beklerim," dedim. Kurduğum cümle onu güldürdü. Gondol hızlandığında demiri öyle sıktım ki, parmak boğumlarım beyazlamıştı.

"Sana şiir okumamamdan yakınıyordun, hatırlıyor musun?"

Sorusuna anlam veremeyince Çağatay'a döndüm. "Ne?"

"Şiir okumak, romantizm, aşk..." diye açıklamaya koyuldu.

"Çağatay," dedim dudaklarımdaki yarım yamalak bir gülümsemeyle. "Aslında şu an hiç sırası..." Gondolun aniden hızlanmasıyla cümlem yarım kalırken dudaklarımdan diğerleriyle birlikte bir çığlık döküldü.

Çağatay'ın bedeninin bana biraz daha yaklaştığını ve kolunun beni biraz daha sıkı sardığını hissedebiliyordum ama korkum üzerinde pek etkisi yok gibiydi. Dudaklarının kulağıma yaklaştığını hissettiğimde, tepeden bize bakan insanların dehşet dolu yüzlerini izliyordum.

"Seni bir yaz gününe benzetmek mi, ne gezer?" dediğini duydum. Bir şiirin giriş cümlesi olduğunu biliyordum ama hangi şiir olduğunu hatırlayamıyordum. Tepeye çıkma sırası bize geldiğinde ve etrafımızdan çığlıklar yükseldiğinde Çağatay'a baktım. O kadar tepedeydik ki, ne kadar dengemi sağlamak istersem isteyeyim, yerimden biraz kalkmış, ağırlığını elimde olmadan önümdeki demire vermiştim ama şu an, onun gözlerine bakarken bunların önemi yok gibiydi.

"Çok daha güzelsin sen, çok daha cana yakın:
Taze tomurcukları sert rüzgârlar örseler,
Kısacıktır süresi yeryüzünde bir yazın:
Işıldar göğün gözü, yakacak kadar sıcak;
Ve sık sık kararır da yaldız düşer yüzünden;
Her güzel, güzellikten er geç yoksun kalacak
Kader ya da varlığın bozulması yüzünden;
Ama hiç solmayacak sendeki ölümsüz yaz,
Güzelliğin yitmez ki, asla olmaz ki hurda;
Gölgesindesin diye ecel caka satamaz
Sen çağları aşarken bu ölmez satırlarda:

İnsan nefes alsın, gözler görsün, elverir,
*Yaşadıkça şiirim, sana da hayat verir."**

Ona ne kadar etkilendiğimi ve onu çok sevdiğimi söylemem gerekiyordu ama içimdeki hödük, kesinlikle kontrolü

* William Shakespeare, 18.Sone

elinde tutuyordu ve tek söyleyebildiğim şey, "Bunu nasıl ezberledin?" oldu.

Sanki daha farklı bir cevap beklemiyormuş gibi gülümsedi. Onu böyle görünce dudaklarım istemsizce kıvrıldı. "Bu taktiği Arda'dan kaptım," dedi. "Yeni nesil artık ruhu daha naif olan erkekleri seviyormuş."

Kendimi tutamadan bir kahkaha attım. Çağatay... Ondan çok da uzun olmayan bir süre önce nefret ettiğime inanmak ne kadar da şaşırtıcıydı. Bundan iki sene önce onunla tanıştığım ve ona sahip olduğum için kendimi şanslı sayacağımı söyleseler, muhtemelen sadece kahkaha atardım. Hatta öyle bir gülerdim ki, gözümden yaşlar süzülürdü.

Oysa şimdi, tam da bu durumdaydım. Ona sahip olduğum için kendimi şanslı hissediyordum. *Onu seviyordum.*

Gondolun yavaşladığını şaşkınlıkla fark ettim. Dakikalar ne ara birbirini kovalamıştı? Aslında artık bu durumu garipsememem, Çağatay'la olduğumda zamanın yok olup gitmesine alışmam gerekiyordu. Bunu o kadar sık yaşamıştım ki.

Kendimi daha fazla tutamayıp, gülümseme yerleştirdiği dudaklarına bir buse kondurdum. Öpücüğüme karşılık verirken kalbimin ritmi hızlandı.

"Öhöm öhöm!"

Görevli kızın abartılı öksürüğüyle öpücüğümüz bölünmüştü. Başımızı kaldırdığımızda, kızın gülümseyerek bize bakan yüzüyle karşılaştık. Kızcağız bizi ayırdığı için biraz utanmışa benziyordu. "Şey," dedi. "Süre bitti de, bir tur daha binmek isterseniz jeton almak zorundayım."

Çağatay bana kısa bir bakış attı. Sorusu açıktı; *Bir tur daha var mısın?*

Gülümseyip başımı olumlu anlamda salladım. Ardından Çağatay cebindeki jetonları çıkarıp kıza uzattı.

"Siz de mi kalıyorsunuz?" Önümüzde oturan Elif gülümsedi ve o da bel çantasına attığı jetonlardan iki tanesini görevliye uzattı.

"Ölene kadar bunu sürdüreceğiz sanırım," dedi Çağatay.

Elif alaycı bir ifadeyle, "Zekice," dedi. "İntihar günah olduğu için cesaret edemiyordum. Üniversite sınavı yaklaşırken iyi bir rastlantı olur."

"Sıranı bil," dedi Fatih önüne dönerken. Ardından ikisi arasında kahkahaların hâkim olduğu bir muhabbet filizlendi. Onları daha fazla dinleyemedim, zaten fırsatım da olmadı, çünkü gondol tekrar hareket etmeye başlamıştı.

Bu sefer aptalca korkuları yok saydım ve kollarımı havaya kaldırıp anın tadını çıkardım.

●

Sıla Yüksel...

Arkadaşlarımız ikinci kez gondola bindiklerinde, beklemekten sıkıldığımıza karar verip yürümeye başladık. Bora'nın omzumdaki elini tutarken diğer kolumu da onun beline sardım. Kesinlikle terletmeyen ama soğuktan çok uzak olan bir havaydı. Böyle mevsimlere âşıktım.

Hem sohbet konusu açmak, hem de onunla bu konuyu tartışmak istediğim için, "Ne dersin?" diyerek bakışlarını üstüme çektim. "Sence Arda ve İrem... Onlardan bir şey olacak mı?"

Dudakları kıvrıldı. "Kesinlikle," dedi. "Arda ona çıkma teklifi edecek. Üstelik romantik bir şekilde. Nasıl olacağını çok detaylıca anlatmadı ama ben bile bir an yönelimimi değiştirmeyi düşündüm, beni bile kendine âşık etti."

"Lütfen!" diye itiraz ettim. "Çağatay'dan sonra... Hayır, bana katlanamam."

Bir kahkaha patlattıktan sonra diğer kolunu da bedenime dolayıp bana sıkıca sarıldı. Doğal olarak birkaç saniye hareket edemedik.

"Merak etme, ruhum ve bedenim yalnızca senindir."

Karnına hafifçe vurdum. Neşemiz üstümüzdeydi. Birkaç adım sessizce yürüdükten sonra, "Bak!" diyerek bir yeri gösterdi. Bakışlarım işaret ettiği noktaya kaydığında, bir çiftin plastik ördekleri vurmaya çalıştığını gördüm. Daha doğrusu çocuk, muhtemelen sevgilisi için boncuk atan silahlarla ördekleri vurmaya çalışıyordu. Sonunda avucumun yarısı kadar bir anahtarlık kazandıktan sonra oradan ayrıldılar.

Bora, "Hadi!" diyerek beni oraya sürükledi. "Biz de şansımızı deneyelim."

Ona itiraz etmeye niyetim yoktu. Hoş, zaten olsaydı da fark edeceğini pek sanmıyordum. Beni, annesini oyuncak almaya ikna etmeye çalışan bir çocuk gibi adamın yanına neredeyse sürükleyerek götürdü.

Adama iki jeton verdikten sonra, boncuklu tabancayı aldı ve hareket eden ördekleri vurmaya başladı. Kırk saniyesi vardı. Başta yavaşça hareket eden ördekler sonradan hız kazanmıştı. Üstelik ördeklerin hareket yönünü kestirmek de hiç kolay değildi. Bir anlığına sağa ilerleyen plastik oyuncaklar, biz ne olduğunu anlamadan birden sola hareket edebiliyordu.

Dört ördek vurursak oyuncaktan yapılma anahtarlık, yedi tane vurursak orta boylarda peluş bir oyuncak, dokuz ördeğin dokuzunu da vurursak boyu neredeyse bir metre olan bir ayıcık kazanıyorduk.

Beş ördek vurarak bana anahtarlık hediye eden Bora'nın morali bozulmuşa benziyordu. Süresi yetmemişti. Sadece on saniyeye daha ihtiyacı olduğunu, peluş oyuncaklardan birini kazanabileceğini iddia ediyordu.

"Belki küçük hanım da şansını denemek ister," dedi adam.

Ona gülümseyerek bakıp reddedecektim ki, Bora "Sanmıyorum," dedi. "O böyle şeyleri pek beceremiyor." Tek kaşımı kaldırıp ona şaşkınlıkla baktım. "Kötü anlamda söylemediğimi biliyorsun," diyerek savunmaya geçti. "Herkes her şeyi yapamaz, her şeyde yeteneği olamaz. Ne var ki bunda?"

Artık olay gurur meselesine dönmüştü. "Sanırım ben de bir el oynamak isterim," dedim. Bora alınganlık ettiğimle ilgili bir şeyler söyledi ama yine de jetonları adama uzattı. Evet, insan her şeyde başarılı olamazdı. Bu açıdan Bora'ya katılıyordum ama bunu bu kadar net ifade etmesi sinirime dokunmuştu.

Adam üçten geriye doğru saymadan önce, derin bir nefes alıp tüfeği nişan alabileceğim şekilde kaldırdım. Neredeyse tamamen deneyimsiz olduğum bir şeyi yapmak üzereydim. Doğal olarak gergindim ama bu ruh halimi yok saymaya çalıştım. Şimdi başarısızlıktan korkmanın sırası değildi, başarmanın vaktiydi.

Kendi kendime abartılı öğütlerimi verdikten sonra adam üçten geriye doğru saymayı bitirdi ve ördekler hareket etti. İlk dört atışım büyük bir başarısızlıkla sonuçlandı. Öfkelenmeye başladığımı hissediyordum.

Bu duyguyu ve boş yere yedi saniye kaybettiğim gerçeğini yok sayarak ördeklere odaklandım. Hızlarını ve nereye ilerlediklerini kafamda canlandırdıktan sonra üst üste iki atış yaptım. İkisi de başarılıydı.

Keyfim ve kendime olan güvenim tazelenirken altı atış daha yaptım. Bunlardan dördü başarılı oldu. Son yirmi saniyem kalmıştı. Bora'dan iyi olduğumu çoktan kanıtlamıştım ama daha fazlasını istiyordum. Yedi atış daha yaptım ve bunların sadece ikisi isabetli oldu.

Sadece bir ördek kalmıştı.

Hadi! Yapabilirsin!

Bir atış daha yaptım ama ördek yön değiştirdiği için kıl payıyla kaçırmıştım. Gözüm süreyi gösteren ekrana takıldı.

Altı saniye...

Beş...

Dört...

Bir başarısız atış daha.

Üç...

İki...

Şansımın yanında olması için dua ederek son atışımı da yaptım. Sayaç ikiden bire doğru gerilerken, son ördek de attığım boncuğun etkisiyle yuvarlanarak yere düştü.

Hepsini vurmuştum!

Kollarımı açıp, sevinç çığlıklarıyla zıplayarak arkamı döndüğümde, küçük bir kalabalığın beni alkışladığını fark ettim. Ne ara bu kadar insan başıma toplanmıştı, hiçbir fikrim yoktu.

"Tebrikler!" dedi adam, en büyük ayıcığı çıkarıp bana uzatırken.

Adama teşekkür ettikten sonra ayıcığı alıp Bora'ya verdim. Manzara birkaç kişiyi güldürdü. Bora ne diyeceğini bilemez bir halde bana bakarken kalabalık dağılmıştı.

Adama iyi akşamlar dileyip oradan ayrıldıktan sonra, "Etkileyici," dedi Bora. Ayı o kadar büyüktü ki, çareyi oyuncağı omuzlarına almakta buldu. "Hadi bundan sonra seni birçok konuda kışkırtayım."

"Bunu yapmak istemezsin," dedim.

"Beni şu an, herkesin içinde öpemezsin."

Gözlerim yaşadığım küçük şokun etkisiyle hafifçe açılırken ona döndüm. Bana bilmiş ve kendinden emin bir ifadeyle gülümsüyordu. Oyununu fark edince dudaklarım kıvrıldı.

"Haklısın," dedim tekrar ilerlemeye başlarken. "Yapamam."

"Ne?" Sesindeki şaşkınlık ve hayal kırıklığı neredeyse elle tutulacak kadar belirgindi. Attığı adımları duyunca peşimden geldiğini anladım. "Sen beceriksizsin!"

"Haklısın."

"Sen..." Düşünmeden konuştuğu için olsa gerek, cümlesi yarıda kalmıştı. "Yeteneksizsin!"

"Aslında ikisi de hemen hemen aynı anlama geliyor," dedim hızımdan ödün vermeyerek. "Ama sana katılıyorum."

Yürümeye devam ederken, onun sesini yükselterek beni kışkırtmaya çalışması, benimse umursamazlığım yüzünden insanların dikkatini çekiyorduk. Fakat bu, ikimizin de pek umurunda değil gibiydi. En azından benim umursadığım kesinlikle söylenemezdi. Kendimi şu anın eğlencesine bırakmıştım.

●

Elif Kara...

Gondoldan inip, Sıla ve Bora'nın çevrede olmadığını fark edince biraz şaşırdık ama düşününce, bizi çok bile bekledikleri kanaatine vardım. Onları arayıp nerede olduklarını sorduktan yaklaşık üç dakika sonra ortak bir noktada buluştuk. İtiraf etmeliyim ki, Bora'yı kocaman bir ayıyla görünce şaşırmadan edemedim.

Anlamsız bakışlarımı fark eden Sıla gururla, "Hediyem," diyerek açıkladı. "Boncuk atarak kazandım!"

"Peki sen," dedi Fatih, doğrudan Bora'ya bakarak. "Sıla için ne kazandın?"

Sıla elindeki küçük anahtarlığı gösterirken Bora kıpkırmızı kesilmişti. Bu halleri hepimizi güldürmeye yetti.

Bir süre daha çevrede dolaşmaya karar verdik. Bora sayesinde birçok gözün üstümüzde gezdiğini hissedebiliyordum

ama ne de olsa yarın gideceğimiz ve bu insanları bir daha görmeyeceğimiz için pek umursamadım.

Yarın dönüyor olmak... Gelişimizin üstünden sadece birkaç gün geçmişti ama normal bir insanın koca bir ömre sığdıramayacağı maceraları yaşamıştık. Sonunda bu maceranın bitişi dudaklarımda bir tebessümün oluşmasına neden oldu.

"Neye gülüyorsun?" Elini tuttuğum sevgilim, gülümseyerek bana bakıyordu.

"Şu kısa sürede yaşadıklarımızı düşünüyordum," dedim. "Garip bir tatildi."

Cevap vermek yerine, avucunun içinde olan elimi dudaklarına götürdü.

"Elif!" Su'yun adımı seslenerek aniden öne çıkmasıyla hafifçe yerimde zıpladım. "Hadi, gel de sana haddini bildireyim!"

Su beni kolumdan çekip sürüklerken Fatih'e yalvarır gibi baktım ama akıllıydı. Su'yla papaz olmaması gerektiğini biliyordu.

Su'yun beni nereye sürüklediğini fark edince, "Hadi canım!" dedim. "Gerçekten beni geçebileceğini düşünmüyorsun, değil mi?"

Boks makinesinin önünde durup Sıla'yı beklerken, "Hayır," dedi. "Seni ezeceğimi düşünüyorum."

"Yavaş olun, kızlar."

Sıla bilgelikle gelip cebinden 1 lira çıkardı ve küçük deliğe atıp geri çekildi. Hemen ardından alet kırmızı ışıklar saçarken, neden bilmiyorum ama bana canlanan bir ejderhayı anımsatmıştı.

"İki deneme hakkımız var," dedi Sıla. "Herkes sıra sıra şansını deneyecek, en yüksek yapılan puan kabul edilecek."

İtiraz etmedik, başımızı sallayarak kabul ettiğimizi gösterdik.

Sıla geri çekilip bir yumruk savurdu. Tam 610 puan yapmıştı. Yüzünü buruşturup tekrar düğmeye bastı ve topun aşağı düşerken yolunda olmamak için geri çekildi. Tüm dikkatini toplayarak ikinci kez yumruk attığında, 698 puan kazandı. Şaşkınlık içinde kaşlarımı kaldırdım. Beylerden bir alkış yükselirken Sıla abartılı bir şekilde selam verdi.

Sıra bana geldiğinde, "Sen yaparsın, Aslan Kral!" dedi Fatih. Cebimdeki bozukluklardan çıkarıp deliğe attım ve birkaç saniye önce Sıla'nın yaptığı hareketleri yaptım. İlk vuruşumda 670, ikincisinde 701 puan kazanmıştım. Sıla, onu sadece üç puanla geçtiğim için kafayı yemek üzereydi.

"Sıra efendinizde," dedi Su, normalde büründüğünden daha egoist bir tavırla. Ardından o da cebinden çıkardığı bozukluğu deliğe yuvarladı ve düşen topa çarpmamak için geri çekildi. İlk vuruşunda 527 puan kazanınca hepimiz sınıttık.

"Sorun yok," dedi Su. "Prensesler zarafetle büyütüldükleri için, böyle şeylerden pek anlamazlar zaten." Yine de ikinci denemesini yapmak üzere düğmeye basıp geri çekildi. O sırada, ben çoktan zaferimi kutluyordum. Su'yun kaç puan kazandığını görmeye gerek bile duymuyordum.

Fakat herkesi şaşırtan bir şey oldu.

Su öyle sert bir yumruk attı ki, neredeyse yuvarlanıp yere düşecekti. Kısa süreli denge kaybını neyse ki zararsız bir şekilde atlatırken merakla kaç puan kazanacağına baktım. Sayılar birbirini kovaladı, hızla yükseldi ve sonunda 705'te durdu.

Bu şaka mıydı?

Ciddi anlamda şok geçirerek Su'ya baktım. O da böyle bir şeyin olmasını beklemediğinden, bir an ne yapacağını bilemedi. Fakat hemen ardından kendine geldi ve yerinde zıplayarak, "Ben bir numarayım!" diye bağırmaya başladı.

Bittik biz! dedim içimden. Şimdi torunlarımıza bile bu geceyi ve bizi nasıl yendiğini anlatacaktı.

●

İrem Doğan...

Kafeden el ele ayrıldıktan sonra ne yapacağımızı düşündük. Elif lunaparka gittiklerini bildiren bir mesaj göndermişti. Arkadaşlarımıza katılma ve eve dönme seçenekleri arasında biraz git gel yaşadıktan sonra eve dönme kararı aldık. Saat geç olmuştu, üstelik başıma ağrılar giriyordu. Pek gırgır çekecek durumda değildim.

Birbirini takip eden olumsuzluklar şimdi gözümde oldukça basit görünüyordu. Belki de uzun bir süredir peşimde olan mutsuzluğa inat, kendimi gerçek bir mutluluğun kollarına attığım içindi, kim bilir... Kısmen ilgisiz sayılacak babamın umursamaz tavırları, annemin bencilliği ve benden kurtulmak istediğini haykıran sesi, istemediğim bir okulda okumak zorunda olmam... Hepsi gözümde kısa bir süre için bile olsa görünmez olmuştu.

Şu an mutluydum ve böyle olmayı sürdürecektim.

Gitar çalan ve çevresine toplanan kalabalıktan memnun görünen bir çocuğun yanından geçerken, "Dans edelim mi?" diye sordu Arda.

Ona şaşırmış bir ifadeyle baktım. Çocuk gitarının tellerine dokunurken tanıdık bir ritim tutturuyordu ama ne söylediğini çıkaramıyordum. Yapabildiğim tek tahmin, İspanyollara has bir havayı anımsattığıydı.

"Ben..." dememe kalmadan, Arda beni etrafında döndürdü. Anında birçok kişinin dikkatini çekmiştik. Arda'nın dans konusunda pek yetenekli olduğu söylenemezdi ama benim az buçuk deneyimim vardı ve bu sayede estetiksel açıdan kötü bir görüntü çizdiğimizi düşünmüyordum.

Birkaç dakika dans edip, gitarcı çocuğun ve minik kalabalığın takdirini kazandıktan sonra, gülerek oradan ayrıldık. Eve varmak üzereyken bile, ikimiz de daha iyi dans ettiğimizi iddia ediyorduk.

"Hadi oradan!" dedi Arda, ondan daha iyi dans ettiğimi söylememe cevaben. "Herkes beni hayranlıkla izledi."

"Ne yaptığını çözmeye çalışıyorlardı," dedim. "Hayranlık diyemeyiz."

Atışmalarımız ardı arkası kesilmez bir şekilde devam ederken, cebimdeki telefonun titrediğini hissettim. Arkadaşlarımdan birinin aradığını düşünerek elimi cebime götürdüm ama arayan annemdi.

Ricasına uymayıp ona mesaj atmamıştım. Açıkçası bana yazdığını beynimden silmek için büyük bir çaba sarf etmiş bile sayılırdım. Bunun için suçlu hissetmiyordum ama şimdi, beni aradığında içimi kemiren garip bir his duyuyordum.

Arda bakışlarımdaki dehşeti görmüş olacak ki, "İrem," diye söze girdi. "Biliyorum," dedim devam etmesine izin vermeyerek. "Onunla konuşmak zorundayım, sonsuza dek kaçamam."

Ben bunu söylerken telefon sustu, ekran kardı ve birkaç saniye sonra yeniden çalmaya başladı. Annem bu sefer ısrarcıydı. Arda'ya baktığımda yüzünde memnun bir ifade olduğunu gördüm. Bu kez sorunlarımdan kaçmayacaktım.

"Ben biraz önden yürüyeyim," dedi ve hızlı adımlar atarak beni geride bıraktı. Konuşmamıza şahit olamayacak kadar uzaklaştıktan sonra durup, öylece beklemeye başladı.

Derin bir nefes alıp telefonu açtım. "Efendim!"

"İrem?" Annemin sesinde hissedilmemesi imkânsız olan bir şaşkınlık vardı. Onu kınayamazdım. Ben bile bu cesareti gösterdiğim için kendimi ayakta alkışlamak istiyordum.

"Merhaba," dedim.

"Nasılsın? Mesajıma geri dönmedin."

Sadece "İyiyim," diyerek ikinci cümlesini cevapsız bıraktım.

Sesimdeki soğukluğu hissetmiş olacak ki, daha çekingen bir sesle konuşmasını sürdürdü. "Seni merak ediyorum. Ne zaman geleceksin?"

"Henüz belli değil. Muhtemelen birkaç gün içinde döneceğim. Arkadaşlarımla henüz konuşmadım."

"Artık seni burada görmek istiyorum."

Değişimi, çocuğunu seven bir ebeveyn gibi bana yaklaşması, hem şaşırmama hem de delicesine öfkelenmeme neden oldu. Ne hakla benimle kafasına estiği gibi konuşurdu? Böyle davranarak beni ne kadar incittiğinin bilincinde değil miydi?

"Ne üzücü," dedim öfkemi bastıramayarak. "Ben o eve gelmeyi hiç istemiyorum ama."

Sesindeki sakinliği koruyarak, "Haklısın," dedi. "Ne desen haklısın. Özür dilerim. Çok bencilce davrandım."

Kaşlarım istemeden çatıldı. Ne diyeceğimi bilemiyordum. "Sen... Ne dedin az önce?"

"Haklısın," diye yineledi. "Sadece kendi isteklerimi düşünüp hareket ettim, en değerli varlığını incitmekten çekinmedim. Tek istediğim seni yeniden kazanmak. Lütfen bize bir şans daha ver."

"Ben..."

"Gizem'le konuştum."

Küçük dilimi yutacaktım neredeyse. "Sen ne dedin?" diye tekrar sordum. Bozuk plak gibi aynı şeyleri tekrarladığımın farkındaydım ama söyleyecek başka bir şey bulamıyordum. "Gizem Hanım'la mı?"

"Evet," dedi. "Seninle ilgili kararları sana sormayarak bencillik yaptığımı söylüyorum ama sana sormadan bir şey

daha yaptım." Kalbim göğüs kafesimden çıkacakmış gibi çırpınırken sözlerini sürdürdü. "Kaydını yine değiştirdik. Tekrar Güney Kız Lisesi'nin öğrencisisin."

Nefes almakta güçlük çekiyordum. "Peki ama Gizem Hanım'ın borcu..."

"O bizim aramızda, apayrı bir mesele. Sen artık bunun dışındasın."

Sevinç gözyaşları yanaklarımdan süzülürken, hıçkırmamı önlemek için bir elimi ağzıma götürüp, birkaç saniye nefessiz kaldım.

"Seni seviyorum," dedi. "Ve... Aslında tüm bunları bir karşılık bekleyerek yaptım."

"Ne?" dedim ama ne olduğu umurumda değildi. O kadar mutluydum ki havada süzülüyordum.

"Tam karşılık gibi değil aslında. Sadece babanla konuştuk. Bu sene küçük bir tatil yapalım diyoruz. Umarım bize katılırsın. Belki bir şeyleri yoluna koyabiliriz."

Sesindeki samimiyet o kadar gerçekçiydi ki, reddetmem imkânsızdı. O an, Defne'yi daha iyi anladım. Birkaç gün öncesine kadar, babasını affetmesini aptallık olarak görüyordum ama şimdi aynısını yapmaktan başka ne yapabilirdim, bilmiyordum.

Sevdiğimiz insanlar her zaman üzerimizde ayrıcalık sahibiydi ve bu cidden sinir bozucuydu.

"Bunu planlayalım," dedim.

"Gerçekten mi?" Annemin sesindeki heyecan tebessüm etmeme neden oldu. "Peki o zaman, geldiğinde görüşürüz. Seni seviyorum."

Cevap verip vermeme konusunda biraz düşündükten sonra, "Olur," dedim. "Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapattıktan sonra iki elimle ağzımı kapatıp hıçkırmaya başladım.

"İrem, iyi misin?"

Arda'nın endişeli sesini duyduğumda arkamı döndüm. Hissettiği telaş bakışlarına da yansımıştı. Ne olduğunu anlamaya çalışarak bana bakıyordu. Hiçbir şey söylemeden öne atlayıp ona sarıldım. Sarılışıyla bana karşılık verirken, "Onu affettim," dedim.

"Gerçekten mi?"

Geri çekilip gözlerinin içine baktım. Kollarımız hâlâ birbirimize sarılıyken, "Tekrar okuluma dönüyorum," dedim. Arda'nın gözlerinde belirgin bir mutluluk peyda oldu. O bile bu kadar sevindiyse, arkadaşlarım bu haberi duyunca ne tepki vereceklerdi acaba?

O kadar mutluydum ki, aptal bir kız çocuğu gibi davranarak kendimi tutamadım ve öne atılıp dudaklarına bir buse kondurdum. Arda da bu hareketime şaşırmıştı ama öpüşüme karşılık verdi.

Ondan ayrıldıktan sonra, kahkahalarının eşliğinde tekrar sarıldım. Beni belimden kaldırıp çevirirken düşünebildiğim tek şey ne kadar mutlu olduğumdu.

●

Defne Çınar...

İrem'in 'Koğuş, kalk!' diye bağırması eşliğinde uyanmaya alışmıştım ama sabahın erken saatlerinde Mete'nin tepemde zıplaması ve "Uyan artık!" diye bağırması pek beklediğim bir şey değildi.

Yerimden neredeyse titreyerek kalktığımda, "Şükür!" dedi. "İrem'in sizi uyandırırken hiç kibar davranmadığını söylüyorsun ama kıza hak veriyorum."

Refleks olarak elimi gözlerime götürüp çapakları temizlerken, "Ne oldu?" dedim.

"Denize gideceğiz," dedi. "Ama ölü gibi uyuyorsun."

"Ölü olmaya devam etmek istiyorum," diye mırıldanarak sağ tarafa döndüm ve Mete'yi arkamda bıraktım. Saate bakmamıştım ama karganın kahvaltısını etmediği bir saatte olduğumuzdan kesinlikle emindim.

"Akşam gidiyoruz," dedi Mete. "Uladi, kalk. Bizimkiler on dakikaya burada olur. Sen sormadan söyleyeyim, eşyalarını İrem getirecekmiş."

Uykuya ne kadar hasret olduğumla ilgili yalvarmalarımın bir şey değiştirmeyeceğini o kadar iyi biliyordum ki... Bu yüzden, Mete kendime gelmem için beni yalnız bıraktığında derin bir nefes alıp gözlerimi açtım. Direnmenin bir manası yoktu. Ayaklanıp, dış kapının yanındaki portmantoya astığım çantamın içinden diş fırçamı aldım. Mutfakta sandviç hazırlayan Mete'ye kısa ama içimin ısınmasına yetecek kadar uzun bir bakış attıktan sonra lavaboya gittim. Elimi yüzümü yıkadım, dişlerimi fırçaladım.

Plaja gideceğimiz için makyaj yapmamış, dolayısıyla hızlı hazırlanmıştım. İşim bitince, sadece bize değil, arkadaşlarıma da sandviç hazırlayan Mete'ye yardım etmeye koyuldum. Yiyeceklerimizi hazırladıktan sadece birkaç dakika sonra kapı çaldı. Mete'nin söylediği gibi, neredeyse on dakika içinde gelmişlerdi.

Mete kapıyı açmak gittiğinde mutfaktaki işim bitmek üzereydi.

İlk olarak Su'yun sesini duydum. "Uyarayım, gelmeden önce anneme mesaj gönderdim," diyordu. "Üç saat içinde benden haber alamazsa muhtemelen öldüğümü, ölümümden de Mete Karahan'ın sorumlu olduğunu yazdım."

"Ha ha!" dedi Mete gayet ciddi bir tonla. Ben mutfaktan çıkarken arkadaşıma, "Seni görmek de güzel, Su," diyordu.

Su, Mete'nin yanından geçtikten sonra gözlerimiz kenetlendi ve bana soru sorar gibi bir bakış attı. Dün gece

neler olduğunu merak ettiği açıktı. Dudaklarımı oynatarak "Sonra," dedim. Başını salladı. Konunun şimdilik kapandığı belliydi. Şimdilik!

Yağmur da içeri girdikten sonra hep birlikte salona geçip oturduk. Çetin, yine tanıdığı taksicileri aramak üzere mutfağa geçtiğinde, çaktırmadan onun yanına gittim. Kapıyı arkamdan kapattığımda o da telefon görüşmesini sonlandırmak üzereydi. Bana öyle afacan bir ifadeyle baktı ki, Yağmur'la ilgili onu sorguya çekeceğimi anladığını fark ettim.

Telefonu kapattıktan sonra, "Anlat bakalım, Romeo," dedim. "Neler yaptınız dün gece?"

Yüzünde keyif dolu bir gülümseme oluşurken, "Otel aramak dışında her şeyi," dedi. Tıpkı onun gibi gülümsedim ve sözlerini devam ettirmesini bekledim. Birlikte yemek yediklerinden, kahve içmeye gittiklerinden bahsetti. Yağmur fal bakabildiğini söyleyerek Çetin'in falına bakmış. Birine âşık olacağını gördüğünü iddia ederek kendisini tarif etmiş. Oradan çıkınca sahilin oradaki bisikletlerden kiralamışlar. Çetin tüm bunları yüzünde aptal bir gülümsemeyle anlatırken onun adına mutlu olmamam imkânsızdı. Uzun bir sürenin ardından, arkadaşımın dikkatini gerçekten çekebilen birinin olması hoşuma gitmişti.

"Defne!" dedi İrem kapıyı açıp mutfağa girerken. "Mayonu getirdim, bence şimdi giymelisin. Orada bir de senin için kabin aramayalım."

Yarı bıkkın, yarı düşünceli ifadesi sonuç verdi. Çetin'e bu konuyu daha sonra tekrar tartışacağımızı söyledikten sonra yanından ayrıldım ve Mete'nin odasına gidip, kapıyı kapattıktan sonra mayomu, onun üstüne İrem'in getirdiği plaj şortunu ve tişörtü giydim.

Taksiler geldiğinde çantalarımızı da alarak dışarı çıktık. Adamlar, ilk sefere göre daha da somurtkandı sanki. Para

ödemediğimiz ve onların değerli vakitlerini çaldığımız için miydi bilmiyordum ama pek umursamamıştım.

Sahile gittiğimizde saat henüz on olmuştu ve insanlar plaja yeni yeni gelmeye başlıyorlardı. Bu sayede hepimize yetecek kadar şezlong bulabilmiştik.

Eşyalarımızı şezlonglara yığdıktan sonra biraz sohbet ettik. Ardından henüz su soğukken denize girme kararı alındı fakat İrem'le ben, eşyalara göz kulak olmak için kaldık.

"Anlat bakalım," dedi diğerleri gider gitmez. "Neler oldu?"

Neden bahsettiğini çok iyi anlamama rağmen, "Yağmur ve Çetin oldukça iyi anlaşıyorlar," dedim. "Bence sevgili olacaklar." Hiçbir şey söylemeden, beklenti dolu bakışlarını sürdürünce pes edip, "Romantik bir akşamdı," dedim.

"Açıkçası Mete'nin evinde kalmanı beklemiyordum," dedi. "Doğal olarak çok şaşırtıcı oldu. Yani daha fazla detay vermek zorundasın."

"Gerçekten," dedim. "Başka bir şey olmadı. Film izledik, ardından uyuyakalmışım." Yanaklarımın ısındığını hissettiğimde kızardığımı anladım. İşin kötüsü, İrem de anlamıştı. Hemen öne gelip dirseğimi çimdikledi.

"Doğru söyle!" Ondan kolumu kurtarmaya çalıştım ama o, sonu gelmeyen sorularını sormaya devam etti. *Neden kızarıyordum? Dilimi mi yutmuştum? Neden cevap veremiyordum? Mete'yi öldürmeli miydi?*

"Sakin olur musun?" diye mırıldandım. O sırada bakışlarım denizden çıkıp bize doğru gelen Su, Sıla ve Elif'e takıldı.

"Bizimkileri atlattık," dedi Elif. "Defne, sırf seni sorguya çekmek için sevgilimi ekiyorum. Yani adam akıllı bir şeyler söylesen iyi edersin."

"Dün gece galiba..." İrem sözcüklerle ifade etmeye çalıştığı şeyi abartılı kaş göz hareketleriyle noktalayınca,

bizimkilerin gözleri kocaman açıldı ve etrafıma doluştular. Bu halleri daha çok utanmama neden oluyordu.

"Kızı o kadar götürmek istemesinden belliydi," dedi Sıla. Ardından bir elini alnına vurdu. "Çocuk Defne'yi götüreceğim," diyordu. "Gerçekten götürmüş!"

"Sıla!" diyerek dizine vurdum. "İyice çirkinleşiyorsun. Öyle bir şey olmadı, tamam mı?"

İrem şüpheci tavrıyla soru sormayı sürdürdü. "O zaman neden bu kadar kızarıyorsun?"

Utana sıkıla anlatmaya başladım. "Neredeyse olmak üzereydi çünkü ama..." Hepsi merakla ağzımın içine bakarken konuşmak çok zor ve komikti. "Olmadı işte. Ne bileyim, hazır olmadığıma karar verdim. O da buna saygı gösterdi."

Hepsi sanki anlaşmış gibi rahatlayarak derin bir nefes verdi. "Zavallı çocuk," diye yorumda bulundu Su. "Kesin heveslenmiştir."

Gülümsemeden edemedim. "Evet," diyerek ona katıldım. "Biraz umutlanmıştı."

Aynı anda kahkahalarımız yükselirken İrem, "Kızlar," dedi. "Size bir şey söylemek istiyorum. Aslında dün gelişen bir olay ama Defne'nin de yanımızda olmasını istedim."

Merakla onu dinlerken heyecanlanmadan edemedim. Arkadaşlarıma baktığımda benimle aynı duyguları paylaştıklarını görebiliyordum.

"Annemle konuştuk." Derin bir nefes aldı. "Beni okuluma geri gönderiyor."

Dudaklarım şaşkınlığın tesiriyle aralanırken, "Ne?" diye sordum. Diğerleri şaşkınlıktan küçük dillerini yutacak gibiydiler. Yaptıkları tek şey şok içinde İrem'e bakmaktı. "Bizim okula?" diye yineledim. Başını salladı. "Ama o kadının inadını nasıl kırdın?"

"Ben kırmadım," dedi. "Sanırım yokluğum işe yaradı ve aklı biraz başına geldi. Karşılık olarak, babamın da dâhil olduğu bir tatile çıkmak istiyor. Tıpkı aile gibi."

Son cümlesini kurarken titreyen sesi dikkatimden kaçmamıştı. Aile... Varlığını tam olarak hissedemediği bir şeye şimdi sahip oluyordu. Bu işin sonu nereye varırdı bilemezdim ama İrem'in gözlerindeki parıltıdan ve annesinin hatasını anlayıp düzeltmeye çalışmasından yola çıkarak bir tahmin yürütebilirdim. İrem'in hayatındaki her şey güzel olacaktı.

Aynı anda öne atılıp, İrem'i kollarımızın arasına aldık. Kahkahalarımız yükselirken, diğer arkadaşlarımızın bize doğru yaklaştığını fark etmemiştim.

"Bayağı mutlusunuz bakıyorum," dedi Arda. Sesinde öyle bir tını vardı ki, neye bu kadar sevindiğimizi bildiğini hissettim.

İrem'e sessizce, "Biliyor mu?" diye sordum. Gülümseyerek başını salladı.

Neredeyse fısıldayarak çıkan sesime rağmen Bora beni duyup, "Neyi biliyor mu?" diye sordu. Bakışları bir bizim, bir Arda'nın üstünde geziyordu.

Sıla, "İrem yeniden bizim okula geliyor!" dedi hevesle. Ardından herkes buna ne kadar sevindiğini söyledi.

Biraz daha sohbet ettikten sonra, çevrede yükselen binalardan dolayı gölgelerle örtülmüş voleybol filesi gözüme ilişti. "Ne dersiniz?" dedim bakışlarımla fileyi işaret ederek. "Var mısınız?"

Çetin, Yağmur'un omzuna kolunu atarak, "Biz biraz daha yüzeceğiz," dedi. "Size başarılar."

"Eski günlerdeki gibi."

Mete'nin anlam yüklü sesini duyduğumda başımı ona çevirdim. Beni sarhoş bir gülümsemeyle süzüyordu.

"Eski günlerdeki gibi."

Çağatay ve Fatih top alıp geldikten sonra voleybol sahasına gittik. Takımlarımıza Güneyliler ve Kuzeyliler olarak isim verip –evet, oldukça yaratıcı–yerlerimize geçtik.

Filenin bir metre gerisinde durup, hafifçe öne eğildim. Servis atışını karşı takımdan Arda kullanacaktı. Gözlerimle onu takip ediyordum ama bir an bakışlarım, tıpkı benim gibi filenin yaklaşık bir metre gerisinde duran Mete'ye kaydı.

Geçmişe kısa bir yolculuk yapmamak imkânsızdı.

Benim için çok kısa süre olan bir geçmişte, yine bu durumdaydık. Yine karşı karşıya... Yine ikimiz de deli gibi kazanmak isterken... O zamanlar birbirimize nefretle, şimdiyse sevgiyle bakıyorduk. Hayat, bizi oradan oraya sürüklüyor ve kendimizi anlayamadığımız noktalarda bulmamıza neden oluyordu.

Dudakları kıvrılınca, nedense benimle aynı şeyleri düşündüğümü hissettim. İşte, yuvamdaydım ve bu genç yaşıma bu kadar şey sığdırmış olmama rağmen, arkadaşlarımla ve kalbimi emanet ettiğim bu aptal çocukla yaşayacağımız daha birçok şeyimiz olduğuna inanıyordum.

Bu, sona gizlenen bir başlangıçtı.

Garipti ama içinde bulunduğumuz durum, internette dolaşırken rastladığım bir sözü anımsattı bana.

İnsan, başladığı yere dönüyor. Fakat aynı şekilde değil. Nerede ve nasıl başlarsanız başlayın, döndüğünüzde başladığınız siz farklısınızdır.

Arda topu havaya fırlattı. Yeterince düşmesine izin verdikten sonra topa sertçe vurup, onu bizim tarafa gönderdi.

-SON-

YAZARDAN...

Herkese merhaba. Bu bölüm, hem birkaç sorunuzun cevabı niteliğinde, hem de size seslendiğim bir kısım olacak. Düşman Okullar'ın benim için tarifsiz bir yolculuk olduğunu anlatarak başlamak istiyorum. Belki de hiçbir insanın kendi kalemi sayesinde keşfedemeyeceği şeyler keşfettim. Hayatıma insanlar aldım, insanlar çıkardım. İlk kitabımı yazmaya başladığım tarihin üstünden neredeyse dört sene geçmiş. Hayatımın dört senesini alan çabalarımı, somut şeyler olarak ellerimde tutmanın nasıl bir his olduğunu anlatmam mümkün değil. Hayatımda bu kadar hızlı değişiklikler olurken, ne olursa olsun yanımda olduğunuz için hepinize teşekkür ederim.

Aranızda bu serinin devamı olacak mı diye merak edenler vardır mutlaka. Şimdiki görüşüm olmayacağı yönünde. Yani şu an elinizde tuttuğunuz kitap, çok büyük ihtimalle bizim son kitabımız, Düşman Okullar aracılığıyla son karşı karşıya gelişimiz. ***Çok büyük ihtimalle*** dedim, evet. Çünkü kendimden ne kadar emin olsam da, bir o kadar değilim aslında. Fatih'le, Defne'yle, İrem'le ve diğer tüm karakterlerle o kadar rahat çocuklaşabiliyorum ki... ***Aşkı ve dostluğu bana o kadar iyi hissettiriyorlar ki... Bir delilik yapar mıyım?*** diye son zamanlarda kendime sormaya başladım. Fakat yine de sanmıyorum. Kim bilir, belki de başka bir kitapta, başka bir dünyada karakterlerimizle karşılaşır, onlara nasıl olduklarını sorarız.

Nihayet en sevdiğim kısma geldim. En güzelini, yani size seslendiğim kısmı sona saklamak istedim. Aslında bu, ilk iki kitabımdan da alışık olduğunuz bir şey.

Belki hiç tanımadığınız, kanlı canlı olarak karşınızda bulunmayan bir insanım ben. Bu yüzden neden benim söylediklerimi ciddiye alacağınızı sorgulayabilirsiniz. Söyleyeyim; her ne kadar hepimizin içinde ayrı dünyalar olsa da, temel özelliklerimiz aynı aslında. Bir sokak kedisine yemek verirken aynıyız. En sevdiğimiz yemekle kendimizi ödüllendirirken aynıyız. Hepimiz insanız, hepimiz âşık olabiliyoruz, bir müziğin notalarında ruhumuzu kaybedebiliyoruz. Bu yüzden, ne kadar zor görünse de, size –sizi tanıyan biri olarak– hayallerinizi hiç bırakmamanızı önermek istiyorum. Onların peşinden koşun, *çalışın*, didinin, tırmalayın! Yapamayacağınızı söyleyenlere inat değil, kendiniz için yapın. İnsanlara kulaklarınızı tıkayın.

Geçenlerde bir söz gördüm. "*Suyun üstünde bile yürüseniz, çünkü yüzme bilmiyor diye eleştirecek adamlar her daim olacaktır. O yüzden siz işinize bakın.*" Arap edebiyatına ait, anonim bir sözmüş bu. Kulağınıza her daim küpe olması için bırakmak istedim. Söylediklerimi en güzel özetleyen iki cümle resmen.

Ve son olarak, belki de en samimi halimle size teşekkür etmek istiyorum. Kitabımı okuyup, hayallerimi paylaştığınız için. Eğer bir gün olur da kendinizi önemsiz hissederseniz, *Bu dünyaya misafir olmuş bir kız, onun kitabından birkaç satır okuduğum için bana minnettardı!* deyin. Çünkü yalan değil. Hiçbir kelimesi!

Sağlıcakla kalın...

Dilara Keskin